

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

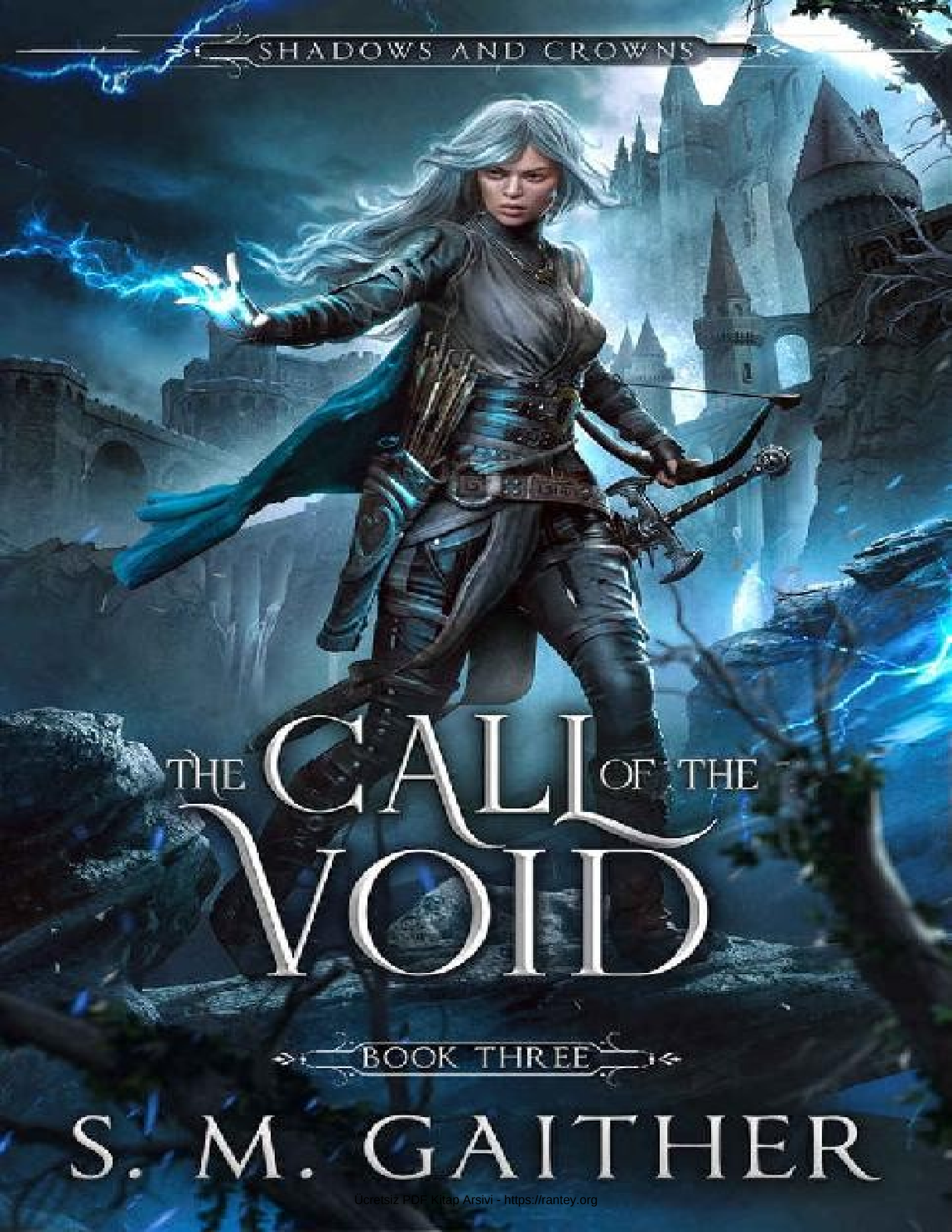
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS AND CROWNS

THE CALL OF THE
VOID

BOOK THREE

S. M. GAITHER

SHADOWS AND CROWNS

THE CALL OF THE
VOID

BOOK THREE

S. M. GAITHER

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2021 S.M. Gaither

Kapak Resmi Amalia Chitulescu

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

THE HIERARCHY OF GODS

ICE

BONE

SERPENT

FIRE

STAR

MOON

SKY

STORM

OAK

MTN.

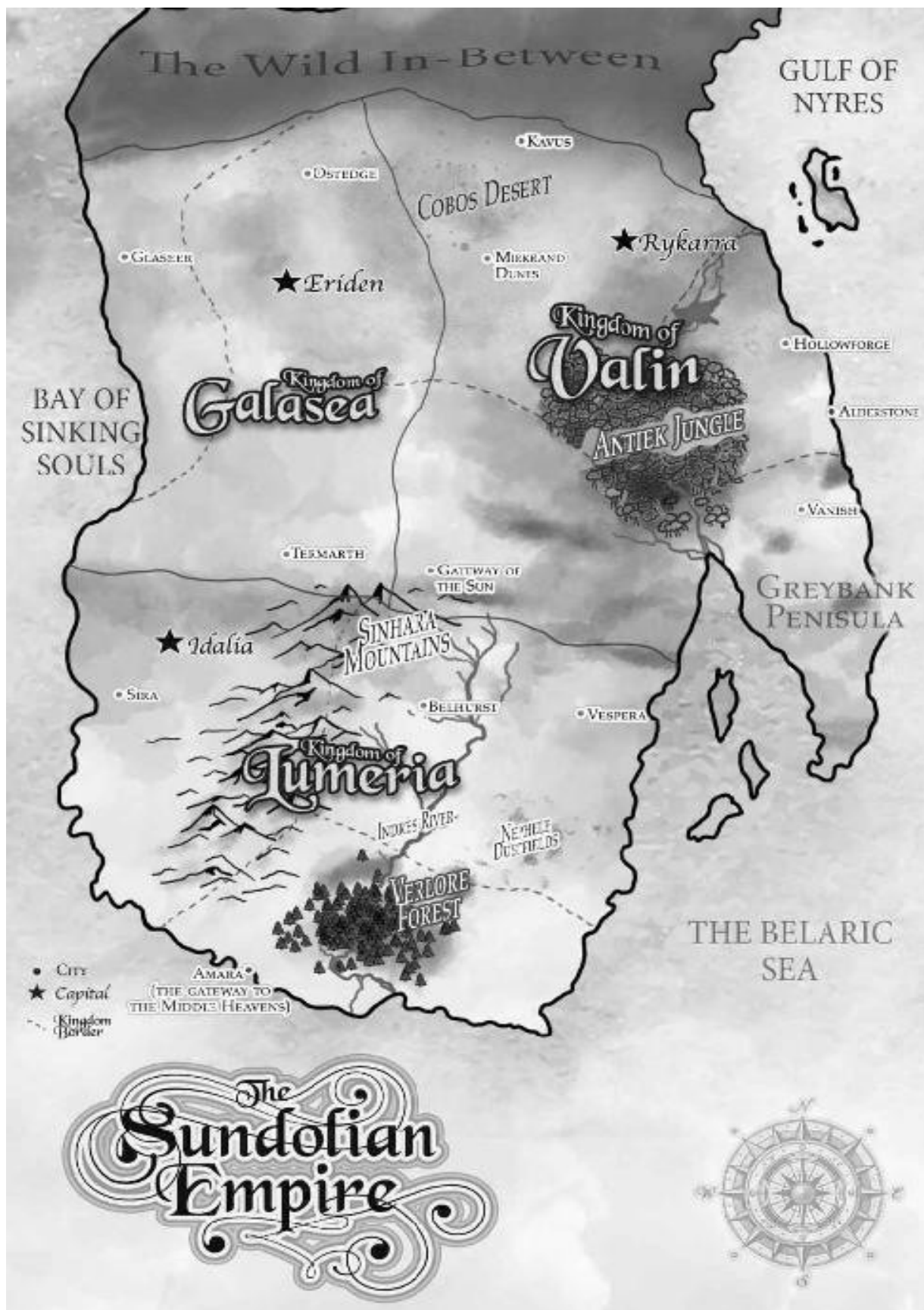

SAND

OCEAN

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Bölüm 38
Bölüm 39

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tüm kırık ama hala parlak ışıklar için; [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER ONE

GİTTİ.

Ay Tanrıçası'nın sığınağının kapısı karanlıktı. Boştu. Kapalıydı. Casia bunu yaşamıştı.

O gitmişti.

Güvendeydi.

Ve bu Elander için önemli olan *tek şeydi*. Düşünmek istediği tek şey buydu.

Ancak diğer tanrı evlerine açılan kapı sırasına doğru döndüğünde, bir zamanlar hizmet ettiği ilahi canavarla yüz yüze geldi: Malaphar. Karanlık Tanrı. Kale Tanrısı. Kaos Gezgini, Gece Getiren.

Bu devasa varlık için yüzlerce farklı isim vardı. Hiçbiri onun korkunç gerçekliğini tam olarak yansıtamıyordu.

O üst-tanrı Elander'e doğru adım attı, taşıdığı parlayan beyaz kılıcı kavrayışını ayarladı ve Elander artık Casia'ya ne olduğunu düşünemez oldu.

Öfke Malaphar'ın ifadesini canavarca bir şeye dönüştürdü. Bu toplantının başında taktığı maskeden çok daha az insan görünümlü bir şeye. Hareket ettikçe vücudunun geri kalanı da değişiyordu. Sırtındaki siyah kanatlar açıldı; bir tanesinin ucu sağındaki duvarı sıyrarak süslü bir aplik lambasını yere düşürdü ve içindeki alevi söndürdü. Odanın üzerine daha derin bir karanlık çöktü ve gözleri bu karanlığın içinde parlıyor, kılıcı kadar parlak ve korkunç bir şekilde yanıyor gibiydi.

Elini kaldırdı.

Bu hareketle birlikte siyah tüylerden oluşan bir girdap silahını çevreledi.

Tüyler döküldüğünde, elindeki kılıç, her biri gümüşü siyah enerjiyle titreşen iki ayrı bıçağa dönüşmüştü.

İkisini de savurdu.

Elander ileri atılarak kılıçların altından kaydı ve üst-tanrının bacağının yanından kıl payı geçti. Bir zamanlar sığınağı olan Oblivion Kulesi'nin mermer zemininde yuvarlandı. Ayağa kalkmak için savaştı-

Çılgınca dönüp ikinci bir darbeden kaçınmak için tam zamanında.

Gümüşü siyah enerjinin parçaları Kale Tanrısı'nın kılıçlarını savurdukça onlardan kurtuluyor, Elander onlardan kaçınacak kadar hızlı davranmadığında boşluğu Elander'in derisini yakan girdaplı büyü iplikleriyle dolduruyordu.

Elander odanın diğer tarafına doğru koşarak temiz hava aradı.

Bir duvarla karşılaşmadan önce dairesel alanda fazla ilerlemesine gerek yoktu. Bir elini duvara dayadı ve nefesini tutmaya çalıştı. Sakince düşünmeye çalıştı. Bakışları Casia'yı en son gördüğü yere kaydı; son zamanlarda burada ne zaman sakinlik arasa gözleri hep onu arar gibiydi.

Ama onu bulmak için artık orada değildi elbette.

Sadece kaybolduğu geçit vardı.

Geçidin ortasında bir iğne ucu kadar ışık gördü. Duyularını odakladı. Hâlâ oradan yayılan kendine özgü enerjiyi hissetti... ve onunla birlikte ürpertici bir korku hissi geldi.

Kapı sandığı kadar tamamen kapalı değildi.

Böylece bir sonraki hamlesi hemen netleşti: Eğer başka bir şey yapamıyorsa, o kapıyı *tamamen* kapatması gerekiyordu. Casia'ya daha büyük bir avantaj sağlamak ve onu takip etmesini zorlaştırmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Tek sorun, Kale Tanrısı'nın şimdi onunla o kapı arasında duruyor olmasıydı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama asıl soru, o korkunç tanrıyla *nasıl* savaşacağıydı ve haftalardır bununla boğuşuyordu. Çünkü bu savaş dünyalarının yasalarına aykırıydı. O dünyayı inşa eden ve onu yaşam, ölüm ve bunların arasındaki her şeyle dolduran hiyerarşiye karşı.

Bu üst-tanrıya hizmet etmeyi kabul etmişti, ona meydan okumayı değil.

Üst-tanrının büyüünü alt edemezdi; kendi büyüü Malaphar'dan *türemişt*i ve bu nedenle tasarım gereği daha sınırlıydı. Bu Elander'in kazanamayacağı bir savaştı. Dürüst olmak gerekirse, onunla savaşması bile aptallık olurdu.

Yine de aptalca bir silah bulmak için odayı taradı.

Kısa bir mesafe ötede yerde bir kılıç vardı. *Caden'in*. Malaphar ona saldırdığında küçük ruhun elinden düşmüştü, hemen öncesinde...

Hayır.

Elander daha önce olanları düşünemiyordu. Sadece şimdiki zamanı. Sadece kılıcı.

Ona doğru koştu, yakaladı ve tam Kale Tanrısı çift kılıçlarıyla öfkeli yaylar çizerek alçalırken yukarı doğru savurdu.

Üç bıçak çarpışırken her yöne büyü kıvılcımları uçuştı.

Malaphar'ın saldırısının gücü normal bir insanı yere sererdi. Ama Elander'in bir zamanlar sahip olduğu ilahi gücün bir kısmı hâlâ yerinde duruyordu.

- Caden'in bu özel kılıcı elf yapımıydı ve Malaphar'ın kılıçlarının karanlık enerjisine çoğu silahtan daha iyi dayanmasına yardımcı oluyordu; bu yüzden Elander ayakta kalmayı ve geri itmeyi başardı.

Caden'in kılıcını daha sıkı kavradı. Kılıç, Kale Tanrısı'nın çapraz bıçaklarına kilitlenene kadar itti. Elander'in kolları titremeye başlayana ve dengesi kaygan mermer zeminde kayma tehlikesi geçirene kadar, acı verici derecede uzun birkaç dakika boyunca bu çıkmazda kaldılar.

Aniden yuvarlanarak üst-tanrının dengesini bozdu ve sonra geri çekildi, nefesini topladı ve giderken silahını daha düzgün bir şekilde kavradı.

Üst-tanrı sakin ve telaşsız hareketlerle onun ardından yürüdü.

Birbirlerinin etrafında döndüler, kılıçları hazırda ve Elander vurmayı başarabileceği herhangi bir zayıflığı tespit etmeye çalıştı.

Malaphar'ın bu şekle girdiğini daha önce de görmüştü ama pek sık değil. Üst-tanrının zırhı gece gibi siyahtı. Yüzü belli belirsiz insana benziyordu ama rahatsız edici derecede ince, benekli gri bir deriyle sarılmış fazla keskin kenarları vardı. Tüm vücudu büyüünün girdap gibi dönen gölgeleriyle çevriliydi, bu da zırhın nerede bitip fiziksel bedenin nerede başladığını söylemeyi zorlaştırıyordu.

Ama en azından şu anda fiziksel bir formdaydı... bu da demek oluyordu *ki* Sadece Elander nerede yapacağını bulabilseydi, vurulabilirdi.

Malaphar kılıçlarından birini Elander'in göğsüne sapladı.

Elander bıçağı kenara fırlattı, yana savruldu ve tek bir akıcı hareketle ileri doğru savurdu; ancak bıçağı aynı hızla savuşturuldu.

Bu şekilde tekrar tekrar çarpıştılar, çeliğin metalik çılgınlıkları etraflarında yankılandı, hava Rook Tanrısı'nın sesiyle boğucu bir şekilde yoğunlaştı.

Büyü. Elander'in karşı koymayı başardığı her darbeden sonra Karanlık gücün öfkeli şeritleri tanrının devasa figüründen sifonlanıyordu. Her başarılı savuşturma, tanrıyı ve büyüsünü daha da öfkeliendirdi ve çok geçmeden Elander'ın zihninde daha önceki çaresiz düşüncenin aynısı dolaşmaya başladı: *Bu savaşı kazanamazsın.*

İkisi de bunu biliyordu.

Kale Tanrısı onunla oynuyormuş gibi hissediyordu.

Ama Elander dönmeye ve sallanmaya devam etti, ta ki sonunda karanlık gölgeler ve zırhlar arasında soluk tenli bir parıltı fark edene kadar-

Sert bir savuruştan kaçınmak için eğildi, kendi savuruşuyla yükseldi ve kılıcının ucu Malaphar'ın bileğinin açıkta kalan derisine değdi. Bu, üst-tanrının acı dolu bir tıslama çıkarmasına neden oldu. Acı dolu ses hızla kahkahaya dönüştü ama önemli değildi.

Zaten bir zayıflığa ihanet etmişti.

Elander tereddüt etmeden tekrar ileri atıldı ve bu kez karşı bileği hedef aldı.

Kılıcı bileği derinlemesine kesti. Kan yerine gölge gibi görünen bir şey döküldü ve üst-tanrı elini saldırıdan uzaklaştırırken ilk kılıç Malaphar'ın elinden düştü.

Kılıcın yere çarparken çıkardığı ses küçük bir zaferdi. Elander'in kanında yenilenmiş bir güç ve kararlılık uyandıran bir zafer. Kısa bir süre Malaphar'ın diğer elindeki ikinci kılıca vurmayı düşündü ama ilk kılıcı tekmeleyerek uzaklaştırmaya karar verdi.

Kale Tanrısı dişlerini sıkarak onun uzaklaşmasını izledi. Daha önce olduğu gibi aynı güçlü, telaşsız, neredeyse alaycı adımlarla ona doğru ilerledi.

Dikkatim dağıldı.

Bir sonraki anda Elander, Casia'nın kaybolduğu kapı aralığına doğru koşmaya başladı.

Bu kapıların hepsi benzer bir şekilde inşa edilmişti. Tanrı cennetleri arasındaki yolları yaratan büyüye dayanabilecek bir malzeme olan *jobas* ağacından çerçevelenmişlerdi. Ahşaba, her kapının açıldığı farklı tanrıları müjdeleyen farklı semboller oyulmuştu ve yol büyüsünün sürekli yenilenen kaynağı olarak hizmet eden bir mücevher, ahşap çerçevenin en yüksek noktasına yapıştırılmıştı.

Altındaki geçit gibi, Ay Tanrıçası'nın sembolleriyle çevrili mücevher de küçük bir ışık noktası dışında neredeyse tamamen karanlığa bürünmüştü

merkezinde.

Elander kılıcının birkaç hızlı ve ustaca darbesiyle kapı çerçevesini parçalara ayırdı. Mücevher yerinden oynadı ve düştü. Yerde sekerken, botundaki küçük bıçağa uzandı.

Mücevheri yakaladı ve ortasına sapladı.

Çatlaklar yüzünde yavaşça örümcek ağı gibi yayılıyordu. Soluk yeşil ve gümüşü beyaz büyüün hayalet gibi parıltıları bu çatlaklardan yukarı doğru süzülüyor, gölgelerle kaplı odada ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

Bir güçlü bıçak darbesi daha mücevheri tamamen parçaladı.

Kılıcın son parçaları da kendisinden uzaklaşırken, Elander'in gözleri bir an için onları çok uzun süre takip etti; kılıcın kendisine doğru düştüğünü hissetti ama kılıcı savuşturmak için çok yavaş hareket etti.

Çelik omzunu deldi.

İçgüdüsel olarak başını çevirdi ve karnına doğru çarpan pençelerle karşılaştı. Kale Tanrısı bir zamanlar hizmetkârı olan adamı havaya kaldırıp en yakın duvara fırlatırken gülümsedi.

Acı baş döndürücüydü. Felç edici. Elander duvara doğru yığıldı. Görüşü karardı. Oda etrafında dönüp duruyordu.

Ama umurunda değildi.

Çünkü kapı yıkılmıştı.

Kale Tanrısı bakışlarını kapının parçalarına sabitledi. Parçalanmış mücevherin küçük parçalarına. Karanlık, mizahtan yoksun kahkahalarından daha fazlası odada yankılandı. Elander'a dönüp, "İnanılmaz derecede sinir bozucu olmaya başladın," derken sesi sessiz, soğuk ve karla kaplı bir sabah kadar sakindi.

Elander cevap vermedi. Hareket etmeye çalıştı ama altındaki zemin tutunamayacağı kadar kaygandı. *Kanla kayganlaştığını* fark etti, belli belirsiz. Tam olarak ölümlü sayılmazdı ama artık gerçek bir tanrı da değildi. İkisinin arasında bir şeydi.

Çok fazla kan kaybeden bir şey.

Bu yüzden hareketsiz kalmak daha kolaydı. Gözlerini kapadı ve duvara yaslandı. Boşluğun giderek soğuduğunu hissedebiliyordu. Daha ağır. Kale Tanrısı'nın öfkesi daha da elle tutulur hale gelmişti; büyü ipliklerinin daha fazlası Elander'in bedenine uzanıyor, onu sıkıca sarıyordu. Elander daha şimdiden bu karanlık kucağın içinde zorlukla nefes alabiliyordu.

Belki de bu, en azından umduğundan daha hızlı olacaktı.

"Bunun tam bir ıstırap olacağını tahmin ediyorum," dedi Malaphar. "Tanrısallığı tattıktan sonra yeniden insan olmak... Bu ölümlü halinle birkaç dakikadan fazla dayanabileceğinden değil. Ne de olsa insanlar çok... *kırılgan* şeyler."

Elander gözlerini kapalı tutarak acıya rağmen nefes almaya odaklandı ama tanrının yaklaştığını hissedebiliyordu. Bir elini karnına bastırdı. Saniyeler içinde sıcak kan tüm parmaklarını kapladı. Kale Tanrısı'nın büyüünün ipleri etrafını sardı ve artık acıdan daha fazlasına neden oluyorlardı; sanki en hayati kısımlarını çekip koparıyorlarmış gibi hissediyordu.

Sanki onu tüketiyorlardı.

Korku ve elle tutulur bir rahatlamanın garip bir bileşimi üzerine çöktü. Çünkü ilahi gücünün daha fazlası çekiliyordu ama şimdi kendisi ile üst-tanrı arasındaki bağın daha da koptuğunu, yanan bir mumun üzerine fazla gerilmiş bir ip gibi yıprandığını da hissedebiliyordu.

Ve yaşadığından daha özgürce öleceği gerçeğinin en azından küçük bir teselli olduğunu düşündü.

Gözlerini açtı. Tepesinde beliren tanrıya bakmadı. Dikkatini başka bir şey çekmişti, sanki sihirle çekilmişti: Mücevherli bir yüzü olan küçük, mütevazı bir madalyon kapının molozları arasında duruyordu.

Bir an için paniğe kapıldı, çünkü yorgun zihni bunun yok ettiği geçitle bağlantılı olan mücevher olduğunu düşündü. Onu gerçekten parçalamayı başaramamıştı.

Ama hayır... Bu farklı türde bir büyü nü nesneydi.

Güneşin Kalbi.

Caden onu güvenli bir yere götürürken Casia düşürmüş olmalı.

Elander ona bakarken, geçmiş günlerin tüm anıları zihnine hücum etti: Casia'nın kim olduğunun farkına varması; kardeşi ve ordusuna karşı verdikleri savaş; buraya, Oblivion'a geldiklerinde karşılaştıkları ihanet; yüzünde Kale Tanrısı'nın damgasını gördüğünde içini kaplayan korku ve onu tekrar kaybetme korkusu... Ve şimdi başka bir şey daha fark ediyordu.

Güvende değil.

Yavaş ve acı dolu bir nefes verdi.

Ne kadar çok kapıyı yok ederse etsin, yine de bulunabilirdi. Rook Tanrısı ile aptalca giriştiği pazarlık, onu kesin olarak

Üstelik onu avlayan tek düşman üst-tanrı da değildi. Savaşları henüz bitmemişti. *Yaklaşmamıştı bile.*

Bu da onunkinin de olmadığı anlamına geliyordu.

Üst-tanrı tekrar hareket ediyordu, bir gölge ve tüy fırtınası alçalıyordu ve sonra karanlıktan parlayan bir kılıç uzandı, ona doğru saplandı-

Elander bir şekilde kenara yuvarlanacak gücü buldu.

Kılıç arkasındaki duvara çarptı ve herhangi bir ölümlü kılıcının yapabileceğinden daha temiz bir şekilde kesti. Kılıç geri çekildiğinde, çarpma noktasından şiddetle yayılan bir dizi çatlağa neden oldu. Sıva ve tahta parçaları yere çarptı.

Elander tozun ve yıkımın içinden, Kale Tanrısı'nın yaklaşmasına eşlik eden kara büyü'nün baskıcı ağırlığının içinden yükseldi. Caden'ın kılıcı hâlâ elindeydi. Aynı uyarı hâlâ düşüncelerinde dolaşıyordu: *Bunu kazanmak için yaratılmamışsın.*

Bugün hayatta kalsa bile, ya sonra? Ya Casia'ya dönüş yolunu bulursa? Nereye gideceklerdi? Bu savaşı ve karşılaştıkları diğer tüm savaşları nasıl kazanacaklardı?

Emin değildi.

Sadece burada bitmediğini biliyordu.

Gözlerini Casia'nın düşürdüğü madalyona dikmişti ve hiçbir şey onu ona ulaşmaktan alıkoyamayacaktı.

Odanın bir ucundan diğer ucuna fırladı, onu kaptı ve kana bulanmış gömleğine bastırdı.

"Kalp" doğru bir isimdi, çünkü yumruğunun içinde nabzının attığını, gittikçe güçlendiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki onun dokunuşuyla canlanıyormuş gibi. Yayıdığı enerji sıcaktı. Güçlüydü. Tanıdıktı.

O gibi hissettim.

Ve saniyeler geçtikçe, sanki bu enerji Kale Tanrısı'nın boşalttığı tüm boşlukları dolduruyor ve güçlendiriyor gibiydi.

Tekrar o tanrıya döndü ve Malaphar'ın yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey gördü -üst-tanrının son yüzyıllarda aldığı çeşitli şekillerin hiçbirinde.

Endişe.

Elander sıkılı yumruğuna baktı. Açtı ve içindeki kolyenin canlandığını hayal etmediğini gördü; gerçekten parlıyordu, yüzündeki mücevherler bir vuruşta parlak, bir sonraki vuruşta karanlık olarak yanıp sönüyordu. Her parlak vuruşta içine güç doldu. Ve çok geçmeden Elander yüzünde pervasız bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

"Onu yere bırak," diye emretti üst-tanrı.

Elander onu bir kez daha avucunun içine aldı. Bakışlarını kaldırdı ve kule gibi yükselen tanrının öfkeli gözleriyle karşılaştı. İleri doğru adım attı. Gözlerini tanrının kılere kilitledi ve ona sadece bir metre yaklaşıp kadar durmadı. Kolay vuruş mesafesine.

"*Bana* hizmet ediyorsun," diye hırladı Kale Tanrısı.

Elander elindeki kılıcı kaydırarak yeniden dengeledi. "Artık değil."

Tanrı cevap vermek için ağzını açtı.

Elander toplayabildiği tüm gücü ve hızıyla kılıcını yukarı kaldırdı ve tanrının boğazına doğru savurarak önünü kesti.

Tanrı sendeleyerek geri çekildi ve gömülü kılıcı da beraberinde götürdü. Acı içinde bağırmadı. Kılıç onun hareketleriyle korkunç bir şekilde sekerken bile irkilmedi. Sanki endişelenmekten çok merak ediyormuş gibi elini boğazından çıkan silahın üzerinde gezdirdi.

Elander Kalbi yumruğunun içinde daha sıkı sıkı.

Malaphar kılıcı çekip çıkardı ve yere fırlattı. Her iki yanında yükselen karanlık gölgeler, bir bilek hareketiyle ileriye doğru gönderdiği bir dalgaya dönüştü.

Elander düşünmedi. Sadece tepki verdi. Büyü dalgası aşağı inerken, Kalp'i tutan el kalktı.

Parlak ışık düşen gölgelerle buluştu, güçler ikisi haftalardır çarpıştığı kadar şiddetli bir şekilde çarpıştı - efendi ve hizmetkâr, Moraki ve Marr, karanlığın yüce tanrısı ve umutsuzca ışığa tutunan düşmüş biri.

Kale Tanrısı'nın büyüü üzerine çöktüğünde o ışık söndü ve uzun, korkunç bir an boyunca her şey askıya alındı ve sessizleşti, siyah ve sonsuzdu, tüm mantık ve umuttan yoksundu.

Sonra beyaz bir titreşim geldi.

Sonra bir başkası, ilkinden daha parlak. Ve bir tane daha, bir tane daha, ta ki bu ışıltılar Elander'in gözlerini kapatıp koluyla korumak zorunda kalacağı kadar kör edici olana kadar.

Etrafı nihayet başını kaldırıp tekrar bakabileceği kadar karardığında, Kale Tanrısı gitmişti.

Tek dizinin üzerine çöktü, nefes almak için çırpınıyordu. Yaralı omzu da midesi gibi yanıyordu. Güneşin Kalbi'nin ona verdiği güce rağmen kanaması durmamıştı. Daha ne kadar kaybetmeyi göze alabilirdi?

Bu noktada ne kadar insandı?

Duvara doğru süründü. Kendini duvara dayadı. Kalbi yere bıraktı ve yorgun, yarı kapalı gözlerle inceledi.

Kale Tanrısı'nı gerçekten uzaklaştırmış mıydı? Ve eğer öyleyse, nasıl?

Kendisi *ve* bu gizemli küçük nesne hakkında bilmediği çok fazla şey varmış gibi görünüyordu.

Parlak beyaz ışık odayı hâlâ aydınlatıyor, karanlık benliğinin bir zamanlar *ev* gibi gördüğü yerden çok Güneş tanrıçası için bir sığınak gibi görünmesini sağlıyordu. Garip bir şekilde sessizdi. Huzurluydu. Etrafında uğuldayan enerji hâlâ Casia'yı çevreleyen enerjiye benziyordu; belki de bu yüzden ona huzur veriyordu. Ve belki de bu yüzden, bir an sonra onun sesini duyduğunu düşündü.

Başını eğdi ve daha yakından dinledi, ama kendi pek de insan olmayan kalbinin çok zayıf atışından başka bir şey duymadı.

Duvara yaslandı, gözlerini kapattı ve sessizliğin, kanın ve parlaklığın arasında sürüklenip gitti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER TWO

CAS YERE ÇARPTIĞINI HATIRLAMİYORDU.

Ama gözlerini açtı ve oradaydı: soğuk taşın üzerine yayılmış, yüzü kanla ısınmış, vücudu ağrıyordu.

Ve aniden düştüğünü hatırladı.

İçini karıncalandıran uyuşukluğu hatırlıyordu. Parlak bir ışığa yaklaştığını, bir geçidin onu içine çektiğini, havanın etrafını sardığını ve sonra... karanlığı hatırlıyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir karanlığın içine düşmüştü.

Hâlâ karanlıktı. Hâlâ dengesiz hissediyordu. Ama artık uyuşuk değildi. Bir şey onu tekrar farkındalığa itmmişti; midesinde güçlü bir bükülme, ona büyü çağırmanın bazen neden olduğu rahatsız edici hissi hatırlatan bir çekilme. Sadece o hiç büyü kullanmamıştı.

Öyle miydi?

Artık uyanık olduğu için korkunç bir kazıma sesinin de farkına vardı. Başını kaldırdı. Uzun, kafa karıştırıcı bir an boyunca aradı, ta ki sonunda sesin kaynağını bulana kadar: *Caden*.

Küçük ruh parmak uçlarından pençeler çıkarmıştı ve onları kaba bir kapının çerçevesini yıkmak için kullanıyordu. Etraflarında birkaç kapı daha vardı.

Sahne tanıdık geliyordu ama Cas buraya daha önce hiç gelmediğinden emindi.

Başı çarpıyordu. Gözlerini kısarak baktı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. - olanları daha fazla hatırlamak için. Ve sonra aklına geldi.

Caden, Oblivion'a giden yolu yok ediyordu.

Ürkek bir çığlık atarak ayağa fırladı ve ona doğru hamle yaptı.

Pençeleri yoktu ama yine de parmaklarını adamın koluna geçirdi, tüm gücüyle kazdı, kazdı ve sonunda adam yıkımından vazgeçip onunla uğraşmak zorunda kalana kadar kazdı. Onu gömleğinin ön kısmından yakaladı ve insanlık dışı bir hız ve güçle onu kabaca kaldırıp uzağa fırlattı.

Yere, onu sersemletecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Ve böylece başladığı yere geri döndü, soğuk zemine yayılmıştı, alnındaki bir sıyrıktan taze kan damlıyordu.

Mücadele bile etmemişti. Mücadele *edememişti* ve şimdi başını kaldırmayı düşünmek bile acı veriyordu.

Neden bu kadar zayıftı?

Aklından daha fazla anı geçti: Elander'ın gözlerinin onunkilerle buluşması; o gözlerdeki korkunç, iç burkan acı; Caden onu alıp Oblivion'dan uzaklaştırırken büyüünün ona çarpması, enerjisini tüketmesi ve savaşmasını imkânsız hale getirmesi...

Ölüm büyüü hâlâ etkisini sürdürüyor, onu hem rahatlatan hem de çileden çıkaran soğuk bir kucak gibi sarıyordu.

Hem rahatlatıcı hem de çileden çıkarıcı.

Bu aslında Elander ile olan ilişkisini özetliyordu, değil mi? "Dur," diye bağırdı. "*Dur*. Geri dönmek zorundayız!"

Caden onu görmezden geldi.

"Onu diğer tarafta yalnız bırakamazsınız!"

Küçük ruh metodik hareketlerini sürdürdü ve şimdi kapıdan geriye kalanın üzerinde asılı duran parıldayan siyah mücevhere uzandı.

Cas ayağa kalkmak için mücadele etti. Dizleri bükülmek üzereydi ama buna izin vermedi. "Geri dönmek istiyorum."

"Hayır."

"Evet!"

"Zaten her şeyi yeterince karıştırdın," diye homurdandı ve dönüp ona baktı. "O yüzden otur ve bir süreliğine çeneni kapat ki *düşünebileyim*."

Düşünecek bir şey yok, diye bağışlamak istedi, *sadece ona geri dönmem gerekiyor*.

Ama çılgılık atmadı.

Bunun bir yararı olmaz.

Kapı neredeyse yok olmuştu. Çerçevesiz siyah bir zemin üzerinde hızla sönen, dönen beyaz bir ışık girdabından başka bir şeye dönüşmemişti.

boşluktu ve şu anda kendisiyle o boşluk arasında duran kısmen ilahi varlıkla savaşılamayacak kadar zayıftı.

"Otur ve çeneni kapa," diye tekrarladı Caden.

Ona ters ters baktı. "Şu anda tam gücümde olmadığım için çok şanslısın, yoksa benimle böyle konuştuğuna pişman ederdim seni."

"Evet," diye mırıldandı, "senin zayıflamış ve işe yaramaz halinle burada kapana kısıldığım için kendimi çok *şanslı* hissediyorum."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Onu görmezden gelmeye devam etti.

Ayakta durmak çok fazla çaba gerektiriyordu, bu yüzden onun yerine öfkeyle taş zemine çöktü. Ağlamak istemiyordu ama gözyaşlarının akmasını engelleyemeyecek kadar yorgundu. Gözyaşları yanaklarından aşağı kayıyor, kanın çoktan açtığı yapışkan izlerin etrafından dolanıyordu. Onları ellerinin topuklarıyla birkaç kez sildi. Ama bu basit hareket bile çok yorucuydu.

Vazgeçecek gibi hissetti.

Bacaklarını kendine doğru çekti, yüzünü dizlerine gömdü ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Dakikalar sonra, Caden'ın Oblivion'a giden yolu yok etme sesleri nihayet kesildi. Onun kendisine döndüğünü hissetti. Aralarındaki belirsizliğin, fırtına bulutlarıyla dolu bir gökyüzü kadar ağır ve uğursuz bir şekilde uzandığını hissetti.

Caden iç çekti. "Ne olursa olsun, onun öldüğüne inanmıyorum."

Kız yanan gözlerini onunkilere dikti.

"En azından henüz değil."

Boğazındaki sıkışıklığı açmaya çalışarak yutkundu ve "Onu hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi.

"Belli belirsiz."

"Seni ona bağlayan büyü... Elander bunun senin ve diğer hizmetkârlarının nerede olduğunu bilmesine nasıl yardımcı olduğundan bahsetmişti. Sanırım iki şekilde de işe yarıyor?"

Caden başını salladı. "Bir dereceye kadar."

"Senin ve Elander'in Kale Tanrısı'ndan tamamen kaçmanızı imkânsız kılan da aynı büyü, değil mi?" Yukarı Tanrı'nın kendi teninde bıraktığı ize dokundu. Oblivion'da ona vurmuş, onunla neredeyse bitirmek üzere olduğu pazarlığın bir parçası olarak kanını çekmişti.

Neredeyse.

Elander bu pazarlığı yarıda kesmişti, bu yüzden Malaphar'la olan bağının ne kadar derin olduğundan ya da verdiği bu düşüncesizce karara ne olacağından emin değildi.

Caden onun sorusuna cevap olarak sadece başını salladı ve gözlerini o işareten kaçırdı.

Her seferinde bir kriz, diye düşündü Cas.

Derin bir nefes almayı başardı. *Ölmediğini* kendine hatırlattı. *Yanındaki* kadar iyi değildi ama bununla başa çıkabilirdi. Hareket etmeye devam edebilirdi. Birbirlerini tekrar bulacaklardı. Her zaman bulurlardı.

Bu arada kendisinin de *ölmemeye* odaklanması gerekiyordu. Ve kaderleriyle aynı derecede ilgilendiği başkaları da vardı. Geçtiğimiz günler birbiri ardına yıkıcı zorluklar getirmişti ve herkes bundan yara almadan kurtulamamıştı.

Diğer arkadaşlarına ve müttefiklerine ne olmuştu?

Bildiği kadarıyla Laurent, yıkılan krallığın genç hükümdarıyla birlikte Sadira'daydı. Hâlâ iyileşme sürecindeydiler, Kethran İmparatorluğu'nun kral-imparatoruna karşı verdikleri son savaşın parçalarını topluyor ve ölüleri sayıyorlardı.

Bu sırada Rhea ve Nessa güney imparatorluğunda, Sundolia'nın Yüce Kral ve Kraliçesi'nin sarayında saklanan mültecilerdi.

Ve Zev.

Ölmedi, diye düşündü Cas elinden geldiğince öfkeyle -sanki bu bir şekilde doğru kalmasını garanti edecekmiş gibi. Kalbinde bunun yeterince doğru olduğunu *hissediyordu*. Arkadaşlarından hiçbiri ölmemişti. Ama hepsi dağılmıştı, yırtık pırtık ve inceydiler ve bu ona yanlış geliyordu ve hepsi tekrar bir araya gelene kadar yoluna devam etmek zorundaydı.

Bu felaketin diğer tarafına geçelim.

Odanın etrafına bir göz attı. Karanlıkta, etrafını çevreleyen bağımsız kapıların ve üzerinde oturduğu taş zeminin ötesinde pek bir şey seçemiyordu. "Tam olarak neredeyiz?"

"Ölümlüler âleminin cenneti *Yosu'da* ya da çoğu insanın ona verdiği isimle Inya'da."

"Ay Tanrıçası mı?"

"Evet."

Kapılar Oblivion'da gördüklerine benziyordu. Belki de bu yüzden burası tanıdık geliyordu. Tüm tanrı cennetleri birbirine bağlı mıydı? Eğer öyleyse...

Kapıların çerçevelerine daha yakından baktı, ta ki üzerinde ağaçlara benzeyen birkaç küçük oyma bulunan bir tanesini görene kadar. "Bu Namu'nun sembolü, Şifa Tanrıçası," dedi işaret ederek. Sık sık *Meşe Tanrıçası* olarak anılırdı.

Caden başını salladı.

"Elander arkadaşımı o tanrıçaya taşıdı." Cas titreyerek bir kez daha ayağa kalktı. Oblivion'a açılan kapıdan geriye kalanlara son bir kez daha baktı. Geri dönme düşüncesi göğsünü ağrıtıyordu ama yoluna devam etmek istiyorsa yönünü değiştirmekten başka çaresi yoktu.

"Şifa Tanrıçası'nı bulmak için şu kapıdan geçeceğim," dedi.

Caden ona, "*Bu* diyarın bekçisinin büyüğü olmadan açılmaz," diye bilgi verdi.

Cas yumruğunu sıktı. "O zaman Ay Tanrıçası'nı bulup benim için açmasını sağlayacağım."

"Gerçekten burada olduğunu ve sizinle görüşmeyi kabul edeceğini varsayarsak..."

Caden'in karamsarlığını görmezden geldi ve yürümeye başladı. Karanlıkta birbiri ardına yürüyor, ay ışığını arıyordu - içinde yaşayan tanrıçayı.

İkisini de bulamadı.

Ama sonunda bir koridor buldu ve koridorun derinliklerine doğru ilerlerken, arkasından gelen serin bir esinti saçlarının ve giysilerinin tellerini kaldırarak bunları önüne çekti ve onu ileriye doğru çekti.

Ona rehberlik ediyormuş gibi hissettim.

Bir süre sonra Caden'in onu takip ettiğini duydu. İsteksizce, diye düşündü. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler, ta ki koridor bitene ve aniden duvarlar, tavan kalmayana ve altlarındaki zemin daha yumuşak, daha süngerimsi olana kadar. Sanki dışarıya adım atmışlardı. Kapı aralığındaki odadan daha soğuk ve karanlıktı - neredeyse görülemeyecek kadar karanlık. Ama uzakta soluk mavi bir ışığın belli belirsiz parıltısı vardı.

Cas ona doğru ilerledi.

Zemin dik bir şekilde yukarı doğru eğimliydi. Tırmanırken bacakları protesto için yanıyordu ama devam etti ve gözlerini o ışık küresinden ayırmadı. Zirveye ulaştığında kayboldu. Kısa bir umutsuzluğa kapıldı ama tepenin diğer tarafında onu bekleyen manzaraya bakar bakmaz bu umutsuzluğu unuttu.

Yumuşak bir nefes aldı.

Her şey ay ışığına batırılmış gibi görünüyordu. Görebildiğinden çok daha uzağa uzanan söğüt ağaçlarından oluşan bir orman, içinden geçen bir nehir, manzarayı boydan boya kesen taş duvarlar, hepsi aynı soluk mavi, ay benzeri ışıkla parlıyordu, her ne kadar gökyüzünde ay ve yıldızlar olmasa da.

Ormanın sağ tarafında bir çiçek tarlası vardı; mavi, mor ve beyazın akla gelebilecek tüm tonlarında çiçeklerden oluşan bir halı. Cas, koridorda ona rehberlik eden aynı serin esintinin etkisiyle bu alana doğru ilerledi. Oraya doğru ilerledi ve parıldayan, gümüşü menekşe rengi çiçeklerden oluşan bir parçanın yanında diz çöktü. Parmaklarını merakla kendisine en yakın taç yapraklarına dokundurdu ve onları çekince nemli, gümüş rengi bir maddeyle kaplı olduklarını gördü.

Bir hışırtı sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Bir yaratık tarlada ağır ağır ilerliyor, yavaş ve zarif hareketlerle ona doğru yürüyordu. Geyiğe benziyordu ama garip bir şekilde parlayan gözleri ve Cas'ın kolayca sayamayacağı kadar çok çatallı devasa boynuzları vardı. Bu boynuzların arasında, birbirine dolanmış iki hilal şeklinde, yavaşça dönen bir nesne asılıydı.

"Tanrıça her şeye rağmen burada."

Cas, Caden'in sesiyle biraz sıçradı; o kadar sessiz hareket ediyordu ki neredeyse onu takip ettiğini unutacaktı.

"Onu gücendirmemeye çalış," diye mırıldandı Caden. "Tanrıları gücendirmeyi alışkanlık haline getirdiğini biliyorum ama bunu sürdürmenin bize bir yararı olmayacak."

"Tanrıları gücendirmek gibi bir *alışkanlığım* yok. Onlara karşı çoğu durumda olmam gerekenden daha kibar davrandım."

Fırtınalar Tanrıçası'na orospu dediğim bir sefer hariç, diye hatırlattı zihninin gerisindeki sessiz bir ses ona.

Ama kendini savunmak gerekirse, o sırada biraz akşamdan kalmaydı ve tanrıça bir sürtük gibi davranıyordu.

"Şüpheyi düşüğünüzde dilinizi tutun. Tek istediğim bu."

Göreceğiz, diye düşündü Cas. Ama artık yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordu. Geyiğe benzeyen yaratık önlerinde durduğunda derin bir huşu kaplamıştı içini ve yaratık arka ayakları üzerine kalkıp değişmeye başladığında bu huşu onu tamamen uyuşturmuştu.

Beyaz ışık şeritleri bedenini çevreledi ve bedeninden geriye hiçbir iz kalmayana kadar gittikçe daha sıkı koza ördü. Kurdeleler çözüldüğünde, önlerinde bir kadın duruyordu, üzerinde tonlar arasında parıldayan bir elbise vardı

Hareket ettiğinde mavi ve gümüş rengindeydi. Teni zengin, koyu kahverengiydi, üzerinde tuhaf semboller vardı ve çil benzeri elmas beyazı beneklerle doluydu. İrisleri o kadar soluk bir maviydi ki neredeyse gözlerinin akında kayboluyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, elini kaldırdı ve çenesini uzun, zarif parmaklarının üzerine koydu.

"Merhaba, yolcular." Sesi ipek gibiydi, yumuşak bir yankı yapıyordu ve Cas'a sanki sakın bir denizin ortasında sırt üstü yüzüyormuş gibi hissettiriyordu. "Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Merhaba Yosun," dedi Caden, bakışlarını saygıyla indirerek.

"Hizmet ettiğin düşmüş tanrı nerede?" Başını merakla küçük ruha doğru eğdi. "Onunla konuşmalı uzun zaman oldu."

"Korkarım başka işlerle meşgul."

Cas boğazının tekrar sıkışma tehlikesi geçirdiğini hissetti. Nefesini normal tutmaya çalışırken neredeyse boğulacaktı ve bu ses tanrıçanın bakışlarını üzerine çekti.

"Peki sen kimsin, gezgin?"

Tereddüt etti, çünkü bu sorunun cevabı son haftalarda o kadar sık değişmişti ki başını döndürüyordu.

O Casia Greythorne'du, çok fazla zor şeye rağmen çok yumuşak bir kalbi olan bir paralı asker ve sayısız başka uydurma kimliğe bürünmüş biriydi. O Valori de Solasen'di, Anric de Solasen'in en büyük çocuğu ve Kethran İmparatorluğu'ndaki en güçlü tahtın -*sağlam* kalan tek tahtın- yasal varisiydi. Bu hayatta bir düzine başka takma adı vardı: Bir kız kardeş, bir arkadaş, bir asker... Ve *bu* hayattan önce, tamamen farklı biriydi. Elander'in uğruna tanrılara meydan okuduğu biri... sonuçlarının hâlâ ortaya çıkmamış olmasından korktuğu bir eylem.

"Senin adın yok mu?" diye sordu tanrıça.

"Sadece bende çok var. Çok farklı yollarda yürüdüm ve hala hangilerinin doğru hangilerinin yanlış olduğundan emin değilim."

Tanrıça gülümsedi. "Farklı yollar hakkında birkaç şey biliyorum."

"Sen... evet, elbette." Cas gözlerini hafifçe indirdi, kiminle konuştuğunu hatırlayınca bir kez daha hayrete düştü.

İnya Kavşak Tanrıçasıydı, düşünme ve karar verme tanrıçasıydı. İnsanlar ormanda bir yol ayırımına geldiklerinde, hangi yöne gideceklerini bilmeleri için Ay Tanrıçası'na dua ederlerdi ve onun işaretini taşıyanlar için hiçbir şeyin gerçekten kaybedilmediği söylenirdi.

Cas elini çene çizgisine, Rook Tanrısı'nın pençeleriyle yaptığı damganın altına dokundurdu. Orada çok daha eski bir iz vardı; belli belirsiz kavisli bir ay şeklini andıran bir yara izi. Çocukken bunun gerçekten de Ay türü sihirle kutsandığının bir işareti olduğunu düşünürdü, çünkü böyle bir sihir onun asla sık sık hissettiği gibi kaybolmayacağı anlamına geliyordu.

"Kimliğim sürekli değişiyor, demek istediğim bu," dedi.

"Hayatta değişmeyen tek şey değişimdir," diye yorumladı tanrıça. "Ve doğru ve yanlış, hayatın tüm farklı yollarını, farklı kararlarını tanımlamak için kullanacağım kelimeler değil..."

Cas, "Bazı kararlarım kesinlikle yanlış geldi," demekten kendini alamadı.

"Ama şimdi iyi seyahat etmiş ruhların çoğunun yaptığı gibi ilginç yara izleri taşıyorsun." Inya'nın ürkütücü derecede solgun gözleri Cas'ın hilal şeklindeki yara izini tutan parmaklarına, sonra da Kale Tanrısı'nın bıraktığı yara izine kaydı.

Cas, o 'ilginç' yara izlerinden hiçbirinin görünmemesi için yüzüne kurnazca bir açı vermeye çalıştı.

"Şu yanağındaki... güçlü bir kara büyü ile iltihaplanıyor, değil mi?"

Cas cevap vermedi.

"İlginç bir muamma, çünkü ben de senin içinde çok farklı bir büyüün barındığını hissediyorum." Tanrıça bir an duraksadı, sanki Cas'a bu büyüü inkâr etmesi için bir şans verir gibiydi. Sonra bakışları Cas'ın bileğindeki şimşek şeklindeki işarete kaydı. "Gördüğüm kadarıyla sen de Fırtına'nın işaretini taşıyorsun. Ama sen gerçek bir Fırtına türü değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim. Fırtınalar Tanrıçası kısa bir süre önce bana yardımcı olması umuduyla kutsamasını verdi."

"Yardım etmek mi?"

"Hissettiğin o *çok farklı* büyü türüyle." Cas derin bir nefes aldı.

Belli ki bu tanrıça hikâyenin tamamını öğrenmeden tatmin olmayacaktı.

Ama Cas, kendisinin de yeni yeni anlamaya başladığı şeyleri nasıl bu kadar çabuk açıklayabilirdi?

"Hissettiğin o büyü... Ben onunla normal bir şekilde kutsanmadım," diye başladı yavaşça. "Bende var çünkü Güneş Tanrıçası'nın büyüünün çalınmış bir parçasına maruz kaldım, ilk olarak, um, geçmiş bir yaşamda." Bunu söylerken bile kulağa saçma geliyordu ama devam etti: "Ve o üst-tanrıça beni

hala anlamadığım nedenlerden dolayı farklı bir bedende bu dünyaya geri döndü. Sanırım şu anki hayatım boyunca onun bu büyüünü taşıdım, ama sadece son zamanlarda ciddi bir şekilde uyanıyor."

"Anlıyorum," dedi İnya, sanki her şeyi çok uzun zaman önce görmüş gibi bir sesle. Belki de görmüştü. Ne de olsa Güneş Tanrıçası'na *hizmet ediyordu*. Fırtınaların orta tanrıçası da, Gök ve Yıldız sembollerini taşıyan Marr ile birlikte aynı ilahi sarayın içindeydi. Yani bu konuları kendi aralarında konuşmuş olabileceklerini düşünmek çok da uzak bir ihtimal değildi... yine de bu ilahi varlıkların kendisi hakkında konferanslar düzenlediklerini hayal etmek Cas'a tuhaf geliyordu.

"Peki buraya sana da yardım edebileceğimi umarak mı geldin?" diye sordu tanrıça.

Buraya geldim çünkü biri beni kapıdan içeri sürükledi.

Bu düşünce Cas'ın yeniden solup gitmesine neden oldu.

Ama kendini tuttu. Solup gidemezdi. Çok fazla şey vardı -çok fazla insan- onun ayakta kalmasına güveniyordu. Bu yüzden kendi derinliklerine indi ve yırtık pırtık bir cesaret kırıntısı bulmayı başardı. Artık buradaydı ve bundan en iyi şekilde yararlanacaktı.

"Evet," dedi daha cesurca. "Benim için bir yol açmanı istiyorum; özellikle de Meşe Tanrıçası'nın cennetine giden kapıyı açmanı. Çok yakın bir arkadaşım onun diyarına götürüldü ve ben de oraya gidiyorum."

Tanrıça gümüş kaşlarını solgun gözlerinin üzerine kaldırdı. "Bir insanın gitmeye niyetlendiği yolu *bana* bildirmesi nadirdir. Genellikle nereye gidecekleri konusunda benden cevap almaya gelirler." Ses tonunda nazik bir meydan okumanın izleri vardı.

Ama Cas bir sonraki hamlesine karar vermişti. Tereddüt etmeyecekti. "Nereye gideceğimi zaten biliyorum," dedi. "Ve oraya senin yardımınla ya da yardımın olmadan varacağım." Caden işaret edercesine öksürünce Cas bakışlarını indirdi ve hemen ekledi: "Bunu saygılı bir şekilde söylüyorum elbette."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Bir an için tanrıçayı gerçekten gücendirdiğini düşündü -belki de bu konuda tehlikeli bir alışkanlık geliştiriyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi İnya sonunda. "Yine de sizi uyarmalıyım ki Şifa Tanrıçası asi yolculara benim kadar düşkün değildir. O çok... hm... *sabırsız* diyelim." Sol elini önüne kaldırdı ve Cas'ı yaklaşması için işaret etmeden önce sanki bir tür büyü tasarlıyormuş gibi elinin ortasında daireler çizdi.

Cas itaat etti. Inya uzanıp zarif parmaklarından birini Cas'ın çenesinde, hilal şeklindeki yara izinin tam üzerinde gezdirdi ve Cas birden, bu tanrıçanın kendisiyle ilk konuştuğu zamanki gibi hissetti; sanki sakin bir denizde yüzüyormuş, ay ışığı etrafında parıldıyormuş, üstünde ve altında sonsuz bir olasılık alanı varmış gibi.

Çok basit bir dokunuştı ama aktardığı güç açtı; Cas'ın tüm vücudu onunla birlikte titredi. Gözleri bir an için dalgalanarak kapandı. Gözlerini tekrar açtığında, tanrıça dudaklarında hülyalı bir yarı gülümsemeyle onu izliyordu.

Hilal şeklindeki yara izi soğuktu ama rahatlatıcı bir şekilde. Ağrıyan bir çürüğe uygulanan buz gibi. Rook Tanrısı'nın bıraktığı kara leke ise sanki tanrıçanın bıraktığı büyüye protesto edercesine yanmaya başlamıştı. Cas bu savaşı güçlerin birleşik ağırlığı altında titrememek için kendini zor tuttu ama tam olarak başarılı olamadı.

"Gel," dedi tanrıça, bakışları bir an için Cas'ın işaretlerinden daha koyu olanında durdu. "Yolları şimdi kendin açabilirsin ama ben yine de sana eşlik edeceğim. Sadece emin olmak için."

Neyden emin? Cas sormak istedi.

Ama şimdi saygılı bir sessizlik çökmüştü ve bir şey ona bunu bozmaması gerektiğini hissettiriyordu... sanki bunu *bozamazmış* gibi. Teninde karıncalanan bu son güçlü kutsamayla bile, tanrıçanın dümen suyunda kendini hâlâ küçük ve önemsiz hissediyordu; tıpkı annesinin çok daha uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışan küçük bir çocuk gibi.

O tanrıçayı takip edip cam ve ay ışığı dünyasını geride bıraktığında, ani ve şiddetli bir keder onu ele geçirdi. Bunu gerçekten açıklayamıyordu; sadece ay ışığıyla aydınlanan çiçekler ve ağaçlar arasında kalmak istediğini biliyordu. Daha güvenli şeylerin arasında. O şeylerden uzaklaştığı her adım, midesinin çukurundaki düğümün daha da sıkılaşmasına neden oluyordu.

Tanrıçayı çevreleyen yumuşak ışığın rehberliğinde karanlık koridora geri döndüklerinde, üzerine çöken uğursuz his daha da yoğunlaştı.

Kapı aralıklarıyla dolu odaya yaklaştıklarında bu his o kadar yoğunlaştı ki Cas istemeden yavaşladı. Tanrıça yürümeye devam etti ama Caden dönüp ona sabırsız bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sadece... içimde kötü bir his var, aniden."

Etrafına bir göz gezdirdi - uzun süredir görev yapan bir askerin rahat bakışları. Cevap vermeye başladı ama sonra kaşlarını çattı, ağzını kapattı ve yürümeye devam etti.

Cas'ın yürümeye devam etmesi bir anını aldı. Caden'a çabucak yetişti ama bunun tek nedeni Caden'ın koridorun sonunda tekrar durmuş olmasıydı. İlerideki odada bir şey dikkatini çekmişti.

Ateş.

Aşağıdaki kapılardan biri beyaz ve kırmızı alevlerle çevriliydi.

Bu sıradan bir ateş de değildi; yaydığı ısı ve güç çok yoğundu. Cas göğsüne yerleşen basınç yüzünden zar zor konuşabiliyordu. Sanki bu güç odadaki tüm havayı kendisine doğru çekiyormuş gibi hissediyordu.

"Her zaman dramatik bir giriş yapmak zorunda," diye mırıldandı

Caden. "O mu?" Cas öksürdü. "Kim o?"

Caden cevap vermedi; çoktan Ay Tanrıçası'na dönmüştü ve Cas'ın tanımadığı kadim bir dilde onunla konuşuyordu.

Tanrıça onlar konuşurken göz ucuyla kapının girişini izledi. Ateş onu şaşırtmış gibi görünmüyordu.

Bu yüzden mi onlara eşlik etmekte ısrar etmişti?

Cas birkaç adım öne çıkarak kapı aralığını daha yakından inceledi. Alevler şimdilik kontrol altındaydı, dönüyor ve görünüşe göre kapı boyunca uzanan görünmez bir büyü bariyerine çarpıyordu. Aralarında kıvranan bir yaratık gördüğünü düşündü; kül rengi tüyleri ve boncuk gibi siyah gözleri ara sıra görünüyordu. Bir kartal.

Ateşten kanatları olan bir kartal.

Kitaplarda benzer bir yaratığın resimlerini gördüğünü düşündü. Ve sonra dehşet verici bir şey fark etti.

"Bu *Moto*, değil mi?" diye fısıldadı.

Moto. Ateş ve Dövme'nin orta tanrısı, dünyalarını şekillendiren on iki Marr'dan biri. Başka kim olabilirdi ki? O güçlü orta-tanrılardan biri değilse, başka kim böylesine korkunç bir hissi onun üzerine yıkabilirdi? Moto'nun kana susamışlığı ve şiddetiyle ünlü olduğunu biliyordu. Savaşa giden askerlerin en çok taptığı ilah olduğunu da.

Ve onun Kale Tanrısı'na hizmet ettiğini biliyordu.

Bu da demek oluyor ki, buraya birilerini aramak için gelmiş olma ihtimali çok yüksekti.

Onu.

Cas kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Parmaklarını oynattı ve onlardan elektrik çıkmasını sağlamaya çalıştı.

Sadece birkaç kıvılcım belirdi ve bunu bile başarabildiğine şaşırdı. Son savaşından ya da Elander'in ona karşı yaptığı saldırıdan sonra hâlâ toparlanamamıştı ve Ateş Tanrısı'nın büyüsünün baskıcı ağırlığı gücüne konsantre olmasına pek yardımcı olmamıştı.

Ceketinin cebine uzandı ve son haftalarda yanında taşıdığı pürüzsüz, tanıdık madalyonu aradı. Güneşin Kalbi. Geçmişte, gerçekte ne olduğunu anlamadan önce bile ona her zaman güç ve berraklık getirmişti, ama şimdi...

"Gitti."

Caden başını ona doğru çevirdi. "Ne gitti?"

"Güneşin Kalbi, Oblivion'a vardığımızda cebimdeydi, ama şimdi-"

"Eğer Oblivion'da düşürdüysen, Elander onu bulacaktır."

Daha önce güçlü bir büyü dalgası hissetmişti; onu uyandıran, karanlıktan çıkaran şey buydu. Kalbi çoktan bulduğu için miydi? Onun dokunuşuna tepki verdiği için mi, tıpkı ilk karşılaşmalarında büyüsünün tepki verdiği gibi?

Ani bir ışık ve ısı parlaması odayı sarsarak Cas'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Caden sert bir sesle, "Her iki şekilde de fark etmez," diye devam etti. "Gitmemiz gerekiyor. *Şimdi.*"

Cas başını salladı ama geçmeleri gereken kapının Ateş Tanrısı'nın cehennem binasının hemen yanında olduğunu fark edince tereddüt etti.

Tabii ki.

Ay Tanrıçası sakince önlerine çıktı ve bir elini uzattı. Ay ışığı parmak uçlarından iplik gibi süzüldü. Bileğinin birkaç hareketiyle bu iplikler birbirine dolandı ve uzun bir yay şeklini aldı. Diğer elinde de aynı hileyi kullanarak parıldayan gümüş bir ok yarattı.

Ok bir an sonra havada ısıklık çalarak ilerliyordu.

Ateşli kapının üzerindeki görünmez bariyere vurdu ve onu görünür hale getirdi, opaklaşıp parıldayana ve alevleri geri itecek, onları diğer taraftaki karanlığa katlayacak kadar güçlü olana kadar ona daha fazla büyü besledi.

Ama o karanlığın ortasında hâlâ turuncu bir ışık parıltısı vardı.

Saniyeler içinde, yuvarlanan, kükreyen bir ateş duvarına dönüşmeye başlamıştı bile.

"Şu anda önümüzde kıvrılan pek çok farklı yol var," dedi tanrıça. "Taraflar seçiliyor. Ve tanrı dostlarımdan bazıları talihsiz seçimler yapıyor."

Bu sözler Cas'ın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Yıkımın korkunç görüntüleri

-Ay ışığının aydınlattığı o güzelim ormanın alevler içinde kalması aklına geldi. "Ateş Tanrısı benim için burada," dedi nefes nefese. "Ortadan kaybolursam çok öfkelenir. Eğer içeri girerse..."

"Eninde sonunda içeri girecek. Moto inatçılığıyla tanınır."

"Evet, *ayrıca* şiddete ve yıkıma olan düşkünlüğüyle *de* bilinir."

Tanrıça bir ok daha hazırladı. "Belki de. Ama bu senin savaşın değil. Bugün değil. Bu şekilde değil. Git ve önündeki savaşlar için gücünü yeniden kazan."

Cas daha fazla itiraz etmek istedi ama Caden onun sözünü kesti: "Bizi takip edebilirler mi?"

Inya, Caden'ın yok ettiği kapının parçalarına baktı. "Kumların Tanrıçası bu kapıları inşa etti ve onları işlevsel kılmak için zamansal büyüyle aşıladı, ama aralarındaki asıl yolları şekillendiren *benim* büyüm; onları gerektiği gibi yeniden düzenleyebilirim." Huzur ve kararlılık dolu bakışları Cas'ın kilerle buluştu.

Cas buraya geldiğinden beri ikinci kez yoğun *bir kalma* arzusuna kapıldı.

Ama o aptal değildi.

Burası tanrılar için bir savaş alanına dönüşmüştü. Ve içinde ne kadar güç ve potansiyel varsa, Cas şu anda o kadar tükenmişti ki, ilahi olanın yanında ya da ona karşı savaşabilecek biri olmak bir yana, neredeyse bir insan gibi bile hissetmiyordu.

"Git," diye emretti tanrıça. Cas gitti.

Yeni alevler Ateş Cenneti'nin kapısından yalayıp çıktı ve odanın daha da derinlerine ulaştı. Ay ışığı okları onları karşılamak için uçuyor, çarpıştıklarında küçük patlamalar meydana getiriyordu.

Cas başını öne eğdi ve onu bu kaostan uzaklaştıracak geçide ulaşana kadar koşmaya devam etti.

Ama sonunda ona ulaşip bir elini ona dayadığında, son bir kez durup arkasına bakmaktan kendini alamadı.

Tanrıçanın ve gümüşi ışığının tüm izleri kaybolmuş, hızla genişleyen bir alevin içine gömülmüştü. Sıcaklık dayanılmaz hale geliyordu. Cas gözlerini kısarak dumanların arasında bir şeyler bulmaya çalıştı. Gözleri ilk başta bir şey göremeyecek kadar sulanmıştı, ta ki sonunda...

Şurada.

Kavşak Tanrıçası odanın ortasında diz çökmüş, yayını önünde yere dayamıştı. Üzerine bir ateş kubbesi çökmüştü; yansıtıcı büyüsüyle onu belli bir mesafede tutuyordu. Başı öne eğikti, yüz hatları her zamanki gibi sakindi.

Ateşli kubbe yaklaştı. Parıldayan yansıma büyüsü bu ateşin ağırlığı altında titredi, gittikçe daha şiddetli bir şekilde sarsıldı, ta ki sonunda-

Paramparça oldu.

Tanrıça alevlerin altında boğuldu. Cas boğazında bir çığlğın yükseldiğini hissetti.

Ama bu çığlık onu terk edemedi, kapı aralığından çekiliyor ve bir kez daha karanlığa düşüyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

ELANDER'IN GÖZLERİ KIRPIŞARAK AÇILDI.

Karanlık.

Bir elini kaldırdı, yumruk yaptı. Sonra diğerini. Sonra dizlerini büktü, her seferinde bir tane ve kendini dikleştirdi. Her şey işlevsel görünüyordu. Zayıf ve kanla kaplı ama işlevsel. Bunu nasıl başardığından emin değildi ama hâlâ nefes alıyordu. Kalbi hâlâ atıyordu.

Görüşü neredeyse zifiri karanlık olan odaya uyum sağladı ve farklı bir Kalp ortaya çıktı; uzun zaman önce Güneş Tanrıçası'ndan çaldığı o mütevazı madalyon hâlâ yanında yerde duruyordu. Gücü tükenmiş gibiydi; ışığı o kadar zayıftı ki neredeyse gözden kaçıracaktı.

Ona bakarken, bir ses ona doğru süzüldü: "Bu garip bir sihirdi."

Ses tanıdıktı, ama yine de onu tanıması bir anını aldı.

Tara.

Oblivion'da onun orada olduğunu unutmuştu. Ama şimdi her şey su gibi geri geliyordu: Rook Tanrısı'nın büyüyle nasıl vurulduğu, nasıl felç olduğu.

Onlara ihanet ettikten hemen sonra.

Kale Tanrısı'nın Oblivion'da pusu kurmak için hazır bulunmasının sebebi oydu. Ona Casia'nın gerçekte kim olduğunu söylemişti. Bir asırlık kölelikten sonra Elander'e ihanet etmişti ve şimdi Casia yeni, korkunç bir işaret taşıyordu ve zaten karşı karşıya oldukları karmaşık sorunlar *daha* da karmaşık hale gelmişti.

Odanın diğer tarafındaki gölgelerden çıkarken onu fark etti ve Elander artık kendini güçsüz hissetmiyordu.

Birini öldürecekmiş gibi hissetti.

Öfkesi onu saniyeler içinde uzayın öbür ucuna taşıdı. Bu ateşli öfke, karnından ve omzundan yayılan acıdan daha güçlüydü. Onu lekeleyen kanın önemsiz görünmesini sağladı.

Tara onun yolundan çekilmeye çalışırken ayağı takıldı. Adam onu kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Kale Tanrısı'nın kendisine karşı kullandığı son boşaltma saldırısından sonra gücünün yeni sınırlarının çok farkındaydı.

Ama Tara'nın yaptıklarının hesabını vermesini sağlayacaksa, sahip olduğu tüm gücü ve sihri kullanacaktı.

Vücudu adamın avuçlarında sarsıldı. Eğer onu bu kadar sıkı tutmasaydı muhtemelen yere yığılacaktı.

"*Hain*," diye hırladı.

Çenesini kaldırdı ve sözcükleri sıraladı: "Ben sadece senin yapamadığını yaptım."

Eli kolundan boğazına doğru hareket etti ve onu duvara doğru itti.

Adamın tutuşu altında boğuldu ama bir şekilde konuşmaya devam etti: "O kadına olan aşkın seni kör etmişti-"

"*Kör* değildim."

"Kendimi Kale Tanrısı'nın cezalarından kurtarmak için yapılması gerekeni yaptım."

Kavrayışı sıkılaştı.

"Ve ben..." Birkaç kez öksürdükten sonra soluk soluğa birkaç kelime daha söyleyebildi: "*Seni de bağışlayacağımı umuyordum.*"

Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

Casia'nın yüzündeki o izi görüp duruyordu. Derisinin üzerinde akan kanı. Kapı aralığından çekilirken attığı çığlığın sesini duymaya devam etti.

Zihninin gerisindeki sessiz, mantıklı bir ses ona bu felaketlerin tamamen Tara'nın suçu olmadığını söylüyordu.

Çok daha yüksek bir ses ona bunun *birilerinin* hatası olması gerektiğini söylüyordu. Birinin bu şeylerin hesabını vermesi gerekiyordu -birinin ölmesi gerekiyordu- ve o birini çıplak elleriyle öldürmek tedavi edici olacaktı. Eğer başka hiçbir şeyi kontrol edemiyorsa, elinin tutuşunu kontrol edebilirdi.

Tara'nın boğazını. Azar a z a r, onun hayatını elinden alabiliyordu. Hâlâ kısmen tanrısaldı, tıpkı kendisi gibi, ama yine de onu öldürebilirdi.

Öldürmeliydi de.

İşaret.

Kan.

Çığlık atıyor.

"Seni öldürmeliyim," dedi, sesi alçaktı ve güçlkle bastırılmış bir öfkeyle kabarıyordu.

Cevap vermedi. Gözleri kapanmıştı. Vücudu duvara yaslanmıştı, sanki kaderine boyun eğmiş gibiydi.

Neden bırakmaya karar verdiğinden tam olarak emin değildi.

Ama parmakları teker teker kızın boynundan çözöldü. Ve sonra elini tamamen çekti. Kadın boğazına masaj yaparak yere yığıldı ve adam arkasını dönüp Kalbe doğru yürürken bakışlarını kaçırdı.

İnsanlık dışı görüşüyle bile onu bulması biraz zaman aldı, çünkü merkezindeki zayıf ışık artık titreşmiyordu.

"Hava tamamen karardı," diye mırıldandı, Tara'dan çok kendi kendine, onu almak için diz çökerken.

Tara yine de ona cevap verdi. "Söylediğim gibi, ilk etapta yanmış olması çok garip."

Ona yan gözle baktı.

"Sadece... neden onun büyülerinden herhangi birini etkinleştirebildin - hem de bir üst-tanrıyı uzaklaştıracak kadar? Senin büyüün Güneş Tanrıçası'ninkine karşıt olmalı." Onunla daha fazla yüzleşmek için döndü. Bakışlarının tüm ağırlığı onu ürkütüp sessizliğe itmiş gibiydi. Sonunda gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve sesi gergin ve sessiz bir şekilde devam etti: "Tuhaf olan başka ne biliyor musun?"

"Umurumda değil," diye tersledi. "Bu konuda bir kelime daha edersen az önce başladığım işi bitiririm."

Zaten uğraşması gereken yeterince soru vardı ve onun hain ağzını dinlemekten bıkmıştı.

Kapılardan oluşan çembere doğru geri adım attı ve yok ettiği kapının önünde durakladı. Onu yok ettiği için pişmanlık duymuyordu ama bunu bu odadan canlı çıkamayacağına inanarak yapmıştı. Yine de buradaydı... hayattaydı. Şimdi Casia ve Caden'ı tekrar bulmanın en hızlı yolunu bulması gerekiyordu.

"Onun peşinden gidecek misin?" Tara sordu.

Elbette öyleyim, diye düşündü. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bana planlarını anlatmayı bitirdin." Acı bir kahkaha attı. "Birine söylememden mi korkuyorsun?"

"Yakında planlarımı öğreneceksin." Bir elini ona doğru kaldırdı. Üzerindeki Ölüm işareti titredi -çok hafifçe. Bir zamanlar sahip olduğu gücü taşımadığına dair can sıkıcı bir hatırlatma. Ama yine de yapması gerekeni yapmaya yeteceğini umuyordu. Harcayabileceği az miktardaki enerjinin çok fazlasını alabilirdi ama Tara'nın tekrar Kale Tanrısı'na kaçmasına izin verme riskini göze alamazdı.

Adam ona doğru adım attığında vücudu gerildi. Kaçmaya çalışabileceğini düşündü. Hızla hareket ederek kuleye inen merdivenlere giden yolu kesti ve sonunda kadın kaderine bir kez daha boyun eğerek tekrar duvara yaslandı.

Büyüsünün derinliklerine daldı. Hayatının görünmez ipliklerinin onun etrafında döndüğünü hissetti. Çoğu canlıdan farklı, kendine özgü bir enerji vardı. Canlıydı ama ne tamamen insani ne de ilahi âlemlere aitti. Tuhaftı ve tıpkı kendisi gibi arada kalmıştı.

Büyüsü ipleri ele geçirip onları bağlarken vücudunda bir ürperti dalgalandı. Ağır çekimde düştü, dizlerinin üzerine çöktü ve sonra yüzüstü mermerin üzerine yuvarlandı. Bilinci yerinde değildi.

Sonsuza dek bu şekilde kalmayacaktı -kendisi ve büyüsü ondan uzaklaştıktan sonra değil- ama bu haini hapsedebileceği bir yer biliyordu. Ve aynı yerde Casia'ya dönüş yolunu bulmasına yardım edebilecek eski bir müttefiki *de* vardı.

Tek umudu Fırtına Tanrıçası'nın bugün kendini iyi hissetmesiydi.

KISA BİR SÜRE SONRA, gücünü ve Stormhaven'a açılan geçidi açmaya yetecek kadar büyüü topladıktan sonra, Elander cennetin kapısından dışarı adım attı ve derin bir nefes aldı. Geçidi koruyan kadınlarla kısa bir sohbetten sonra, cennetin ortasındaki geniş odaya doğru yola koyuldu.

Muhafızlar ona Nephele'yi bu oturma odasında bulacağını söylememiş olsalardı bile, bunu kendisi de tahmin edebilirdi; Marr'ın çoğunun zamanını geçirdiği ilahi mekânların herhangi birinde geçirdiğinden daha fazla zamanı bu ölümlü dünya cennetinde şarap içerek ve tatlılarla ziyafet çekerek geçiriyordu.

Hedefine ulaşmak için uzun ve dolambaçlı bir yol yürümüştü. Bir elinde Caden'ın kılıcını taşıyordu. Tara'nın cansız bedeni ise karşı taraftaki omzunun üzerinden sarkıyordu. Giysilerindeki ya da tenindeki kanı temizleme zahmetine katlanmamıştı.

Belki de Nephele'nin onun geldiğini gördüğünde gözle görülür, dramatik bir iç çekmesine neden olan şey tüm bunların birleşimiydi.

Uzandığı taht benzeri sandalyeden kalkmadı. Havada küçük kıvılcımlar çaktıran bir el hareketiyle etrafında toplanan kadınların biri hariç hepsini kovdu. Onlar gittikten sonra Elander'e donuk bir bakış attı.

Tara'nın bedenini kararsızca tanrıçanın ayaklarının dibine bıraktı.

O bedene zar zor baktı. "Ve işte yine buradasınız, mütevazı, huzurlu evimi işgal ediyorsunuz."

"Beni özledin mi?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Getirmeye meyilli olduğun belayı kaçırmadım. Ve buraya sürüklediğin o baygın bedene ve tüm o kana bakılırsa..." ona bakarken burnunu kırıştırdı "... bu sefer de getirdiğin şey tam olarak bela." Sesi bu beladan dolayı rahatsız olmuş gibiydi.

Ama o daha iyi biliyordu.

Nephele'nin fırtınalar yaratmaktan daha çok sevdiği tek şey, herhangi bir anda bulabileceği en ilginç çatışma alanının merkezinde olmaktı. Konu savaş çığırtkanlığı olduğunda Ateş Tanrısı'ndan sonra ikinci sıradaydı - gerçi en azından başlatmayı seçtiği savaşlar konusunda daha mantıklı davranma eğilimindeydi.

"Kan, üst-tanrılarla düello yapmanın talihsiz bir yan etkisi."

Nephele'nin gözleri çivit renginin daha parlak bir tonuna dönüştü, artık sinirli bir ilgisizlik taklidi yapamıyordu. "Bu sefer başın belada, değil mi?" Sandalyesine geri yerleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada çılgınca bir tahminde bulunacağım ve küçük kız arkadaşının bir şekilde işin içinde olduğunu söyleyeceğim."

Tereddüt etti.

"Bırakın artık. Dünya değişiyor ve görünüşe göre bu tür şeylere zaman ayırmak için bir zamanlar sahip olduğumuz sonsuzluğa sahip olamayabiliriz."

Onun karşısındaki sandalyeye yerleşti ve kan lekeli giysisi kadifeye değdiğinde kadının kendisine yönelttiği kaş çatma hareketini görmezden geldi.

minderler. Odada kalan tek hizmetkâr belli belirsiz yaklaşıp ona bir kadeh şarap ikram etti, o da sert bir *teşekkürle* aldı.

"Eee?" diye sordu tanrıça.

"Casia, Malaphar ile bir pazarlık yapmaya başladı."

"Tabii ki öyle." Nephele yanındaki masadan kendi şarap bardağını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "Onun bir aptala dönüşeceğini hissediyordum."

Gözleri kısıldı.

"Ah. Ona hakaret etmemden hoşlanmıyorsun. Özür dilerim." Bir varlığın bakabileceği kadar özür dilemez görünüyordu. "Ama yine de bu konuda ne yapacaksın? Mobilyalarımın geri kalanına kan akıtıp onları da mı mahvedeceksin?"

"O bir aptal değil. Bunu krallığını kurtarmak için yaptı. Ve beni...

kurtarmak için." "Bu son kısım onu daha da *büyük bir* aptal yapıyor."

"Buraya yardım için gelmedim."

"Oh, istediğiniz benim yardımım, öyle mi? Peki, neden öyle söylemedin?"

Bardağı dudaklarına götürdü ve çoğunu içti. Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve boğazında yanan sıvının daha güçlü bir şey olmadığına hayıflandı. "Senden iki şey istiyorum."

"Anlat." Esnedi. "Burada diken üstünde bekliyorum." "Öncelikle *onu* tutabileceğim bir yere ihtiyacım var." Adam başını sallayarak

Tara. "Bana bir kez ihanet etti. Bir noktada bununla daha ayrıntılı bir şekilde ilgileneceğim ama bu arada onun korunmasına ve güvende olmasına ihtiyacım var. Ve ikinci olarak, Moonhaven'a giden portalınızı kullanmam gerekiyor."

"Peki neden bu konularda size yardım edeyim?"

"Çünkü yaptığım hatalara rağmen, bir zamanlar müttefiktik. Dosttuk, gerçekten; hatta üstümüzdeki kavgalı tanrılara rağmen. Ve hizmet ettiğin o üst-tanrıça bir sebepten dolayı Casia'yı açıkça işaretledi. Daha önce bu yüzden ona yardım ettin, değil mi? O yüzden bunu bana yardım etmek olarak düşünme. Ona yardım ediyorsun."

Tanrıça, o konuşurken küçük bir şimşek topu çağırdı, ellerinin arasında ileri geri sektirdi ve onun sabırsız bakışlarından kaçındı.

"Ayrıca? Sıkılmış görünüyorsun. Bu kaosun dışında kalmak istemediğini biliyorum."

Kadın homurdandı. "Bu yorumun beni aşağılaması gerekiyormuş gibi hissediyorum." "Ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Elektrikli küreyi zıplatmayı bıraktı. Küre başının yanında havada asılı kaldı ve soluk mavi saç tellerini kendisine doğru çekti. "Tamam. Senin küçük hainini kilitleyeceğim." Şarap taşıyan hizmetçiye anlamlı bir bakış attı.

Hizmetkâr başıyla selam verip odadan çıktı ama birkaç dakika içinde geri döndü, yanında Fırtına Tanrıçası'nın nişanlarını taşıyan dört kadın daha vardı. Birlikte Tara'yı alıp götürdüler.

"Ve sana Moonhaven'a kadar eşlik edeceğim," diye devam etti Nephele, onlar gittikten sonra. "Ama sadece oraya kendim gitmem gerektiği için. Daha önce Inya'ya bir haberci gönderdim ve henüz dönmediler."

Haberciyi neyin tutmuş olabileceğini merak ederken Elander'in omurgasında huzursuz bir his belirdi. Silkindi, şarabını bitirdi ve ayağa kalktı. "Sebepleriniz ne olursa olsun, lütfen yola koyulalım."

Hâlâ ayağa kalkmadı. "Önce biraz dinlenmen gerekmiyor mu? Fark etmediysen hâlâ kanaman var."

"Onu tekrar bulduğumda dinleneceğim."

"Ya da kan kaybından bayıldığında."

"Hangisi önce gelirse," diye mırıldandı ve çoktan odanın çıkışına yönelmişti. Tanrıçanın onun geri çekilişine gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu. Ama başka bir itirazda bulunmadı ve sonunda ona yetişip Stormhaven'ın kapılar odasına giden yolu açtı.

Cennetlerin hepsinde böyle bir oda vardı. Orta-tanrılar ölümlüler dünyasının herhangi bir yerine kolaylıkla seyahat edebilir ve kendilerini herhangi bir yerden kendi sığınaklarına da taşıyabilirlerdi, ancak başka birinin büyüyle dolu bir sığınağa girmek için uygun yollardan geçmek gerekirdi.

Elander, Fırtına ve Ay cennetleri arasındaki yolun iyi kat edilmiş bir yol olduğunu biliyordu. İki tanrıça yakındı ve bu sadece aynı üst-tanrıçaya hizmet ettikleri için değildi; Inya -ya da gerçek adıyla *Yosu*- Nephele'den çok daha yaşlıydı ve Nephele yükseldikten kısa bir süre sonra Fırtına Tanrıçası'nın akıl hocası ve sırdaşı olmuştu. Nephele'nin kız kardeşi de yükselmiş olsa da - münzevi Gök Tanrıçası olarak - Inya'ya daha yakındı.

Nephele büyüyle geçidi etkinleştirdi, Elander'in vücudundaki son yaralara son bir kez kaşlarını çattı ve sonra onu kapıdan geçirdi. "Önden buyurun."

Karanlığın içine adım attılar. Elander gözlerini kapadı ve onları sürükleyen rahatsız edici büyüün içinden meditasyon yaparak geçti. Yolculuk

Bu yollar her zaman rahatsız edici olmamıştı, ancak azalan tanrısallığı ve yaraları arasında, şimdi onu saran güç en iyi ihtimalle rahatsız ediciydi.

Sonunda nefesini ve denge duygusunu yakalamayı başardı ve Inya'nın sığınağının gümüşü parıltısını görmek için gözlerini açtı.

Ama bir şeyler yanıltı.

Genellikle bir geçide yaklaşırken görülen ılık ve basıncın yanı sıra, yoğun, doğal olmayan bir sıcaklık da vardı. Ay Tanrıçası'nın alanına adım attıklarında duman ve yanmış et kokusu üzerlerine çöktü ve Nephele'nin gönderdiği haberciyi onu aradıktan birkaç dakika sonra buldular.

Yerde yatıyordu, ölmüştü, yüzü neredeyse tanınmayacak kadar yanmıştı.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

"SİKTİR," DIYE MIRILDANDI ELANDER.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Nephele, ölü habercisinin yanında diz çöküp ihtiyatlı bakışlarını odada gezdirirken kaşlarını çattı.

Arkalarından yumuşak bir hırıltı duyuldu.

Elander sese doğru döndü, kılıcı hazırda.

Nephele bir elektrik topu çağırdı ve onu havaya fırlattı. Bir an sonra patladı, odanın üzerine bir ışık kubbesi gönderdi ve kulakları geriye kısıtılmış, sırık gibi, köpeğe benzer bir canavarı aydınlattı.

Elander'e doğru sıçradı.

Elander yana döndü. Canavarın pençeleri yaralı omzunu sıyırdı. İyileşmeye başlayan yaranın yeniden açıldığını, taze kanın giysilerini ıslattığını hissetti. Tüm kolu uyuşmaya başlamıştı.

Canavar başarısız saldırısından sıyrılıp geri döndü, dişlerini göstermiş ve gözleri kıpkırmızı yanıyordu. Adım attığı her yerde alevler hızla tutuşup sönüyor, Elander'a doğru ilerlerken arkasında yanık izleri bırakıyordu.

Yaratık tekrar üzerine atladığında, Elander onu boğazından yakaladı. Bir eliyle onu kaldırdı ve diğer eliyle kılıcını kaldırarak yaratığın karnına sapladı. Yaratık inledi ve kıvranarak Elander'in elinden kurtulmaya çalıştı ama sonunda gevşedi.

Elander kılıcından sıyırp yere fırlattığında, gölgelerin arasından ikinci bir canavar fırladı ve gelirken tüm vücudunu alevler sardı.

Sürünün geri kalanı da hızla onu takip etti. Üçüncü bir canavar, dördüncü, beşinci... Lander onları savuştururken saymayı unuttu, bir kasırgaya kapıldı.

Ateş, kan, büyü ve bıçağının kas etine saplanıp çıkarken çıkardığı korkunç ve nahoş sesler.

Odanın diğer tarafından ikinci bir tazı grubu ortaya çıktı ve yardım etmek için hareket eden Fırtına Tanrıçası'nın etrafını sardı. Hava kısa süre içinde parazitlerle doldu; yıldırımlar etleri yaktı ve bir çığlık korosunun boşlukta yankılanmasına neden oldu.

Çok güçlü yaratıklar değillerdi... her şeyden çok bir baş belasıydılar. Eğer Elander tam gücünde olsaydı -hatta yarısında bile- hepsini anında bitirirdi.

Şu anki durumunda çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu ama yine de kendisine saldıranların hepsini teker teker, hiçbiri kalmayana kadar yok etmeyi başardı.

Nephele de etrafını saran gruba aynısını yaptı ve birkaç dakika içinde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen canavar akını sona erdi. Oda bir kez daha sessizleşti ve tazıların yaydığı ateş olmadan ürkütücü bir şekilde karanlığa gömüldü.

Elander nefes almak için bir an diz çöktü ve elini kanayan omzuna bastırırken yüzünü buruşturdu.

Nephele ışık için başka bir elektrik küresi çağırdı. Alan aydınlandıkça, onlar gelmeden kısa bir süre önce yaşanmış olması gereken çok daha ateşli başka bir savaşın izleri ortaya çıktı. Siyah yanık izleri duvarları kaplamıştı. Yakındaki bir merdivenin korkulukları kısmen erimiş gibi görünüyordu. Çoğu yüzeyi ince bir kül tabakası kaplamıştı.

Nephele boğazını temizleyerek hızla rahatsız edici bir hal alan sessizliği böldü. "Orada kan kaybından öldün mü?"

"Henüz değil," dedi Elander, sendeleyerek ayağa kalktı ve onun yanına doğru yürüdü.

"Bunlar Moto'nun canavarları," diye mırıldandı, ölü hayvanlardan birini terlikli ayağıyla dürterek. "Ve belli ki o piç de buradaydı; ateş köpekleri tek başlarına bu kadar hasara yol açmış olamazlar. Bu..." Genelde kendinden emin ve soğukkanlı olan sesi endişeli bir sessizliğe gömüldü.

Elander onun ne düşündüğünü biliyordu. Marr'lar sık sık kavga ederlerdi ve nadiren bir ay dramatik bir alevlenme olmadan geçerdi ama bu küçük bir kavgadan daha fazlasıydı. Ateş Tanrısı'nın böylesine yıkıcı bir şekilde başka bir diyara inmesi endişe vericiydi. En hafif tabirle.

Ancak şu anda, o tanrının ne zaman geldiği ve ne zaman gittiğiyle daha çok ilgileniyordu.

Caden'e Casia'yı bu diyara götürmesini emretmişti çünkü burada güvende olacağını düşünmüştü.

Ama ya ikisini de ateşli bir mezara göndermiş olsaydı?

"Burada tam olarak ne oldu?" Nephele yüksek sesle merak etti. "Ve neden?"

Cevap vermedi. Birdenbire, yeniden aramaya başlamak dışında konuşmayı, düşünmeyi ya da herhangi bir şey yapmayı imkânsız kılan tek fikirli bir çaresizlik tarafından tüketildi.

Fırtına Tanrıçası bir süre şaşkın bir sessizlik içinde izledikten sonra ona doğru atılıp kolunu tuttu.

Adam kadının elinden kurtulmaya çalıştı ama kadın onu sıkıca tuttu.

"Neler olduğunu açıklamazsan sana yardım edemem," dedi sınırcasına.

"Buraya gelmemin nedeni *onu* buraya benim göndermiş olmamdı."

Elander tersledi. "Ama Malaphar da bunu biliyordu. Onu takip edemesin diye Oblivion'daki geçidi yok ettim ama görünüşe göre emrini yerine getirmesi için bir başkasını göndermiş... hem de bir saniye bile tereddüt etmeden."

Nephele onun kolunu bıraktı. Dudakları ince, onaylamayan bir çizgiye dönüştü. Büyük ihtimalle ona, üst-tanrının peşinde acımasız olmayacağını düşündüğü için ne kadar aptal olduğunu söylemeye hazırlanıyordu -sanki bu daha önce aklına gelmemiş gibi.

Ancak nadir görülen bir itidal gösterisiyle azarlamaktan kaçındı. "Moto gelmeden önce kaçmış olabilir."

"Ay Tanrıçası'nın yardımı olmadan olmaz ve Casia geldiğinde o tanrıçanın burada olduğundan bile emin olamayız. Bu ölümlüler diyarında fazla zaman geçirmiyor, değil mi?"

Nephele tereddüt etti, sanki verecek farklı bir cevabı olmasını istemiş gibiydi. Başını iki yana salladı. "Ölümlüler arasında herhangi bir huzursuzluk belirtisi olduğunda daha yüksek diyarlara gitme eğilimindedir. Yani... hayır, son zamanlarda burada pek vakit geçirmedi."

Tanrıçayı, Casia'yı ve Caden'i aramaya devam etti. Onlardan hiçbir iz olmadan geçen her dakika kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden oluyordu. O haberci gibi yakılmış başka bir cesede rastlamayı bekliyordu. Olabilecek bir ceset...

Hayır.

O bunu düşünmezdi.

Bir süre sonra Nephele de aramaya katıldı ve her köşeyi aydınlatmak için büyü yapmaya devam etti.

İçinde durdukları odanın her santimini incelediler. Boş görünüyordu ve Elander erimiş merdivene doğru ilerliyordu ki göz ucuyla garip bir şey yakaladı; Nephele'nin elektrik kürelerinden biri görünmez bir duvara çarpmış gibiydi. Durdu ve kürenin duvardan sekerek uzaklaşmasını, uzaklaştıkça da daha parlak bir şekilde yanmasını izledi.

"Sihri tekrar şu köşeye yönelt," dedi. "Ne?"

"Sadece yap, lütfen."

Yaptı ve aynı şey oldu: Küresi açıkça görünmez bir şeye çarptı, mavimsi beyazın daha parlak bir tonuna dönüştü ve sonra sekerek uzaklaştı. Güçlendirilmiş ve yeniden yönlendirilmiş...

Ay büyüü iş başında.

Nephele merakla kaşlarını çatarak köşeye doğru küçük bir küreden daha fazlasını yoğunlaştırdı. Ellerinden elektrik iplikleri spiral çizerek bir ağa dönüştü ve bu ağı boş alan gibi görünen şeyin üzerine örttü.

Fırtına büyüünün ağı bir kubbe şekline dönüştü ve sonra anında sekerek uzaklaştı.

Daha da parlak, daha güçlü oklar gönderdi. Yansıtıcı büyüünün üstesinden gelip onu kesecek kadar güçlüydü. Birkaç kesikten sonra kubbe sallanmaya başladı. Ve açıkta kalan yerlerde, Elander görebileceğini umduğu şeyi gördü: Ay Tanrıçası.

Nephele'nin büyüü ona yaklaştıkça hareketlendi. Eğik başını kaldırdı ve bakışları Nephele'ye doğru yol almadan önce bir an için Fırtına büyüünün izini takip etti.

İki tanrıça göz göze geldiklerinde, Inya eliyle küçük bir hareket yaptı. Koruyucu kafesi çözülmeye başladı, gümüş ışığının küçük parçaları karanlığa doğru soyuldu.

Elander neredeyse rahat bir nefes alacaktı - Ateş Tanrısı sonuçta her şeyi yok etmemiştir - ama bunu yapmaktan vazgeçti. Çünkü tanrıça güvende olsa da, aynı zamanda yalnızdı.

Yansıtıcı kafesinin içinde Casia ya da Caden'dan hiçbir iz yoktu.

Tanrıça ay ışığından yapılmış gibi görünen bir yay tutuyordu. Elander'i gördü ve bir an sonra diğer elinde bir ok belirdi. Oku yerleştirdi ve göğsüne doğrulttu.

"Karanlık Tanrı'nın sarayının bir üyesi daha benimle kavga etmeye mi geldi?" diye meydan okudu koruyucu kubbesinin geri kalanı düşerken.

Elander ona doğru ilerledi, tek düşüncesi ondan cevaplar almaktı -bu bir kavga başlatmak anlamına gelse de gelmese de umurunda değildi.

Tanrıça yayı kaldırıp ona doğru tuttu.

"Inya, bir dakika bekle," dedi Nephele, aralarına girerek. "O artık gerçekten o saraya ait değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Herhangi birimiz gerçekten ne biliyor?" diye sordu Inya, sesi yumuşak ve kaynayan garip bir karışımı. "Örneğin: Ateş Tanrısı'nın bağlı olduğu yasaları ve ilkeleri bildiğimi *sanıyordum*. Ama görünüşe göre öyle değilmiş."

Nephele, Elander'le aralarında endişeli bir bakış fırlattı ama etraflarındaki yıkım göz önüne alındığında diğer tanrıçanın söylediklerine karşı çıkamazdı.

Elander Caden'in kılıcını yere bıraktı ve avuçlarını Ay Tanrıçası'na doğru kaldırdı. "İstersen vur beni. Umurumda değil. Ama vurmadan önce bana bir şey söyle."

Inya'nın hafif öfkeli bakışları yere düşen bıçağa kayd, sonra hesaplayarak tekrar yukarı baktı.

"Hizmetkârlarımdan birini Kale Tanrısı'nın gazabından kaçabilmesi için bu diyara gönderdim," diye devam etti Elander. "Ve yanında bir kadın vardı."

"Gri saçlı olan mı?"

Nefesi kesildi. "Evet."

Tanrıça bir süre daha onu inceledikten sonra nihayet yayını indirdi -ama tamamen değil. "O güvende. İkisi de güvende."

Etrafındaki boşluk sanki yer değiştiriyormuş, sanki duvarlar dışa doğru genişliyormuş ve sonunda ona tekrar normal nefes alabileceği kadar yer açıyormuş gibi hissediyordu.

"Oakhaven'a gittiler. Kadın, Şifa Tanrıçası'nın bir arkadaşıyla ilgilendiğini söyledi."

Elander arkasına baktı, oradaki bir dizi portala baktı ve onu o cennete götürecek olanı aradı.

"Büyümü kullanarak o ormanlık bölgeye giden tüm yolları geçici olarak kapattım, Ateş Tanrısı'nın hoşuna gitmedi," diye bilgi verdi Inya. "Ve bu kadar kargaşa yaşanırken onları tekrar açmanın akıllıca olacağını sanmıyorum."

Casia'yı umduğu kadar çabuk bulamayacağını düşününce kalbi sıkıştı ama yine de başını salladı. "Haklısın. Kapalı kalmalılar."

Namu'nun ormanında güvende olacaktı, hem Caden hem de o orta tanrıça onu koruyacaktı.

Öyle değil mi?

"Zaten başka sorunlarımız var," diye ısrar etti Nephele. Bakışları odanın içinde dolaşırken onlara en yakın olan ölü ateş canavarına takıldı. "Çünkü Karanlık Tanrı, hizmetkârlarından birini bu diyara saldırması için göndermeye nasıl *cüret* eder? Solatis bunu duyacak." Bakışlarını İnya'ya çevirdi, belli ki haklı öfkesini paylaşacak birini arıyordu.

Ancak İnya sadece kaşlarını çatı ve "Söyle bana... son zamanlarda onunla görüşmek istediğinde tanrıçamız sana yanıt veriyor mu?" dedi.

Bu diyara geldiğinden beri ikinci kez, Nephele'nin her zamanki kendinden emin tavrı bir an için duraksadı. Sessiz kaldı, bu da Ay Tanrıçası için yeterli bir cevaptı.

"Başımıza gelen felaketlere rağmen uyuduğuna inanıyorum," dedi İnya. "Uyuyor *olmalı*, yoksa Kale Tanrısı nasıl bu kadar rahat hareket edebilirdi? Bu kadar şiddetli? Geçmişte onu hep kontrol altında tutmuştu."

"Anlamadığım şeylerin listesi giderek büyüyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Nephele.

"Onu bir şekilde çağırmayı deneyebilir misin?" Elander yüksek sesle merak etti. "Belki de tarikatınızın diğer iki üyesi yardımcı olabilir."

"Güneş Mahkemesi'nin bir toplantısı..." diye düşündü İnya. "Belki de zamanı geçmiştir," dedi Nephele.

Elander düşmüş, yanmış bir duvar halısının parçası olduğu anlaşılan bir bez parçası bulup kılıcındaki kanı silmek için kullanırken, konu hakkında sessiz bir tartışmaya daldılar. Küllerin ve yıkımın arasında diz çöktü ve bir sonraki hamlesini düşünürken dalgınca kılıcını temizledi.

Dakikalar sonra tanrıçalar konuşmayı kesti ve İnya Elander'e dönerek, "Bu konularda Solatis'i çağırmaya ve ondan yardım istemeye odaklanabiliriz; ama sen ne yapacaksın, düşmüş olan? Nereye gideceksin?"

Düşmüş.

Bu kelime anlamını yitirmeye başlamıştı. Bir zamanlar, biri ona bu kelimeyi her fırlattığında karnına saplanan bir bıçak gibiydi. Şimdi ise sadece bir rahatsızlıktı, tıpkı henüz rahat bir şekle girmemiş bir çift bot gibi.

Bu noktada tanrıdan çok insan olduğunu kabul etmişti. Ama böyle bir düşüşten sonra nereye *gittiğine* gelince...

Hiçbir fikri yoktu.

Ama Casia'nın muhtemelen Sadira Krallığı'na geri dönmeye çalışacağını ve müttefiklerinin onun dönüşünü bekleyeceğini biliyordu. Ve eğer onu Oakhaven'a kadar takip edemezse, en azından o krallığa döndüğünde onu bekleyebileceğine karar verdi. Daha önce Kosrith'in başkentinde bir tür geçit - gücünün yoğunlaşması- yaratmıştı. Şansı yaver giderse, büyüsü onu hâlâ o kapıya doğru çekebilecekti.

"Ölümlüler diyarına geri dönüyorum," dedi ayağa kalkarak, "daha önce bahsettiğim o kadınla birlikte savaştığım son yere. Kethran İmparatorluğu'nda daha çok savaş olacak. Onlarla savaşmasına yardım etmek niyetindeyim."

Ay Tanrıçası, "Ölümlülerin savaşlarına kapılmak beyhude bir çabadır," dedi.

Nephele, "Ve zaten kendini ölümlüler dünyasına geri götürecek durumda değilsin," diye belirtti. "Oraya tek parça halinde varamayabilirsin."

"Sana onu tekrar bulana kadar rahat etmeyeceğimi söyledüğimde açık değil miydim?" dedi.

Her iki tanrıça da onu onaylamayan bakışlarla süzdü. O onları görmezden geldi.

Kendini bu halde geçide götürmek kesinlikle acı verici olacaktı. İstirap verici ve tehlikeli. Ama yine de yapacaktı. Ona geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Ona geri dönmeyi neden bu kadar önemsiyorsun? *Başka bir* insan kadına bu kadar aşık olmadığına emin misin? Sen bile bu kadar aptal olamazsın."

Cevap vermeden arkasını dönmeye başladı ama Nephele'nin meydan okuyan bakışları onunkileri yakaladı ve tuttu. Ona yardım etmeyi kabul ettiğine göre, belki de ona gerçeği borçluydu.

"Casia *başka bir* kadın değil," dedi sessizce. "O eskiden olduğu gibi aynı kadın."

Nephele ona aklını kaçırmış gibi baktı.

Cebine uzanıp Güneş'in Kalbi'ni çıkarırken, "Bunun üst-tanrıçanın dikkatini çekmeye yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum," dedi, "ama bunu almanın sana bir zararı olmaz. Bunu hiç değilse aramızdaki inancın bir göstergesi olarak kabul et."

Gelecekte ne olacağından emin değildi ama bu ikisinin müttefik olmasının faydalı olacağını hissediyordu. Bu yüzden Yürek'i kendisine daha yakın duran İnya'ya uzattı ve o incelerken sabırla bekledi ve sonra tereddütlü bir el ile aldı.

Nephele'nin şaşkın ifadesi Ay Tanrıçası'nınkini yansıtıyordu. Sonra bu ifade hızla inançsızlığa dönüştü. "Bu... Bunu daha önce de görmüştüm. Bu Solatis'ten çaldığın hazine."

"Aynısı."

"Daha önce benim diyarıma geldiğinde bunu yanında taşıyor muydun?"

Başını salladı.

"Neden hissetmedim? Onun büyüyle sırlı sıklam olmuş olmalı. Acı çekmeden ona *dokunamamalı*sın bile. Sen... sen..."

Elander Kale Tanrısı'nı uzaklaştıran muazzam ışığı ve o ışığın daha sonra ne kadar zayıf titrediğini düşündü... tamamen sönmeden önce. "Küçük bir ihtimalle kırmış olabilirim," dedi.

Nephele yavaş bir nefes verdi ve etrafındaki hava kısa süreliğine kıvılcımlarla doldu. "Elbette yaptın."

"Kesinlikle bir zamanlar olduğu gibi değil; gücünün çoğu uzun zaman önce Casia'ya aktarılmış gibi görünüyor. Benim teorime göre, ruhunun ölümlüler âlemine geri dönmesinde bunun da payı var."

Nephele'nin kaşları çatıldı. Gözlerinde inançsızlık ve kızgınlık parlıyordu.

"Şans eseri mi?" İnya tahmin etti. "Yoksa üst-tanrıçamız bunun olmasını mı istemişti?"

"Emin değilim." Elander kaşlarını çatı. "Eğer onu çağırmayı başarırsan bunu da sorulacaklar listesine ekle."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu, ta ki Nephele bakışlarını Elander'e dikip, "Seni defalarca aptallığa sürükleyen bu kadın... Karanlık Tanrı ile tam olarak ne *pazarlığı* yapmaya başladı?" diyene kadar.

Hemen cevap vermeye cesaret edemedi.

"Söyle bana." Etrafındaki hava bir kez daha elektrikle doldu. "Şimdi."

Bakışlarını İnya'nın elindeki Kalp'e sabitledi ve sonunda şöyle dedi: "Ona hizmet etmeyi kabul etti. Ve hangi sıfatla hizmet edeceğini belirtmedi." Nephele'ye baktı, yüzüne yayılan sessiz dehşeti gördü ve başını sallayarak ekledi, "En azından ayin bitmemiştir. Ben durdurdum."

"Eğer bittiyse, onu kendi tarafına çekmeyi ve tamamen emrine almayı başarırsa ve eğer Solatis'in gücü onun içinde gömülüyse-"

"Bu iş bitmeyecek. Onu almayacak." Kelimeler ağzından o kadar hararetle dökülmüştü ki durup nefesini tutması gerekti. Kendini sakinleştirmek için. "Ama siz ikiniz Solatis'i bulup ondan yardım istemekle ilgilenirseniz, ben de onu güvende tutmakla ilgilenirim."

Nephele sızlanmaya devam ederken, Ay Tanrıçası ikisine de sessiz bir merakla baktı. "Kullanılmış, kırılmış bir inanç gösterisi..." dedi ve Kalp'i avucundan nazikçe kaldırıp ileri geri çevirdi. Etrafını saran soluk gümüş ışık ona doğru eğiliyor gibiydi. "Ne kadar hoş."

Elander, "Sembolik olduğu açık," dedi, "ama yine de bunun bir anlamı var, değil mi?"

Nephele'nin cevabı "Pek sayılmaz," oldu. "Seni mutlak aptal."

Ona her zamanki gibi hoşuna gitmemiş gibi görünen çekici bir gülümseme fırlattı. "Her iki durumda da, sırlarını çözme konusunda benden daha şanslı olduğunuzu düşünüyorum. Bu yüzden şimdilik onu size emanet edeceğim. Siz ve sarayınız en kısa zamanda ne başardığınızı bana bildirin."

"Yapacağım," diye kabul etti Nephele, biraz sertçe. "Eğer aptalca bir şekilde zayıf ve yaralı halini taşımaya çalışırken uçurumun bir yerinde yok olmazsan."

"Aynen öyle. Her neyse, yardımınız için teşekkür ederim." Burnunu çekti.

"Bunu bir şey değil olarak kabul ediyorum."

Çoktan ondan uzaklaşmış ve Kalbi daha yakından incelemeye başlamıştı.

Elander onları kendi hallerine bıraktı ve önündeki yolculuk için kendini hazırladı. Gideceği yeri zihninde net bir şekilde canlandırabiliyordu: Kosrith'te yarattığı, Casia'yla paylaştığı odaya gizlenmiş, Ölüm büyüsünün iplikleriyle parıltıya geçen. Sadece kendisi ve onun işaretini taşıyanlar tarafından görülebilecekti. Gözlerini kapadı ve büyüyle uzanarak kendisini bir kez daha o kapıdan geçerken hayal etmeye çalıştı.

Sonunda, derisinde o geçide bağlandığını gösteren bir çekilme hissetti. Gözlerini açtı. Önündeki cennete son bir kez baktı. Hızla kayboldu, yaklaşan yolculuğunun artan enerjisiyle bulanıklaştı, ama kül ve yıkım görüntüleri ondan uzaklaşırken bile aklında kaldı.

Ve bunun bir savaşın başlangıcı gibi görüldüğünü düşünmeden edemedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE

CAS, İÇİNE KADAR ULAŞAN GARIP BİR SICAKLIKLA SARILMIŞTI.

Kemiklerine kadar. Rahatlatıcıydı ama yine de tüm vücudu ağrıyordu. Acıya rağmen nefes almaya çalışırken gözleri sımsıkı kapalı kaldı.

"Bu yollardan geçmek neden bu kadar *acı* veriyor?" diye mırıldandı.

Cevabının sessizlik olmasını ya da Caden'ın bu acıyı hak ettiğini söyleyen kendini beğenmiş sesini duymayı bekliyordu.

Onun yerine sert kenarlı bir kadın sesi cevap verdi: "Çünkü sen bir ölümlüsün. Ve sanki senin gibi ölümlülerin beklenmedik bir şekilde diyarlarımıza çarpmayı alışkanlık haline getirmemelerini tercih ederdik."

Cas gözlerini açtı.

Başında bir kadın duruyordu. Uzun boyluydu -gerçekten de dev gibi bir kadındı-, kırmızı bir teni ve delici yeşil gözleri vardı. Sanki kumral saçlarını ehlileştirmeye çalışmış ama işin yarısında vazgeçmiş gibi görünüyordu; yüzünü çevreleyen birkaç düzgün örgü vardı ama geri kalanı klipsler, iğneler ve Cas'ın gerçek olabileceğini düşündüğü en az iki güve benzeri böceklerle dolu karmakarışık bir karmaşaydı.

"Namu?" Cas nefes aldı.

"Ölümlülere verilen isimlerimden biri. Muhtemelen en az sevdiğim isim-önemli olduğundan değil." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Cas doğruldu ve etrafına bakındı. Etrafı branda duvarlarla çevriliydi ve güneş ışığı bu duvarların arasından sızıyordu; bir tür çadırdıydı. Zemin düzensiz bir tahta parçasından oluşuyordu. Uzaktan gelen kuş seslerini duydu ve ılık bir esinti bez kapının hışırdamasına neden oldu. Namu kapının yanındaki büyük dokuma sepeti karıştırıyordu.

Cas yüksek sesle, "Buraya geldiğimi hatırlamıyorum," diye düşündü.

"Sanırım bunun nedeni buraya vardığınızda bilincinizin kapalı olması. Daha düşük ruhlu arkadaşın seni buraya taşıdı ve sana bakmam için ısrar etti." Saçlarındaki güveler gerçektir; o konuşurken tanrıçanın başının etrafında uçuşuyorlardı ve o dönüp Cas'a doğru yürürken uçuştular. Elinde küçük bir şişe taşıyordu.

"Burada bir arkadaşım var," dedi Cas ona, "yaralı bir arkadaşım, bu yüzden-"

"Evet."

"O...?"

"Yaşayacak." Şişenin tıpasını çıkardı ve içindekileri avucuna boşalttı: üç tüy, bir tutam böcek kanadı, iki küçük çakıl taşı. Hepsi parıltılı bir altın tozuyla kaplıydı. Eli rastgele bir araya getirilmiş eşyaların üzerinde kapandı.

Bir an sonra açıldığında, avucundaki tek şey küçük kırmızı bir meyveydi.

Cas bir an için büyülenmişti ve daha fazla soru sormadan tanrıça ona meyveyi uzattı ve "Şu anda ilgilenmem gereken başka şeyler var ama bunu baş ağrın için almalısın" dedi.

Cas baş ağrısından söz etmemiştir. Ama sanki bir işaretmiş gibi, sağ şakağı aniden zonklamaya başlamıştı. Küçük meyveyi -ya da gerçekte her neyse onu- çekingen bir tavırla eline aldı ve daha yakından inceledi.

"Benimle daha sonra konuş."

Cas başını salladı; tanrıçanın *daha sonra* derken neyi kastettiğini sormak aklına gelmedi. Başı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu, düşünceleri birbirine karışmış ve gömülmüştü ve zaman aniden önemsiz gelmeye başlamıştı. Daha önce gittiği diğer tanrı cennetlerinde de benzer duygular yaşamıştı ve zamanın bu yerlerde gerçekten farklı geçip geçmediğini -ilk kez değil- merak etti.

Tanrıça gittikten bir süre sonra Cas nihayet hareket etmeye devam etmesi gerektiğini hatırladı. Kendisiyle yaptığı kısa bir tartışmadan sonra meyveyi yedi. Namu hakkında duyduğu tüm hikâyeler onu iyiliksever bir güç olarak tasvir ediyordu ve bir şifa tanrıçası onu zehirlemezdi, diye düşündü.

Zaten o dut yüzünden hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Vücudu hâlâ ağrıyordu ve botlarını giyip çadırdan çıkarken hâlâ biraz fazla sıcak, tamamen fazla tembel bir hayal dünyasında ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Kendini bir ormanın ortasında buldu. Çadırı ve onun gibi birkaç çadır daha ağaç tepelerinin arasına tünemişti; o kadar yüksekti ki, dikkatle diz çöküp üzerinde bulunduğu ahşap platformun kenarından baktığında zemini göremiyordu. Sadece kalın sis bulutları vardı. Belki de yer *yoktu*; bu tanrı cennetlerinin her biri bir öncekinden daha garip görünüyordu, bu yüzden ölümlü dünyanın ulaşamayacağı kadar yükseklerde yüzüyor olabileceğini düşünmek o kadar da garip değildi.

Dikkatlice kenardan uzaklaştı ve çevresini incelemeye devam etti. Karmaşık bir sallanan köprü ağı, büyük ağaçları ve etraflarına inşa edilmiş platformları birbirine bağlıyordu.

Düzinelerce insan bu köprülerin üzerinde sohbet ederek ve gülerek ilerliyordu. Diğerleri ise bol miktarda sağlam dalın arasına gerilmiş hamaklarda uzanıyordu. Ölümlüler -Cas bundan oldukça emindi- tıpkı Stormhaven'da hizmet ederken gördüğü sayısız insan gibi. Nephele'nin hizmetkârları, hayatlarını onun çeşitli tapınaklarında çalışarak geçirmiş, onun cennetinde yürümeye layık olduklarını kanıtlayana kadar büyülerini mükemmelleştirmiş Fırtına işaretli insanlardı. Buradaki insanların da benzer bir geçmişe sahip olup olmadığını merak etti.

Neredeyse her ağaca tünemiş kuşlar vardı; çoğunun uzun, geniş kuyrukları ve gümüş, yeşil ve mavi tüylerden oluşan özenli tepeleri vardı. Cas, kendisine yaklaşan birini duyduğunda özellikle renkli bir örneğe bakıyordu.

Caden'ın sesi ona ulaştı: "Uyanmışsın."

Arkasında bıraktığı çadıra bir göz attı. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı iki gün."

Tedirginlik midesinde ağır bir yüke dönüştü. Felaketlerin ne kadar çabuk meydana gelebileceğinin, işlerin bir günden kısa bir süre içinde nasıl kötüden daha kötüye gidebileceğinin fazlasıyla farkındaydı.

O uyurken dünyaya ne olmuştu?

Caden'ın soğuk kahverengi gözleriyle karşılaştı ve bu ilahi âlemin dışında meydana gelebilecek tüm olası felaketleri düşünmemeye çalıştı. "Sen kaldın."

"Bana seni koruma emri verildi. Ben de bunu yapıyorum."

Elander'in emirleri.

Tabii ki.

Tereddüt etti, sormadan önce kendini çelikleştirdi: "Onu hâlâ hissedebiliyor musun?"

Bakışlarını kaçırdı. Yeterince açık bir cevaptı ve midesindeki huzursuzluk yerinden oynayıp onu hasta etmekle tehdit etti.

Caden ona, "Arkadaşın köprüünün karşısındaki çadırda, eğer onu görmek istersen," dedi.

Bu açıkça konuyu değıştirme çabasıydı ama Cas bunun için minnettardı. Elander'a ne olduğu üzerinde durmak istemiyordu. şu anda önemli olan tek şey -şu anda harekete geçebileceğı tek şey- Zev'in yakında olduğu gerçeğıydi.

Yaşıyor.

Caden'in gösterdiği yöne doğru aceleyle ilerlerken bu kelimeyi kendi kendine defalarca tekrarladı.

Zev'in çadırının dışında nöbet tutan iki kadına aceleyle kendini tanıttı ve sonra içeri doğru ilerledi, başka bir kadını geçti ve sonunda onu gördü.

Yaşıyor.

Bir bütündü, nefes alıyordu ve huzur içinde dinleniyordu ve Cas yıllar sonra ilk kez, kalbinin etrafında toplanan kara bulutları aralayan bir ışık hissetti.

Bir şekilde koşup heyecanla ona çarpmaktan kendini alıkoydu; onu uyandırmak istemiyordu. Boşlukta sessizce ilerlemeye çalıştı. Neredeyse başucuna varmıştı ki, botu ölümlü dünyanın duyabileceğı kadar yüksek sesle gıcırdayan bir tahtaya çarptı.

Zev kıpırdandı ve tek gözünü açtı. "Geç kaldın," diye esnedi. "Her zamanki gibi."

Sesinin zayıflığı neredeyse gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu. "Beklemeye değerim," diye bilgilendirdi onu.

"Tartışılabilir."

İleri atıldı ve ona sarıldı. Yüzünü onun omzuna gömdü ve boğazında yükselen hıçkırığı bastırmaya çalıştı.

"Her halükârda ölüm döşeğime uğrayıp beni ziyaret etmen ne güzel," dedi Zev, sözcükler onun ezici sarılışı altında boğuldu.

"...Ölüm döşegi mi?"

"Mm-hm. Korkarım ki ben umutsuz bir vakayım."

Cas sırtarak arkasına yaslandı. "Tanrıça bana zaten yaşayacağını söyledi. O yüzden dramatiğı bırakabilirsin."

"Ama bu hiç eğlenceli değil." Yastıklara yaslandı ve gözlerini tekrar kapattı. Yorgunluğu yüz hatlarında belirgindi ama gülümsemesi

yüzünü hiç terk etmedi.

Bakışları Zev'in karnına dayadığı eline gitti. Kosrith'teki savaşın korkunç görüntüleri zihninde canlandı ve aniden kükreyen Belaric Denizi'nin yanında dizlerinin üzerine çökmüş, Zev'in yanına doğru sürünüyor, yüzü kanlı paltosuna gömülmüş, ağlamaktan boğazı düğümleniyor ve Elander'e bir şeyler yapması için yalvarıyordu... *herhangi bir şey*.

Ve Elander'ın vardı.

Zev'i buraya getirerek onu kurtarmıştı, ama bu korkunç olaylar zincirini başlatmıştı ve şimdi...

"Ölmediğimi biliyorsun," dedi Zev, "ama yine de ağlıyorsun. O zaman bana *dramatik* olanın kim olduğunu tekrar söyle?" Gözleri tekrar açılmıştı ve onu eğlence ve endişenin bir karışımıyla inceliyorlardı.

Farkında olmadan kendi gözleri de buğulanmıştı. Onları ellerinin topuklarıyla sildi ve yatağın kenarına yerleşti. "Kendimi savunmam gerekirse, berbat görünüyorsun," dedi ona. "Ve bu kısmen bu diyardaki havadan kaynaklanıyor. Çok sıcak. Ya da çok çiçekli. Ya da çok... bir şey."

Gözlerindeki eğlence azaldı ve endişesi derinleşti, gülümsemesinin köşelerini aşağıya doğru çekti. Ama sonra sadece başını salladı ve "Sıcak, değil mi?" dedi.

Uzun bir süre sessiz kaldılar -ya da Zev'in standartlarına göre uzun bir süre; neredeyse her zaman sessizliği ilk bozan o olurdu ve bu sefer de durum farklı değildi.

"Gerçekten geç kaldın." Adam kızın yüzüne, Rook Tanrısı'nın yüzünde açtığı ize bakıyordu.

"Manzaralı yoldan gittim."

"Ve yüzündeki o iz... yeni." "Evet."

"Başka bir komplikasyon mu?"

"Belki de şimdiye kadarkilerin en büyüğü." Oturduğu battaniyenin üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırarak iç çekti. "Ama bir tanesiyle daha sonra ilgilenebiliriz. Peki ya sen? Sen nasıl hissediyorsun, gerçekten?"

"Daha iyiydim. Daha kötü de oldum. Tanrıça beni iyileştirmekte hızlı davrandı... Yine de yatak başı davranışları biraz işe yarayabilir. Pek hoş biri değil."

Cas ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tanrıçanın, onun yatış tarzı hakkında ne düşündüğünü umursadığından şüpheliydi. "Bütün bu tanrılarda böyle bir eğilim var gibi görünüyor," dedi. "Gerçi Ay Tanrıçası yeterince iyi görünüyordu."

"Ne? Onunla tanıştın mı?"

Cas kollarını yatağın kenarına dayadı ve ayaklarını yerde ileri geri salladı. "Kısaca."

Zev başını salladı, içinden sessiz, inanmayan bir kahkaha yükseldi. Alışılmadık derecede uzun bir aradan sonra, "Sonunda böyle bir yere geleceğimizi hiç düşünmüş müydün?" dedi.

"Tanrılarla konuşmak mı? Krallarla savaşmak mı? Bunun gibi sığınaklara sığınmak mı?" Onun gülüşünü yansıttı. "Hayır, bunların hiçbirisi aklıma bir olasılık olarak gelmedi."

"Ben de öyle. Basit görevleri özlüyorum. İz sürmeyi, casusluk yapmayı, insanları cüzdanlarından ve külfetli ekstra paralarından kurtarmayı..."

Cas ona, "Biz küçük hırsızlıkları aşmıştık," diye hatırlattı.

"Evet, Asra bunu hep söylerdi. Ama çok çalardı. Özellikle de gençken ve geçimimizi sağlayamadığımız zamanlarda. Ayrıca? Küçük hırsızlıkların üstünde olmayı asla kabul etmedim. Neden hiçbiriniz bunu hatırlamıyorsunuz?"

Cas onun yanına uzanırken bir kahkaha daha attı. "Gençliğimizden bahsetmişken, *gerçekten* neyi özlüyorum biliyor musun?" "Neymiş o?"

"Faircliff'teki o eski ev. Orayı hatırlıyor musun? Sen benden daha gençtin, belki hatırlamıyordursundur." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Oradaki neredeyse her şey çalınmıştı."

"Bunu hala hatırlıyorum. Canlı bir şekilde, aslında."

Asra, Faircliff'in seçkin ailelerinin evlerini temizlemek gibi ek bir işte çalışıyordu. Bunu yapmasının asıl nedeni, kendisini ve iş arkadaşlarını daha şüpheli ama aynı zamanda çok daha kazançlı başka işlere yönlendiren dedikodulara ve bilgilere erişmekti. Ve evet; bazen eve bu bilgilere ek olarak birkaç bonus eşya da getiriyordu. Cas bu *ikramiyelerin* verilmediğini, alındığını çok sonraları fark etti.

Zev bunu öğrendiğinde ona *servetin biraz yeniden dağıtılmasında bir sakınca olmadığını* söylemişti.

Faircliff, ne zaman çocukluğunun geçtiği evlerden söz açılrsa Cas'ın aklına gelen en net yerdi. Ondan önce başka yerlerde de yaşamıştı; bazılarını hatırlıyor, bazılarını hatırlamıyordu; ilk anıları en iyi ihtimalle hatalıydı, travma ve bu dünyaya yeniden doğuşuna eşlik eden vahşi büyü tarafından tahrip edilmiş ve yeniden düzenlenmişti. İlk evlat edinen ebeveynleri Lord ve Leydi Tessur'u ve ondan önce de bir yetimhane olduğunu biliyordu.

Ama Faircliff'teki o köhne ev, Asra'nın tuğladan şöminenin başında oturup Rhea'yla sohbet ettiği, Zev'in ise ortalığı dağıtmak ve bunun için onu suçlamak için sürekli yeni yollar bulduğu o eski ev... En canlı anıları bunlardı.

Belki de ilk kez o evde kaldığı için kendini *evindeymiş* gibi hissediyordu.

Zev yine sessizdi. Zev'in nostaljinin sıcacık kucağına sarılıp uyuduğunu düşünürken, birden yatak onun sessiz kahkahalarıyla bir kez daha sarsıldı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Ben de tam Asra'nın o yerde bize yaptığı eski ağaç evi düşünüyordum."

Teknik olarak bir gözetleme yeri idi. Ama Zev onu ağaç ev ilan etmiş, sonra da Cas'ın oraya girmesine neden izin verilmediğine dair keyfi kurallar uydurmuştu.

O zamanlar sinir bozucuydu. Şimdi anı Cas'ın içini sıcaklıkla dolduruyordu ve birden o da gülmeye başladı. "Ağaç ev olarak nitelendirilemezdi. Hatırladığım kadarıyla duvarların çoğu ve çatı eksikti."

"Doğru. Ama burada ağaçların tepesinde olmak bana yine de bunu düşündürdü."

Başını salladı ve sonra gözlerini ona doğru çevirdi. "Başka ne hatırlıyorum biliyor musun? Beni o ağaç eve çıkan merdivenden aşağı ittiğini."

Omuz silkti. "Bunu hak ettin. En sevdiğim bıçağımı çaldın. Ayrıca sadece bir metre falan düştün. En fazla."

"Yere indiğimde kafamı bir kayaya çarptım." "Evet, ama hayatta kaldın, değil mi?"

Saçlarını alnından uzaklaştırdı ve dalgınca kesiğin olduğu yere masaj yaptı. Namu'nun ona verdiği ilaçtan sonra başının artık zonklamadığını fark etti. Uzun zaman önce düştüğü yerde de bir yara izi yoktu; sadece hatırası kalmıştı, o evde yaptıkları diğerlerinin yanında güvenli bir şekilde saklanmıştı.

"Tanrım, tam bir baş belasıydın," dedi kadın. "*Hâlâ* baş belasısın," diye bilgilendirdi onu.

Koluna hafifçe yumruk attı.

"Ölümcül yaralıya yumruk atmak mı? Bu senin için bile alçakça." "Sen *ölümcül* yaralı değilsin."

"Bana böyle vurmaya devam edersen olabilirim. Sana yumruk atmayı kim öğretti?"

"Sen yaptın."

"Ah. Doğru. Çok iyi bir iş çıkardım, değil mi?" Omuz silkti. "İyi iş çıkardım."

"Beceriksiz öğrencimi göz önünde bulundurarak elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Seni tekrar yumruklamamı ve ne kadar yetkin olabileceğimi göstermemi ister misin?"

"Ya da bir bıçak kullanabilirsin," diye önerdi. "Sanırım şuradaki köşede eşyalarımın arasında bir tane var, eğer onu da çalmak istersen."

"Eğer yaparsam beni bu ağaç evden dışarı mı atacaksın?"

"Atabilirim."

Tekrar güldü. Son beş dakika içinde günlerdir yapmadığı kadar çok şey yapmıştı. Belki de haftalardır. Sanki yeniden on yaşındaymış, en iyi arkadaşıyla yan yanaymış, ev işlerinden ve dışarıda onları bekleyen tüm belirsiz, karanlık şeylerden kaçmak için ağaç evlerinde saklanıyormuş gibi hissetti.

Kahkahaları rahat bir sessizliğe dönüştü. Tanrıçanın şifasına rağmen Zev'in yorgun olduğunu anlayabiliyordu, bu yüzden sessizliği bozmadı.

Dakikalar sonra horluyordu. Her zamanki gibi yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde.

Hafif bir gülümsemeyle onun yanına kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Dışarıdaki tüm o karanlık şeyleri düşünmemeye çalıştı ve bunu şaşırtıcı derecede kolay yaptı; belki de tanrıçanın ona verdiği meyveydi. Sebep ne olursa olsun, çok geçmeden kendisi de uyuyakalmıştı...

Ancak dakikalar sonra Zev'in elini yüzünde hissederek uyandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sersemlemiş bir halde, Zev'i uzaklaştırırken.

"Yemin ederim yüzündeki o iz sanki kararıyor gibiydi."

Telaşını bir kahkahayla örtmeye çalıştı. "Yani ilk içgüdün *dürtmek* mi?"

"Daha önce yaralı bedenimi bir tür sadist gibi yumruklayan kadına soruyor."

Zev'in endişeli bakışlarından kaçınarak, o işarete nazikçe dokunarak ayağa kalktı.

"Sana ne oldu, Cas?"

Daha önceki kahkahalar artık uzak bir hatıraydı; gerçekmiş gibi bile hissettirmiyordu.

Bu konuşmadan kaçmanın mümkün olmadığını düşündü. Ellerini önünde kavuşturdu ve gözlerini onlardan ayırmadan şöyle dedi: "Gelmeden önce

Burada Ay Tanrıçası'nın sığınağından geçerken, Elander ve ben önce Oblivion'dan geçmeye çalıştık. Kale Tanrısı bizi orada bekliyordu. Savaştık ve savaşı durdurmak için onunla bir pazarlık yapmaya çalıştım. Elander anlaşma yapmamızı yarıda kesti, ama daha önce değil... şey, *bu*." Eliyle yüzünü işaret etti.

"O zaman nesin sen? Yarı işaretli mi? Yarı lanetli mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim."

"Peki ya Elander? O şimdi nerede?"

"Bunu ben de bilmiyorum." Sesi sonlara doğru biraz kırıldı. Kale Tanrısı'nın işareti hafifçe ağrımaya başlamıştı. Hayal görmüş olabilirdi ama gerçek olsun ya da olmasın, panik atak geçirdiğini hissedebiliyordu.

Saldırı gerçekleştiğinde yalnız olmak istiyordu, bu yüzden ayağa kalktı. "Çözülmesi gereken çok şey var," dedi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Fırsatın varken biraz daha dinlenmelisin; Meşe Tanrıçası'nın bizi yakında kapı dışarı edeceğinden şüpheleniyorum."

"...İyi bir şans," diye kabul etti.

"Gidip onunla konuşacağım - belki bu soruların bazılarına cevap verebilir."

Onu böyle yarım kalmış bir notla bırakmaya isteksiz görünüyordu, ama gülümsemeye zorladı ve "Bu arada iyi olmana çok sevindim," derken tereddütsüz bir ses çıkardı.

Ve sonra, adamın karşı çıkmasına fırsat vermeden gitmişti.

CHAPTER SIX

CAS DIŞARI ÇIKTIĞINDA YENİ İŐARETİNDEKİ AĞRI AZALMADI.

Zev onu geri çağırmadan önce aceleyle onun duyma menzilinden çıktı, giderken parmaklarını avucuna vuruyor, kurduğu her sağlam bağlantıyı sayıyor ve kendini sakın tutmaya çalışıyordu.

Dışarıda öncekinden daha fazla varlık vardı. Bazıları Stormhaven'daki hizmetkârlar gibi tamamen insana benziyordu. Ama diğerlerinin biraz... farklı olduğunu fark etti - derilerinin üzerinde dönen garip parıltılı desenler, fazla akıcı hareketleri veya tuhaf bir şekilde parlak gözleri gibi şeyler olmasa insan sanılabilirlerdi.

Saç yerine uzun, gümüş mavisi tüyleri olan bir kadının yanından geçerken Cas ona bakmaktan kendini alamadı, daha önce gördüğu o zarif kuşları düşündü ve farklı formlarda aynı yaratık olup olmadıklarını merak etti.

Endişesi nihayetinde mesafesini korudu - en azından ayakta kalabilmesine yetecek kadar. Tanrıçanın ona verdiği meyvenin düşüncelerinin etrafında bir tür kalkan oluşturduğundan şüpheleniyordu. Panik dalgaları ona doğru yuvarlanıyor, ancak üzerinden geçemeyecekleri kadar yüksek bir duvara çarpıyordu; zihnine çarpıyor ve sonra geri çekiliyorlardı ve her darbeden sonra kendini dengeleyip yoluna devam ediyordu.

Gözlerden uzak bir köprü buldu ve ortasında durdu. Korkulukları kavradı. Etrafını incelerken parmaklarının kıpırdamamasını ve ciğerlerinin normal nefes almasını dileyerek tanrıçanın nerede olabileceğine dair bir ipucu ya da onu doğru yöne yönlendirmeye hevesli görünen dostane bir yüz aradı. Ancak göz teması kurduğu varlıkların çoğu

hizmet ettikleri o orta tanrıça: Onun burada olmasından dolayı sert ve hafif hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. *En iyi ihtimalle.*

Burada güvende olduğunu ama pek de *hoş karşılanmadığını* düşündü.

Tekrar hareket etmeye başladı -gerekirse tanrıçayı kendi başına bulabilirdi- ama Caden'in bir kez daha ona yaklaştığını duyana kadar fazla ilerleyemedi.

"Tanrıça beni seni getirmem için gönderdi." Ona bakarken kaşlarını çatı.

"İyi misin? Sanki bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Cas tereddüt etmeden başını salladı. "Bana bir şey olmaz. Ama şu tanrıçaya giden uzun yolu kullanalım."

Kaşlarını kaldırdı.

"Sadece daha fazla havaya ihtiyacım var."

Ve kendimi toparlamak için daha fazla zaman.

O itiraz etmedi. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler, ağaçların arasında gittikçe daha yükseğe tırmandılar. Alemin en yüksek seviyesi olduğunu tahmin ettiği yere ulaştıklarında aşağıda dönen sis tamamen dağıldı. Burada her şey sis yerine altın renginde bir ışıkla yıkanıyordu.

"Onu henüz hissedebildin mi?" Cas durduramadan soru ağzından kaçtı. Sözüünü geri almak istedi ama Caden onu çoktan duymuştu; başını sallıyordu.

"Sence... sence Oblivion'dan kurtulmuş mudur?" diye sordu daha sessiz bir şekilde.

Caden'in cevap vermesi bu kez daha uzun sürdü ve Cas'ın kalbi her geçen saniye biraz daha derine battı.

"Evet," dedi sonunda.

Ayrıntı vermedi; Cas da ona baskı yapmadı. *Evet*, istediği kadar inandırıcı gelmemişti ve itiraz ederse bunun bir *hayıra* dönüşmesinden korkuyordu.

Ama artık Elander hakkında konuşmaya başlamıştı; bu onu Elander'e daha yakın hissettiriyordu -sanki ondan bahsetmeye devam ettikleri sürece Elander yok olmayacakmış gibi. "Uzun zamandır ona hizmet ediyorsun, değil mi?"

"Yaptım."

"Nasıl tanıştınız? Onun sarayında nasıl ilahi bir ruh oldun?" "Moraki dışındaki tüm ilahi varlıkların

yükseldiler." "Nasıl yani, tam

olarak?"

Görünüşe göre daimi olan çatık kaşları daha da derinleşti ve adımlarını hızlandırdı.

"Bu ölümlülerin görmesi ve anlaması gereken bir süreç değil. Biliyorum." Onun adımlarına ayak uydurmak için hızlandı. "Ama ben sıradan bir ölümlü değilim ve şu anda gerçek bir tanrı cennetinde yürüyorum, bu yüzden bu şeyleri daha iyi anlamamın zamanının geldiğini söyleyebilirim."

"Özel öğretmenin olmakla pek ilgilenmiyorum."

"Görünüşe göre ilgilenen de ilgilenmeyen de birlikte sıkışıp kaldık," diye tersledi. "Yani zamanımızı en iyi şekilde değerlendirebiliriz, değil mi?"

Yürümeye devam etti.

"Beni sevmiyorsun çünkü işleri karmaşıktırıyorum.

Anlıyorum." Hala yürüyorum.

"Ama sorularıma cevap verebilirsiniz," diye seslendi.

"Acele edin," diye seslendi arkasını dönmeden. "Tanrıçayı bekletmek istemeyiz."

Kısa bir süre için dönüp diğer yöne yürümeyi, sırf Caden'in huzurunda bir saniye daha geçirmek zorunda kalmamak için tanrıçaya giden yolu kendi başına bulmayı düşündü.

Ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu; sığınağın bu katında *görebildiği* kadarıyla bir düzine farklı çadır ve yuvarlak kulübe vardı. Bu yüzden istemeye istemeye ona bir kez daha yetiştii.

Birkaç adım boyunca hiçbir şey söylemedi. Kadın içini çekti ve adam ona doğru etkilenmemiş bir bakış fırlattı. Ama bir süre sonra, "Bu, hakkında konuşmaktan pek hoşlandığım bir konu değil, çünkü daha önce ne olduğumu düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi.

"Ölümlü mü demek istiyorsun?"

"Evet. Ölüme yaklaşan, doktorların ne adını koyabildiği ne de iyileştirebildiği bir hastalıktan muzdarip bir ölümlü. Elander benimle karşılaştığında, artık çoktan gitmiş olan bir kralın hizmetinde bir askerdim ve ölümlü bedenimin beni yarı yolda bıraktığını hissederken bile savaşa doğru yürüyordum. Belaric'in kuzey adalarını istila ediyorduk ve ben de savaş meydanında ölmeyi planlayarak denizi geçip o imparatorluğa girdim - sanırım kendi şartlarımla ölmeyi planlıyordum. Ölüm Tanrısı o savaş alanında; o kanlı günlerde vefat eden ve rehberliğe ihtiyaç duyan pek çok ruh vardı."

"Ama belli ki vefat etmemişsiniz."

"Hayır."

"Onun yerine seni bir hizmetçi ruha dönüştürdüğü için mi?" diye tahmin etti.

Caden başını salladı. Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Yüzyıllar boyunca ona *nedenini* defalarca sordum ama bana hiçbir zaman gerçekten söylemedi."

Yürürlerken bunu kendisi de merak etti. "Belki de savaş alanında ölümden korkmadan yürüdüğün içindir?" diye önerdi.

Onu tamamen reddetmek yerine bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyordu - ki bu şaşırtıcıydı.

"Belki de," dedi sonunda. "Ama her neyse, sorunuza cevap vermek gerekirse, bu iş böyle oluyor: Bir orta-tanrı bir ölümlüyü seçer, onu işaretler ve yükselmesini sağlamak için gücünün belirli yönlerini onun bedenine geçirir. Bazen de doğduğunda işaretlenmiş ve büyüye zaten yatkın olduğunu göstermiş bir ölümlüdür." Omuz silkti. "Ama bende hiç işaret yoktu. Sahip olduğum tek şey ölüme karşı umursamaz bir tavırdı, sanırım bu da önerdiğin gibi yeterli bir sebep olabilirdi."

"Ve daha düşük ruhlar da insanları işaretleyip onlara doğuştan büyü verebilir, değil mi?" Cas, Nessa'yı ve taşıdığı tüy ruhu işaretini hayal etti. Kalbi sıkıştı ve düşüncelerinin, güney imparatorluğunda yollarını ayırdıklarından beri arkadaşına ne olduğuna dair endişelere dönüşmesini engellemek zorunda kaldı.

Önünüzdeki savaşlara odaklanın, diye hatırlattı kendine şiddetle.

"Evet," dedi Caden ona. "Yine de başka bir ilahi varlık yaratmak için yeterli değil. İlahi olanın hiyerarşisi aşağı ruhlarla sona erer. Hem ruhlar hem de orta-tanrılar için de sınırlar var; ilahi ya da başka türlü sonsuz sayıda hizmetkâr yaratamayız."

Bu aslında kendi başına bulduğu bir açıklamaydı, ama her şeyin bu kadar açık bir şekilde ve doğrudan bir kaynaktan söylendiğini duymak farklıydı.

"Yani her ne sebeple olursa olsun seni seçti," dedi. "Seni kurtardı.

Siz efendi ve hizmetkârdan daha fazlasısınız." "Her zaman öyleydim."

Elander ona benzer bir şey söylemişti -aslında birkaç kez. Tara ve Caden'in onun geçici ailesi olduğu izlenimini edinmişti, tıpkı Zev ve diğerlerinin onun ailesi olduğu gibi.

Ama sonra Tara ona ihanet etti.

Bu düşünce onun adına içgüdüsel bir tepkiyi tetikledi; arkadaşlarından birinin ona bu şekilde ihanet ettiğini hayal bile edemezdi. Bu olay olduğunda ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu. Ve bu ihanet daha fazla acının sadece başlangıcıydı...

"İşte bu yüzden," diye devam etti Caden, "işleri bu kadar *karmaşık hale getirmiş* olman beni heyecanlandırmıyor. Yine de alternatifin daha kötü olacağını düşünüyorum."

"Alternatif mi?"

"Seni bir daha bulamaması."

Ne söyleyeceğinden emin olamadan yavaşlayarak durdu. Elander'ın onu bir daha bulamaması tam da Caden'in heyecan duyması gereken türden bir alternatif gibi görünüyordu.

Şimdi ona karşı dürüst mü davranıyordu?

Caden da yürümeyi bıraktı, sadece yüzünü ona doğru eğip, "Seni kaybettiği günün nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum. İlahi ya da başka türlü hiçbir varlığı bu kadar harap olmuş görmemiştim."

Adam patikada ilerlemeye devam etti ve kadın kollarını kendine doğru sardı ve düşünerek onun peşinden gitti. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Ama kelimeler hala gelmemişti.

"Ve bunu düzeltmenin bir yolu olabileceğini ummasaydım, özellikle iyi bir hizmetkâr *ya da* arkadaş olmazdım," dedi Caden, neredeyse ondan çok kendisine. "Yine de düzeltilebilir *olduğuna* hâlâ ikna olmuş değilim. Açıkçası. İçinde bulunduğumuz şu anki karmaşa göz önüne alındığında..."

Ona yetiştii ama gözlerini önündeki ahşap patikadan ayırmadı, "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım" derken bakışlarında parıldaması muhtemel belirsizliği görmesini istemiyordu.

Cevap vermedi.

Etraflarındaki diğer tüm yapıların üzerinde yükselen büyük, dairesel bir binanın kapısına varmışlardı. Beş ayrı köprü buraya doğru birleşiyordu. Yalnızdılar; görünürde ne hizmetkârlar ne de başka bir canlı vardı. Garip bir sessizlik vardı, sanki her zamankinden daha sıcak olan hava yaprak hışırtılarını ve kuş seslerini bile boğmuştu.

Caden kapıya doğru başını salladı ve ona anlamlı bir bakış attı.

Derin bir nefes aldı ve içeri adım attı.

İçinde uyandığı çadıra benziyordu ama daha büyüktü. Daha sağlam. Meşe Tanrıçası alanın uzak tarafındaki bir masanın üzerine eğilmişti. Tavanın ortası açıktı, şeftali rengine bir gökyüzü parçasını ortaya çıkarıyor ve alanı dışarıdakiyle aynı altın tonlarıyla yıkıyordu. Güveler kanat çırpıyor, bal ve duman kokan havada pırıltılı tozlar parıldıyordu.

Tanrıça ona bakmadan, "Otur," diye emretti.

Cas kendisine söyleneni yaptı ve duvarı kaplayan renkli minderlerden birine yerleşti. Tanrıçanın konuşmasını bekledi.

Birkaç dakika geçti.

"Kendimi hiç doğru dürüst tanıtmadım," diye geveledi Cas sonunda. "Sanırım sana söylemem gerek-"

"Kim olduğunu biliyorum." Konuşurken bile Cas'a sırtını dönmedi. "Ben de senin kim *olduğunu* biliyorum. Çünkü daha önce bir kez karşılaşmıştık." Masanın üzerindeki bloktan küçük bir bıçak aldı, yakındaki bir rafa yayılmış bitki sırasına gitti ve yapraklarını küçük, sarsıntılı kesiklerle toplamaya başladı. "Ölüm Tanrısı seni bana önceki hayatının son saatlerinde getirdi. Seni kurtarmam için bana defalarca yalvardı. Dizlerinin üzerinde, tam da bu kulübede."

Cas, Elander'in bir şey için yalvardığını hayal etmeye çalıştı. Bunu yapamazdı.

Kralın ordusunun kendinden emin, kibir sınırındaki yüzbaşı hâlâ onunla en çok bağdaştırdığı kişilikti. Şu anda bile, onun her zaman başka biri ve başka bir şey olduğu, bir zamanlar tamamen başka bir şey *oldukları* gerçeğini aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Ve görünüşe göre onu dizlerinin üzerine çöküp hayatı için yalvaracak kadar sevmişti.

Birlikte yaşadıkları o diğer hayatı hatırlayamamak son derece sinir bozucuydu.

O anıları geri getirmenin bir yolu var mıydı?

"Ve ondan önce," diye devam etti tanrıça, kesilmiş yaprakları avucunun içine süpürerek, "hasta kız kardeşine yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştı."

"Ama ikimize de yardım etmedin."

"Birini bağışlamam için gelip bana yalvaran herkese yardım etseydim, yaşam ve ölüm döngüsü geri dönülemez bir şekilde mahvolurdu." Topladığı yaprakları küçük bir kaseye bıraktı ve başka bir bitki rafına geçti.

Cas ellerinin sürekli meşgul olduğunu fark ediyordu ve yanaklarından birinde toprağa benzeyen lekeler vardı. Güçlü büyüye sahip bir tanrıçanın gücüne güç katmak için otlar, meyveler ve benzeri şeyler toplamakla uğraşması garip görünüyordu. Belki de sadece ellerinin toprakta verdiği hissi seviyordu.

"O geçmiş yaşamdaki kız kardeşinin ölmesi gerekiyordu," dedi Namu. "Aşağıdaki çadırdaki arkadaşın eninde sonunda kendi kendine iyileşecekti, ben sadece bu iyileşme sürecini hızlandırdım. Arada bir fark var. Ben her şeyi *tersine çevirmiyorum*."

ölüm. Ölüm Tanrısı da, lütuftan düşmeden önce bile bunu yapmamıştır. Bu güç Marr'ın ötesindedir - yaşam veren Solatis dışında herkesin ötesindedir. Ve o bunu her zaman biliyordu. Çaresizlik içinde bana geldiğinde bile, derinlerde bir yerde, yaşaması gerekmeyen birini kurtaramayacağımı, kurtarmayacağımı kesinlikle biliyordu."

Cas bunu düşündü. Bildiklerinin yanında mantıklı olduğunu düşündü; Elander ona daha önce güçlerinin hem ölüme neden olmasına hem de onu geçici olarak durdurmasına izin verdiğini ama tersine çeviremediğini söylemişti. Kale Tanrısı'nın hizmetkârı olarak varlığının büyük bölümünde ruhlara rehberlik etmek ve ölümlüler âlemi ile öbür dünya arasındaki yolları korumakla uğraşmıştı. Ve şimdi güçlerini kaybettiğine göre, bu görevin geçici olarak bir zamanlar hizmet ettiği o üst tanrıya geri döndüğünü varsayıyordu. Ama bu normal bir düzen değildi. Bu daha uzun süre devam edemezdi.

"Peki ya geçmişteki ben?" diye sordu. "Benim de ölmem mi gerekiyordu?"

"Belki de değildir." Orta-tanrıça kâsesine daha fazla yaprak attı, bıçağı rafa yerleştirdi ve hasat etmediği bitkilerden birini nazıkçe inceledi. "Ama bu özel bir durumdu; ölümünü çevreleyen koşullar nedeniyle sana yardım etmedim. Malaphar ve Solatis arasındaki kan davasına dahil olmak gibi bir arzum yoktu. Hâlâ da bulaşmak gibi bir niyetim yok, bu konuda anlaşılm."

"O üst-tanrıların hiçbirine hizmet etmiyorsun..." "Doğru."

Dünyaya şeklini veren, dağlarını, vadilerini ve denizlerini oluşturan Taş Tanrı Belegor'a hizmet ediyordu... ve sonra, çoğu efsaneye göre, kendisini ölümlülerin işlerinden derhal uzaklaştırmıştı.

Cas tarafsızlığın düpedüz düşmanlıktan daha kötü olduğunu düşündü. Caden'in kutsal olanı gücendirmekle ilgili uyarısını hatırlıyordu ama içinden yükselen meydan okumaya engel olamıyordu. "Şu anda Malaphar'la bir kan davası içinde olduğumun farkındasın, değil mi? Sanırım Elander arkadaşımı buraya getirdiğinde sana da söylemiştir? Ya da bunu Marr dostlarınızdan birinden duymuşsunuzdur?" Şimdiye kadar ilahiyatçılarla olan karşılaşmalarının çoğu, onların dramatik ve dedikoducu bir grup olduğuna inanmasına yol açmıştı.

Tanrıça sonunda onunla yüzleşmek için döndü.

"Ama yine de arkadaşıma yardım ettin," dedi Cas ayağa kalkarken. "Yani iddia ettiğin kadar tarafsız olduğunu sanmıyorum."

Dev tanrıça ona doğru bir adım atarken, bir elini duvara dayama isteğiyle savaştı. Kulübedeki altın ışık sönükleşirken, böcekler ve parıldayan toz izleri havada daha yavaş hareket ediyor gibiydi.

"O genç adamı bana getirdiğinde," dedi tanrıça, yeşil gözlerini Cas'inkilere dikerek, "bana senin kim olduğunu söyledi, yardım etmeye değer olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Savaşmaya devam etmenizın şart olduğunu, bunun ölümlüler dünyasının -ve bizim ilahi alemlerimizin- iyiliği için olacağını düşünüyor gibiydi. Ve arkadaşın yanında, iyileşmiş ve tek parça halindeyken savaşmayı daha kolay bulacağını söyledi."

"Ve görünüşe göre sizi de aynı şeyleri düşünmeye ikna etmiş."

Tekrar arkasını döndü. Masanın altındaki çekmecedен seramik bir havan ve havan tokmağı aldı ve malzemeleri bu havana atmaya başladı. "Ölüm Tanrısı'nın ikna kabiliyeti var," diye itiraf etti sonunda. "Dürüst olmak gerekirse, hepimizin başına büyük dertler açan bir yetenek." Arkasına baktı ve Cas'ın yüzüne takılan bakışları bir anlığına yumuşadı. "Ancak konuşmamız sırasında yanağındaki o izden hiç bahsetmedi."

"Bu daha yeni bir ekleme."

"Anlıyorum." Aralarındaki boşluğu kapattı ve tıpkı Ay Tanrıçası'nın yaptığı gibi Cas'ın yanağını inceledi. Parmak uçları tıpkı biraz önce bitkilerine yaptığı gibi hafifçe derinin üzerinde gezindi. Görünüşe göre ona teşhis koyuyordu, çünkü bir süre sonra tiksintili bir tıslamayla elini çekti. "Karanlık Tanrı'nın büyüsü. Elbette."

Cas tam cevap verecekti ki, Namu'nun elinin sadece bir dokunuşuyla yanağındaki sızının dindiğini fark etti ve sersemleyerek sessizliğe gömüldü.

"Sihir olabildiğince derinlere işlemediği için şanslısın. *Henüz.*" Tanrıça, sanki büyüün görünmez kalıntılarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını giydiği zümrüt elbisenin kıvrımlarına sildi. "Lanetini tamamlamadı."

Cas hâlâ hissettiği acının yokluğuna hayret ediyordu ve şimdi sormadan edemedi: "Onu alabilir misin?"

"İşaretin kendisi mi? Evet. Ve neden olduğu herhangi bir topikal ağrı."

Cas parmaklarıyla o lekeye dokundu. O kadar pürüzsüzdü ki, orada oluşmasını beklediği düzensiz kenarlı yara izine hiç benzemiyordu. Daha çok bir doğum izi gibi, her zaman onun bir parçası olmuş bir şey gibi görünüyordu. Bu düşünce karşısında içten içe ürperdi. "Ama bunun bir bedeli var sanırım?"

Tanrıça cevap verirken gözlerini tavana, tavandan görünen küçük gökyüzü parçasına dikti. "Acı nadiren tamamen yok olur. Sadece biçim değişir."

Bununla birlikte havan ve havan tokmağına geri döndü. Diğer malzemelerle birlikte kaseye birkaç yaprak daha serpti. Parmak uçlarını bir araya getirdi, elinin etrafında ışık şeritleri dönene kadar konsantrasyonla yüzünü buruşturdu ve sonra bu şeritleri karıştırdığı karışıma yönlendirdi.

Cas sessizce onun çalışmasını izledi. Çağırdığı ışık şeritleri küçük kâseye sığmıyordu; taşıp tanrıçayı çevreledi ve saç tellerini kaldırdı. Hava daha dumanlı, daha sıcak, daha ağır hale geldi. Bu büyüün bir yan ürünü gibi görünüyordu ve sarhoş ediciydi. Cas'ın gözleri kapanmaya başlamıştı ki bir çekmecenin *gürültüsü*le kapanması onu yerinden sıçrattı.

Tanrıça elinde küçük bir kavanozla ona doğru yürüdü. "Ama yeterince çaresiz kalırsan, acını dindirmek için bunu alabilirsin."

Cas kavanozu aldı ve içindeki erik renkli merhemi inceledi. Belli belirsiz parlıyordu. "Ve bu izi silecek mi?"

"En azından görünüşte solmasına neden olacak. Ama temsil ettiği şey -size verdiği yük- büyüümün silemeyeceği kadar güçlü. Eğer seni terk ederse -eğer bir şekilde onu kovmanın bir yolunu bulursan- başka bir konakçı bulacaktır. Bunun gibi pazarlıklar kolay kolay bozulamaz."

"Başka bir ev sahibi... başka bir insan gibi mi demek istiyorsun?" "Evet."

Cas geri çekildi. "O zaman dışarı atılmasını istemiyorum."

Tanrıça başını eğdi. "Bunu düşünmez miydin bile? Kendini Karanlık Tanrı'nın lanetinden ve emrinden kurtarabileceğin anlamına gelse bile mi?"

"Başka birini onun emrine girmeye zorlamak pahasına değil."

"İlginç."

"Sen bir Şifa Tanrıçası değil misin? Başka birini lanetlemek isteyeceğimi nasıl düşünürsün?"

Tanrıça bunun üzerine dişlerini gösterdi. "Sana daha iyi bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Tüm dünya ağrıyormuş gibi görünürken ilk kimi iyileştirirsiniz?" diye sordu. Ve taşıdığı ağırlık nedeniyle hayatının bağışlanmaya değer olabileceğini hiç düşündün mü? Kendini şehit etmek için bu kadar hevesli olma çocuğum; Ölüm Tanrısı senin savaşının öneminden bahsederken haksız değildi. Ağır bir amaç taşıyorsun, ağır bir büyü. Ve şimdi de

Ağır bir lanet ve tüm bunlar bir araya geldiğinde, dikkatli adımı atmazsanız dnyanız için felaket anlamına gelebilir. Ya da iyileşme anlamına gelebilir. Peki şimdi ne olacak? Size verilen iyi ve kötü şeylerden ne yapacaksınız? Karanlık Tanrı'nın bıraktığı izi boş verin; *siz* geride nasıl bir iz bırakmayı planlıyorsunuz?"

Cas derin bir nefes aldı. Bunun doğru cevabını bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

Doğru bir cevap olduğundan emin değildi.

"Ne ye karar verirsen ver, burada kalamazsın." Namu'nun sesi sertti. "Kum Tanrıçası ve onun hizmetkârları benimle aynı ilahi saraya aitler," diye devam etti. "Diğer tanrıçaya hizmet eden Hava ruhu Cardea'yı çağırđım. Bu ruh sizi ölümlüler âleminde istediğiniz yere götürebilir. Şimdi nereye gitmeyi planladığınıza karar verin, çünkü o ruh gelir gelmez arkadaşınızı alıp gideceksiniz." Emirlerini verdikten sonra masaya geri döndü ve malzemelerini temizleyip düzenlemeye başladı.

Cas sesini yeniden bulduğunda, "Gitmeden önce bana bir şey daha söyle," dedi. Tanrıça itiraz etmedi, o da konuşmaya devam etti: "Bu lanet... ne olduğunu kolayca anladım."

"Ben yaptım."

"Peki çıkarılmazsa bana ne yapacağını biliyor musun?" Elleri bir şeye uzanmak üzereyken durdu.

"Bana gerçeği söyle." Cas'ın sesi titriyordu ama yine de kelimeleri zorla çıkardı. "Lütfen."

Malzemelerini düzenlemeye geri döndü. "Sevgili Ölüm Tanrınız ilahi gücünü kaybettiğe," dedi, "başka bir yere gitmeli. Onun yerine başka birinin yükselmesi gerekir. Bu durumda, bu gücün aktarımı her zamankinden biraz daha garip ve yavaş gerçekleşiyor, ancak nihai sonuç aynı olacak, sanırım."

"Bir başkası yükselecek...?"

"Evet. Ve görnşe göre Karanlık Tanrı yeni konukusunu bulmuş." Yüzünü tekrar Cas'a doğru eğdi. "Sana."

CHAPTER SEVEN

CAS VE ZEV YAN YANA HAVA RUHU'NUN GEÇİDİNDEN ÇIKTILAR.
onlar için yaratmıştı.

Oakhaven'ın doğal olmayan sıcaklığından sonra, Sadira'nın yıkılmış krallığının soğuk havası her zamankinden daha da acımasız görünüyordu.

Başkent Kosrith'in kuzeyindeki تنها bir ormana açılan bir geçit istemişlerdi ve Caden onlardan önce geçitten geçmiş, yolu gözetlemiş ve onları bekleyen herhangi bir pusu ya da başka tehlikeli sürpriz olmadığından emin olmuştu. Şimdi uzaktaki bir tepenin üzerinde onların gelişini bekliyordu. Onları gördüğünde, ilerlemenin açık olduğunu işaret etti.

Cas ürpererek, yarattığı geçidin kenarında oyalanan küçük ruha son bir kez daha baktı. Süt gibi bir teni ve yanardöner kanatları olan minicik bir yaratıktı. Görevini yerine getirirken tek kelime etmemişti ve şimdi de etmiyordu. İri gözleri Cas'inkilerle buluştu. Göz kırptı.

"Teşekkür ederim," dedi Cas.

Ruh başını eğdi. Ve sonra kayboldu, açtığı geçitle birlikte hiçliğe karışmadan önce dumana dönüştü.

"Hazır mısın?" Zev, Cas'ı biraz dürterek sordu.

Cas başını salladı. Burada kendisini bekleyen savaşa geri dönmeye hevesli değildi ama dostlarını ve müttefiklerini görmeye ve ölümlüler dünyasının tanıdık havasına geri dönmeye hevesliydi.

Şehre ve o müttefikleri bulmayı umdukları eski tapınaktan dönüştürülmüş savaş üssüne dönüş yolu kısa değildi. Ama Şifa Tanrıçası'nın diyarında geçirdikleri zaman gençleştirici olmuştu; Cas sanki

Zev gibi haftalardır ilk kez tam gücüne kavuşmuştu ve bu yüzden iyi zaman geçirdiler. Güneş uzaktaki tepelerin üzerinden yükselip sabahın gri kasvetini dağıtmaya başladığında, yarım saat içinde eski tapınağın yıkık dökük yüzü görünmüştü.

Güvenli bir şekilde tapınağın avlusuna girdiklerinde Caden şehirdeki diğer işlerle ilgilenmek üzere oradan ayrıldı. O işler hakkında ayrıntılı bilgi vermedi. Cas onun sadece biraz özgürlük istediğinden, artık koğuşu nispeten güvende olduğu için koruma görevlerinden kaçmak istediğinden şüphelendi. Ama belki de *tek* neden bu değildi; ona söylediğine göre, Elander'in varlığını hâlâ hissetmiyordu.

Ölümlülerin arasına geri döndüğüne ve ilahi sarayının geri kalanı olmadığına göre aklından neler geçiyordu?

Yardımları için ona teşekkür etti ve gidişini izledi - nereye gidebileceğini ve geri dönme zahmetine girip girmeyeceğini merak ediyordu - ta ki Zev hevesle elini tutup onu tapınağa doğru çekene kadar.

Ön kapıdaki muhafızlar bir anlık bakışmadan sonra onu tanıdılar. Saygılı bir baş hareketiyle Zev'le birlikte içeri alındılar ve uzun bir koridorda ilerlemeye başlamışlardı ki ani bir çığlık duyuldu. Cas bunu hemen fark etti. Bir adım geri çekilip az önce geçtiği odaya baktı ve kalbi o kadar hızlı çarptı ki göğsünden fırlayacağını sandı.

Nessa.

Tüy gibi genç kadın bir anda koridorda belirdi ve kendini Cas'ın üzerine atarak onu duvara çarptı.

Rhea onun çok gerisinde değildi. Gümüşayak her zamanki yerinde, Rhea'nın omzunun üzerindeydi; yeşil gözleri büyüyle parlıyor, etrafı tarıyor ve efendisine aktarıyordu.

Rhea, Cas yerine kardeşinin yanına gitti. Hızlı, ezici bir kucaklaşmadan sonra arkasına yaslandı ve kabaca Zev'in yüzünü tuttu. Omzundaki tilki öne doğru eğildi, gözleri kısılmış, küçük, tüylü bir yaratığın bakabileceği kadar sert görünüyordu.

"Savaş alanında pervasızca davrandığını duydum," diye tersledi Rhea, kardeşini öfkeyle sarsarken eli sıkılaştı.

Cas, Zev'in yüzündeki yumuşamış ifadeyle kendini gülmemek için zor tuttu. "Ve kahraman olmaya çalışırken neredeyse kendini öldürtüyordun," dedi Rhea.

Zev bir yanıt veremeden devam etti. "Rykarra'da yollarımız ayrılmadan önce sana ne demiştim? Sana düşüncesizce bir şey yapma demedim mi? Seni *aptal-*"

"Aceleci davranışlarım yüzünden korkunç bir şekilde yaralandığımı da duydun mu?" Zev sordu. "Çünkü yaralıyım. O yüzden beni böyle sallamayı bıraksan iyi olur, seni deli kadın."

"O *kadar da* kötü yaralanmamış," diye araya girdi Cas, hâlâ Nessa'ya sarılıyordu. "Şifa Tanrıçası yaptığı işte çok iyiymiş, öyle görünüyor."

"Hâlâ acı çekiyorum," diye ısrar etti Zev. "Korkunç, korkunç bir acı. Cas'ı dinleme. O benim acı çekmemden zevk alan bir sadist."

Rhea derin bir nefes aldı. Bir elini kardeşinin yüzünden çekti. Gümüşayak'ın çenesini kaşıdı. Kendini topladı.

"Çok fazla acı var," diye ısrar etti Zev.

Kız kardeşi bir adım geri çekildi ve Cas'a döndü. "Bir gün bu acı senin de işine yarayacak, eminim," diye mırıldandı giderken.

"Evet ama o gün *bugün* değil," diye mırıldandı Zev, kız kardeşinin parmaklarının sıkıldığı yeri ovuşturarak.

Nessa sırtıttı ve sonunda Rhea'nın onu kucaklayabilmesi için Cas'ı bıraktı.

"Sundolia'dan daha bu sabah geldik," dedi Rhea Cas'a. "Ve Soryn bize Varen'le olan savaştan sağ kurtulduğunu ancak iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu söyledi. O zamandan beri endişeyle nereye gittiğini anlamaya çalışıyorduk. Laurent, Elander'in Zev'i Oakhaven'a götürdüğünden bahsetti..."

Cas son günlerdeki kaotik seyahatlerini anlatmaya başladı, ancak bunu yapacak kelimeleri bulamadan Soryn'in kendisi önlerindeki köşeyi döndü. Sürgündeki kraliçenin bir yanında Laurent, diğer yanında da Sade vardı.

-Güney İmparatorluğu'nun Yüce Kral ve Kraliçesi'nin elçisi.

Soryn, Cas ve Zev'i gördüğünde yavaş ve rahatlamış bir nefes verdi. "Bizi endişelendirdiniz," dedi ve yaklaşırken elini uzattı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Zev elini tutarken. Sonra elini Sade'ye uzattı ama Sundolulu kadın kollarını göğsünde kavuşturarak selamlamakla yetindi.

"Ölmemeyi başarmışsın," dedi. "Aferin sana."

"Ölmeme konusunda profesyonelimdir," dedi Zev gülümseyerek, "öldürmek neredeyse imkânsızdır."

"Hamamböceğine çok benziyor," diye ekledi Nessa yine sırtarak. "Pek çok açıdan, gerçekten."

Zev ona ters bir bakış atarken, Sade onun gülümsemesini yansıttı, normalde buz gibi olan ifadesi kısa süreliğine eridi.

Laurent Cas'ı tek koluyla hızlıca sıktı. "İyi misin o zaman?"

Başıyla onayladı. Ama onu bıraktığında Cas odayı gözden geçirdi ve kalbinde balon gibi şişen sevinç yavaş yavaş sönmeye başladı.

Gülümsemeye devam etti, arkadaşlarının yüzlerine odaklanmaya devam etti. Zev ve Nessa birbirlerine takılıyorlardı. Rhea iç geçiriyor ve ikisine başını sallıyordu. Laurent tekrar Soryn ve Sade'yle sessiz, ciddi bir sohbete dalmıştı. Herkes tek bir yere dönmüştü. Herkes güvendeydi...

Neredeyse herkes.

Caden ona Elander'ın burada olmayacağını söylemişti. Ama yine de bir mucize eseri onu burada kendisini beklerken bulacağını ummuştı. Bu umudun gerçekleşmediğini fark ettiği ana kadar ne kadar umutsuzca umut ettiğini fark etmemişti.

"Casia?"

Soryn'in sesini duyunca döndü ve kraliçenin kendisini acımasız bir ifadeyle izlediğini gördü.

"Arayı kapatmamızın geri kalanı beklemek zorunda," dedi

Soryn. "Nedenmiş o?"

"Çünkü başka bir buluşma için tam zamanında geldiniz. Korkarım ki bu seferki kadar mutlu olmayacak... Varen yakında. Limanda, eski liman başkanının evinde bekliyor. Seninle görüşmek istiyor."

"Peki bunu talep ettiğinde ona gidip kendini becermesini söyledin mi?" Zev sordu.

"Soryn ciddiyetle, "O ve askerleri birkaç düzine *askerimizi* rehin tutmuyor olsalardı," dedi.

Cas'ın kalbi sönmeyi bitirdi; sanki aşağıya inmiş ve midesinin dibinde bir çukur oluşturmuş gibiydi.

Soryn, "Anlaşılan kayalıklardaki savaştan sonra onları toplamışlar," dedi. "Sizin dönüşünüzü beklerken bahaneler uyduruyor ve onu oyalamanın yollarını buluyorduk ama sabrı giderek tükeniyor. Ve sabırsızlığını yakında rehinelerden çıkarmaya başlayacağından şüpheleniyoruz... eğer henüz çıkarmadıysa."

Cas başını salladı, çaresizce yapmak istemese de yapılması gerekeni anlamıştı.

"Üzerimi değiştirip kılıcımı aldıktan sonra onu göreceğim," dedi. "Eşyalarımın hâlâ daha önce kaldığım odada olduğunu varsayıyorum?"

"Evet," diye onayladı Soryn.

"Kesinlikle başka bir plan yapabiliriz, değil mi?" Rhea sordu, sesi endişeyle yumuşamıştı. "Cas'ı doğrudan düşmanın pençelerine göndermeyi içermeyen bir şey?"

Grubun geri kalanı arasında anlaşma ve tartışma mırıltıları başladı, ama Cas cevap vermedi; Meşe Tanrıçası'nın sözleri zihninden geçerken yavaş ama kararlı adımlarla odasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile-

*Size verilen şeylerden, hem iyi hem de kötü olanlardan ne yapacaksınız?
Arkanızda nasıl bir iz bırakmayı planlıyorsunuz?*

KISA BİR SÜRE SONRA Laurent ve Nessa, Cas denizin kenarına doğru ilerlerken ona eşlik ettiler.

Sadiran askerlerinden oluşan küçük bir ordu da her ihtimale karşı arkalarından geliyordu. Rhea üslerinde kalmıştı ve Zev'in de kalıp daha fazla dinlenmesi için ısrar etmişti. Zev bir kez olsun onunla tartışmayacak kadar akıllıydı.

Gün ilerledikçe hava oldukça ısınmış ve yağmur vaadiyle nemlenmişti. Gökyüzü kararıyor, rüzgârlar yön değiştiriyordu. Dalgalar yuvarlanıyor, giderek artan bir şiddetle kıyıya çarpıyordu.

Kısa bir süre önce bu kıyıda yaşanan savaşın anıları Cas'ın kafasına aynı şiddetle çarparak düşüncelerine girmeye çalışıyordu. Kan olabileceğini düşündüğü şeylerle lekelenmiş kayalara ve dalgaların karaya attığı odunlara gözleri takılıyordu. Bu sahile o kadar çok ceset saçılmış, o kadar çok kan dökülmüştü ki... denizin ve Sadira'nın sık sık kopan fırtınalarının bile temizleyemeyeceği kadar çoktu.

Bir kez daha sadece önünde beliren savaşa odaklanmaya çalıştı. Onu.

Varen'in yerleştiği yeri bulmak zor olmadı; Düzinelerce askeri, geniş Kosrith Limanı'na bakan köhne bir binaya çıkan köhne bir ahşap rampaya dizilmişti.

Soryn'in üssü olan tapınak gibi, bu bina da bir zamanlar büyükmüş gibi görünüyordu; bu limanın Kethran İmparatorluğu'nun en işlek limanı olduğu ve liman müdürünün Kethra ile Sundolia arasında muazzam bir mal alışverişine nezaret ettiği zamanlarda. Ama onlarca yıl önce, ticaret

Kethra'nın giderek büyü karşıtı hale gelen yöneticileri tarafından uygulanan yaptırımlar sonucunda güney imparatorluğu ile ticaret durma noktasına gelmişti. Sundolia'dan ithal edilen her şey tehlikeli kabul ediliyor, güneyin büyüyle kirlenmiş havası tarafından kirletiliyor ve bu nedenle de sıkı bir şekilde denetlenmesi gerekiyordu.

Sadira asi bir kale olduğunu kanıtladıkça -büyünün korkulan değil saygı duyulan bir şey olduğu- ticaret yavaş yavaş yeniden canlandı. Ancak bugün, bir zamanlar olduğu kadar hareketli bir liman değildi ve altyapının çoğu bakımsız kalmıştı. Binaların çoğu tahtalarla kapatılmıştı. Sağ taraflarında uzanan iskele, uzun zaman önce ölmüş bir hayvanın iskelet kalıntıları gibi, güneşten ağarmış tahta parçalarına dönüşmüştü.

Ağabeyi liman başkanının evinin yanında durmuş, dalgalı denize bakıyordu. Kız yaklaştığında, adam sakince ona doğru döndü. Bakışları buluştu. Adam gülümsedi.

Cas yavaşlayarak durdu.

Nessa onun kolunu tuttu. "Bundan emin misin?"

"İyi olacağım," diye cevap verdi Cas, kendini kurtararak. "O beni korkutmuyor."

Çoğunlukla Nessa'yı rahatlatmaya çalışıyordu ama sözlerinin ne kadar doğru olduğuna şaşırıyordu. Belki de Rook Tanrısı'nın derisi üzerindeki lanetiydi -ona vurduğunda pençelerinden sızan güç dalları her neyse- ama kendini... öfkeli hissediyordu. Karanlık, güçlü bir öfkeyle doluydu ve bu ona korkunç bir güven veriyordu.

Varen'in taleplerinden biri de onunla yalnız konuşmasıydı. Bu onu korkutmuş olmalıydı.

Olmadı.

İş o noktaya gelirse kardeşiyle dövüşmekten korkmuyordu. Çünkü bir parçası, aniden fark etti ki, bu dövüşü *umuyordu*.

"Yakında olacağız," dedi Laurent. Bu bir güvence olduğu kadar bir tehditti de; bunu söylerken gözleri Varen'in üzerindeydi ve sesi, yükselen rüzgârın ve dalgaların gürültüsünden bile kral-imparatora kadar ulaşabilecek kadar yüksekti.

Varen döndü ve eve doğru yürüdü. Cas arkasına bakmadan onu takip etti.

İçerisi karanlıktı; pencereler kapalıydı ve fırtınalı gün ışığının tek dilimi Cas'ın kısmen açık bıraktığı ön kapıdan geliyordu.

Evin derinliklerine doğru ilerledi, ta ki bir zamanlar mutfak olarak kullanılmış gibi görünen sığ bir köşeye ulaşana kadar.

Varen bu odada, üzerine her türlü kaba söz ve resim kazınmış eski bir ahşap masanın arkasında duruyordu; sıkılmış liman işçileri olduğunu tahmin ediyordu. Varen pencereleri açmak yerine masanın ortasındaki fenerin ışığını ayarlamakla meşguldü.

Cas ona doğru yürüdü. Masadaki sandalyelerden birini çekip oturdu ve rahatına bakarak karanlığın ya da sessizliğin onu rahatsız etmesine izin vermeyerek kardeşine dik dik baktı.

"Sonunda yeniden karşılaştık," dedi Varen. Sonunda bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Son sohbetimizden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor, değil mi?"

"Yine de başka açılardan yeterince uzun sürmemiş gibi geliyor." Fenerin ışığını ayarlamaya geri döndü.

"Ne istiyorsun, Varen?"

"Konuşmak için. Daha önce istediğin bu değil miydi?"

"Evet. Buradaki en önemli kelime "*önce*". Siz bu krallığa saldırmadan önce."

Zev neredeyse ölmeden önce. Kızgın bir üst-tanrı tarafından lanetlenmeden önce.

Elander'i kaybetmeden önce.

Varen'le dövüşmek için duyduğu arzu neredeyse onu eziyordu. Kılıcına uzanmamak için gösterdiği çaba ellerini titretti. Sandalyenin kolunu kavradı. Sıkıca.

Varen'in bakışları onun sıkılı eline doğru kaydı. Adamın ağzının kenarlarının biraz kalktığını gördüğünü sandı. Elini gevşetmek için daha çok çabaladı.

"Ama şimdi sonrasındaınız," diye devam etti. "Ve korkarım ki bugün kendimi pek *konuşkan* hissetmiyorum."

"Anlıyorum. O zaman sadece dinle, belki?" Kaşlarını çatı.

Yine de devam etti: "Konuşmak istedim, çünkü son küçük kavgamız sırasında bana karşı kullandığın büyü... Bunu çok *ilginç* buldum."

Bu sihir.

Fırtına türü büyüsünü kastediyordu. Son savaş sırasında bunu ona karşı kullanmış ve sonunda onu koruyan ilahi güç kalkanını parçalamayı başarmıştı. Bu kalkan, çocukken istemeden onun üzerine yerleştirdiği bir kalkandı.

Diğer tüm dikkat dağıtıcı şeylerin arasında neredeyse aklından çıkmıştı. Ama şimdi o bundan söz edince derin bir nefes aldı ve kalkanın izlerini hissetmeye çalışarak odaklandı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeye engel oldu.

"Ve bunu merak eden tek kişi de ben değilim," diye devam etti. "En güvendiğim kaynaklarımın ve danışmanlarımın çoğu haftalardır seni anlamaya çalışıyor. Bana bu imparatorlukta gördükleri hiçbir şeye benzemeyen büyülerle deneyler yaptığınızı söylüyorlar. Ya da diğer imparatorluklarda."

Tırnaklarından birinin altındaki bir parça kiri karıştırarak *dinledi*.

"Sahip olduğun arkadaşlara bakılırsa büyü'nün sınırlarını zorlayacağını tahmin etmeliydim sanırım."

Gözlerini ona doğru kaldırdı ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Utanç verici arkadaşlıktan bahsetmişken, senin şu haydut arkadaşın nerede? Eski kaptanım?"

Kaybının hatırlatılması karnına bir ağrı ve kanına bir ateş düşürdü ve denese de dilini daha fazla tutamadı. "Neden umursuyorsun ki? Benim -ve *haydut yoldaşımın*- neler yapabildiğini gördükten sonra taraf değiştirmeyi mi düşünüyorsun? Bana karşı değil de benimle birlikte çalışma teklifimi yeniden gözden geçiriyorsun, öyle mi?"

Soruyu kafasında evirip çeviriyor gibiydi. Ve sonra, onu şaşırtarak şöyle dedi: "Ya öyleyse?"

Bir şekilde ifadesini boş ve cevabını düz tutmayı başardı. "Korkarım ki bu teklif artık geçersiz."

"Yazık. Çünkü haklısın; sanırım senin büyü'nü hafife almış olabilirim. Hata yaptığımı kabul etmekten çekinmem."

Cas ani bir farkındalık yaşadı. "Biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi bastırılmış ve ince bir hal almıştı.

"Eski kaptanınızın ne olduğunu biliyorsunuz."

"Her yerde casuslarım var, canım. Bilmediğim pek bir şey yok ve öğrenemeyeceğim bir şey de yok. Yani evet, Kaptan Elander'in sarayında geçirdiği süre boyunca görüldüğü kadar insan olmadığına inanmak için sebeplerim var. Ve daha önce de söylediğim gibi, artık *sizin* de ilk görüldüğünüzden daha yabancı olduğunuzu biliyorum."

Farkında olmadan casuslarının ona ve arkadaşlarına ne kadar yakın olabileceğini düşünmek midesini bulandırıyor.

"Ve sen de daha fazla ilahi varlık arıyordun, değil mi? Sadece birkaç hafta önce Cobos Çölü'nü bir tanesini aramak için geçtiğinizi duydum." Varen'in sesi sonlara doğru kesildi, sanki bu özel bilgiye tam olarak inanmamış gibiydi.

Bu onun için ender rastlanan bir kararsızlık gösterisiydi ve Cas buna alayla bakmaktan kendini alamadı. "Geçen sefer bu şekilde karşılaştığımızda ne demiştin?" diye sordu. "Tanrıların seni korkutmadığını söylemiştin sanırım? Öyleyse onların ölümlüler tarafındaki sığınaklarından birini ziyaret etmiş olmam seni neden ilgilendiriyor?"

"Korktuğumu hiç söylemedim." Masadan, fenerin ışığından uzaklaşmak için bir adım attı. Yüzü gölgeler tarafından yarı yarıya gizlenmiş halde devam etti: "Dediğim gibi sadece merak ettim. Kendini neye bulaştırdığını ve gerçekte hangi büyüye sahip olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

"Sanırım infaz emrimdeki ayrıntıları doğru bir şekilde alabilmeniz için?"

Ellerini rahatça paltosunun ceplerine soktu. Paltosunun altın rengi süsleri parlıyordu ve zayıf bedenine mükemmel bir şekilde oturmuştu, mükemmel durumdaydı; ne leke ne de kırışıklık vardı. Bu harap binada, bir zamanlar canlı olan limanın hayaletleri ve önceki savaşlarının gölgeleri arasında bile, sarayında şık bir akşam yemeğine ev sahipliği yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Eğer bu büyüü kucaklamak aramızdaki bu aptalca kavgayı geri dönüşü olmayan bir hasar oluşmadan bitirmenin yoluysa," dedi gözlerini tavana dikerek, "o zaman belki bir anlaşma yapabiliriz diye düşünüyordum."

Cas kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesine daha da gömüldü. "Bunu söyleyen, daha birkaç hafta önce *herhangi bir* büyü türünü taşıyanların kökünü kazımak istediğini iddia eden küçük çocuk kral."

"Haftalar önce sana her şeyden çok barış istediğimi söylemiştim. Ama belki de o kısmı dinlemiyordun?"

"Dinliyordum. Söylediklerinizin çoğunun yalan olduğunu düşünerek bunun bir yalan olduğunu varsaydım."

"O zamanlar," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "barışımız senin kontrolden çıkmış büyü tarafından tehdit ediliyor gibi görünüyordu. Halkım senden ve o büyüden korkuyordu, ben de onları büyüden koruyabileceğimi kanıtlamak için hemen harekete geçtim. Ama şimdi onu kontrol etmeyi başarmışsın gibi görünüyor - son savaşımız bunu yeterince kanıtladı. Ortalık yatıştı ve bu yüzden şu soruyu sormak daha mantıklı: Aramızda nasıl barış yapabiliriz?"

"*Barışla* ilgilenmiyorsunuz. Sen güçle ilgileniyorsun. Ben aptal değilim Varen. Gücün yer değiştirdiğini hissediyorsun ve kazanan tarafta olmak istiyorsun. Sen sele kapılmış, daha yüksek bir yer aramak için çırpınan bir fareden başka bir şey değilsin."

"Ne kötü sözler," diye dudak büktü.

Cevap vermedi.

"Peki ya güçle ilgileniyorsam?" Elleri hâlâ ceplerinde, masanın onun tarafına doğru ilerledi. "Ailemiz öldüğünden beri nelere katlanmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Neredeyse tüm hayatım boyunca insanlar gücümü elimden almaya çalıştı, tahta çok erken atılmış *küçük kral çocuğu*. İsterseniz bana fare deyin ama bu yaratıklar en korkunç koşullarda bile hayatta kalmakta ustadır, bilirsiniz."

"Aile armasının kaplan yerine fare olarak değiştirilmesi için bir imza kampanyası başlatayım o zaman, olur mu?"

O soğuk, tedirgin edici tarzıyla gülümsedi. "Daha fazla iğrençlik. Sana ne oldu kardeşim?" Bakışları yavaşça kızın yüzüne indi ve sonra yanağında yoğunlaştı. Rook Tanrısı'nın işaretine.

Meşe Tanrıçası'nın ona verdiği merhemi izi yok etmek için kullanmalıydı. Ama bunu yapmakta tereddüt etmişti, çünkü bu işareti arkadaşlarından saklamak istemiyordu. Planı onlara gerçeği mümkün olduğunca çok anlatmak ve göstermekti ve belki o zaman gizleyebilirdi...

Kardeşiyle bu karşılaşmaya hemen atılacağını hesaba katmamıştı.

Adam masaya yaslanıp kollarını kavuşturarak başını eğdiğinde, kadın hiç kıpırdamadan durdu.

"Yüzündeki o çirkin şey de ne?" diye sordu. "Seni ilgilendirmez."

"Endişe *verici* *görünüyor*," dedi ve ona uzandı.

Derisi ürperdi ve kemerine bağlı bıçaklardan birinin sapını kavradı. "Elini kaybetmek istemiyorsan, bana dokunmamamı öneririm."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ama parmaklarını tekrar kapalı bir yumruk haline getirdi ve izi olduğu gibi bıraktı. "Ah, keşke her şey *farklı* olsaydı," dedi, panjurlu pencerelerden birine doğru yürüdü, kilidini açtı ve gözlerini kısarak gri gün ışığına baktı. "Keşke birbirimize yardım edebilseydik."

"Esir aldığınız Sadıran askerlerini serbest bırakarak bana yardım edebilirsiniz." "Tamamdır."

"Yalancı," diye hırladı Cas.

Bakışlarını bir kez daha ona çevirdi ve muhafızlarından birine bağırırken bakışlarını orada tuttu.

Bir an sonra koyu renk gözlü ve savaş yorgunu yüzü bir adam odaya girdi.

"Tutsaklarımızı serbest bırakın," dedi Varen, gözleri Cas'dan hiç ayrılmadan. "Ve yolculuk hazırlıklarına başlama emrini ver. Gecenin karanlığında yola çıkacağız ve aceleyle Ciridan'a gideceğiz; tahtımdan yeterince uzak kaldım, sanırım."

Muhafız tereddüt etti. "Tüm tutsaklarımız mı efendim?"

"Evet. Çünkü Leydi Valori ve ben bir anlaşmaya vardık," dedi.

Ama yapmadılar.

Elbette onun akıl oyunlarından daha fazlası. Ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve oturduğu yerde kıpırdamadan durdu. Eğer bu tutsakların güvenli bir şekilde serbest bırakılacağı anlamına geliyorsa, o zaman Varen'la birbirlerini *anlıyormuş* gibi davranabilirdi.

Muhafız bir an daha tereddüt etti ama sonra başını eğdi ve gitti.

Varen devam etmeden önce muhafızların adım seslerinin kaybolmasını bekledi. "Bu imparatorluktaki büyü giderek daha huzursuz bir hal alıyor. Babamın -ve benim- yok etme çabalarımın rağmen, giderek daha tehlikeli bir hal alıyor." Durakladı ve gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı. "Benim bir canavar olduğumu düşünebilirsin, Valori-"

"Casia."

Kaşlarını kaldırdı.

"Benim adım Valori de Solasen değil ve asla da olmayacak."

Yüzünden garip bir ifade geçti. Bir an oradaydı, bir an sonra kayboldu. Sanki uzak bir akrabasının öldüğünü duymuş gibi üzgün olduğu anlaşılıyordu. Rol yapmaktan başka bir şey değildi. Ama kabul etmeliydi ki ikna ediciydi.

"Elbette," dedi bir elini göğsüne koyup başını eğerek. "Benim hatam."

"Ama diğer kısım hakkında haklıydın," diye mırıldandı Cas. "Seni bir canavar olarak görüyorum."

Başını tekrar kaldırdığında gözleri öylesine hırsla parlıyordu ki -Öyle *bir açıklık* ki bu, tüm vücudunu germişti.

"Bazen korkunç şeyleri yenmek için korkunç bir insan gerekir," dedi. "Ve neye inanırsanız inanın, canavar tanrıların insafına kalmış durumdayız." Ona bir adım daha yaklaştı ve sesi yükseldi

Daha sessiz, sanki dünyada bir sonraki sözlerini söyleyebileceği tek kişi oymuş gibi: "Ben sadece dünyamızı korumak istiyorum. Ve bunu yapmak için senin yardımını istiyorum. Tek istediğim *buydu*. Ama sen gidip işleri karıştırmak zorundaydın, değil mi?"

Canavar tanrılar.

Kelimeler onu içinden çıkamayacağı bir kafes gibi kuşatmıştı.

Kale Tanrısı'nın planlarının tam kapsamını ya da hizmetkârlarının neler yapabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, yapılan anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmeyen hükümdarlardan ve uzun süredir ilahi büyüü terk eden insanlardan intikam almak istediğiydi. Peki Ay Tanrıçası ne demişti?

Taraflar seçiliyordu.

Ve bazı tanrı dostları talihsiz seçimler yapıyordu.

Canavarca seçimler, belki.

Varen geri döndü ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir bileğini diğer dizine dayamış, dirseğini kolçağa dayamış, yüzünü rahatça yumruğuna yaslamış bir halde uzun bir süre sessizce onu inceledi. "Tanrısız olanla samimi karşılaşmalar yaşadın," dedi sonunda. "Bu artık bir sır değil. O yüzden imparatorluğuna bir iyilik yap ve *bana bildiklerini anlat*."

Kısa bir süre önce Cas'ın da olurdu.

Korkularını ona açıklayabilir, elini uzatabilir ve onun da kendisine karşılık vermesini umabilirdi. Birbirlerine karşı olmak yerine birlikte çalışabileceklerini ummaya cesaret edebilirdi. Şu anda bile kardeşine ve tanrılara karşı nasıl savaşılabileceğinden emin değildi. O tanrılara karşı birleşebileceklerine inanmak cazip geliyordu; bir şansları olmasının tek yolu *buydu*, öyle değil mi?

Ama bu ortaklığın mümkün olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Artık değil.

Geçen haftalar onu değiştirmişti. Korku kalbini tanınmaz bir şekle sokmuştu. Keder onu sertleştirmişti. Bir zamanlar ona o kadar kolay gelen güven sonunda elinden kayıp gidiyor, hatırlamak istediğinden emin olmadığı uzak bir anıya dönüşüyordu. Elinden geldiğince uzun süre buna tutunmuştu.

Artık her şey farklıydı.

Ve onu bu binaya taşıyan öfke hâlâ kemiklerinin arasında çınılıyordu. İster Karanlık Tanrı'nın laneti yüzünden olsun, ister kederinden -ya da ikisinin bir kombinasyonu- onu yiyip bitiriyor, bir zamanlar yumuşak olan yerlerini rüzgârın taşı aşındırması gibi oyuyordu.

Soğuk rüzgâr onu ayağa kaldırdı. Kollarını masaya dayadı. Üzerine eğildi. Kardeşinin doğrudan gözlerinin içine baktı ve sessizce, "Ne *bildiğimi* bilmek ister misin?" dedi.

Adam ağzını açtı, ama kadın o cevap vermeden devam etti-

"Senin bir zorba olduğunu biliyorum. Ve bir aptal. Ruhunun kara ve onarılamaz olduğunu. Benden ve büyülerimden korktuğunu biliyorum - ve korkmalısın da - çünkü ben tanrılar ve tanrıçalar arasında yürüdüm ve yaşadım ve senin sadece hayal edebileceğin bir güce sahip oldum ve *daha fazla güç* kazanmaya niyetliyim. Bu yüzden, buradan ayrılmak tam olarak yapman gereken şey. Tahtına geri dön ve orada sessizce otur. Yolumdan uzak dur. Uğraşmam gereken başka şeyler var ve senin tacını istemiyorum. Ama o tacı faydadan çok zarar vermek için kullandığını *da* biliyorum ve eğer zarar vermeyi bırakmazsan, Ciridan'a geri dönüp tacı kafandan kendim sökmeyi öncelik haline getireceğim. Ve o zaman krallığının topraklarını bir kez olsun *kendi* kanın kirletmiş olacak."

Dışarıda rüzgâr şiddetlendi ve binanın gevşek tahtalarını kaldırıp sağa sola savurdu.

Varen ona baktı, yüzü rahatsız edici bir şekilde duygudan yoksundu.

"Ben buradayken *bilmek istediğin* başka bir şey var mı?" diye sordu Cas.

Özellikle yüksek sesli bir rüzgâr uğultusu duvarları sarstı ve Varen'in bakışları bir an için pencereye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Hayır. Sanırım bu şimdilik yeterli olacaktır."

"Güzel." Masadan uzaklaştı ve tam boyuna doğru doğruldu. "Bu toplantı sona ermiştir."

Bununla birlikte döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir elini kılıcının kabzasına koydu ve her adımda onu sıktı, hareketlerinin pürüzsüz ve kendinden emin görünmesini sağlamak için kendini yeterince sağlam ve sakin tutmaya çalıştı.

"Elveda, Casia."

Sesinin karanlık tonu omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Arkasını dönmemeliydi ama döndü - sadece son bir kez hızlıca baktı.

Ona tekrar gülümsüyordu.

"Yakında tekrar konuşalım, sevgili kardeşim," dedi.

Yürümeye devam etti.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

SAATLER SONRA, CAS ARKADAŞLARIYLA BİRLİKTE EVLERİNİN AVLUSUNDA OTURUYORDU.

Tapınak üssü, bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyor.

Varen sözünü tutmuştu. Esir aldıklarının hepsi serbest bırakılmıştı. Çoğu sağlamdı ama içlerinden ikisi yaralanmıştı; Soryn'in korktuğu gibi Varen'in *sabırsızlığı* yüzünden işkence görmüşlerdi.

Bu ikisinden biriyle, Cas ve yanındakilerin etrafında toplandıkları masadan görebildikleri bir odada ilgileniliyordu. Cas o odaya doğru bakmamak için yoğun bir çaba harcıyordu. Pencerenin üzerine siyah bir örtü örtüldüğünü görmekten korkuyordu; bu, hem Sadira hem de Melech krallıklarının ölenler söz konusu olduğunda paylaştıkları bir gelenektir.

Ama o odada neler olduğunu görmemeye çalışsa bile, hâlâ *hissedebildiğine* yemin edebilirdi. Hissettiği şey, gittikçe zayıflayan bir enerji, göğsünde ikinci bir kalp atışı gibi çırpınan bir şeydi.

Bu yüzden Soryn yaralı askeri kontrol ettikten sonra normalde tetikte olan yüzünde bitkin ve asık bir ifadeyle döndüğünde şaşırmadı.

Genç kraliçe parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Tuhaf, deniz mavisi renkli gözleri donuk görünüyordu, altlarındaki kırılganlıklar daha belirgindi.

"O nasıl?" Nessa usulca sordu.

"Pek iyi görünmüyor."

Soryn kadının kötü durumunu açıklamaya devam ederken Cas yine hissetti: Bir enerji kütlesi, ritmik ritmik kayıp gidiyordu.

Kadının ölmekte olduğunu hissedebiliyordu.

Bundan neredeyse emindi. Ölümün yaklaşan elini hissediyordu, tıpkı Ateş Tanrısı'nın Moonhaven'a yaklaştığını hissettiği gibi. O

Karanlık Tanrı'nın üzerindeki işareti nedeniyle zaten bu tür şeylere bağlıydı - başka bir açıklama düşünemiyordu.

Ve bu onu dehşete düşürdü.

Eli uyuşuk bir şekilde o işarete uzandı. Orada bulunan herkese Kale Tanrısı ile karşılaşmasını, o işaretin nedenini ve sonrasının çoğunu anlatmıştı - ya da en azından özet bir versiyonunu. Tamamen atladığı tek kısım, eğer kaldırılmazsa bu lanetin nihayetinde ona ne yapabileceğiydi.

Onlara Meşe Tanrıçası'nın uğursuz kehanetinden bahsetmemişti çünkü bunun gerçekleşmesine izin vermeyecekti. Kale Tanrısı'na hizmet eden hiçbir ilahi saraya yükselmeyecekti. O işareti silmenin bir yolunu bulacaktı ve bu konuda önemli olan tek şey de buydu.

"Yani birkaç sorununuz var," diye başladı Soryn yorgun bir şekilde. Devam ederken bunları parmaklarıyla saydı: "Ne yapacağı kestirilemeyen bir kral-imparator. Karışan tanrılar. Casia üzerinde halledilmesi gereken bir lanet. Ve sanırım asıl soru nereden başlayacağımız?"

Laurent sessizliği bozarak "Varen bu sefer gerçekten geri çekiliyor mu?" diye sorana kadar orada bulunan herkes bu soruyu kendi kendine düşünüyor gibiydi.

"Gözcülerime göre evet," dedi Soryn.

"Casia geri döndü ve aniden taleplerimize boyun eğmeye, mahkumları serbest bırakmaya başladı..."

"Sonra da kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp Ciridan'a geri çekiliyor," dedi Zev homurdanarak.

"Ve eğer müzakere etmek istediği konusunda doğruyu söylüyorsa," dedi Rhea, "Cas'ın sahip olduğu büyüden korkuyor gibi görünüyor."

Cas başını salladı. Kardeşinin gözlerinde *korkuya* benzeyen hiçbir şey görmemişti. "Taktik değiştirmek insanı korkak yapmaz."

Soryn, "Korku ya da başka bir nedenle planlarını değiştirmeye istekli olduğunu göstermesi aslında her şeyden daha fazla endişe verici" dedi. "Onu ya da gücünü ve etkisini kaybetmemek için ne kadar ileri gidebileceğini hafife alamayız. Ahlaki bir pusulası yok belki ama pervasız bir aptal da değil."

"Ne yazık ki," diye ekledi Sade, "çünkü pervasız aptallarla savaşmak çok daha kolaydır."

Soryn kaşlarını çatarak, "Katılıyorum," dedi.

"Müzakere edeceğini söylediğinde doğruyu söylüyor olma ihtimali var mı?" Nessa sordu, sesinde belli belirsiz, inatçı bir umut vardı. "Belki de karşılaştığımız tanrılar ve ilahi mahkemeler arasındaki istikrarsızlık hakkında daha fazla şey bilseydi... belki de dünyamızı güvende tutmak için birleşme ihtiyacını anlar mıydı?"

"Olabilir," dedi Cas. "En azından güç tekrar ona doğru kayana kadar. Sonra da artık işine yaramadığını düşündüğü herkesin sırtına bir hançer saplayacaktı." Nessa itiraz etmeye başladı ama Cas devam etti: "Ona güvenilmez. Ona güvenmeyeceğim. Onunla pazarlık yapmayacağım. Onunla çalışmaktan bıktım."

Hayal kırıklığı Nessa'nın gözlerini bulandırmıştı. Cas bunun sadece verdiği cevaptan değil, sesindeki sert ve umutsuz tondan da kaynaklandığından şüphelendi; çünkü bir zamanlar Nessa'yla birlikte gruplarındaki diğer iyimser kişiydi.

Ama şimdi kardeşiyle yeniden bir araya gelebileceğine inandığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ona ulaşmaya çalıştığı o anları her düşündüğünde, içindeki o yeni, karanlık öfke başını kaldırıyor ve onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Kollarını kendine sararak öfkesine karşı koymaya çalıştı ve Nessa'nın bakışlarından, ölmekte olan kadının penceresine bakmaktan kaçındığı kadar ateşli bir şekilde kaçındı.

"Casia'nın değerlendirmesinin doğru olduğuna inanıyorum," dedi Soryn. "Müzakere zamanı geçti. Şimdilik geri çekilmiş olsa da, barışın uzun sürmesini beklemiyorum."

"Daha önce generallerimizden biriyle konuşuyordum," diye ekledi Sade, "ve bana kuzeyimizdeki Fellbridge Nehri boyunca kamplar kurulduğunu söyledi. Görünüşe göre Varen'in köleleri Ethswen'e sızmışlar ve Sadira'nın kuzey sınırına çok yakınlar. Tahminimce bizi sıkıştırmaya çalışıyorlar."

"Ethswen'in liderleri bugünlerde sizin müttefikiniz mi?" Rhea sordu. "Kuzey sınırını sizin için tutacaklar mı?"

Soryn kısa bir tereddütten sonra, "Ethswen'in iki kraliçesi var, muhtemelen bildiğin gibi Caelia ve Izora," diye cevap verdi. "Caelia'yla birkaç kez karşılaştım; annemle çocukken yakın arkadaşlıklar. Ama şimdi *müttefik* terimini kullanmak çok... cömertçe olur. Varen'le aynı safta yer alacaklarını sanmıyorum ama bize yardım edeceklerini de sanmıyorum. Geçmişte onların desteğini sağlamaya çalıştık ama pek başarılı olmadık. Ve Varen ile

Fellbridge Nehri ve sınırimız aslında kimsenin toprağı değil; kraliçeler bu bölgeyi güvence altına almak için kendi yollarından ıkmayacaklardır. Özellikle de şu anda uğraştıkları başka savaşlar -iç savaşlar- olduğu için."

"Moreth ve Mistwilde elfleriyle çatışmaya girmişler, değil mi?" diye sordu Cas. Sundolia'nın Yüce Kralı, sarayında kaldığı son günlerde bu konu hakkında bir şeyler söylemişti.

Soryn başını salladı. "Arkadaşınla son günlerde uzun uzun tartıştığımız bir konu." Birdenbire kalkıp gitme işteğiyle savaşıyor gibi görünen Laurent'a doğru baktı.

Cas onun bu ani konuşmadan kaçma işteğinin ardındaki nedenleri ancak tahmin edebiliyordu; Moreth'i yıllar önce terk etmişti, biliyordu ama bunun nedenleri hakkında konuşmaya her zaman isteksiz olmuştu ve düşüncelerini söylemeye ikna edilebilecek biri değildi.

"Laurent bana Moreth Kralı ile bağlantıları olduğunu söyledi," diye devam etti Soryn. "Ve aslında bu toplantıda en çok tartışmak işteğiğim konu da buydu: Danışmanlarım ve ben elflerin bize çok yardımcı olabileceğine inanıyoruz... *eğer* devamızı onlara bir şekilde etkili bir şekilde anlatabilirsek. Normalde Mistwilde ve Moreth'in her ikisi de insanlara yasak bölgedir ama bu daha önce benzeri görülmemiş bir durum."

"Elimden geleni yapmayı kabul ettim," dedi Laurent, bu fikirden alışılmadık bir şekilde tedirgin olmuş gibiydi. "Ve en azından bizi o gizli diyara götürebilirim. Ama ondan sonra..."

"Ne?" diye sordu Zev. "Elflerin insanlardan nefret ettiklerini bir şekilde unutmış olmalarını mı umuyor ve buna dua ediyoruz?" Diğerlerine şüpheli bir bakış attı. "Rahatsız edici efsaneleri bir tek ben duymış olamam. Bilirsiniz, bölgelerinin etrafına çitler oluşturan kazıklardaki insan kafaları hakkında olanlar gibi?"

"Haklı," dedi Sade, her ne kadar aynı fikirde olduğunu itiraf etmekte biraz isteksiz görünse de. "Hikâyeler benim imparatorluğuma kadar ulaştı; Moreth Kralı Theren'in özellikle düşmanca davrandığı biliniyor."

Cas göz ucuyla Laurent'ı izledi, bunları doğrulayacak ya da yalanlayacak bir işaret arıyordu. Ama yüzü her zamanki soğukkanlı maskesine geri dnmşti.

Soryn ısrarla, "Moreth'in diğer soyluları geçmişte insanlara karşı nezaket gösterdiler," dedi, "ve aramızda onlardan biri var, bu yüzden onları kendi lehimize çevirebiliriz. Bahsettiğiniz tüm o hikâyelerin abartılı olduğuna inanıyorum ve her halükârda denemeliyiz.

bir şey. Daha fazla müttefike ihtiyacımız var. Elfler sadece Varen'e karşı herhangi bir savaşta zorlu ortaklar olmakla kalmaz, aynı zamanda üst-tanrılar ve onların tarihi hakkında da işimize çok yarayabilecek bilgilere sahipler."

"Eğer onlardan zorla alabilirsen, elbette," dedi Sade. "Bilgi kuyuları çok derindir, ama bu konuda pek açık sözlü oldukları söylenemez."

Cas başını salladı; kısa bir süre önce Sundolia'daki Kara Tüy Enstitüsü'nde tam da bu konuyu derinlemesine araştırmıştı. Böyle bir bilgiye sahip olmalarının nedeni -şimdi biliyordu- dünyanın çoğu tarafından *elf* olarak bilinen yaratıkların aslında Moraki'nin ilk sihir verdiği varlıklar olmasıydı. Bugün herhangi bir insanın sahip olduğundan çok daha fazla sihre sahiplerdi - çok fazla sihir olduğu ortaya çıkmıştı ve sonunda üst-tanrılara karşı çeşitli suçlar işledikleri için hediyeleri ellerinden alınmıştı.

Ancak bu orijinal varlıkların torunları, bu orijinal büyü nedeniyle hala değişmişlerdi ve ne gerçekten insan ne de ilahiydiler. Yine de insanlardan daha uzun yaşıyorlardı ve genellikle tanrısal bir güzelliğe ve güce sahiptiler. Çoğu, yaşadıkları yerler ve yaptıkları şeyler gibi ilahi büyüye karşı dirençliydi. Birkaçının hâlâ bir tür büyü kullandığı söylenirdi ama bu garip, karışık bir büyüydü; ilahi büyü'nün kalıntılarıyla dünyevi şeylerden almayı öğrendikleri güçlerin karışımından oluşuyordu.

Yine de, şu anki karışık durumları ne olursa olsun, efsaneler başlangıçta Moraki ile birlikte yürüdükleri ve bu nedenle kültürlerinin üst-tanrılarının, zihinlerinin ve sihirlerinin nasıl çalıştığına dair daha yakın bir anlayışa sahip olduğu konusunda hemfikirdi.

Bu da Soryn'in haklı olduğu anlamına geliyordu; Moraki'nin yükselmek için seçtiği -daha doğrusu lanetlediği- bir insana nasıl yardım edeceklerine dair cevapları olabilirdi.

"Bir sonraki hamlemiz konusunda öyle ya da böyle bir karar vermeliyiz," dedi Soryn, bakışları Cas'a doğru kayarak.

Diğerlerinin bakışları da onu izledi.

Bölünmüşlerdi ve bir karar vermesi için *ona* baktıklarını fark etti.

Daha önce kardeşini karşılamak için kendinden emin bir şekilde yürüdüğünde hepsini kandırmıştı. Kendini de kandırmıştı. Ama belki de işin püf noktası buydu, diye düşündü; ihtiyaç duydukları lider gibi davranmaya devam ederse, sonunda bu gerçeğe dönüşecekti.

"...Kuzeybatıya, Moreth'e doğru gideceğiz," dedi. "Ve orada ne tür müttefikler ve bilgiler edinebileceğimizi göreceğiz. Yolculuk için ne kadar çabuk hazırlanabiliriz?"

"Sizin için hemen kaynak toplamaya başlayabilirim," dedi Soryn ona. "Sabaha kadar hazır olabiliriz."

"Güzel." Cas bakışlarını kendisine yön soran yüzlerin her birinin üzerinde gezdirdi ve kaybolan yüzü düşünmemek için kendini zor tuttu. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

O ÖĞLEDEN SONRA Cas yıpranmış bir iskelenin ucunda tek başına oturmuş, gri, çalkantılı ve rüzgârlı bir denize bakıyordu.

Gün çok hızlı geçiyordu.

Yarın çok çabuk yaklaşıyordu.

İlk ışık demişti.

Bunun olması gerekiyordu. Burada kalıp tapınaklarında saklanamaz ve sorunlarının kendiliğinden çözüleceğini umamazlardı. *Bunu biliyordu.*

Ama *aynı zamanda* gitmenin, Elander'la yeniden bir araya gelme konusunda beslediği zayıf umuttan vazgeçmek anlamına geldiğini *de* biliyordu. Daha önce de ona geri dönmüştü -tam da bu şehre- yaralı ve zayıfken ve bu yerde kurduğu seyahat kapısını zar zor kullanabiliyorken bile.

Seni bulamayacağım hiçbir yer yok, demişti bir keresinde ona.

Ve buna inanmıştı. Hâlâ da inanıyor. Diğer tüm umutları ve inançları etrafında çatırdayıp parçalanırken bile buna tutunmayı başarmıştı. Eğer mecbur kalırsa, onun yürüyeceğini, ona doğru sürüneceğini biliyordu.

Yani burada olmaması iyi bir şey ifade etmiyor olabilir.

Ateş Tanrısı'nı hissetmişti. Daha önce ölmekte olan kadını hissetmişti. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Elander'ı hissedemiyordu ve şimdi yeni bir soru içini kemiriyordu: Eğer onun ölümle ilgili güçleri güçleniyorsa, bu Elander'in güçlerinin de zayıfladığı anlamına mı geliyordu?

Ne kadar zayıf?

İki tane Ölüm Tanrısı olamazdı. Sonunda onu tekrar bulsa bile, eğer o... eğer o...

Hayır.

Yükselmeyecekti - zaten karar vermişti - bu yüzden önemli değildi.

Parmaklarını iskeleye daldırdı, tırnaklarının altından kayarak derisini delen eski tahta kıymıklarına aldırmadı. Uzak ufukta kara bulutlar toplanıyordu ve onların rüzgârla birlikte yer değiştirip dönmesini izlerken midesi bulanıyordu. Ama en azından henüz şimşek ya da gök gürültüsü yoktu.

Elini önüne doğru kaldırdı. Moonhaven'da bunu başaramayacak kadar zayıf olduğunu kanıtladığı o andan beri Fırtına büyüsunü çağırmayı denememişti. Ama şimdi denedi, çünkü kendini bir şeylerin kontrolünde hissetmek istiyordu; hem içindeki hem de etrafındaki fırtınaların kontrolünde.

Bir anlık konsantrasyonun ardından parmak uçlarında kıvılcımlar dans etti. Kıvılcımlar kısa süre içinde gökyüzüne doğru kıvrılan düzgün şimşeklere dönüştü ama zayıftılar ve sanki içinde bir şey onları geri çekiyormuş gibi hissediyordu. Sanki onların kaynağı Rook Tanrısı'nın Karanlık gücü tarafından bağlanmış, dolanmış ve boğulmuştu.

Bu onda çığlık atma isteği uyandırdı.

Sonunda büyüsunü ve gerçek kimliğini anlamaya başlamıştı... ama şimdi her şey yine birbirine karışmıştı.

"İşte buradasın," diye aniden, rahatlamış bir ses geldi -Rhea'nınki. Asasının iskeleye *çarpması* Cas'ın konsantrasyonunu bozdu ve çağırdığı yıldırım büyüsunü serbest bıraktı.

Gümüsayak iskelenin sonuna doğru sıçradı. Bir an için dalgalı denizi inceledikten sonra arkasına baktı ve iskelenin sonuyla ilgili keskin, ekstra bir uyarı mırıldandı.

Rhea ona çok az kala durdu ve elini Cas'ın omzuna koyarak kendini dengeledi.

"Burada tek başına olmak güvenli değil," dedi Cas'a, omzunu hafifçe sıkarak. "Hâlâ Melechian askerleri var... duyduğuma göre hepsi geri çekilme kararına katılmamış. Şehir sınırlarında birkaç çatışma oldu. Ve endişelenmemiz gereken sadece o düşman askerleri de değil..."

"İyi olacağım," diye güvence verdi Cas ona. "Günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum." "Fiziksel olarak, belki."

"Suikastçı adaylarımdan herhangi birini alt etmek söz konusu olduğunda en önemli şey bu, değil mi?"

Rhea uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra onun yanına oturdu ve şöyle dedi: "Anladığım kadarıyla Şifa Tanrıçası bile her şeyi onaramıyor. Bazı şeylere dokunamıyor bile."

Cas dizlerini yukarı çekti ve çenesini dizlerine dayadı.

"Örneğin kırık kalpler. Ve suikastçılardan kurtulmaya çalışırken bu tür şeyler çok dikkat dağıtıcı olabilir."

"Kalbim hakkında konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldandı Cas. Rhea'ya ve diğerlerine o Şifa Tanrıçası'yla karşılaşmasını ve diğer her şeyi anlattığı için pişman değildi. Ama anlattıklarından dolayı kendini hâlâ ham hissediyor, konuşmaya *devam* ederse bu hamlığın daha kanlı bir şeye dönüşeceğinden korkuyordu. Daha acı verici bir şeye.

Rhea başını salladı, sık sık yaptığı gibi aralarındaki konuşulmayan şeyleri anlamış gibiydi. "Tamam," diye cevap verdi.

"Özür
dilerim."

"Ne için?"

Cas omuz silkti. "Zorluk çıkarmak istemem."

"Sus," dedi Rhea nazikçe, vücuduna astığı çantayı karıştırırken. Önce bir beze sarılmış, böğürtlen kokulu bir somun ekmek çıkardı ve Cas'a uzattı. "Al, sana bunu getirdim. Bütün gün bir şey yemediğini biliyorum."

"Aç değilim."

"Umurumda değil.

Ye şunu."

Cas ekmeği aldı ve kabarık ekmeğin içindeki meyveleri koparırken sessizce *teşekkür etti*. Bunlar haggith meyveleriydi, ekşi ve tatlının mükemmel bir karışımıydı ve bu bölge neredeyse pişirdikleri her yemeğe katmalarıyla biliniyordu. "Yemek yemediğimi nereden biliyorsun?"

"Buna bonus his diyebilirsin. Seni görmek için gözlerime ihtiyacım yok, aşkım."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular, ta ki Cas şaşkınlık içinde tekrar konuşmak isteyene kadar. "Beni uyarmışlardı, değil mi?"

Rhea Gümüşayak'ın başını okşadı ve tilki kucağında kayarak bakışlarını çevirdi, böylece ikisi de Cas'ın yüzünü görebiliyordu.

"*Bu mutlu sonla bitmeyecek*," diye tekrarladı Cas. "Fırtına Tanrıçası bana tam olarak bu sözleri söyledi. Zev, Laurent ve hepiniz de bana aynı şeyi söylemeye çalıştınız. Öyleyse neden mutlu sonla biteceğini düşündüm?"

Rhea bir an için soruyu düşündü ve sonra, "Çünkü umut etmek tamamen insani bir şeydir. Aksini gösteren kanıtlara rağmen bir şeylere inanmak."

Cas bakışlarını indirdi ve ağaçtaki bir solucan deliğinden görünen gri su parçasına baktı. Şu anda kendini pek de insan gibi hissetmiyordu. Kendisini tıpkı altındaki deniz gibi korkunç ve dağınık, huzursuz ve çalkantılı hissediyordu.

Uzaktaki kara bulutlar ilk şimşeklerini serbest bıraktı. Kısa süre sonra gök gürledi ve Cas bir ürpertiye bastırdı.

Rhea bu titremeyi fark etmiş olmalıydı ki elini uzatıp, "Bana fırtınayı göster," dedi.

Bu eski, tanıdık bir istekti ve Cas yüreğindeki acıya rağmen dudaklarının kenarlarının kalktığını hissetti.

Rhea'nın elini tuttu ve daha yakına çekti. Rüzgârda savrulan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına ve gözlerinin önüne sıkıştırdı, sonra başını kaldırıp şimşeği izledi ve parmağını Rhea'nın avucunda gezdirerek şimşeğin oluşturduğu desenleri yeniden yarattı.

"Sana bunu yapmanı söylediğim ilk geceyi hâlâ hatırlıyorum," dedi Rhea. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Evet. Sen huysuz, vahşi küçük bir şeyken ve biz pek iyi anlaşılamazken. İkimiz de kendi acılarımızla kendi yöntemlerimizle baş etmeye çalışıyorduk, anlıyor musun? Ve fırtınalar çıktığında seni teselli eden genellikle Asra olurdu."

Cas'ın midesi eski akıl hocasını hatırlayınca sıkıştı. Son yıldırım ağının haritasını çıkarırken durakladı ve Asra'nın öldürüldüğü gecenin görüntülerini engellemek için yoğun bir çaba sarf etti.

"Ama beni uyandıracak kadar yüksek sesle ağladığın ilk geceyi hâlâ hatırlıyorum," diye devam etti Rhea. "Asra'yla ikimiz aynı anda kapına ulaştık. *Ona git*, dedi bana. Ben de öyle yaptım. Başka ne yapacağımı bilemedim ve sana elimi uzattım. Gerçekten tuttuğunda şok oldum. Ne yapacağımı bilemedim!" Sessizce güldü ve başını salladı. "Ama o günlerde sen hep çizerdin; toprakta çubuklarla ya da Asra'nın çalışma odasından çaldığın parşömen ve kalemlerle karalardın. Ben de sana elimdeki şimşeği gördüğün gibi çizmeni söyledim.

-Bana dokunarak göstermeni, çünkü net olarak göremiyordum. Gerçekten sadece onu bir şekilde kontrol altına almanı istedim. Korkuna bir şekil ver ve onu kontrol et ki seni kontrol etmesin. Yardımı oldu mu bilmiyorum."

Cas'ın içindeki karanlık öfke denizi bir an için de olsa çalkalanmayı bıraktı. "Öyle oldu," dedi sessizce. "Öyle."

"Güzel."

Dalgınca Rhea'nın avucunda şimşek çizgilerini izlemeye devam etti.

Rhea bir süre sonra, "Sanırım bizden uzaklaşıyor," dedi. "Önümüzde daha sakin gökyüzü var."

"Umarım öyledir," dedi Cas, elini Rhea'nın elinin üzerine kapatıp başını onun omzuna yaslayarak. Birkaç dakika daha bu şekilde oturdular, ta ki Cas kendini Rhea'yı bırakıp başını bir kez daha kaldıracak kadar güçlü hissedene kadar. "Sen geri dönüp yarın için hazırlanmalısın. Birazdan oraya gideceğim, söz veriyorum."

Rhea tereddüt etti ama sonunda pes etti ve Cas'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Fırtına Rhea'nın tahmin ettiği gibi geri çekilmedi.

Bunun yerine, o ayrıldıktan kısa bir süre sonra ciddi bir şekilde başladı. Çiseleyen yağmur aniden kovalara dönüştü ve Cas kendine gelip kapüşonunu çekene kadar sıırıslıklam oldu. Her zamanki gibi, fırtına göğsünde bir sıkışma hissine ve kemiklerinde durduramadığı bir titremeye neden oldu.

Ama artık yatağında sinmiş, gök gürültüsüyle uyanan bir çocuk değildi. Kendisine verilen sihir sayesinde daha büyük fırtınaları kontrol edebiliyordu ve bu yüzden artık fırtınaların bir faydası olduğunu kendine hatırlatmak daha kolaydı. Onlardan kurtulabileceğini ve diğer taraftan daha güçlü çıkabileceğini.

Bir dalga iskeleye çarptı ve tüm yapının sallanmasına neden oldu. Cas olduğu yerde kalmanın dikkatsizlik olacağına karar verdi; iskelenin çürük bacakları her an kırılabilirmiş gibi geliyordu. Bu yüzden ayağa kalkmak için mücadele etti ve daha sağlam bir zemine doğru ilerledi.

Kosrith'in kırık dökük sokaklarından geçerek üslerine doğru ilerledi, yağmurdan korunmak için sundurmaların ve tentelerin altında toplanmış insanların yanından geçti. Kendisini takip eden insanların bakışlarını hissetti.

Birden fazla kez, sessiz ayak sesleri duydu ve takip edildiğini anladı ama dostları mı, düşmanları mı, yoksa sadece meraklı seyirciler mi, bilmiyordu. Kimse ona öğrenebileceği kadar yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Belki de kalçasındaki kılıç ya da yanında gelişigüzel asılı duran eline ara sıra çağırdığı Fırtına büyüünün kıvılcımları yüzünden.

Eski tapınağın bulunduğu caddeye ulaştığında yağmur neredeyse gözlerini kör ediyordu. Başını yakıcı damlalara karşı eğdi ve sonunda tapınak görünene kadar yürümeye devam etti. Kuru odasını ve şöminesini düşünerek rahat bir nefes almaya başladı-

Arkasında birinin olduğunu hissetti.

Nasıl bu kadar yakınlaşabildiler?

Rhea'nın uyarısı kafasının içinde yankılandı. Şu anda Fırtına büyüü üzerindeki kontrolüne güvenmiyordu ve şiddetli yağmur kılıcını düzgün bir şekilde kullanmasını zorlaştıracaktı, bu yüzden eli onun yerine kemerine sıkıştırılmış bıçağa gitti. Onu çıkardı ve vücuduna yasladı. Diğer duyularını çalıştırıp ayak seslerini dinlerken gözlerinin kapanmasına izin verdi. Saldırganı gafil avlamak için tek bir şansı vardı.

Döndü ve bıçakladı. Ve ıskaladı.

Hızlıydı. Hedefi daha hızlıydı. Vuruşunu savuşturacak ve bileğini güçlü bir şekilde kavrayacak kadar hızlıydı. Dengesini sağlamak için mücadele etti ama kaygan ve ıslak yolda dengesini bulamadı ve daha kurtulamadan sırtı aniden geniş bir göğse yaslandı. Bıçaklı eli hâlâ o güçlü tutuşla hareketsizdi ve sonra bir kol beline dolanıp onu daha da yaklaştırdı.

"Bıçağı bırak," diye bir adam sesi geldi, alçak sesle ve yağmurun altında zar zor duyuluyordu.

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdi. Adamın göğsü sessiz bir kahkahayla gümbürdedi.

Cas sihriyle şansını denemek üzereydi ki adamın onu kavrayışı birden gevşedi. Adam onu döndürdü, böylece karşı karşıya geldiler. Kendini adamın elinden tamamen kurtardı ve silahını geri çekerek savurmaya hazırlandı.

Kapüşonunu çıkardı.

Ve sonunda bıçağı düşürdü.

Geri almak için zahmet etmedi. Yapamazdı. Çok kötü titriyordu ve dünya, bakmaktan, nefes almaya devam etmeye çalışmaktan ve nasıl konuşacağını hatırlamaya *çalışmaktan* başka bir şey yapamayacağı kadar hızlı dönüyordu.

Ama konuşamıyordu.

Tek bir kelime bile etmedi -adını bile söylemedi- zihni inançsızlıkla haykırırken bile.

Elander.

Onun elini tuttu. Onu bir kez daha kendine çekti. "Thorn." Bu lakap aralarında fısıltıyla söyleniyordu. "Neden bu yağmurda dışarıda duruyorsun?"

Adam ağzını onunkine doğru eğdiğinde, dudaklarındaki yağmur suyu damlalarını yavaşça, tadını çıkararak öptüğünde kadın hâlâ donmuş, hareketsizdi.

hareketler. Adam geri çekildi -çok erken, her zaman çok erken olacaktı- ve kadın sonunda sesini buldu.

"Seni bekliyordum, seni aptal," dedi ona ve sonra hıçkırmamak için gülmeye başladı, kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

ÖĞLEDEN SONRA AKŞAMA DOĞRU HAFIFLERKEN FIRTINA UZAKLAŞTI VE

Puslu güneş ışığının son huzmeleri tapınağın pencerelerinden içeri süzülürken Cas kendini Elander'in dinlendiği odanın kapısının önünde tereddüt ederken buldu.

Odanın içinden gelen hiçbir ses duymadı. Binanın geri kalanı da aynı şekilde sessizdi; planlama ve tartışmaların çoğu bu noktada sona ermişti. Moreth'e yapacakları yolculuk için daha somut planlar yapılmıştı.

-Kimin kalacağı, kimin gideceği ve Kral Theren ile krallığının geri kalanına hitap etmek için hangi yöntemleri kullanabilecekleri... Artık gitme vakti gelene kadar dinlenmekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Soryn, Cas'ın tam olarak bunu yapması konusunda ısrar etmiş, son dakika hazırlıklarıyla ilgilenilecek bir sürü başkası olduğuna dair güvence vermişti.

Ve Cas dinlenmeye çalışmıştı.

Ama bunun imkânsız olduğu kısa sürede ortaya çıktı.

O ve Elander bu üsse döndükten kısa bir süre sonra ayrılmışlardı çünkü Soryn'in Elander'le ilgilenmeleri için çağırdığı küçük şifacı ordusu, işlerini yapabilmeleri için Elander'i odasından çıkarmıştı.

Cas, Nessa araya girip onu uzaklaştıran kadar baş şifacıyla tartışmıştı.

Son iki saatini Nessa'yla oturup Sadiran birası eşliğinde sinirini yatıştırarak geçirmişti. Ama o meşhur sert içkiye ve Nessa'nın sakinleştirici büyüüne rağmen, endişeli düşünceleri Elander'a geri dönmeye devam ediyordu.

Onu görmesi gerekiyordu.

Konuşmaları gereken şeyler vardı -kendi dinlenmesinden daha önemli şeyler.

İşte buradaydı.

Derin bir nefes aldı, sessizce kapıyı araladı ve içeri baktı.

Uyanıktı. Kollarını şifonyere dayamış, gözleri kısmen kapalı bir şekilde duruyordu. Acıya karşı meditasyon yapıyor gibi görünüyordu. Gömleksizdi, karnının ve omuzlarından birinin üzerinde çapraz sargılar vardı, bol pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu

Belki de batmakta olan güneş ışığının sırtının kaslı hatlarına düşme şeklinden ya da acısına rağmen hâlâ güçlü ve dengeli görünmeyi başarmasından... ama hemen konuşmadı. Bakmaktan kendini alamadı. Kısa bir süre için onun sadece bir ölümlü olduğunu nasıl düşünebildiğini merak etti. Bu düşmüş, hırpalanmış haliyle bile hâlâ... yani, *tanrısal* görünüyordu.

Kapıyı biraz daha iterek açtı. Yumuşak bir gıcırta duyuldu. Elander başını ona doğru eğdi ve yüzüne yavaş, yorgun bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." İçeriye doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Rahatsız ettiysem özür dilerim. Sadece seni kontrol etmek istedim."

Başını iki yana salladı. "Beni görmeye geldiğin için özür dilemene gerek yok.

Hem de hiç. Burada olmana sevindim."

Burada olmana sevindim.

Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra bile, o böyle şeyler söylediğinde kelebekler hâlâ ortaya çıkıyordu; sanki yeni kanatlarıyla ortaya çıkmışlar gibi taze ve beceriksizce dolaşıyorlardı.

Yaklaştı ama onun ulaşamayacağı kadar kısa bir mesafede durdu. "O şifacıların daha önce söylediklerinden bazılarına kulak misafiri oldum - beni buradan atmadan önce yani."

"Ve?"

"Ve yaralarınızın korkunç olduğunu söylüyorlardı. Sıradan bir insanın hayatta kalamayacağı kadar derin."

"O zaman ortalama bir insan olmadığım için şanslıyım, değil mi?"

"Evet." Kaşlarını çattı. "Ama yine de, daha önce söylediğinden çok daha kötü durumdaymışsın gibi geldi."

Omuz silkti ve sonra yüzündeki acı ifadesini gizlediğinden şüphelendiği çarpık bir gülümseme yaydı.

Bu gülümsemeye karşılık vermedi. Denedi ama olmadı, çünkü son günlerde ona karşı hissettiği tüm endişe aniden yüzeye çıktı ve onu bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşuk bıraktı.

Sonunda ağzını tekrar hareket ettirmeyi başardığında, ağzından çıkan kelimeler sadece bir fısıltıdan ibaretti: "Seni kaybettiğimi sandım, Elander. Her şeyin ötesinde ben... ben..."

Elini ona doğru uzatırken gülümsemesi soldu.

Kabul etmedi. "Çok kızmıştım. Yaptığın şey-" "Yine olsa yine yaparım."

Pişman olacağı bir şey söylememek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Seni korumak için hayatımı, gücümü, *sahip olduğum her şeyi* riske atmak gerekirse, bunu yine yaparım. Yemin ederim."

"Peki ya bu kadar aptalca bir şey yapmanı istemiyorsam?"

"Aptalca değildi. Seni hayatta tutmanın aptalca bir yanı yok.

Hiçbir şey. Ve bunu anlamayı istiyorum." Tekrar ona uzandı.

Dönüp kaçmayı düşündü. Sadece bir anlığına dışarı çıkması gerekiyordu. Saklanmak için. Nefes almak için. *Tanrılar* için, bilmiyordu.

Ama sonunda onun elini tuttu.

Onun kendisini yatağa doğru çekmesine izin verdi. Adam yatağın kenarına oturdu. Kadın ayakta kaldı, adamın kalçaları tarafından duvarla çevrilmişti. Adam o kadar uzundu ki neredeyse göz göze geliyorlardı ve kadın onun bakışlarının mavi derinliklerine bakmaktan kendini alamadı.

"Peki ya *seni* neredeyse kaybediyor olduğum gerçeği?"

diye sordu. "Ben seçimimi yaptım. Hazırlıklıydım-"

"Ve benim bu seçimi kabul etmem mi gerekiyordu?" Elini onunkinden çekti ve onun yerine yüzündeki ize uzandı. Gözlerinde öfke parladı ve o ize dokunduğunda parmakları aynı güçlkle kontrol edilen öfkeyle titredi. Bir süre izi inceledikten sonra, izi görmekten utanmış gibi başını eğdi. Belki de bunun olmasını engelleyemediği için utanmıştı.

"Ben sadece herkesi korumaya çalışıyordum," dedi Cas

sessizce. O an uzun, gergin bir sessizliğe dönüştü.

Sonunda başını kaldırdı. Gözlerini karartan öfke azalmamıştı ve aniden içinde soğuk bir rüzgâr kıpırdandı, bu karanlıkla buluşmak için yükseldi. Onu geri itti. Ona kızgın olmak istemiyordu.

Onu öpmek istedi.

Ama aynı zamanda ona vurmak da istiyordu ve tüm hayal kırıklığını, korkusunu ve belirsizliğini zapt etmeye çalışırken alt dudağı titredi.

"Kendin hariç herkes," dedi başparmağını titreyen dudağının üzerinde gezdirerek. "Ve bununla neden bir sorunum olduğunu *gerçekten* anlamıyor musun?"

Çok iyi anlıyordu. Çok iyi, gerçekten. Adamın söylediklerini unutmamıştı: *Seni seviyorum ve her zaman sevdim, bu hayatta ve diğer hayatlarda.*

Ve bu onu korkuttu.

Çünkü büyürken sahip olduğu her evi kaybetmişti. Asra'yı kaybetmişti. Geçtiğimiz haftalarda neredeyse tüm arkadaşlarını kaybetmişti -görünüşe göre birbiri ardına- ve bu yüzden derinden sevmenin derinden *acı çekmek* anlamına da geldiği sonucuna *varmıştı* ve bu düşünce... dehşet vericiydi.

Böyle şeyler hakkında en son konuştuklarında, Elander'e sonu kayıpla bitse bile sevmekten pişmanlık duymadığını söylemişti.

Ama şimdi kayıplar -ve neredeyse kayıplar- artarken, sormamak mümkün değildi: Bir kalp, acısı daha karanlık bir şeye dönüşmeden önce ne kadarını kaldırılabirdi? İçindeki o soğuk rüzgâr onu alıp götürmeden önce?

Bu soğukluk, işaretlendiği Karanlık gücü besliyor gibiydi ve bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

"Böyle mi olacağız yani?" diye sordu sessizce, elleri adamın omzunda geziniyor, oradaki bandajlara hafifçe dokunuyordu. "Birini diğerinden üstün tutmaya çalışan iki aptal mı?"

"Benden seni korumaya çalışmaktan vazgeçmemi isteyemezsin." Elini yakaladı, gezinmesini durdurdu. "Bunu yapmayacağım."

İtiraz etmeye başladı. Ama adamın ona bakışı nefesinin kesilmesine neden oldu. Bakışlarında bağlılık parıltıyordu ve elini sıkıca kavramıştı. Neredeyse acı verecek kadar sıkı, sanki onu tuttuğunu unutmuş gibiydi. Sanki onun gözlerine baktığı anda diğer her şeyi unutmuştu.

Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Ya da belki de bakmıştı?

Bundan önce birlikte geçirdikleri hayatı hatırlayamadığı için kendine karşı giderek artan o tanıdık hayal kırıklığını hissetti ve aniden ne yaptığını anlamadan hareket etti, eğildi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Adam öpücüğe karşılık vermekte yavaş davrandı ve kadın kararsız bir şekilde eğilmeye başladı ama adam onu durdurdu. Başının arkasını kavradı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

Birlikte yatağa uzandılar. Yaralarına bastırmamaya dikkat ediyordu ama öpücüğü nazik olmaktan çok uzaktı; tüm hayal kırıklıklarını, korkularını ve diğer tüm dağınık, öfkeli duygularını buna kanalize etti. Dizlerini ona doğru sıkıca bastırdı ve tüm ağırlığını onun bedenine binmek ve onu sıkıca altına sabitlemek için kullandı.

Ellerinden biri kızın başında durdu ve onu öpücüğün daha da derinlerine çekti. Diğer sırtının alt kısmında gezinerek gömleğini kaldırdı ve tenini buldu. Dokunuşu daha yukarılara tırmandı, ilerledikçe tenindeki küçük tümsekleri kaldırdı. Kürek kemikleri arasından geçip aşağı indi, sonra karnına ve göğüslerinin kabarıklığına doğru ilerledi.

"Bekle," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

Parmakları kızın saçlarında daha sıkı kenetlendi ama bekledi.

"Muhtemelen yapmamalıyız. Yaralısın."

Bir kolunu onun vücudunun iki yanına dayadı ve adam ona bakarken onun üzerinde dengede durdu, gözleri kolayca adlandıramadığı bir duyguyla parlıyordu. Belki de midesini arzuyla sıkıştıran bir şeyle karışık bir merak.

"Birdenbire kendimi çok daha iyi hissettim," dedi. "Sanki tüm yaralarım mucizevi bir şekilde iyileşmiş gibi."

Dudakları neredeyse bir kez daha onunkilere değene kadar eğildi. "Aptal," diye mırıldandı.

Yumuşak bir şekilde güldü. Sonra ayağa kalktı, gelirken onu öptü, kendisi de bir tane alırken onu dik bir pozisyona getirdi. Kolları onu sardı, güçlü ve boyun eğmezdi ve onu neredeyse aynı hızda tutuyordu. Vücutlarının birbirine değdiği her yerde küçük ısı işaret fişekleri alevlendi. Bu sıcaklığın içine çökmek, onu korkutan her şeyi yakıp kül etmesine izin vermek istiyordu.

Adam kızın saçlarını yüzünden çekti ve kız sadece bu basit dokunuşla kendini yeniden nefessiz kalmış buldu.

Başını onun göğsüne yasladı. Söylemesi gereken daha çok şey vardı, konuşmaları gereken daha çok şey vardı ama birdenbire hiçbirini gündeme getirmek istemedi.

Tek söylediği, "Bu arada özür dilerim. Dikkatsiz davrandım."

"Ben de üzgünüm," diye cevap verirken onun sesinin kısık tonunu yansıttı.

"Yine de daha önce söylediklerimde ciddiydim." Bunu söylerken başını onun göğsüne yasladı, kalbinin garip atışının onu sakinleştirmesine izin verdi

Bu da konuşmaya devam etmeyi kolaylaştırdı. "Benim için kendini feda etmeni istemiyorum. Bunun yerine yanımda durmanı istiyorum."

Hemen cevap vermedi.

Kadın başını kaldırıp adamın gözleriyle buluştu ve adam sonunda başını salladı. "Bunu yapabilirim," dedi.

"Güzel."

Elini tuttu, kaldırdı, dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. "Bu gece burada kal."

Başını hafifçe salladı. "Kalacağım ama eğer uyumazsan o şifacıların geri gelip beni tekrar buradan atma ihtimali var."

"Neyi ima ettiğinden emin değilim," dedi, elini bırakıp yastıklara doğru sürünerek. Uzanırken bir elini başının arkasına sıkıştırdı ve son derece rahat ve masum görünmeye çalıştı. "Uyumayı planlıyorum. Sadece sen yanımdayken dinlenmek istiyorum, hepsi bu."

Kendi odasına gitmeden önce ona şüpheci bir bakış attı ve temizlenip daha rahat kıyafetler giydikten sonra hemen geri döneceğine söz verdi.

Kısa bir süre sonra geri döndüğünde NEREDEYSE UYUYORDU.

Rol yaptığından daha yorgun, diye düşündü bir parça endişeyle.

Perdeleri sessizce kapattı, komodinin üzerindeki lambayı en düşük ayara getirdi ve sonra yatağa girdi.

Yatak onun ağırlığı altında kayarken Elander'in gözleri açılmadı ama kısa süre sonra ona doğru yuvarlandı ve onu neredeyse karanlıkta buldu; kolları onu sardı ve göğsüne doğru çekti.

Soryn'in ona ödünç verdiği giysilerden biri olan basit bir gece kıyafeti giymişti. Bacakları çıplaktı ve çarşaflara karşı soğuktu. Elander ısı yayıyordu, bu yüzden ona yaklaştı, kucağına daha çok gömüldü. Gözlerini kapadı ve birbirlerine nasıl oturduklarına, vücudunun kıvrımlarına ve geceliğinin yumuşak kumaşının Elander'in kaslarının sertliğine karşı duruşuna odaklandı.

Karnının üzerine sarkıttığı kolu aşağı kaydı.

Adamın ellerinden biri kalçalarının arasında durdu ve birdenbire üşümek konusunda endişelenmesine gerek kalmadı, çünkü tüm vücudu sıcaktan kızardı.

Bunu bilerek mi yaptı?

Gerçekten uyuyor muydu?

Adam ona doğru hareket edip ağzını kulağına yaklaştırarak "İyi misin?" diye sorduğunda kadının nabızı hızlandı.

"Evet."

"Uyumuyorsun."

"Biliyorum."

Bacaklarının arasındaki el bu kez açıkça bilerek hareket etti; geceliğinin eteğinin altından kaydı ve oradaki ince iç çamaşırını buldu - dokunuşunu sıcakla havuzlanan merkezinden ayıran tek şey. Tüm vücudu inkâr edemeyeceği bir istekle titredi ve parmakları o ince kumaş parçasının altından kayarak yavaş, hafif vuruşlarla onu okşadı.

"Dinleniyor olman gerekiyordu," dedi nefes nefese.

"Dinleniyorum," diye mırıldandı boynunun kıvrımına doğru.

"Elin değil."

Dudakları hâlâ hafifçe kızın tenine değiyordu ve kız gülümsemenin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Ellerimin dinlenmeye ihtiyacı yok," dedi ona.

"Hayır mı?"

"Sanırım güçlerini ve dayanıklılıklarını hafife alıyorsunuz."

"Ben..." Adamın parmaklarından biri içine girdiğinde küçük bir nefes nefese kaldı.

"Ve bak, bu ses..." dedi, boştaki elini kalçasının altına kaydırıp onu kendisine doğru daha sıkı çekerek, "...bana hayat veriyor. Başka bir deyişle, bu çok terapötik. Uyumaktan çok daha iyi."

"Sen imkansızsın."

"Şikayet mi ediyorsun?" Parmağı dışarı kaydı, kadının yumuşak, hassas kıvrımlarında gezinirken kürek kemiklerinin arasından boynunun arkasına doğru bir iz bıraktı. "Şikayet etmiyorsun, değil mi?"

Cevap veremeyecek kadar bacaklarının arasında zonklayan sıcaklığa odaklanmıştı. Adamın dokunuşu girişinde geziniyor, hazır ve nazır bekliyor, kadın cevap verene kadar onunla alay ediyordu. Dudağını ısırды ve başını salladı.

İki parmak bu kez giriş talep etti, onu okşadı ve gerdi, vücudu zevkle bükülüp dönene kadar daha derine battı.

Ve hayır, kesinlikle şikâyet etmiyordu. "O zaman benim için sırtını eğ Thorn."

Yavaşça yaptı ve parmaklarını daha derine çekti; iç duvarlarının en hassas kısmına bastırarak şekilde açtı verdi

Vücudunun titremesine ve zihninin kısa süreliğine, mutlulukla boş kalmasına neden oldu.

"Sanırım neden uyumadığını biliyorum." Sesi alçaktı -kasıtlıydı- nefesi sıcaktı ve ensesine yayılıyordu.

"Öyle mi?" diye nefes nefese kalmayı başardı. "Başka şeyler düşünüyordun." "Ne gibi?"

"Bunun gibi-" Onu bir kez daha kendine doğru çekti ve kadın onun sert, etkileyici uzunluğunu arka tarafında hissetti. "Bu da neden bu kadar ıslak olduğunu açıklıyor. Beni burada böyle yaralı görmek seni tahrik mi etti? Sanırım ben yaralıyken benimle sevişebileceğini düşünüyordun."

"Yaralı olmasaydın bile seninle istediğimi yapabilirdim," diye cevap verdi.

Güldü ve kadının sesindeki boğucu meydan okumaya parmaklarının daha derin bir itişiyile karşılık verdi. "Kontrolün sende olması fikrine karşı değilim."

Sözcükler üzerinde gezinirken gözlerini kapadı.

"Ama sanırım bu fanteziyi başka bir geceye saklamamız gerekecek," dedi. "Çünkü şu an için kontrol bana ait gibi görünüyor."

Onun değerlendirmesine karşı çıkamazdı; sözleriyle -dokunuşuyla- ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bedeni şimdiden zihninden ayrı, sadece onun nasıl çalınacağını bildiği bir enstrüman gibi hissetmeye başlamıştı. Nasıl *komuta* edileceğini.

Adamın elinin topuğu kadının zonklayan merkezine bastırdı ve kadın otomatik bir tepkiyle sırtını daha da dikleştirdi. Arzu içini titretti; ona karşı olmak, onun bedenine daha fazla bastırmak istiyordu. Bu ihtiyaç karşısında *çaresizdi*.

"Bana karşı böyle hareket etmeni seviyorum." Parmaklarını kızın içine daha derinden sokarak tekrar hareket etmesini sağladı; buna karşı koymak mümkün değildi. Onun dokunuşunun kölesiydi; parmaklarının tenine her dokunuşunda ve darbesinde yeniden ateşlediği o ihtiyacın.

Onun ereksiyonuna karşı geri sallandı ve zihni, içinde zonkladığını hissettiği tüm zamanlara geri döndü. Kadın onu daha sert bir şekilde iterken göğsünden alçak bir zevk homurtusu yükseldi ve adam bir an için kendini bu zevkin içinde kaybetmiş gibi göründü, onu kendisine daha sıkı çekti ve yüzünü boynunun kıvrımına gömerken onu orada tuttu.

Parmakları onu serbest bırakmak için çalışmaya devam etti. Hırıltılı nefesi boğazının nabzına karşı sıcaktı ve sonra ağzı hareket etti, kemirdi

Bir an durakladıktan sonra kulak memesine fısıldadı, "Dön de yüzünü göreyim."

Tereddüt etti çünkü bu onun parmaklarından uzaklaşmak anlamına geliyordu. Ama dişleri sert ve ısrarcı bir şekilde kulağını ısırды ve o da adamın dediğini yaptı.

Birbirlerine baktıklarında, beklenti içinde kadının giydiği ince elbiseyi çekiştirdi.

Oturduğu yerden kalkarken bakışlarını onun üzerinde tuttu ve giysiyi çıkarıp bir kenara fırlattı.

Önünde çırılçıplak duran kadını görünce yavaşça soludu. Gözleri kararmış, vahşi ve arzulu bir şekilde kızın vücudunda gezinmiş ve sonra tekrar kızın bakışlarıyla buluşmuştu.

Dudakları onunkilere çarparken eli bir kez daha bacaklarının arasına kaydı. Parmaklarında olduğu kadar dilinde de becerikliydi, eli onu okşamaya devam ederken ağzının sıcaklığını yumuşak bir şekilde keşfediyordu. Bir süre sonra elini çekti ve parmak uçları karnının, göğüslerinin, vücudunun tüm kıvrımlarının ve çukurlarının üzerinde gezindi. Sonra onları ağzına götürdü. Onları yaladı. "Tadı senin gibi," dedi ona. "*Tatlı*."

Nefesi kesildi. "Onayladığınıza sevindim."

Parmaklarını dudaklarına bastırıp orada tutarken ve öpüp tadını paylaşıırken gözleri yine karanlık bir eğlenceyle dans etti.

"Bütün gece bu tadın tadını çıkarabilirim," diye mırıldandı.

Kapılarının önünden gelen ani sesler bu planı mahvetmekle tehdit ediyordu.

Cas tereddüt etti, dudakları hâlâ onun parmaklarına değiyordu ama bakışları kapıya doğru ilerlerken Elander'in gözlerindeki eğlence daha da arttı. "Hastalarını rahatsız ettiğin için başın belaya girecek gibi görünüyor," dedi. "Tam da tahmin ettiğin gibi."

Kadın isteksizce atılmış geceliğine uzanmaya başladı. Adam kolundan tutup onu geri çekti.

Sonunda daha önce yaptığı gibi ona sarıldı -ancak şimdi aralarında neredeyse hiç kıyafet yoktu.

"Henüz değil." Ses tonu sert bir hal almıştı. Kadının çenesini kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru yönlendirdi. "Bırak beklesinler. Bu tedavi edici bir şey, unuttun mu?"

Cevap vermeye başladı, ama sonra parmakları tekrar içindeydi, ağzı ve kendi uyarılmışlığının birleşiminden kayganlaşmıştı ve sözleri

onun yerine bir zevk iniltisine dönüştü.

Çenesindeki el kaydı, sırtının küçük kısmına doğru ilerledi. Sonra daha aşağıya. Onu aşağı iten güçlü bir tutuşa dönüştü ve parmaklarını daha derine sokmaya zorladı.

Kendini onun üzerinde dengeledi, bedenini onunkine yaklaştırdı. Göğüsleri ağzının yakınına yerleşti ve önce birinin, sonra diğerinin kadifemsi ucunu bulup her ikisini de sert tepeler halinde emmeden önce dudaklarıyla kıvrımlarını haritaladı.

Başı geriye doğru eğildi. İçine dolan sıcaklık, tutunmaya çalıştığı her türlü çekingenliği tüketti.

"Bırak beklesinler," diye tekrarlayacak kadar uzun süre ağzını ondan ayırdı ve sesine bir hırıltı karışarak ekledi: "Serbest kalışını hissetmek istiyorum."

Ses tonundaki sertlik onu kreşendoya doğru sürüklemeye yetti - kısa süre sonra onu serbest bırakmaya doğru yükselten bir dizi dalgayı başlattı.

O istedi.

Ve bunu ona vermek istedi.

O anda ona ne isterse vermek istiyordu, yeter ki ona dokunmaya devam etsin, yeter ki onu bırakmasın.

Dalgalar daha da güçlenirken ona daha da yaklaştı. Dudakları bir kez daha kadının boğazında zonklayan nabzı buldu.

Onun zayıflığı.

Öyle olduğunu biliyordu ve bu kez dili, kadın tamamen onun merhametine kalana, elleri yastıkları kavrayana, duyuları odanın dışında kalabilecek herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı kayıtsız kalana kadar acımasızca ona doğru fiske vurdu.

Kız paramparça olurken onu sıkıca tuttu, güçlü bir kolu beline dolandı, eli hâlâ kızın cinsel organında çalışıyor, vücudundaki son gerginliği ve ihtiyacı da çekip alıyordu.

Yüzü onunkine yaslandı. Başı dönüyordu. Sonunda başını kaldırmayı başardığında, ilk fark ettiği şey adamın omzundaki bandajlardı; bandajların bir kısmı kısa süreli eğlencelerinden dolayı gevşemiş ve buruşmuştu.

Geçtiğimiz haftalarda katlandıkları şeylerin gerçekleri geri geldi ve yavaşça ve biraz da utangaç bir şekilde onun üzerinden yuvarlandı.

Onun peşinden yuvarlandı. Elini tuttu ve önce parmak eklemlerini öptü, sonra da durup alnını yanağına yaslamadan önce kolu, omzu ve boynunun kenarı boyunca bir iz bıraktı.

Başka bir şey söylemedi.

Kıpırdamadan durdu, yumuşak ve memnun bir şekilde onu içine çekti.

Bakışları kapıya doğru kaydı, bir süre dinledikten sonra kıpırdandı, Elander'in hafifçe nemlenmiş tenindeki saçları taradı ve "Bu iyiliğe karşılık vermem gerektiğini hissediyorum," dedi.

"Bu bir iyilik değildi," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Bu bir zevkti."

Kızardı ve serbest bırakılmasının bir başka artçı sarsıntısı onu titretti.

"Ama isterseniz daha sonra da iade edebilirsiniz," diye ekledi. "Biz de zaman."

Yastığa tekrar yerleşmeden önce yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Gözleri dalgalanarak kapandı. Eli hâlâ hafifçe onunkini kavıyordu. Parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı ve onun uykuya dalmasını izlerken daha sıkı tuttu.

Dakikalar geçti. Yavaş yavaş yükseldiği yerden aşağı indi. Titremeleri azaldı. Zihni berraklaştı. Ve onun dokunuşunun dikkatini dağıtması olmadan, hızla akan düşünceleri geri döndü.

Zamanımız olacak, demişti.

Bu konuda nasıl bu kadar emin konuşabiliyor?

Bu düşünceleri susturmaya çalıştı. Sadece bu anın içinde olmak istiyordu - ne gelecekte ne de geçmişte. *Sadece burada*.

Ama beyni bu şekilde çalışmıyordu.

"Hâlâ uykudan başka şeyler düşünüyorsun," dedi Elander ve birdenbire ona daha önce baktığı gibi bakmaya başladı - onu hem heyecanlandıran hem de bunaltan aynı bağlılık ve endişeyle.

Bir an için gözlerini kaçırdı ve bir kez daha bundan önceki bir yaşamı düşünmeye çalıştı. İkisinin birlikte, belki de tıpkı bunun gibi, bir zamanlar...

Ama hiçbir anı gelmedi.

Gözlerini kırıştırarak tekrar odaklandı ve sessizce, "Bana daha önce kim olduğumu söyle. Nasıl biriydim?"

Dudakları aralandı ama cevap vermedi.

"Hatırlıyorsun, değil mi? O geçmiş hayattaki beni."

"Ben...Evet. Elbette hatırlıyorum."

Beklentiyle ona baktı.

Sessizce içini çekti, ama dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme başlangıcı belirdi. "Bakalım," diye yavaşça başladı. "Kişilik olarak? Şimdiyle hemen hemen aynı."

"Beni tarif et."

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "İnatçı. Pervasız. Sabırsız." Kadın itiraz etmeye başladı ama adam onu bir öpücükle susturdu. "Bırak da bitireyim, seni *sabırsız* kadın," diye fısıldadı.

Kızardı ve dilini tuttu.

Boğazını temizledi. "Dediğim gibi: Sabırsız ve... nazik. Cesur. Akıllı. Durum bunu gerektirmediğinde bile iyimser." Gözleri buğulandı ve sanki çok hoş bir anı hatırlıyormuş gibi gülümsemesi parladı. "*Özellikle de* durum bunu gerektirmediğinde, aslında."

Onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Ama kalbi aniden ağırlaştı, çünkü bir zamanlar tanıdığı o iyimser kadından hem bu hayatta hem de diğer hayatta giderek uzaklaştığını biliyordu.

Yaşadığı şeyler göz önüne alındığında, belki de bunun olması kaderinde vardı. Çoğundan daha uzun süre dayanmıştı. Yaşadığı onca karanlığa rağmen bu iyimserliğe tutunmak hiç kolay olmamıştı... ama o karanlık şeylerden böyle *kurtulmuştu*. Ve iyiye inanmanın insanı aptal, kötümser olmanın da otomatik olarak bilge yaptığı efsanesinden her zaman nefret etmişti.

Ama şimdi...

Şimdi daha alaycı olmaya başlamıştı ama kendini daha bilge hissetmiyordu. Sadece eski derisini döküyormuş gibi hissediyordu, her ne kadar altındaki yeni deri henüz tam olarak oluşmamış olsa da ve şimdi karanlıkla nasıl yüzleşeceğinden emin değildi.

"Elbette farklı görünüyordun," diye devam etti Elander. Sırt üstü döndü ve sanki kayıp anılarını arıyormuş gibi uzun bir süre tavana baktı. "Daha koyu gözler, daha koyu saçlar.... Ama ben senin görünüşüne aşık olmadım, yani bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil." Sallanarak oturma pozisyonuna geçti. Dizlerini kendine doğru çekti ve çenesini dizlerine dayayarak adamın sözlerini zihninde evirip çevirdi. Bir süre sonra tekrar ona doğru baktı. "Ya sen...?"

"Beni tanıdığınızdan beri, hep aynı dayanılmaz yakışıklı ve şaşırtıcı derecede zeki varlık oldum."

"Ve her zaman da bu kadar mütevazı, sanırım?" "Aslında alçakgönüllülüğün koruyucu aziziyim."

"Aziz." Bir kahkaha attı. "Birkaç dakika önce değil."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki parıltı günahkârlıktan başka bir şey değildi. "Yaptıklarım, aklımdan geçen bazı düşüncelerin yanında aziz kalır," dedi omuz silkerek.

Birkaç kez konuşmaya başladı ama ağzından bir şey çıkmıyor gibiydi.

Gülümsedi ve eğilip onun suskun dudaklarını öptü. "Her neyse... bu gece başka soru yok."

"Sadece bin tane daha var," diye itiraz etti. "Uyu, Thorn."

Onlara daha sonra cevap verecek vaktimiz olacak."

"Aklınızdan geçenleri konuşmak için de yeterince zamanınız var mı?"

"Evet. Bolca zaman."

Başını salladı, gözlerini tekrar kaçırdı - bu sefer gözlerindeki korkuyu göremedi.

Yine de bu korkuyu okumuş olmalı, çünkü onun elini tuttu, parmaklarını onunkilere geçirdi ve fısıldadı, "Yan yana, dediğin gibi. Şu andan itibaren, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, birlikte karşılaşacağız. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Onu kendine doğru çekti, başını göğsüne yasladı.

Gözlerini kapattı. Bir kez daha onun kalp atışlarına odaklandı, kendini kalp atışlarının ritmine uydurmaya çalıştı. Ama "Yemin eder misin?" derken sesi hâlâ çok küçük ve çok yumuşak çıkıyordu.

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Yemin ederim."

CHAPTER TEN

KORKU VE KARANLIĞIN DALGALARI ARASINDA BİR YERE DÜŞTÜ.

Başı Elander'in göğsünde, kollarında güvende uyuyor.

Ve bir rüya gördü.

Çorak bir tarlada yürüyordu. Gri toz her adımda havalanıyor ve artık göremeyeceği kadar kalınlaşana kadar etrafında dönüyordu. Ama bir şey onu çekiyordu - umutsuzca onu çağırıyordu - ve o da körlüğüne rağmen yürümeye devam etti.

Karanlık bir uçurumun kenarına kadar yürüdü ve sonra neredeyse o uçuruma *düşüyordu*. Vücudu öne doğru eğildi ve geriye doğru tekmeleyerek dengesini sağlamak için çılgınca çabaladı. Dengeyi buldu. *Zar zor*. Serbest bıraktığı gri çakıl taşları karanlığa düştü ve karanlığa çarptıkça su gibi dalgalandı.

Merakla dizlerinin üzerine çöktü ve elini aşağıya doğru uzattı.

Dokunduğu şey su değildi.

Boşluktu.

Soğuk ve sonsuz boşluk.

Yine de, geri çekildiğinde, tekrar dalgalandı ve kendisinin sulu bir yansıması belirdi. Kendisine baktı. İlk başta normaldi; teni lekesizdi, gri saçları havadaki belirgin ağırlığa rağmen etrafında uçuşuyordu.

Sonra Karanlık Tanrı'nın işareti belirdi ve yanağına siyah mürekkep gibi döküldü.

Sağ gözü kaşınmaya başladı. Dokunmak için uzandı ve siyah mürekkep işaretten o gözüne sızdı. Sonra diğer gözüne. Gözlerini kırptırdı ve siyah gözyaşları gözlerinden süzülüp çenesinden aşağı damladı. Onun üzerine

Kollarını. Her damla, çarpma noktasından siyah çizgiler yayılmasına neden oldu, ta ki sonunda -altındaki uçuruma baktığında yansıması kaybolana kadar.

Yanağındaki izde acı alevlendi ve sarsılarak uyandı, yüzünü tutarken ağır ağır nefes aldı.

Sabah olmuştu. Ilık güneş ışığı perdeleri parlatıyordu. İnsanlar odalarından çıkıp güne başlarken uzaktan gelen seslerin ve ayak seslerinin uğultusunu duyabiliyordu.

Hâlâ Elander'in yatağındaydı. Onu görünce rahatladı. Hala onun yanında, hala tek parça.

Elleri titrerken ve nefesleri sığılaşırken kendine *buna odaklan*, diye emretti. Somut şeyler. Somut şeylere ihtiyacı vardı, bu korku akımı onu alıp götürmeden önce kendini onlara odaklaması gerekiyordu. Çarşafı yumruklarıyla sıktı ve sessizce kendi kendine onaylamalar okudu: *Gececek. Her zaman geçer. Bundan önce yaşadığın her paniği atlattın ve bunu da atlatacaksın.*

Bu sözleri ne kadar sık söylerse söylesin, gerçekten hayatta kalana kadar onlara asla gerçekten inanmadı.

Ama birkaç dakika sonra son geldi ve nihayet -nihayet- normal bir nefes almayı başardı. Elleri çözöldü. Bakışlarını hâlâ uyumakta olan Elander'a çevirdi, onun birkaç santim ötesinde verdiği savaştan habersizdi.

Güzel.

Savaş boyunca ona destek olacağını biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı, diğer arkadaşları gibi. Ama bazen sadece sessizlik içinde savaşmak istiyordu. Kimseye yük olmamak; sadece yapabileceğini kendine kanıtlamak için kendi gücüyle kendini yüzeye çıkarmak.

Yine de onun kendisine baktığını hissetmiş olmalı, çünkü bir an sonra gözleri yavaşça kırpışarak açıldı.

"Günaydın," diye mırıldandı. Adam esnedi ve kadın hala kanında dolaşan panik kalıntılarına rağmen küçük bir gülümsemeyi başardı, çünkü o anda kendilerini çok... normal hissetmişlerdi.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Başını sallamaya başladı ama sonra ona gerçeği söylemeye karar verdi: "Yanımda sen varken uyudum. Yanımda sen varken uyandım."

"Ve?"

"Ve en son ne zaman birlikte olduğumuzu hatırlamıyorum..." Sözünü yarıda kesti, adamın ona attığı uykulu ve hayran bakışlar karşısında yanakları ısınmıştı. "Aptalca, küçük bir şey, biliyorum. Ama ben sadece... bu küçük şeylere ihtiyacım var. Beni karanlık bir yere gitmekten alıkoyuyorlar. Ya da en azından o yerde kalmamı."

Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Seni seviyorum," dedi. Alnından öptü ve geri çekildiğinde yüzünde o tanıdık, çapkınca yakışıklı gülümsemesi vardı. Onu içten dışa doğru çözen gülümseme. Umutsuzca kaybetmek istemediği gülümseme.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve adamın kucağından çekilip yatağın kenarına oturdu. "İşte bu yüzden... dün gece konuşmam gereken başka bir şey vardı. Moreth'e gitmeden önce konuşmamız gereken bir şey."

"Neymiş o?"

"Ben Şifa Tanrıçası'nın diyarındayken..."

Sesine hafif bir titreme karıştığında gülümsemesi kayboldu.

Bu titremeye rağmen devam etmek için kendini zorladı: "Ona bu işaretin - Kale Tanrısı'yla olan bu bağlantımın- üstesinden gelinmezse eninde sonunda ne olacağını sordum." Yüzü soldu ve detaylandırmasına gerek olmadığını anlayabildi. "Bu işaretin ne anlama geldiğini sen de biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalktı, yaralı omzunu tutuyor ve normalden biraz daha sert hareket ediyordu. Hemen ardından ayağa kalktı. Pencereye geçti, perdeleri açtı, yağmur damlalarıyla kaplanmış ve güneş ışığında parlayan ağaçlara baktı.

"Elander?"

Başı öne eğildi ve gözleri kapandı, tıpkı dün gece olduğu gibi - sanki kefareti ödüyormuş gibi - Kale Tanrısı'nın o işareti yapmasını engelleyememiş olmanın suçluluğuyla ağırlaşmıştı.

Ona gitmek istedi. Kollarını ona dolamak. Bunun onun hatası olmadığını söylemek.

Ama kendini hareket ettiremedi.

Sabah ışığı birdenbire dayanılmaz derecede aydınlık hissettirdi ve gömmeye çalıştığı kâbusun tüm parçalarını aydınlattı. Endişenin pençelerinin tekrar battığını, o parçaları yakaladığını ve yüzeye yaklaştırdığını hissetti. Onları ne kadar geri itmeye çalışırsa çalışsın, yeniden su yüzüne çıkıyorlardı. Derisi onları tutamayacak kadar sıkıymış gibi hissediyordu.

Aralarında bir ömür geçmiş gibi hissettiren bir sürenin sonunda Elander ona baktı ve şöyle dedi: "Nephele ve sarayının geri kalanı

Solatis'e bizim adımıza başvurmak için alışıyor. Elfler de daha fazla yardım sağlayabilir ve biz..." Derin bir nefes aldı. Kendini toparladı. "Bunu bir şekilde özeceğiz."

Konuşmaya cesaret edemedi, bu yüzden sadece başını salladı.

Ama onun odanın içinde sessizce ilerleyişini, önündeki yolculuk için eşyalarını toplayışını izlerken, bir kez daha kâbusundaki o büyük siyah boşluğun kenarında duruyormuş gibi hissetti.

Ve altındaki karanlık onu çağırıyor, onu aşağı çekmeye ve bütünüyle yutmaya çalışıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

ÜÇ GÜNLÜK ZORLU BİR SÜRÜŞTEN SONRA, KUZEYBATI SINIRI Sadira sonunda kolayca ulaşılabilir bir yerdedi.

Casia'nın tüm arkadaş grubu, Kraliçe Soryn, kraliçenin güneydeki kuzeninin elçisi ve Sadira'nın birkaç düzine askeriyle birlikte bu yolculuk için gelmişti.

Caden de yolculuk için geri dönmüştü ve şimdi Elander'in yanında, düşünceli bir ifadeyle at sürüyordu. Yolculuğun büyük bir kısmında alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı ama Elander'ın umurunda değildi; yanında bir kez daha kendi sarayından birinin olmasından memnundu, aksi takdirde varlığının aldığı bu garip dönüş bir parça normallik daha getirmişti.

Grupları büyüyle ya da en azından sahip oldukları sınırlı büyüyle seyahat edemeyecek kadar kalabalıktı. Bu yüzden daha güvenli, eski moda bir şekilde seyahat ediyorlardı: At sırtında. Ya da ejderha sırtında, Sundolian kadının durumunda - Sade onun adıydı, değil mi? - şu anda üzerlerinde uçuyor ve çevrelerini tehditlere karşı araştırıyordu.

Namurya Ormanı'nın bir kenarından geçtiler ve Serine Nehri'nin geniş bir bölümüne geldiler. Soryn durma emri verdi ve gözcüler bölgenin kamp yeri olarak uygunluğunu belirlemek için yola çıkarken, Elander Casia ve Caden'in arasında kalarak Sade ve ejderhanın gün batımının turuncu lekeli gökyüzünde süzülüşünü izledi.

Sundolian İmparatorluğu'na yaptığı son ziyaret sırasında ejderhayla karşılaşmadan önce, bir ejderhayı canlı olarak görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yaratık sonunda çullandı ve nehrin kenarındaki bir kaya parçasının üzerine narin bir hassasiyetle indi, kösele kanatlarını açtı ve nispeten sakin suda dalgalanmalar yarattı. Kanatlarını indirdi

Yılan gibi gövdesi yere düştü ve Sade sırtından atlayarak Soryn'e doğru ilerledi.

"Nehrin kuzey tarafında, buranın yaklaşık beş mil batısında bir grup çadır var, bu sorun anlamına gelebilir," dedi. "Ama onun dışında, görebildiğim kadarıyla her yer temiz."

Soryn başını sallayıp teşekkür etti ve atını hızlı bir tırısaya kaldırdı. Potansiyel kamp alanının eteklerine doğru ilerlerken bileğindeki ilahi büyü sembolü parladı. O bir Gök-türüydü ve onunki gibi büyüler diğer şeylerin yanı sıra kalkanlar yaratmak için de kullanılabiliyordu. Ay ile ilgili büyülerle yaratılanlara benzer şekilde - hem Gökyüzü hem de Ay Tanrıçaları bu gücün benzer tellerini Solatis'ten almıştı.

Soryn son iki gecedir Gökyüzü büyüsunü kullanıyor ve en azından hırsızları, serserileri ya da onlara rastlayan diğer başıboş hayvanları yavaşlatan bir çit yaratıyordu.

Elander, Zev'in sözlerine kulak misafiri oldu: "Kraliçenin o kalkanla ilgilenen başka, mükemmel yeteneklere sahip büyü kullanıcıları var." "Acaba neden kendisi yapmakta ısrar ediyor?"

"Müritlerinden bir şey yapmalarını isteyeceksen, bunu kendin de yapmaya istekli olmalısın," dedi Casia, atından inip atının taşıdığı çantaları çözmeye başlarken. "Bana söylediği buydu zaten. Bence takdire şayan bir davranış."

Nessa, "Ayrıca, diğer büyü kullanıcılarının muhtemelen güçlerini korumaları gerekiyor, çünkü bu gecedan sonra her şey onların üzerinde olacak," diye ekledi.

Soryn onları Sadiran sınırına kadar sağ salım götürmek için ısrar etmişti. Bu gecedan sonra hem o hem de Sade, yanlarında getirdikleri askerlerin çoğuyla birlikte Kosrith'e geri döneceklerdi. Başkent hâlâ huzursuzluk içinde kaynıyordu ve onu uzun süre liderlerinden yoksun bırakmak akıllıca olmazdı. Bunun yanı sıra, sorun çıkarmak için orada oldukları izlenimini vermeden sınırın ötesine -ve sonunda Moreth'e- ancak bu kadar çok kişiyi geçirebilirlerdi.

Ethswen Krallığı'na girdiklerinde gidecek çok yerleri olmayacaktı ve Casia kraliçeye, destek için sadece bir avuç Gök-tür askeriyle kendi başlarına idare edebilecekleri konusunda güvence vermişti.

Elander onun haklı olduğunu umuyordu.

Gruptakiler kraliçe ve büyü hakkındaki tartışmalarına devam ettiler. Bakışları hâlâ ejderhayı incelerken bu konuşmanın kenarında oyalandı. Ejderha bir kanadını yana doğru katlamıştı ve şu anda

diğer kanadının ucuna takılan yapraklı dalları çıkarmak için dişlerini sıktı.

Sonunda Soryn geri döndü ve burayı durak noktası olarak resmen ilan etti. Ejderha bir kez daha uçarak ormana doğru yöneldi ve Elander atından inerek atıyla ilgilendi.

Kısrağı fırçalamayı bitirdiğinde, bakışları bir araya gelen kamp alanının geri kalanı üzerinde dolaştı. Kısa bir süre Casia'ya takıldı ve onun ne düşündüğünü merak etti; kafası hâlâ *takdire* şayan bir kraliçenin nasıl olması gerektiğine dair düşüncelerle dolu muydu acaba?

Kendisini hâlâ bir kraliçe olarak görmediğinden neredeyse emindi. Ama diğer herkes de fark etmeye başlamıştı. O anda dikkatini veren herkes için yeterince açıktı; insanları yönlendiren oydu, herkesin cevaplar için en az onun kadar -hatta ondan daha sık- başvurduğu kişi oydu.

-Soryn'e baktılar.

"Yakacak odun görevinde olduğumuzu öğrendim," dedi Caden, onun yanına gelerek.

"Sanırım Casia sizi bu konuda bilgilendirdi?"

"Evet. Ve bana *bir kez olsun şikayet etmemem* söylendi." "O halde şikayet etmemelisin."

"Sanırım geçtiğimiz haftalarda kazandığı güç aklını başından alıyor," dedi Caden, kalın bir ağaç dalını almak için eğilmeden önce vurgulamak için kendi kafasına vurarak. Ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve Elander onu takip etmek için döndüğünde sessizce güldü.

"Biliyorsun," dedi Elander birkaç dakika yürüdükten sonra, "istersen gidebilirsin. Mahkememizin bağları esasen artık koptu; ettiğin yemini tutmanı beklemiyorum. Sanırım bunu aşık."

"Evet," dedi Caden sert bir sesle. "Biz kesinlikle bunun ötesindeyiz."

Ama ayrılma belirtisi göstermedi; sadece odun parçalarını toplamaya devam etti.

Taşıyabilecekleri her şeyi topladılar ve kampa doğru geri dönerlerken Caden, "Fırtına Tanrıçası'ndan haber var mı?" diye sordu.

Elander başını salladı. Son üç gündür gökyüzünü ejderhalardan daha fazlası için izliyordu; Nephele sık sık *magari* olarak bilinen küçük, beyaz, kuş benzeri yaratıklar aracılığıyla mesajlar gönderirdi.

"Sence bu kadar önemli bir konuda ona ve yandaşlarına güvenmek akıllıca mıydı? Kalbin gücü tamamen tükenmiş olsa bile, yanımızda olmaması yine de garip hissettiriyor, değil mi?"

Casia ona o kutsal ama kırık nesnenin nerede olduğunu açıkladığında da aynı soruyu sormuştu.

Ve Caden'e de ona söylediği şeyi aynen söyledi: "Başka ne seçeneğimiz vardı ki? İş Malaphar'la başa çıkmaya geldiğinde daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak. Solatis'e yanımızda ihtiyacımız var ve bir şekilde, arayan ben olsaydım cevap vereceğini sanmıyorum. En azından Nephele ve diğerlerinin ona ulaşma şansı var. Ben de Kalp'in bu görevde yardımcı olabileceğini düşündüm."

Caden kaşlarını çatı. Ama bu plana karşı bir argüman bulamadı ve sonunda -tıpkı Casia'nın sonunda yaptığı gibi- omuz silkti ve şöyle dedi: "Bırakalım da bununla onlar ilgilensin, sanırım bizim için endişelenecek bir şey daha eksilmiş olur."

"Her seferinde bir savaş," dedi Elander aynı fikirde olarak.

"Ve umarım Moreth'te bizi bekleyenle başa çıkmak daha kolay olur."

"En azından orada hiçbir ilahi varlık bize müdahale etmeyecek."

Caden başını salladı; tanrıların ve canavarlarının artık elfler arasında dolaşmadığı herkesçe bilinen bir şeydi.

Ancak bir süre sonra kaşları endişeyle çatıldı ve ekledi, "Ama bana mı öyle geliyor yoksa *bu* diyarda canavarlarla son karşılaşmamızdan *bu* yana çok uzun zaman geçmiş gibi mi görünüyor?"

Elander refleks olarak Kale Tanrısı'nın bıçakladığı omzuna uzandı. O savaşta aldığı yaralar az çok iyileşmişti ama bıçağın anısı hâlâ çok keskindi.

Ve Caden haklıydı; son günlerde ortalık alışılmadık derecede sessizdi. Malaphar'ın Ateş Tanrısı'nı Moonhaven'a gönderdikten sonra onlara saldırmaları için başka canavar göndermemiş olması garip görünüyordu. Casia'nın o son saldırıdan kurtulduğunu neredeyse kesinlikle biliyordu ve artık onun işaretini taşıdığına göre onu tekrar bulmak hiç de zor olmayacaktı.

Belki de acelesi yoktu çünkü kölelerinden birini onları taciz etmesi için gönderse de göndermese de o işaretin eninde sonunda onu yakalayacağını biliyordu?

Elander bunun nasıl olduğunu ya da nasıl durdurulacağını tam olarak çözmemişti ama şu anda bile o işaretin büyüünün güçlendiğini, her geçen gün Casia'nın etrafında daha sıkı bir şekilde örüldüğünü hissedebiliyordu. Yükselişle yüzleşmesi an meselesiydi.

Böyle bir kadere direnebilecek biri varsa, o da kendisidir.

Ama bir varlığın, bir üst-tanrı onun için bir kader belirledikten sonra yükselişi reddettiğini hiç duymamıştı.

Öte yandan, bir önceki tanrı hâlâ hayattayken bir orta tanrının yükseldiğini *de* hiç duymamıştı. Ve Kale Tanrısı'nın tüm çabalarına rağmen hâlâ hayattaydı ve öyle de kalmaya niyetliydi. O ve Casia dünyalarının yasalarını yeniden yazıyor, dünyanın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir hikâye yaratıyor gibiydiler.

Keşke nasıl bittiğini bilseydi.

Moreth'te daha fazla cevap bulacağını söyleyip duruyordu kendi kendine. Elfler, orta-tanrıların bile sahip olmadığı bilgilere sahipti; Marr'dan önce, Moraki'nin bu bilgilerle ve büyüleriyle daha açık olduğu zamanlarda var olmuşlardı.

Caden hâlâ onun cevabını beklediğini fark etti.

"...Belki de Nephele'ye kendimiz ulaşmayı denemeliyiz," dedi Elander, kafasını sallayarak düşüncelerinin hızını kesmeye çalıştı, "bakalım neler öğrenmiş."

"Stormhaven'a hızlı bir yolculuk yapabilirim," diye teklif etti Caden. "Sonra da Moreth'e doğru sana yetişirim."

"Oblivion'dan geçmek zorunda kalacaksın." Elander kaşlarını çattı ve bundan kaçınmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. Ama bulamadı. "Riskli olacak." "Son zamanlarda yaptığımız her şey riskli, değil mi?" Caden omuz silkti.

"Ayrıca, bu benim için *yakacak odun işinden* daha eğlenceli olacak."

Yüzlerinde alaycı bir gülümseme belirdi ve Elander, "Pekâlâ, sabah gidebilirsiniz - *eğer* o zamana kadar tanrıçadan bir işaret almazsak. Biraz daha zaman verelim."

Caden beklemeyi kabul etti ve topladığı odunları bırakıp kraliçenin komuta çadırını kaldırmaya çalışan yakındaki bir grup askere yardım etmeye gitti.

Elander çadıra doğru ilerlemeye başladı.

Sonra izlendiği hissiyle birlikte güçlü bir varlık hissetti. Merakı onu ele geçirdi; kamptan uzaklaştı ve ormana doğru birkaç adım attı. Beklediği şeyle hemen karşılaştı: İki iri göz sık bir çalılıktan dışarı bakıyordu.

Ejderha onu izliyordu.

O yaklaşırken bile kıpırdamadan duruyordu. Pulları her zamanki soluk ametist renginden değişmişti; o kadar yakından karışmışlardı ki

Elander onun yaşam gücünü hissetmeseydi belki de hiç fark etmeyecekti; muhtemelen yaratık kendini gizlemek için büyü kullandığı için alevlenen bir enerjiydi bu.

Ejderhanın gözlerinin çoğu varlığın gördüğünden daha fazlasını gördüğü hissinden kurtulamayarak arkasına baktı. Onu tanıyor gibiydiler, neredeyse.

"Anladığım kadarıyla sen gerçek bir insan değilsin," dedi Sade'nin sesi, ağaçların arasından çıkıp kendi topladığı odunları onun arkasındaki yığına bırakırken.

"...Hayır," dedi Elander. "Ben değilim." "Bunu hissediyor." Ejderhaya elini uzattı.

Yaratık sık çalılıkların arasından uzandı ve süt mavisi gözlerini ondan ayırmadan elini uzun, meraklı bir şekilde kokladı.

"Kendisi bu ölümlüler diyarından değil," dedi Elander.

"Doğru," dedi Sade, ejderha arkadaşını anlayan birini bulduğu için memnun görünüyordu. Elander, bu kadınla olan kısa etkileşimleri sırasında, onun bir şeyleri anlamayan insanlara karşı çok az sabrı olduğu izlenimini edinmişti. "Adı Rue," dedi ona, ellerini tahta kalıntılarından arındırmak için silerken. "Efsaneye göre, orta tanrıça Mairu'nun yanında, orta cennetlerde yaşamış."

Mairu.

Kontrol Tanrıçası.

Teknik olarak Elander'in bir zamanlar sahip olduğu aynı ilahi saraya aitti. -Malaphar'ın bir hizmetkarı.

"Ama o efsaneye göre, Mairu'nun kendisi ilahi konutlara bağlı kalmayı sevmezmiş," dedi Sade ve ejderhanın başına bir elini koyarak. Ejderhanın tüylü yelesini okşadı ve yaratık bir kedinin mırıltısına oldukça benzeyen bir ses çıkardı. "O ilahi konutlardan sık sık kaçardı - ya da en azından bir kısmı kaçardı; çünkü ölümlü dünyada kısıtlama olmadan yürüeyebilen kopyalarını yaratabilirdi. Hikayeler onlara ilahi *gölgeler* diyordu. Hatta bu gölgelerden biri insan bir sevgili edinmiş ve ondan bir çocuğu olmuştu." Sanki Elander'in düzeltme yapmasını bekliyormuş gibi kelimeleri havada asılı bıraktı.

Omuz silkti. "Aşağı yukarı doğru."

Diğer Marr'ların birçoğu ona, kendilerinden ve ilahi âlemlerden sık sık uzaklaştığı, bunun yerine ölümlüler arasında yaramazlık yapmayı ve aşk yaşamayı tercih ettiği için *yoldan* sapmış derdi.

Ama o tanrıçayı kendi gözleriyle görmeyeli yıllar, belki de on yıllar olmuştu. Ona ne olduğundan, saklanıp saklanmadığından ya da korkunç bir kadere maruz kalıp kalmadığından emin değildi; kendi potansiyel olarak korkunç kaderiyle o kadar meşguldü ki onunkini daha derinlemesine araştıramamıştı. Ama Sade'in ona anlattığı bu hikâyeyi zaten biliyordu, çünkü sık sık kendi hikâyesiyle nasıl paralellik gösterdiğini düşünmüştü: Aşk yüzünden kurallardan vazgeçen bir başka tanrı.

Belki de üst-tanrılarının en büyük aptallığıydı bu, tanrısallık vermeyi seçtiklerinin tüm insanlığını söküp alabileceklerine inanmaları. Bazen, yeterli zaman verilirse tüm orta-tanrılarının sonunda bu ölümlü dünyaya geri dönüp orada kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Tanrılarımız işgüzar, dağınık bir tür, değil mi?" Sade yorum yaptı.

Cevap vermedi.

Aynı şekilde devam etti: "Eskiden onlara inanmazdım bile." "Onlar çok gerçek."

"Evet. Bu canavarla yüz yüze geldikten kısa bir süre sonra anladım," dedi ejderhaya doğru başını sallayarak.

Bunun üzerine biraz gülümsedi. Uzun zamandır bir ejderhayı kanlı canlı görmemesinin sebebi de tam olarak buydu: Teknik olarak bu dünyaya ait değildi. Bir şey onu buraya bağlıyordu; bunun gibi daha büyük, daha güçlü yaratıklar, onları bağlayan ilahi bir şey olmadan ölümlüler âleminde kalamazlardı.

Nephele'nin yanında savaştığı tazılar ölümlülerin sığınağına ancak Ateş Tanrısı onlar için bir yol açtıktan sonra varmıştı. Kale Tanrısı'nın geçtiğimiz haftalarda gönderdiği yaratıklar -Belwind'deki garmora, Rykarra'daki gece vantları- kısmen Elander'in kendisi tarafından çekilmişti.

Ve bu durumda, bağlayıcının Sundolia'nın Yüce Kraliçesi, yani Mairu'nun *gölgesinin* kızı ve onun insan sevgililerinden biri olduğunu tahmin ediyordu. Genç kraliçe ilahi bir varlık değildi ama görünüşe göre ona o kadar yakındı ki, aralarındaki mesafeye rağmen bu ejderha burada kalıp ona hizmet edebiliyordu.

"Bilmemiz gereken herhangi bir ejderhaya sahip değilsiniz, değil mi?" Sade kaşlarını kaldırarak sordu.

Başını iki yana salladı. Ama düşündükçe bu cevaptan o kadar az emin oluyordu. Casia'nın geçen geceki sorusu aniden zihninde yeniden canlandı

Önceden kimdim ben?

Kadının daha fazla ayrıntı istememiş olmasına sevinmişti, çünkü bunları ona verebileceğinden emin değildi. Çünkü *o* da kim olduğunu unutuyordu. Yaptığı her şeyi, sahip olduğu her gücü, bir zamanlar ona cevap vermiş olabilecek her canavarı...

Her şey gün geçtikçe daha da bulanıklaşıyordu.

Gücündeki ve ilahi statüsündeki her değişimle birlikte, daha fazla şey kayboluyor gibiydi.

Ve bu Sundolian kadının onu o bulanık şeylerle ilgili daha fazla sorgulamak istediğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden kadın bunu yapamadan önce izin isteyip kampa doğru geri döndü.

Giderken ejderhanın gözlerinin onu takip ettiğini hissetti.

Kraliçenin komuta çadırı bu noktaya kadar başarıyla kurulmuştu. Caden ortalıkta görünmüyordu. Elander kendi halindeydi ve topladıkları odunları daha merkezi bir yere taşıyıp ateş yakmakla meşguldü.

Laurent da çok geçmeden onun çabalarına katıldı ve Casia'nın tüm arkadaşları arasında konuşması en kolay olanın yarı elf olduğunu fark etti. Belki de her ikisi de yarı bir dünyada yarı başka bir dünyada yaşadıkları içindi. Bu onlara en azından ortak bir başlangıç zemini sağlıyordu.

Ateş çabucak yakıldı ve etrafına yerleşip kampın geri kalanını sessizce gözlemlediler. Birkaç dakika sonra Elander alevlerin arasından baktı ve "Anladığım kadarıyla eve dönmek için can atmıyorsun," dedi.

Laurent cevap verirken gözlerini alevlerden ayırmadı. "Çok sevindiğimi söyleyemem. Buranın evim olduğunu da söyleyemem. Yakınından bile geçmiyor."

"Orada yaşamaya başlayalı ne kadar oldu?"

Laurent ayaklarının dibindeki deri çantayı karıştırdı, bir matara çıkardı ve ondan uzun bir yudum aldı. "Aslında orada hiç yaşamadım. İnsanlara Moreth'ten geldiğimi söylüyorum çünkü bu bir bakıma doğru ve korku ve batıl inançlar genellikle bu konuyu daha yakından araştırmalarını engelliyor."

Bu bir sürpriz oldu. "Bunu Casia'dan ve diğerlerinden bile mi sakladın?"

"Nereden geldiğimin önemli olduğunu düşünmedim. Zaten onlar da hiçbir zaman öyleymiş gibi davranmadılar; sanırım bu kadar uzun süre onlarla birlikte kalmamın nedeni bu." Bir yudum daha aldı. "Yine de gerçeğin acımasız bir piç olduğunu düşünüyorum. Tıpkı geçmiş gibi. Bunlardan kaçmak için pek şansım yok."

Elander, "En azından tam olarak değil," diye onayladı.

Kendi geçmişinin büyük bir kısmından ancak tanrısallığını kaybederek ve Rook Tanrısı'nın tüketen, işkence eden büyüüne tekrar tekrar maruz kalarak kurtulmuştu. Ama yine de başka şekillerde yakalamıştı. O anda Casia'nın sesi ona doğru süzülerek bunu hatırlattı.

Birbirlerini *nasıl* ve *neden* tekrar yakaladıklarını hâlâ bilmiyordu ama işte buradaydılar.

"Ben elf diyarında doğmadım," diye devam etti Laurent. "Annem insandı ve Riverhill'den gelmişti; hamile olduğunu anlayınca oraya dönmüş. Ama ben doğduktan sonra da orada çok uzun süre kalmamışız. Ne olduğumu saklayamadı ve ne *olduğum* o köyün halkı tarafından pek hoş karşılanmadı. Bunu zaten biliyor olabilirsiniz, ancak nehrin insanları her zaman tanrıdan korkan bir tür olmuştur. Onlara göre, elflerle ilişki kurmak ailelerine felaket getirmek anlamına geliyordu, çünkü bu elfler sözde üst-tanrıları rahatsız etmişlerdi. Ama Moreth de bir seçenek değildi, çünkü elf babamın zaten annem ve benim yerime ilgilenmesi gereken başka bir kişi vardı."

"Bir tane daha mı?"

"Aslında evli olduğu elf kadın." "Ah."

Laurent başıboş bir dal parçasını aldı ve daha küçük parçalara ayırmaya başladı, gözleri düşünceden kamaşmıştı. "Eğer yasalar izin verseydi, annem her zaman babamın onu seçeceğini söylerdi, *bizi* seçeceğini. Bunu sadece kendimi bir kaza gibi hissetmeyeyim diye söylediğinden şüpheleniyorum. Kim bilir? Babamla hiç tanışmadım, bu yüzden onun ne istediğini söyleyemem, öyle ya da böyle."

"Peki nereye gittin? Nerede yaşadın?"

Omuz silkti. "Küçük bir köyde ya da diğerinde idare ettik. Ama hiçbirisi çok uzun sürmedi."

"Peki annen şimdi...?"

"Lenora'nın dışında, denize bakan bir tepeye gömüldü. Bir keresinde bana, bir yere yerleşmek bizim için bir seçenek haline gelseydi sonsuza dek orada yaşayacağımızı söylemişti."

"Özür dilerim."

Bir omuz
silkme daha.

Elander ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırdı. Ne söyleyeceğini biliyor olmalıydı. Ölülerin ve ölmekte olanların arasında, bu dünyanın çeşitli cennet ve cehennemleri arasında dolaşarak geçirdiği onca zaman...

Neden ne söyleyeceğini bilemedi?

"Peki ya sen?" diye sordu Laurent. "Casia bize senin gerçekte kim olduğunu söylediğinden beri merak ediyorum. Üst-tanrılar dışındaki tüm ilahi varlıkların bir zamanlar ölümlü yaratıklar olduğunu biliyorum; yükselmeden önce bir ailen olmalı, değil mi?"

Elander başını salladı ama bir kez daha başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Bir zamanlar bir annesi ve babası vardı. Olmalıydı.

Ama onları hiç hayal edemiyordu.

Bu orta-tanrılar arasında, özellikle de daha yaşlı ve daha güçlü olanlar arasında yaygın bir eğilimdi; çoğunun yükselmeden önce ne olduklarına dair çok az hatırası vardı. İlahi bir varlık olarak yükselmek, nihayetinde insani anılarını geride bırakmak anlamına geliyordu. Bazı küçük ruhlar kendi anılarına tutunmayı başardılar ama bu bile nadirdi.

Ve şimdi Elander *düşerken*, bunun tersinin de gerçekleştiğini fark etmişti: ilahi bir varlık olarak geçirdiği zamanın anıları kaybolmaya başlamıştı.

Biri ya da diğeri. Tanrı ya da insan. Dünyalarının yapısı her ikisi birden olmaya izin vermiyor gibiydi. Bu da onun varlığını -ve şimdi Casia'ninkini de- daha da karmaşık hale getiriyordu.

"Açıkçası onlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi sessizce.

Laurent ona meraklı bir bakış attı ama burnunu sokmadı. Burnunu sokacak bir tipe benzemiyordu.

Elander'in kendi şirketini diğerlerine tercih etmesinin bir başka nedeni de buydu.

"Doğrusu geldiğim aile hakkında pek sık düşünmüyorum." Laurent kırılan uzvu parça parça ateşe fırlattı, kendini düşüncelere kaptırırken gözleri yine odak noktasından kayıyordu. Uzun bir duraksamadan sonra, "Nereden geldiğim değil, nereye gittiğim önemli, derdim hep kendime. Ve kendimizi içinde bulduğumuz bu küçük maceradan önce de bunun bir önemi yoktu."

Elander'i ani bir endişe sardı. "Nereye gittiğimize gelince: *Şüpheli* mirasınıza rağmen bizi Moreth'e götürebileceğinize inanıyor musunuz?"

İç çekti. "Elf kanım sayesinde diyarın kapısı benim için açılacak - ya da annem bir keresinde açılacağını söylemişti. Ama bundan sonra ne olacağını kimse tahmin edemez. İşte bu yüzden Moreth'e doğru yola çıkmadan önce hepinize gerçeği söylemem gerektiğini düşündüm. Soryn zaten biliyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Casia ve Nessa'ya da söyledim, sanırım onlar da diğer herkese söylemiştir." Bakışları nehre, söz konusu ikilinin suda yüzdüğü yere kaydı ve ağzının bir kenarında yarım bir gülümseme belirdi. "Nessa beni orada mutlu bir aile buluşmasının beklediğine inanıyor. Benim şüphelerim var. Ama sanırım göreceğiz."

Sessizliğe gömüldüler.

Elander'in bakışları bir an nehirde oyalandı. Güneş batıyor, suyu ısıldatan sıcak bir parıltı yayıyordu. Casia o turuncu güneş ışığında parlıyordu, saçları alev alev yanıyor, vücudu yanan bir siluet gibi bakışlarını tekrar tekrar üzerine çekiyordu. Ayağa kalkıp onunla konuşmaya gitmeyi düşünüyordu ki Zev aniden önünde durup görüşünü engelledi.

"Tam olarak neye bakıyorsun?" Zev sordu. Nefesinde belli belirsiz bir alkol kokusu vardı.

"Nehir," diye cevap verdi Elander esnerken.

"Yalancı," dedi Zev ve uzun bir süre boyunca tek söylediği bu oldu. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Sana bir sorum var," diye başladı Zev, onun karşısında yere çökerek.

Bir dakika daha sessizlik içinde geçti ve sonunda Elander, "Ee?" dedi. Zev şüpheyile gözlerini kıstı. "Onu seviyor musun?"

Elander kaşlarını kaldırdı. "Birden kendimi sınava giriyormuş gibi hissettim."

"Saçmalık," dedi Zev, Laurent'ın oturduğu kütüğe yaslanarak. Ayak bileğindeki kınından bir bıçak çıkardı. Sarhoş olma yolunda ilerleyen biri için etkileyici bir beceriyle ileri geri savurdu. Sonunda bıçağı yakaladı ve tek bir yumuşak hareketle arkasındaki kütüğe sapladı. "Yine de başarısız olmasan iyi edersin."

Laurent onu onaylamayan bir bakışla süzerek, "Kesin şunu," dedi. "Ne kadar içtin ki sen?"

Zev bıçağı tahtadan çekip çıkarmadan önce derin bir nefes aldı. "Yeterli değil, elf dostum," dedi Laurent'ın omzuna bir el vurarak. Sonra tekrar ayağa kalktı, bıçağı kınına soktu ve geldiği gibi hızla uzaklaştı.

"Gerçekten o kadar çok alkol mü aldık?" Elander onun gidişini izlerken sordu.

"Hayır. Eğer fark etmediysen, Edolin'den geçerken ortadan kayboldu. Sonra birkaç yeni heybeyle yeniden ortaya çıktı... ve şimdi biz

Görünüşe göre o çantalarda ne olduğunu biliyorum." "Öncelikler," diye düşündü Elander.

Laurent bir kahkaha attı. "Bununla mücadele ediyor." Gözleri tekrar nehre döndü. Bir süre sonra gözleri kısıldı ve içini çekerek ekledi: "İkisi ve alkol genellikle sorun yaratır."

Elander onun bakışlarını bir kez daha takip etti ve endişesini hemen anladı; Zev nehri tutuşturmaya çalışıyor gibiydi. İki eliyle ateşi çağırmış ve çılgınca bir dansla etrafına savuruyordu; Sade ve Nessa ise kıyıda durmuş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, hiç etkilenmemiş görünüyorlardı.

Casia hâlâ dizlerine kadar suyun içindeydi ve arkadaşının çabalarına yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Suyun yüzeyine bir şey döküyordu - görünüşe göre yanıcı bir şey. Zev'in Edolin'den aldığı bir başka şüpheli şeydi şüphesiz. Büyüsünün korları üzerine düştükçe cızırdıyor ve tütüyordu, ta ki sonunda tutuşana kadar. Casia kısa süre sonra kahkahaya dönüşen bir çığlıkla geriye doğru sendeledi.

Bu kahkaha Elander'ın en sevdiği seslerden biri olmaya başlamıştı. Ve sadece birkaç gün önce, bir daha asla duyamayacağını düşündüğü bir an olmuştu. Oblivion'da duvarın dibine çöktüğünde, etrafı kan gölüne dönmüştü...

Bu yüzden şimdi bunu duymak yorgun ruhuna bir merhem *oldu* - onu güldüren alevler rahatsız edici bir şekilde yükseliyor olsa bile.

"Gidip şaperonluk yapmalıyım," diye mırıldandı Laurent.

Elander başını salladı. "Lütfen Casia'yı kazara ateşe vermesine izin verme; ben

Onu seviyorum ve yanmamış tek bir parça halinde kalmasını tercih ederim."

Laurent, "Elimden geleni yapacağım," dedi ve kısa bir süre gülümseyerek uzaklaştı

Nehre doğru.

Elander ateşin yanında kaldı.

İnsanlar etrafından gelip geçiyordu. Bazıları onunla sohbet etti ama hiçbiri uzun süre kalmadı. Buna alışkındı. Varen ve eski kral-imparator için ordulara komuta ettiği zamanlarda bile -Ciridan'daki sarayda, etrafı insanlarla çevrili olarak yaşadığı zamanlarda bile- nadiren kimse ona çok yaklaşırdı. Çünkü Ölüm'ün aurası şu anda bile ona yapışmış durumdaydı ve Ölüm, tanık olduğu hemen her kültürde benzer şekilde muamele görüyordu: insanların kabul ettiği ve aceleye ihtiyaç duyduklarında ara sıra flört ettikleri, ancak çok uzun süre bakmaktan veya oturmaktan korktukları, her zaman var olan bir varlık olarak.

Gece çökmüştü. Soryn, Sade ve ejderhasını Casia ve diğerleriyle birlikte yarın geçecekleri güzergâhta uçmaları için gönderdi ve ardından kraliçe çadırına çekildi. Askerlerinin çoğu da onu takip etti. Casia, Nessa ve Zev nehir kıyısında oturuyorlardı ama Laurent içkilerine el koymuş, Rhea da onları kulakları hâlâ çınlayacak kadar yüksek sesle azarlamıştı. Hiçbir şey yanmıyordu ve şimdilik güvendeydiler.

Elander gittikçe daha da huzursuz olmaya başlamıştı, bu yüzden Caden'i buldu ve ikisini de devriye görevi için gönüllü yaptı - sorgulanmadan dolaşmak için bir bahane.

Kamp alanlarının etrafındaki patikaları tarayarak neredeyse bir saat geçirdiler. Kampın sessiz konuşmalarını duyamayacağı kadar uzaklaştı ve gece sessizleştikçe daha da ağırlaşarak onu rahatlatıcı bir pelerin gibi sardı.

Düşünceleri nihayet durulmaya başlamıştı ve kampa dönüp uyumaya çalışmayı düşünüyordu...

Ta ki uzakta, yarım ayın ışığında tuhaf bir şekilde parlayan bir grup ağacı görene kadar.

İlk başta bunun gövdeden sızan özsuyu ya da yapraklarda biriken çiğ olabileceğini düşündü. Ancak ağaçlara yaklaştıkça, parıltılarının bunların hiçbirinden kaynaklanmadığı hemen anlaşıldı.

Ağaçlar *buzla* kaplıydı.

Nispeten sıcak ve kuru havaya rağmen, birkaç gövdenin etrafı kalındı.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Caden elini uzatıp kendisi için buza dokunarak sordu.

Elander yavaşça ağaçtan uzaklaştı, bakışları ağaç gövdesinden aşağıya doğru süzüldü ve ondan uzaklaşan ışıltılı patikayı takip etti. "Buz Tanrıçası burada yürüdü. Kısa bir süreliğine."

Kethra'da bir tanrı ya da tanrıçanın tamamen ilahi bir formda uzun süre rahatça dolaşmasına yetecek kadar büyü dolaşmadığından, bu imparatorlukta her zaman *kısa süreli* ziyaretler olurdu. Ama kısa bir ziyaret, bir büyü çapası bırakmak için yeterliydi; ejderhayı ölümlüler diyarında tutan ve Sundolian kraliçesine hizmet eden bağ gibi bir bağ...

"Ateş Tanrısı ile aynı tarafı mı seçti?" Caden merak etti.

Elander cevap vermedi. Bilmiyordu. O tanrıça bir zamanlar onun arkadaşıydı, onun sarayından biriydi. Ama ona ulaşmak için yaptığı son girişimleri görmezden gelmişti.

Tahmin etmesi gerekirse, onun kendi taraflarında olacağına güvenmezdi.

Buz izini takip etmeye devam etti. En az yarım mil boyunca dümdüz uzanıyordu ve sonra keskin bir şekilde sağa doğru saptı...

"Bir şey kampa doğru gidiyordu." Panik onu yakaladı ve Caden cevap veremeden koşmaya başladı.

Ağaçların arasından çıkıp kamplarının ortasına fırlayana kadar yavaşlamadı.

Hâlâ orada olan bir kamp; hâlâ sağlam, hâlâ sakın.

Hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Askerlerin çoğu uyuyordu ama birkaç kafa dönüp merakla ona baktı, sonra da Caden aynı hızla görüş alanına girince ona.

Elander nefesini tuttu. Kendini sakın hareket etmeye zorladı. Hepsi güvendedi, Soryn'in diktiği bariyerler görevini yerine getirmişti. Ama yine de...

Bir şeyler hala doğru gelmiyordu.

Elini kalçasındaki kısa kılıca hafifçe dayayarak kampın derinliklerine doğru ilerledi. Casia'yı bulmak, onun güvende olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Ve birkaç dakika aradıktan sonra nihayet onu gördü: Kadın bir kez daha beline kadar nehrin içinde duruyordu.

Aniden, hızla buza dönüşen nehir.

CHAPTERTWELVE

ELANDER HALA INSANLIK DIŞI BİR HIZLA HAREKET EDEBİLİYORDU.

Nehre doğru yola çıkan herkesi geride bıraktı.

Yeterince hızlı değildi.

Casia buzun oluştuğunu, kendisine doğru yaklaştığını gördü ve çılgınca kıyıya doğru geri geri gitmeye başladı. Neredeyse oraya ulaşmıştı ki bir şey onu yakaladı ve durdurdu. Bir an bacağına çekmeye çalışarak çırpındı, her denemesinde biraz daha derine batıyordu

-

Ve sonra gitti, suyun altında kaldı.

Buz bir anda başının üzerinden geçerek onu hapsetti.

Kamp Elander'in etrafında hareketlenmişti ama o gözlerini Casia'yı en son gördüğü yerden ayırmadı. Elinde bıçağıyla donmuş nehre atladı. Ağırılık merkezini düşürmek için çömeldi ve dengesini kaybetmeden olabildiğince hızlı hareket etti. Onun enerjisini biliyordu. *Konsantre* olur ve panik yapmazsa onu bulabilirdi.

Saniyeler sonra, onu hissetti: *Onun* tanıdık nabzını. Bir şekilde hem çılgınca hem de solgundu, bir enerji patlamasının ardından tekrar tekrar korkunç bir durgunluğa doğru yavaş bir iniş.

Ona doğru ilerledi. Buzun diğer tarafındaki karanlık suda bir an için gri saçlarını gördü. Onu gözden kaybetti. Onu tekrar buldu ve bu sefer hemen dizlerinin üzerine çöktü, düşerken bıçağını aşağı doğru sapladı.

Bu tipik bir buz değildi; ilk başta kısmen ilahi gücüne bile direnmişti. Ama Casia'yı hâlâ görebiliyordu. Onun savaştığını hâlâ hissedebiliyordu.

Ve onu kaybetmeyecekti.

Öfke ve korkunun güçlü bir bileşimi sonunda bıçağını buza sapladı. Buz, açtığı delikten kırılarak uzaklaştı ve artık bir başlangıç noktası olduğu için bıçağı bir kenara fırlatıp işi bitirmek için yumruğunu kullandı. Buz kaymış ve dizlerinin etrafında tehlikeli bir şekilde çökmüştü ve parmak eklemleri kısa sürede pürüzlü ve kırık kenarlarını kazımaktan kan içinde kalmıştı, ancak bir cesedi çekebilecek kadar büyük bir açıklık elde edene kadar yumruklamaya devam etti.

Casia'yı hâlâ görebiliyordu. Görünüşe bakılırsa hala bilinci yerindeydi, adamın açtığı açıklığa doğru ilerliyor, elleri üstündeki buzlu tavanda geziniyordu.

Nehre doğru uzandı.

Parmak uçları onunkilere
değdi. Ve sonra uzaklaştılar.

Elini suyun içinde tuttu, kız gözden kaybolduktan sonra bile ona uzanmaya devam etti.

Su hızla soğuyordu. İçinde büyü dolaşıyordu ve doğal olmayan soğuk derisini ısırarak koluna giden yolu uyuşturuyordu. Casia'nın peşinden suya dalmak ikisinin de sonunu getirmek için aptalca bir yol olurdu. Bunu *biliyordu*.

Kadının eli sonunda bileğinin üzerine kapandığında bunu yapmasına ramak kalmıştı.

Koluna belki de hayatında hiçbir şeye sarılmadığı kadar sıkı sarıldı ve onu sudan çıkarıp göğsüne yasladı ve kıyıya taşıdı.

Saçlarının ve kirpiklerinin uçlarına kırağı yapışmıştı. Teni soluk, dudakları mavi, gözleri bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Uyanık kal," diye emretti, ceketini çıkarıp ona sardı. "*Uyanık kal.*"

Kulağa tartışma gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Güzel.

Eğer hâlâ onunla tartışmak istiyorsa, beyninin normal çalıştığı anlaşıyordu.

Bu noktada nehrin tamamı donmuştu ve buz yavaş ama emin adımlarla karaya yayılıyordu. Damarlar çamurlu kıyı boyunca kıvrılıyor ve onlara doğru uzanıyordu. Casia'yı bir kez daha kollarına alarak nehirden uzaklaştı ve Zev'e seslendi; Zev onlara doğru bir bakış attıktan sonra onlara doğru koşmaya başladı ve gelirken ellerine ateşi çağırırdı.

Elander küçük bir tepenin zirvesine ulaştığında durdu. Buz onu takip etti, yere yayıldı, çimenleri kristal hançerlere çevirdi, çalıları ve küçük ağaçları kapladı ve uzuvları kopardı. Görüşünün bir köşesinden, çok yavaş hareket eden en az bir askeri yakaladığını gördü; o asker, buz bacaklarını sararken tökezledi ve sonra yere çarparken bir dizi mide bulandırıcı, çatırdayan sesler çıkaran donmuş bir heykele dönüştü.

Ateş bir an sonra Elander'e doğru ilerledi. Onu çevreledi, etrafındaki uzun otlara takıldı ve yüksek, koruyucu bir duvar haline geldi.

Zev'in halkanın diğer tarafında alevleri kontrol ettiğini ve fazla yaklaşımlarını engellediğini görebiliyordu. Ona ve Casia'ya doğru uzanan buzlar eridi ve bunaltıcı sıcaklığın çemberi içinde Casia'nın teni normal rengine yaklaştı.

Bir süre sonra gözleri açıldı ve sonunda açık *kaldılar*. "Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

Hâlâ biraz sersemlemiş ve titrer halde yavaşça adamın bakışlarıyla buluştu. Başıyla onayladı. Adam onu ayağa kaldırdı. Dengesi sarsıldı. Adamın kolunu yakaladı, onun gücüne karşı kendini destekledi.

"Ben iyiyim," dedi adamın endişeli bakışlarına karşılık olarak. "Neler oluyor?"

O cevap veremeden, etraflarındaki ısı değişti ve her ikisinin de bakışlarını, sönmeye başlayan ateşli halkanın büyük bir bölümüne çekti.

Zev'in dikkati dağılmıştı; şimdi elinde ateş püskürten asasını tutan kız kardeşiyle sırt sırta duruyordu. Birlikte çalışıyor, dondurucu büyü'nün yakaladığı askerleri, etraflarını saran buz kemiklerini kırmadan önce kurtarmaya çalışıyorlardı. Bu hassas bir operasyondur. Çoğunlukla başarısız oldukları bir operasyon.

Soryn sahilin bir ucundan diğer ucuna koşuyor, Gök büyü'sü kullanan arkadaşlarını harekete geçiriyordu. Çok geçmeden atların, çadırların ve içlerindeki malzemelerin etrafını saran bir Gökyüzü büyü'sü duvarı yükselmeye başladı.

Elander onlara yardım etmek niyetiyle Zev ve Rhea'ya doğru ilerlemeye başlamıştı ki Casia'nın nefesini duydu.

Nehri işaret ediyordu.

Döndü ve suyun içinden bir yaratığın çıktığını gördü.

Suyun üzerindeki buzu kırmadı, buzdan yükseldi, vücudunu donmuş parçalardan inşa etti, bu parçalar suyun içinde çatırdadı ve parladı.

Ay ışığı. Uza dıkça uzayan ince, dondurucu bir sis bulutu onu örttü ve bu sisin, biri daha da buzdan yapılmış bir kılıcı kavrayan iki uzun kol şekline dönüşmesini izlediler.

Buz nihayet kaymayı ve şekillenmeyi bıraktığında, canavar kamplarını çevreleyen ağaçların en uzununu kadar uzun duruyordu. Siyah gözleri miğfere benzeyen kafatasının geniş girintilerinde parlıyordu. Ağzı oyuk oyuktu ve dişleri pürüzlü kaya oluşumları gibi gelişigüzel çıkıntılar yapıyordu.

Kılıcını kaldırdı ve bu kadar büyük bir yaratık için imkânsız görünen bir hızla, kılıcını Soryn'in kurmaya çalıştığı Gökyüzü büyüğü duvarına doğru savurdu.

Gökyüzü büyüğü ilk darbeye dayanmış olsa da etrafındaki toprak şiddetle sarsıldı. Kraliçe elleri ve dizleri üzerine düşerek dengesini sağlamaya çalıştı. Etrafında sihrinin kırıntıları uçuşuyor, soluk turkuaz teller vücudundan sıyrılıyor ve ördüğü kalkandan kurtuluyordu.

Elander Casia'ya döndü. Ama Casia artık orada değildi; onları koruyan ateşin arasına doğru koşuyordu.

Sadece düşmüş bir askerden bir yay ve sadak alacak kadar durdu ve silahını kuşandıktan sonra tekrar koşmaya başladı, Soryn'in yanına gelene kadar donmuş toprak parçalarının üzerinden atlıyor ve diğerlerinin üzerinden tehlikeli bir şekilde kayıyordu.

Soryn'i tekrar ayağa kaldırdı. Kraliçe ile buzdan canavarın arasına girdi ve kraliçe zayıflamış kalkanının parçalarını güçlendirmekle meşgulken Casia bir ok yerleştirip nişan aldı.

Ok canavarın omzuna isabet etti.

Bir an sonra karşı omzuna ikinci bir ok saplandı; bu ok, yakındaki bir tepeye, başka bir Gökyüzü büyüğü kalkanının hemen üzerine tünemiş olan Nessa'dan gelmişti.

Her iki ok da aynı etkiyi yarattı: Canavarın vücudunun küçük bir bölümünü parçaladılar ve parçalarını yere doğru savurdular. Bunu iki ok daha izledi ve her biri omzunun daha büyük bir parçasını kesti.

Ama sonra bir çatırtı sesi geldi ve çatalın cama vurması gibi bir karıncalanma oldu.

-Kaybettiklerinin yerini doldurmak için daha fazla buz üreten canavarın sesi.

Elander Casia'ya yetişti ve bakışlarını canavardan ayırmadan, "Bu şey *de* ne böyle?" diye sordu.

Buz Tanrıçası'nın bizim tarafımızda olmadığının kanıtı,
diye düşündü. "Elander?"

"Tanrıça Tayga'nın bir hizmetkârı," diye cevap verdi. "Ama bunun ötesini bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim."

"Yani ondan nasıl kurtulacağını bilmiyorsun, öyle mi?"

Başını sallarken, Soryn bağırarak emir vermeye devam etti ve daha fazla okçuyu ateşe yönlendirdi. Düzinelerce ok başlarının üzerinden yaylım ateşine tutuldu ve yaratığa isabet ederek bedenini parça parça kopardı. Ama bu yaylım ateşi bile onu uzaklaştırmaya yetmedi; kendini yenilemeye devam etti.

Elander, "Ama görünüşe göre *bu* şekilde kurtulamayacağız," dedi.

Casia nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra Laurent ve Zev yaklaşırken onlarla konuşmak için döndü.

Onlar bir plan üzerinde tartışırken, Elander yaratığın yaşam gücünü hissetmeye odaklandı. Vücudunu her yenilediğinde, bu güç şişiyor ve aktığı noktayı saptamayı kolaylaştırıyordu; yine de yanı başındaki tartışma ve kampta giderek artan panik dolu bağırışlar ve koşuşturmalar arasında ona odaklanmak zordu.

"Bir zayıflığı olmalı," dediğini duydu Casia'nın. Çaresizlik sözlerine yapışmış, sesini normalden daha yüksek ve keskin hale getirmişti ve bir an sonra bu çaresizlik bakışlarını tekrar ona çevirdi.

Ve gerçek bir zayıflık bulup bulmadığından emin değildi ama...

"Belirgin bir enerjisi var," dedi ona, "ve bu enerji karnının alt kısmında toplanmış gibi görünüyor. Orada garip bir titreşim var."

"Kalp atışı gibi mi?" Laurent sordu.

"Belki."

Casia gözlerini kısarak söz konusu noktaya baktı. "Buz orada kalın görünüyor." Bakışları Zev'e doğru kaydı. "Onu eritmen gerekecek."

Zev kaşlarını çatarak, "Sınırsız bir büyü kaynağım yok," diye cevap verdi. "Ve sahip olduğum sihri yoğunlaştırmam için çok hızlı hareket ediyor."

"Önce bacaklarına odaklan o zaman," dedi Elander, Laurent da aynısını yaparken kılıcını çekerek. "Daha ince, daha kolay bir hedef olacaklar. Eğer onları silahlarımızın bir şansı olacak kadar zayıflatabilirsen, onu yavaşlatabiliriz ve sonra sen ve kız kardeşin karnına nişan alabilirsiniz. Casia da -umarım- ortaya çıkaracağınız hayati organlara saldırmaya hazır olabilir."

Casia başını salladı, çenesi sertleşmişti ve gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Zev daha az emin görünüyordu. "Bu iş felaketle sonuçlanabilecek gibi görünüyor ve ben bunun için hâlâ çok sarhoşum-"

"Ve bunların hiçbirisi bizim için yeni sorunlar değil," diye sözünü kesti Laurent, onu kolundan tutup koşturmaya başladı.

Elander hemen arkasından takip etti.

Plan artık işliyordu ve Zev'in ya da bir başkasının değiştiremeyeceği kadar hızlı gerçekleşmişti.

Saniyeler içinde canavarın gölgesi tarafından yutuldular. Yaklaştıklarını fark etti ve buzdan bıçağını geri çekip alçak bir yay çizerek ileri doğru savurdu.

Elander kılıcın tırtıklı kenarından kıl payı kurtulmak için donmuş, yere düşmüş bir bedenin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Bıçak ona isabet etmemiş olsa da arkasında büyümlü bir kalıntı bırakmıştı; hava, nehri kaplayan aynı doğal olmayan donduruculukla soğumaya başlamıştı. Şaşkınlık vericiydi. Soğuk, başını bir pençe gibi kavradı ve zonklayan acı görüşünü bulanıklaştırana kadar gittikçe daha sıkı sıkı.

Bir ateş parıltısı odağını geri getirdi.

Kısa süre içinde bir parıltıdan daha fazlası oldu; Zev'in etrafını sabit, sürekli bir cehennem sardı. Bu yuvarlanan ateş kütlesi hızla düzleşti - bileğinin her bükülüşüne ve elinin her hareketine itaat eden bir tür halata dönüştü.

Zev'in ifadesi son derece ciddiydi. Odaklanmıştı. Normalde nasıl görüldüğünün tam tersiydi. Elander etkilenmekten kendini alamadı ve akşamı içerek geçirmediğinde neler yapabileceğini merak etti.

O ateşli ip canavarın bacaklarına, ayak bilekleri sayılabilecek yere doğru uzandı ve her ikisini de aynı anda sıkıca sardı. İpin yaktığı yerlerden kan gibi su damladı. Canavar korkunç bir ses çıkardı, tıpkı bir dağ geçidinde çığlık atan sert bir rüzgâr gibi ve başı Zev'i takip etmek için döndü. Ancak kovalamaca girişimleri, zayıflayan bacakları tarafından engellendi.

Dikkatleri dağılmış ve

tökezliyorlardı. Şimdi

şansları vardı.

Elander sola gitti.

Laurent sağa gitti.

Elander'ın zayıflamış ve ağlayan buzunu bile kesmek için toplayabildiği tüm gücü kullanması gerekti. Birkaç kez bıçağını çekip geri dönmesi ve diğer taraftan saldırması gerekti ama sonunda başardı, tıpkı bir an sonra yarım elfin yaptığı gibi. Kesik bacaklardan erimiş buz fişkırdı. Bacaklar

Canavar, nehir kıyısının dik yamacına takılıp yere çakılmadan önce birkaç saniye boyunca tehlikeli bir şekilde yalpaladı ve yere çakılırken toprağı g mb rdetti.

Yan yatarak karnını, elinde asasıyla yamacın tepesinde duran Rhea'ya gösterdi. Zev de ona katıldı ve havada birbirine dolanan alevler  a ırarak canavarın karnının derinliklerine sapladıkları bir ateş mızrağı oluşturdular.

Elander yaratığın yaşam gücünün daha hızlı bir şeye dönüştüğünü, ateş vücuduna battıkça daha da sertleştiğini hissetti. Yaşamın aktığı organ, tam da olmasını umdukları gibi, bir saniyeden kısa bir süre için görülebildi: Gerçekten de atan bir kalbe benzeyen koyu renkli, etli bir leke.

Casia okunu aynı saniyede nişan aldı ve bıraktı-

Ancak buz eridiğı kadar hızlı bir şekilde yeniden oluşmaya başlamıştı bile. Ok tam olarak kırılmadı.

Canavarın bacakları yeniden şekillenmeye başlamıştı, donmuş zemindeki buz sanki hissediyormuş gibi hareket ediyor, kırılan uzantıların etrafına yayılıyor, eriyen kısımlarını kapatıyor ve onları eskisinden daha uzun hale getiriyordu.

Kendini tekrar dik konuma getirerek çömeldi ve ağırlığını yeni oluşan bacakları üzerinde test etti.

Casia hâlâ onun önünde duruyordu ve yeniden canlanmasından etkilenmemişti.

Şekil, diye düşündü Elander. *Kımlıda!*

Ama hareket etmiyordu; başka bir ok hazırlıyordu.

 kinci oku da ilkinin hemen yanına saplamayı başardı ama yine de oku kırıp hayati merkeze ulaşmaya yetmedi. Ve canavar onun ne yapmaya çalıştığını anlayacak kadar akıllıydı; kollarından biri koruyucu bir şekilde karnının etrafına sarıldı. Yavaşça, bir kurdelenin açılması gibi yumuşak bir şekilde, tekrar tam boyuna yükseldi. Ağız  fkeli bir diş gösterisiyle açıldı ve bakışları Casia'ya sabitlendi.

"Gözleri, Nessa!" Elander bağırdı.

Tepeden bir ok yükseldi ve canavarın sağı gözüne isabet etti. Kraliçe Soryn k r etmeyi bitirmek için b ğ rerek emir verirken bunu birkaç tane daha izledi. Mermi üstüne mermi karanlık ve ışıltılı yuvalarına inerken canavar tökezleyerek geri çekildi ve yüzünü savurdu.

Casia daha yüksek bir yere doğıru koşarken çılgınca tepinen ayaklardan kaçınarak oradan uzaklaştı.

Canavar bir gözünü kırıpıştırarak açtı ve o küreyi gelen oklardan korudu. Casia'yı tekrar gördü ve ellerinden biri yere çarparak

Uzun, buz gibi parmaklardan oluşan bir kafesin içinde.

Elander ona doğru koştu.

Ona ulaşmadan önce soğuk bir hava patlamasıyla karşılaştı, gözlerini yaktı ve ciğerlerindeki nefesi kesti. Tek dizinin üstüne düştü. Etrafındaki hava donmuş büyü kristalleriyle parıldıyordu. Onu içine çekmek bıçak yutmak gibiydi. Öksürerek başını kaldırdı ve etrafına dağılmış cesetler gördü; hepsi parlıyordu, hepsi kendisini de kaplayan aynı ince don tabakasıyla kaplıydı.

Başka kimse hareket etmiyordu.

Çoğundan daha iyi durumda olmasına rağmen -hâlâ bilinci yerindeydi ve hâlâ ayaktaydı- bacakları görünmez, acı soğuk zincirlerle bağlı olduğu için kendini işe yaramaz hissediyordu.

Canavarın eli Casia'nın üzerine bastırıp ezerek gözden kaybolmasını dehşetle izledi.

Bacaklarına yayılan acıyı görmezden gelen Elander sürünerek ilerledi, bir elini uzattı ve büyüsunü çağırmaya çalıştı. Bunu yapabiliirdi. Bu andan önce kaç kişiyi öldürmüştü? Hem canavarları hem de ölümlüleri... Kalpleri durdurmak bir zamanlar onun için nefes almak kadar kolaydı. Ve şimdi bile büyüsunün yükseldiğini, dallarının boğmak için ihtiyaç duyduğu yaşam gücünü aramak üzere uzandığını hissediyordu.

Ama

sonra-

Gitti.

Sanki rüzgâr onu alıp götürmüştü. Gücü *gitmiş* gibiydi. Büyüsünün canavarı etkilediğine dair hiçbir iz yoktu ama yine de kendini tükenmiş hissediyordu, sanki gerçekten yapmaya çalıştığı büyü miktarının beş katını çağırılmış gibiydi.

Hava aniden soğudu.

Her nasılsa hava daha da soğudu ve Buz büyüsunün neden olduğundan farklı bir soğukluk yayıldı. Karanlık nehir kenarının üzerine çöktü, herhangi bir doğal geceden daha derin ve daha umutsuzdu ve fark etti... bu büyüyü biliyordu.

Çünkü bu *onun* sihriydi.

Sadece, onu kontrol eden o değildi.

Karanlıkta pek bir şey göremiyordu ama Buz canavarının kendi büyüsu onu içeriden aydınlatıyor, vücudunun bazı kısımlarını puslu beyaz bir parıltıyla ortaya çıkarıyordu ve böylece Elander, Casia'nın etrafındaki parmak kafesinin kalkmış olduğunu gördü. Kale Tanrısı'nın Casia'nın derisine pençeleriyle kazımış olduğu işaret de parlak bir şekilde parlıyordu, karanlığın içinde korkunç bir fener gibi.

Ayağa kalkıp onu neredeyse ezecek olan canavara doğru adım atarken yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde durgunlaştı.

Soğuk ve karanlık derinleşti ve canavar karnını tuttu. Kalbini. Elander o çarpan yaşam kaynağını hâlâ hissedebiliyordu ama çok az.

Ve sonra durdu.

Canavar dizlerinin üzerine düştü. Yere düştüğünde karnında, göğsünde ve kafasında çatlaklar oluştu; küçük buz parçaları kopup düştü ve toprağa çarparak parçalandı. Beyaz ve soluk mavi büyü girdapları yaratığın etrafını sardı, parçalanmış parçalarını süpürdü ve hiçbir şey kalmayınca kadar azar azar uzaklaştırdı.

Hava ısındı.

Casia toprakta diz çökmüş, kollarından birini karnına sarmış, diğerini yere dayamış, başını göğsüne doğru eğmişken sahne aydınlandı, ay ve yıldızlar yavaşça göz kırpmaya başladı.

Zemini ve görünüşe göre diğer tüm yüzeyleri kaplayan kırağı erimeye başladı. Damlayan suyun sesi havayı doldurdu. Çok geçmeden yeni özgürlüğüne kavuşmuş bir nehrin çağıltısı, yavaş yavaş hayata dönen bir kampın gürültüsüyle birlikte ona katıldı - sersemlemiş ve şaşkın sesler, tökezleyerek ayağa kalkan insanlar, çılgınca kişneyen atlar.

Casia hâlâ hareket etmemişti.

Ayağa kalkan insanlardan bazıları ona, önündeki birkaç buz parçasıyla hâlâ parıldayan büyük su birikintisine bakıyordu. Ve fısıldaşmaya başladılar.

Elander'in ne fısıldadıklarını anlamak için dinlemesine gerek yoktu. Onun kim olduğunu, neler yaptığını, nerelerde bulunduğunu biliyorlardı. Çoğu hikâyesinin *tamamını* bilmiyordu ama yüzündeki işaret hakkında spekülasyon yapacak kadarını biliyorlardı ve az önce tanık oldukları şey şüphesiz bu spekülasyonları *daha karanlık* bir şeye dönüştürecekti. Daha karmaşık bir şeye.

Ama Elander şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu.

Soğuğa rağmen ayağa kalktı, bacaklarına hançer gibi saplanan acıya rağmen yürüdü ve kadının önünde diz çöktü.

"Casia," dedi yumuşak bir sesle.

Yavaşça başını kaldırdı ve ona baktı, nutku tutulmuş ve korkmuştu, nefesi kesik kesik geliyordu, sanki artık refleks değil de konsantre bir çabaydı.

Daha fazla kafanın onlara bakmak için döndüğünü hissedebiliyordu. Bu yüzden hepsinin ortasında konuşmak yerine elini uzattı. Kadın onu ayağa kaldırmasına izin verdi ve birlikte kampın kenarına, meraklı gözlerden uzağa doğru yürüdüler. Birkaçı çekingen bir tavırla onları takip etti. Casia'nın bakışları onu izleyen herkesin üzerinde gezindi ama hiçbirine tam olarak odaklanamadı.

Ama sonra gözlerini ona dikti -sadece ona- ve şöyle dedi: "Az önce kullandığım Ölüm büyüsüydü."

Elander başını salladı.

Yakındaki bir ağaca yaslandı, elini yanağına bastırdı, sanki üzerindeki işaretin ağırlığı ayakta dururken taşınamayacak kadar ağırmış gibi. "Onu kullanmaya çalışmıyordum bile," diye fısıldadı. "Fırtına büyüsünü çağırmaya çalışıyordum ama bir türlü gelmiyordu. Sanki o kara büyü içimdeki her şeyi boğuyormuş gibi hissediyorum ve ben...ben...."

"Ölüm büyüsü diğer büyüleri etkisiz hale getirebilir," diye hatırlattı ona. "Ve başka bir şey daha var-"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Tereddüt etti.

"Devam et," diye mırıldandı.

"...Farklı tanrılar ve büyüleri hakkında daha önce konuştuğumuzu sanmadığım bir şey daha var," diye devam etti sessizce. Devam etmeden önce kızın başını kaldırıp bakmasını, dengesinin daha sağlam görünmesini bekledi: "Belirli bir sarayın tanrıları bir araya geldiklerinde daha güçlü olurlar. Buz Tanrıçası Malaphar'a cevap verir, tıpkı benim bir zamanlar verdiğim gibi. Yani büyülerimiz çok farklı görünse de aslında en azından bazı benzer enerjilerden oluşuyor. Eminim onun büyüsü Ölüm büyüsünü senin Fırtına büyüünün üzerine çekmekte bir rol oynamıştır. Moonhaven'dayken Ateş Tanrısı'yla da aynı şekilde; bana o zaman da Fırtına büyüünün boğulduğunu hissettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Yani onu boğan Ateş Tanrısı'nın büyüsü değildi," dedi. "Farklı bir büyü türünü çağırmayı zorlaştıran sadece onun yakınlığı mıydı? Bu ve bana karşı kullandığın büyü."

"Evet. Ve şimdi düşünüyorum da, hizmetkârlarını peşimizden göndermesinin muhtemelen size saldırmaktan ziyade, sizi böyle bir büyü kullanmaya zorlayarak yükselişinizi hızlandırmaya çalıştığından şüpheleniyorum."

Ağaçtan uzaklaştı. Ormanın derinliklerine doğru ilerledi, sadece onun yanına geri döndü ve sonra tekrar ormana geri döndü.

Bunu tekrar tekrar yaptı, sonunda başını salladı, gözlerini karanlık gökyüzüne kaldırdı ve şöyle dedi, "Belki de bunu tetikleyen Buz Tanrıçası'nın büyüsydü, ama nasıl olduğu konusunda garip bir şey vardı. Çünkü ilk başta o büyüün senden geldiğini hissettiğime yemin edebilirim. Sonra kayboldu ve ben... Ben..."

Yalan söylemek istedi.

Ama o gerçeğı hak ediyordu. Ya da en azından gerçek olduğundan şüphelendiğı şeyi. Onun sessiz tonunu yansıtarak, "Görünüşe göre güç devri düşündüğümünden daha agresif bir şekilde gerçekleşiyor," dedi.

"Ve eğer bu olmaya devam ederse..." Gözlerini indirdi ve bir kez daha onun gözlerine kilitlendi; yüksek sesle sormayı başaramasa da içinde kaynayan soruyu görebiliyordu...

Ne kadar zamanımız kaldı?

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

KAMP YINE NISPETEN SAKINDI VE CAS GERILMIŐTI.

yatağında uyuyormuő gibi yapıyordu. Nessa onun yanında yatıyor, gömleğinin eteklerini tutuyordu. Tüylü kadın Cas'ın düşüncelerinin onu alıp götürmesini engellemek ve onu uyku gibi bir şeye doğru ısıtmaya çalışmak için büyüsünü kullanıyordu. Cas'ın minnettar olduğu düşünceli bir çabaydı bu.

Ama şimdi Nessa'nın kendisi de uyuyordu ve büyüsünün yarattığı o sıcaklık kayboluyordu.

Ateş ışığının ulaőtıėı yerin hemen dışında dinleniyorlardı. Rhea, Laurent ve Soryn hâlâ ateşin etrafında oturmuş, kısık seslerle konuşuyorlardı. Zev küçük çemberlerinin karşı tarafında, derin bir uykudaydı; Cas aralarındaki mesafeye rağmen onun horladığını duyabiliyordu. Sese odaklandı ve bu ses yüzüne hüzünlü bir gülümseme getirdi. Normalde bu ses onu  ıldırtırdı ama bu gece etraflarını saran belirsizliklerin arasında hoş, tanıdık bir notaydı.

Bir saat kadar uyur gibi yaptıktan sonra Caden'in ateşin yanındaki gruba yaklaştığını duydu -daha doğrusu Elander'in onu hissedebildiği gibi hissetti- ve dizlerini g ğ ne çekip sadece Zev'in horlamasına odaklanmaya çalıştı.

Ama konuőulanların bir kısmına kulak misafiri olmaktan kendini alamadı.

Konunun hemen ona dönmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ne yaptığına. Elander'ın daha önce Caden'la birlikte bu konuları konuşmak için ortadan kaybolduğunu biliyordu. Ve Elander'in şimdi nereye gittiğini bilmiyordu ama Caden'i müttefiklerinden oluşan bu çekirdek grupla konuşması ve bazı şeyleri açıklaması için geri gönderdiğini tahmin ediyordu... Muhtemelen Cas'ın acı çekmesine gerek kalmasın diye...

yine kendisi konuşuyor. Onu bundan koruyor. Bu son düşünceyle alay etti. Kendisine böyle bir korumaya *ihtiyacı* olmadığını söyledi.

Yine de Caden'ın sözünü kesmeye zahmet etmedi.

Ateşin başındaki grup bir saate yakın bir süre boyunca daireler çizerek konuştu, sesler sessiz ve hızlıydı, hissedilir, korku dolu bir aciliyet vardı. Cas söylenenlerin çoğunu zaten biliyordu ve bu da dikkat etmemesini kolaylaştırıyordu, ta ki-

"Peki düşmüş tanrının gücünden daha fazlasını elde ettiğinde ne olacak? Belki de tamamını?" Soryn'in sesi. Gecenin bir yarısı bile olsa yüksek sesle konuşuyordu ve Cas kendini istemeyerek de olsa tekrar konuşmanın içine çekilmiş buldu. "Basitçe insan olmaya geri mi dönüyor?"

Bir duraklama ve sonra: "Hayır. Sanmıyorum. Ya da öyle olsa bile, bu şekilde uzun süre dayanamaz."

Konuşmanın sesi iyice kısılmıştı. Cas başını battaniyesinin içine biraz daha gömmüş olsaydı farklı kelimeleri duyamayacak kadar alçaktı. Neden dinlemeye devam ettiğinden emin değildi.

"Bu neredeyse çok acımasızca, değil mi?" dediğini duydu Rhea. "Potansiyel olarak Elander'in yerini almakla kalmayacak, bu süreçte onu yok edecek."

Cas gözlerini kapattı. Parmaklarını yanındaki soğuk toprağa gömdü ve sıktı. Rhea'nın sözleri onun için bir vahiy değildi. Ama yine de bu sözleri başka birinin söylediğini duymak canını yakmıştı.

Karnı ağrıyordu. Hangi pozisyona kıvrılmaya çalışırsa çalışsın, yine de kusacakmış gibi hissediyordu. Birkaç dakika dönüp durduktan sonra doğrulup oturdu. Ateşin etrafındaki konuşmalar hemen kesildi. Cas battaniyesini alıp, uzaklaşır uzaklaşmaz titremeye başlayan Nessa'nın üzerine örtmeye odaklandı.

Sonunda ateşe doğru baktığında, birbirinin aynısı dört endişeli bakışın kendisine yöneldiğini gördü. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini bir kez daha kaçırdı, botlarını giydi ve konuşmadan çekildi.

Kamp alanında uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra Elander'i aramaya karar verdi.

Onu çabucak fark etti; nehir boyunca yürüyordu, yüzünde dalgın bir ifade vardı ve bileğine masaj yapıyordu.

Ölüm'ün sembolü derisine işlenmişti.

Kız yaklaşırken durdu ve başını ona doğru eğdi. Bakışlarındaki bir şey bacaklarının donmasına ve onu daha fazla yaklaştırmayı reddetmesine neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet." Zorla başını salladı. "Ama daha önce konuşmamızı bitirmemiştik."

"...Hayır, sanırım bitirmedik."

Geride bıraktığı kamp ateşini işaret etti. "Ve Caden'in diğerleriyle konuşamadığımız bazı şeyler hakkında konuştuğunu duydum."

Gözleri tekrar suya döndü ve sustu.

Derin bir nefes aldı. Kısa ama dik, çamurlu bir yokuş onları ayırana kadar birbirini ardına hafifçe titreyen adımlar attı.

Tüm kelimeler bir anda ağzından döküldü, sanki önündeki kaygan tepeden aşağı kayıyor, ona doğru düşerken daha hızlı ve daha hızlı düşüyorlardı: "Gücün olmadan var olamazsın. Malaphar sonunda seni bu şekilde bitirecek. Bu yüzden anlaşılmamı kabul etti. Çünkü eğer yükselir ve ona hizmet edersem, bu artık o ilahi güçlere sahip olmadığınız anlamına gelir. Ve bu gücün yaptığı şeylerden biri de ölümsüz bir hayat yaşamana izin vermektir ve bu yüzden onsuz, sen..."

Bir sonraki sözcükleri söylemeden önce birkaç kez yutkundu.

Sözünü kesmedi.

"Yıllar birbirini kovalıyor," diye fısıldadı. "Artık bir ölümlü olarak yaşayamazsın."

Arkasını dönmeden başını salladı. "Başlangıçta Malaphar'ın onu hayal kırıklığına uğrattıysam beni tekrar insan olmam için lanetleme ihtimali olduğuna inanıyordum ama bu muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir olasılık olmadı. Ve şimdi de kesinlikle öyle değil, ne kadar öfkeli olursa olsun. Benim hiçbir ölümümü geciktirmeyecektir."

"Bu da demek oluyor ki bu Ölüm büyüsünü kontrol edemezsem sana yakın olmam bile tehlikeli. Görünüşe göre *istemedi* de olsa onu senden çekiyorum."

Tereddüt etti.

"Daha önce de böyle demiştin, değil mi? Büyü transferi... agresif."

Tekrar başını salladı. Hareket bu kez daha yavaştı; daha sert, daha isteksiz. Dizlerinin bağı çözüldü.

Gerçekten böyle mi bittiler?

Bu yaşamda ve diğer yaşamlarda birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra mı?

Derin bir nefes almak için mücadele etti. Tüm bu hayatlar birdenbire çok ağır gelmişti - o kadar ağırdı ki kendini bir şeye yaslaması gerekiyordu. Ona karşı. Çamurlu yamaçtan aşağıya doğru ilerledi ve onunla nehir kenarında buluştu, kollarını arkadan ona doladı ve yüzünü sırtına gömdü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğunu duydu.

Cevabı yavaşça geldi. Sessizce. "Bilmiyorum."

Eli onunkini buldu, sardı ve göğsüne doğru bastırdı. Kalp atışlarına karşı. Ve onun dokunuşundaki, düzenli nefesleri arasındaki sessizlikteki vaadi, sanki kulağına fısıldamış gibi net bir şekilde okuyabildi: *Bilmiyorum ama her halükarda seni seviyorum.*

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Çok özür dilerim. O pazarlığı yapmamalıydım, ben sadece..."

Yüzünü ona döndü, bakışları yoğun, gözleri ay ışığında şaşırtıcı derecede canlı bir maviydi. Oblivion'da onunla tanıştığı günü hatırladı, o gözler karanlık bir okyanustaki tek parlak şeydi. Bir an için ne söylemeye başladığını unuttu. Tüm farklı güçleri damarlarında dolaşıyordu, güçlü ve huzursuz, korkunç, parlak ve korkutucu bir potansiyelle doluydu ama yine de kendini en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlayamıyordu.

"Özür dilerim," diye tekrar denedi. "I-"

Onu bir öpücükle susturdu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve nazikçe tuttu, çekildikten sonra bile onu hareketsiz tuttu. "Yeter artık. Ne olacağını bilmiyordun. Ne olacağını bilmiyordum. Biz..." Doğru kelimeyi ararken kaşları çatıldı. "Eşi benzeri görülmemiş," diye karar verdi ve bunu söylerken kalp atışları hızlandı. "Ve şimdi ne olursa olsun..."

"Onunla savaşmaya devam edeceğim," diye araya girdi, yeni bir korku dalgası sesini boğarak yumuşattı. "Şimdi olacak olan da *bu*. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağım. Sadece Güneş'in büyüsünü kullanmak için daha çok çalışacağım. O büyü beni bu dünyaya geri getirecek ve sana geri dönmemi sağlayacak kadar güçlüydü, o halde Kale Tanrısı'nın üzerime koyduğu her türlü lanet ya da iddiadan daha güçlü olabilir, değil mi? Her şey bitmedi, bu işaretin -bu karanlığın- yaptığım o *aptal* pazarlığın beni ele geçirmesine izin vermek zorunda değilim. Buna izin *vermeyeceğim*."

Elini kaldırdı, gözünden kaçan bir damla yaşı sildi. "Gitmeni istemiyorum," dedi, şimdi daha kararlıydı. "Gitme."

An uzadıkça uzadı. Kendini onun cevabına hazırlarken buldu, bencilce-apıalca-ayrı olmalarının daha mantıklı olduğunu söylemesini bekliyordu. Bunların hiçbirine ikna edici bir şekilde karşı çıkamazdı.

Ama söylediği şeydu: "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim. Ve bunda ciddiıydim." Dudakları kıvrıldı. "Ayrıca, savaşmaya devam edeceğinden bir an bile şüphe etmedim. Ne zaman pes edeceğini hiç bilemedin. Seni tanıdığım onca gün boyunca."

Gözlerinin kenarlarında biriken yaşlara rağmen, bu son sözlerin komik tonuna yine de biraz gülümsedi ve sonra kendini onun kucağına daha derinden gömdü.

Arkasındaki nehir gürleyerek akmaya devam ediyordu. Yumuşak, sürekli bir mırıltı Cas'ın zihnine tatsız görüntüler gönderiyordu. Tepesindeki buz. Ay ışığının parıltısı kayıp gidiyordu. Yüzmeye devam etmek için mücadele ederken karanlık suda çalkalanan köpükler ve kabarcıklar. Sürekli büyüyen kâbus koleksiyonuna eklenecek başka görüntüler.

Ama yüzeye geri dönmeyi başarmıştı, değil mi?

Elander'in ona uzanmayı hiç bırakmayan eline geri döndü.

Kollarını adama sımsıkı sardı ama bir süre sonra başını kaldırıp adamın omzuna koydu; bu ancak bankın eğimi onu adamın etkileyici boyuna kadar kaldırdığı için mümkün olabilmişti. Elleri adamın paltosunun kıvrımlarına kenetlendi. Gözyaşları durdu. Nefes alış verışı duruldu.

Ve önündeki kara suya bakarken, kendi kendine sessiz bir söz verdi: Onları hangi karanlık sular bekliyor olursa olsun, yüzeye çıkmak için savaşmaya devam edecekti.

CHAPTERFOURTEEN

SABAH SONUNDA GELDİ, ANCAK UZUN BİR SÜRE BOYUNCA SANKI yapmazdım.

Cas uyumamıştı. Elander de uyumamıştı. Geceyi birlikte nehir kıyısında oturarak geçirmişlerdi; Cas'ın başı Cas'ın omzunda, kolları Cas'ın belindeydi ve aralarında neredeyse tek bir kelime bile konuşulmamıştı.

Buna rağmen yorgun değildi. En azından fiziksel olarak. Her zaman ortalama bir insandan daha fazla dayanma gücüne sahip olmuştu - içinde gömülü olan Güneş Tanrıçası'nın gücünden dolayı, şimdi biliyordu. Bu, herhangi bir insanın sahip olması gerekenden çok daha fazla ilahi bir güçtü ve ilahilerin yemek yemeye ya da uyumaya gerçek anlamda ihtiyaçları yoktu; bu şeyleri onlara duydukları arzudan dolayı yaparlardı, başka bir şey için değil.

Ve şimdi yaptığı pazarlık onu tanrısallığa daha da yaklaştırdığı için, kendini dinlenmemeye az çok kayıtsız ve midesini de şimdilik boş kalmaktan gayet memnun buldu.

Elander önce nehir kenarındaki yerlerinden kalktı ve onu transa girmiş halinden çıkardı. "Ben atına bakayım," dedi ona, gerinerek. "Kraliçe onunla yollarımızı ayırmadan önce seninle tekrar konuşmak isteyecektir diye tahmin ediyorum."

Cas başını salladı; yollarını ayırmadan önce Soryn'e ne söylemesi gerektiğini zaten düşünüyordu.

Ayağa kalktı ve itaatkâr bir tavırla kamplarının merkezine doğru ilerledi; kraliçeyi çoktan askerlerinden biriyle tartışmaya kilitlenmiş buldu. Gözleri Cas'a kaydı ve kaşları endişeyle çatılırken bile ona gülümseyerek baktı. Askerle konuşmasını çabucak bitirdi ve Cas'a doğru yöneldi.

"Dün geceki heyecandan sonra, yollarımızı ayırma planını hayata geçirme konusunda daha tereddütlü olduğumu söylemeliyim," dedi yaklaşırken.

Cas sözleri bir kenara itti. "Bu canavarlarla ilk savaşımız değil. Sonuncusu da olmayacak. İyi olacağız."

Soryn'in bakışları nehir kıyısından aşağıya, canavarın son ziyaretinin izlerini taşıyan toprağın çöktüğü bir noktaya kaydı. Alnı hâlâ endişeyle kırıkmıştı.

"Kosrith'teki işleri senin hallettiğini bilmek beni rahatlatacak," diye ısrar etti Cas. "Bizi bu kadar kuzeye kadar güvenle götürerek yeterince şey yaptın. Şehrinin sana ihtiyacı var ve konuştuğumuz gibi güney imparatorluğundaki müttefiklerimize daha yakın olmana ihtiyacımız var."

"Haklısınız, elbette." Kraliçe bir kadını işaret etti ve ona Sadiran dilinde sert bir emir verdi. Kadın başını salladı ve gözle görülür bir topallıkla aceleyle uzaklaştı.

Cas yaralanmasının boyutunu ve dün gece kaç kişinin benzer ya da daha kötü şekilde yaralandığını merak etti.

Soryn dönüp yürümeye başladı ve Cas'a onu takip etmesini işaret etti. Cas yanlarından geçtikleri askerleri kurnazca değerlendirirken, kampın içinde dolaşp son bir kez daha planlardan ve olası sorunlardan bahsettiler. O kadın gibi, acı verici hareketlerle kendilerini destekledikleri belli olan daha pek çok asker vardı.

Toplam kaç kişi hemşirelik yaralanması geçirdi?

Üçünün çoktan öldüğünden emindi; dün gece ateşin yanındaki yatağına yığılmadan önce Soryn'le birlikte durmuş ve diğerlerinin Waterhall'da, yani bu üçünün geldiği Sadiran diyarında yaygın olan cenaze törenlerinin kısaltılmış bir versiyonunu gerçekleştirmesini izlemişti. Bataklıklar ve göller diyarındaki balıkçılar tarafından çok saygı gören Şans'ın küçük ruhuna ilahiler söylenmiş, tuz ve para sunulmuştu.

Daha gelecek cenazeler var mıydı?

Kosrith'e geri dönmeden önce yaralarına yenik düşecek diğerleri?

Tüm bu askerler... Soryn'i takip ettikleri kadar onu da takip ediyorlardı ve Cas artık bunu inkâr edemezdi. Yolculukları boyunca beklentilerinin ağırlığının üzerine çöktüğünü ve geçen her günle birlikte daha da ağırlaştığını hissetmişti.

O an o kadar ağırdı ki, Soryn'in yürümeye devam etmesine sevindi, çünkü aksi takdirde batmaya başlayacağından emindi.

Dakikalar sonra, Soryn'in emir verdiği kadın onlara yetişti ve kraliçeye küçük bir ipek kese uzatarak içinden basit ama zarif bir bilezik çıkardı. Bileziği Cas'a uzattı.

"Yollarımız ayrılmadan önce bunu sana vermek istedim," dedi. "Taşıdığım kılıç gibi, bu da nesiller boyunca ailemden bana geçti. Bir kraliçeden diğerine."

Cas bileziği aldı ve elinde çevirerek beyaz ve gümüş boncuklara hayranlıkla baktı. Glashtyn gümüşü. Güneş ışığı tam üzerine vurduğunda, adını paylaştığı uçsuz bucaksız denizle aynı turkuaz tonunda parlıyordu.

"Elf yapımı," diye devam etti Soryn, "ve aslında büyük büyük büyükanne, krallığımızla paylaştıkları kısa bir barış ve dostluk döneminde, Moreth'in eski Lordlarından biri tarafından hediye edilmişti. Belki Kral Theren'e bu tür ittifakların en azından *mümkün* olduğunu hatırlatır, ha?"

Cas, giymekte tereddüt etmesine rağmen, bunun için ona bol bol teşekkür etti.

Bir kraliçeden diğerine.

Soryn bileziği aldı, Cas'ın bileğine taktı ve kendisi de sıktı. "Varen Ciridan'da taht üzerinde hak iddia etmeni reddedebilir," dedi Cas'ın zihninde yükselmeye çalışan şüpheleri hissedebiliyormuş gibi, "ama taç ya da taht olsun ya da olmasın, sen ondan daha çok kraliçesin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Cas bakışlarını bilezikten kaldırıp önündeki genç hükümdara çevirdi. *Yetim kraliçe*, bazı insanların ona seslendiğini duymuştu - sadece kısık seslerle de olsa.

Hatta bazıları ona kraliçe bile demiyordu.

Sadira artık darmadağın olana kadar, diye fısıldadılar, gerçekten neyin kraliçesi olabilir?

Bu acı ve nankör bir roldü - dünya adil ve adaletli olsaydı Soryn'in içine girmeye zorlanmayacağı bir rol - ama yine de benimsediği bir rol.

Eli, annesinin ona verdiği kılıcın üzerindeydi: Adının *Indre'nin Zarafeti* olduğunu söylemişti. Kalkancı. Yükselen güneş ışığında parlıyordu, tıpkı kraliçenin kendisi gibi.

Belki aptalcaydı ama o parıltıyı görmek Cas'ın içini ılık ve umut dolu bir hisle doldurdu. Kendini tutamadı; kollarını Soryn'e doladı ve ona sıkıca sarıldı, hediyesi için tekrar teşekkür etti.

Soryn önce irkilmiş gibi göründü ama bir süre sonra kucaklaşmanın etkisiyle rahatladı ve Cas'ın sırtını hafifçe sıvazladı. "Döndüğünde görüşürüz. Sağ salım ve tek parça halinde, değil mi?"

Bu bir sorudan çok emir gibi gelmişti -genç kraliçenin sözleri genellikle öyle olurdu- ama Cas yine de başını salladı.

Güvende, emniyette ve Sadira'nın yanında duracak yeni müttefiklerle.

Bunu yapabiliirdi.

Kucaklaşmalarını ilk bozan Soryn oldu ve sonra hemen işine geri döndü. "Kuzeye doğru nehir yolunu takip edin," dedi, "Hollownesse'in güneybatısındaki çatala gelene kadar. Tabelada sadece Hollownesse'den bahsedilecek ve sizi kuzeye doğru teşvik edecek; bunun yerine doğuya gidin ve sonunda Glashtyn Çorak Toprakları'nın kenarına ve bu çorak topraklara paralel uzanan yolun başlangıcına geleceksiniz. Bu yolu takip edin, ancak yolda karşılaşılabileceğiniz kimseyle konuşmayın. Gökyüzü karardığında ve ağaçlar fısıldamaya başladığında elf diyarına yaklaştığınızı anlayacaksınız."

Cas *fısıldayan* ağaçlar hakkında daha fazla bilgi almak üzereydi ki, Sade ve ejderhasının gölgesi aniden karşılarına çıktı.

İkili bir an sonra yere inerek toprağı salladı ve askerlerin yoldan çekilmek için birbirlerine çelme takmalarına neden oldu. Sade ejderhanın sırtından atladı, canavara Sundolian dilinde bir şeyler söyledi ve sonra dikkatini Soryn ve Cas'a çevirdi.

"Gece boyunca uçabildiğimiz kadar rotayı uçtuk. Rosefall yakınlarında Varen destekçilerinin ayaklanıp sorun çıkardığına dair söylentiler vardı ama bunun doğru olduğunu gösteren hiçbir şey görmedik. Ancak o bölgenin kuzeydoğusundaki Çorak Topraklar Yolu'nun temiz olup olmadığını söyleyemem." Dikkatini tekrar ejderhaya çevirdi ve boynuzlarından birinin arkasındaki boşluğu kaşdı, bu da yaratığın boğazının bir tür mırıltıyla gümlemesine ve kuyruğunun yavaş, memnun bir ritimle gümlemesine neden oldu. "Rue, Moreth Diyarı'na o kadar yaklaşamaz."

Soryn, "Elf türünün bu tür ilahi canavarlara karşı koyduğu bariyerler her zamanki gibi sağlam görünüyor," diye açıkladı.

Sade başını salladı ve bakışları Cas'a kaydı. "Ne sen ne de Elander tamamen ilahi değilsiniz, bu yüzden o engellerin size *zarar* vereceğini sanmıyorum... ama büyünüz kesinlikle bastırılacak. Sadece farkında olman için söylüyorum. Ben olsam en kötüsüne hazırlanırdım."

"Ama en iyisini umalım," diye ekledi Soryn.

"Aslında her zaman yaptığım şey bu," dedi Cas. Omuz silktiler ve güven verici bir gülümseme takındılar.

Büyüsüne tam olarak erişemeyeceği düşüncesi tedirgin ediciydi. -Ama aynı zamanda rahatlatıcı da. Bunun kendisi ve Elander arasında gerçekleşen tehlikeli güç transferini yavaşlatacağını umuyordu. Ve belki de elf gücü tarafından bastırılmışken, çatışan büyüsünü çözmek de daha kolay olacaktı. Ayrıca, büyü olmadan çaresiz de sayılmazdı; hayatının büyük bölümünde büyü olmadan idare etmişti.

O iyi olacak.

Öyle ya da böyle, iyi olacaktı. Moreth'te cevaplar ve müttefikler vardı ve korkularının onlara ulaşmasını engellemesine izin vermeyecekti. Soryn ve Sade'yle vedalaştıktan sonra atları önlerindeki uzun gün için hazırlamaya çalışan Elander ve Laurent'a katıldı. Üç gün ata bindikten sonra bu görev otomatikleşmişti ve bir bulanıklık içinde geçti; Cas daha ne olduğunu anlamadan atının üstünde oturuyor ve Soryn ile Sade'ye son bir kez el sallıyordu.

Kraliçe ve partisinin geri kalanı.

Caden da Elander'ın emriyle Stormhaven'a gitmek üzere ayrı bir yola çıktı. Görünüşe göre Tara'nın esir tutulduğu yer burasıydı ve gidip onu kontrol etmenin zamanı geçmişti.

O fırtınalı diyarı yöneten tanrıça da hâlâ kayıptı; Elander, Stormhaven'da Caden'a orta-tanrıçaya ulaşmanın bir yolunu verebilecek hizmetkârlar olabileceğini ya da en azından orta-tanrıçanın hâlâ sağlam ve hareket halinde olduğuna, onlara yardım etmek için üzerine düşeni yapmaya çalıştığına dair bir işaret bulabileceğini umuyordu. Elander bu sabahtan önce bu konudan pek bahsetmemişti ama Cas, Nephele'den haber alamamasının onu endişelendirdiğini söyleyebilirdi.

Ama ilahi olanın arasında olup bitenler hakkında başka ne yapabilirlerdi ki? Burada, ölümlüler arasında endişelenecek yeterince şeyleri vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, aslında ilahi olanın şimdilik kendi diyarlarında birbirlerine karışmış halde kalmasını *umuyordu*. Ve bunu düşündükçe, elf diyarına ve onun engellerine ulaşmayı daha çok istiyordu. Artık ilahi canavarlar, onu kovalamaya çalışan ateşli tanrılar yoktu - en azından birkaç günlüğüne. Tüm bu dolambaçlı ipler yakında birleşecekti. Bu arada...

Her seferinde bir savaş.

Yaklaşık yüz kişilik grupları, bir düzineden fazla gruptan biri haline gelmişti.

-Cas ve arkadaşları, Elander ve Soryn'in yolculuklarının bir sonraki ayağı için en yararlı olduğunu düşündüğü bir avuç kadın ve erkek. Gruplarında daha az kişi olduğu için daha hızlı yol alıyorlar, kuzeye doğru kıvrılan Serine Nehri'ni takip ediyorlardı. Bu kısımda arazi de daha kolaydı ve öğleden sonra geç saatlerde Soryn'in bahsettiği yol ayırımına ulaştılar. Kuzeyde, Hollownesse'e ve yol boyunca bir düzine küçük köye giden geniş, iyi işaretlenmiş bir yol vardı. Doğuda ise yol sayılamayacak tozlu bir patika uzanıyordu.

Doğuya gittiler.

Nehirden uzaklaştıkça daha az yaşam belirtisi gördüler. Patika hiçbir zaman gerçek bir yola dönüşmedi. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, ta ki sonunda onları Glashtyn Çorak Toprakları'na bakan bir uçurumun kenarına getirene kadar.

Burası hakkında pek çok hikâye duymuş olmasına rağmen Cas ilk kez burayı şahsen görüyordu. Manzarayı incelemek için bir an durakladı; bakmamak, hem tedirgin hem de dehşete *kapılmamak* mümkün değildi. Görebildiği kadarıyla pürüzlü bir taş ve toz denizi uzanıyor, akşamın ilk ışıklarıyla yüzlerce farklı tona boyanıyordu. En yaygın renk kırmızının koyu, yanık bir tonuydu. Kurumuş kan gibi.

Yaygın efsaneye göre, burada gömülü olan şeyler yüzünden hiçbir şey yetişmiyordu - sözde üst tanrılar arasındaki eski bir savaşın kurbanları. Bir zamanlar bu toprakların merkezinde müreffeh, genişleyen bir şehir olduğu söyleniyordu, ancak savaşlarına kendilerini o kadar kaptıran tanrılar tarafından yok edilmişti ki, arkalarında bıraktıkları yıkımı fark etmemişlerdi - ya da belki de umursamamışlardı.

Yok ettikleri bu insanların tek suçu yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı; bunun dışında masumlardı. Ve masumların kanı hiçbir şeyi büyütmedi.

Cas omuzlarını açarak ensesinde ve kafa derisinde gezinen ürpertiye yatıştırmaya çalıştı. Karanlık Tanrı'nın yanağındaki işarete dokunma dürtüsüyle savaştı.

Bu sadece bir efsaneydi belki ama bu çorak topraklara bakmak ona hâlâ tanrılar savaşa girdiğinde olabilecek tüm korkunç şeyleri düşündürüyordu.

Dönüp kuzeye doğru ilerlediler ve kısa süre sonra daha düzgün bir yola, Soryn'in askerlerinden biri olan meşhur Badlands Yolu'na geldiler.

Hiçbir işaret bunu müjdelemese de onları bilgilendirdi.

Birkaç mil sonra Soryn'in tariflerinin doğruluğu bir kez daha kanıtlandı: Gökyüzü kararıyordu ama doğal bir şekilde, gecenin gelişi gibi değil; sanki garip bir sihirle çevrelerinden renk süzülüyormuş gibiydi. Yapraksız ağaçlardan henüz fısıltı ya da başka bir ses çıkmıyordu ama rüzgâr hızlandı ve dallarının arasına girip çıkarken ve cılız gövdelerini eğerken alçak, kederli bir ses yarattı.

Yolun kenarları boyunca gölgeler toplanıyor ve genellikle canlı yaratıklara benzeyen şeylere dönüşüyor gibiydi. Hatta insanlara. Cas ne zaman daha yakından baksa, bu şekiller kayboluyordu.

Yine de sanki biri ya da bir şey onu izliyormuş gibi hissediyordu.

Kraliçenin şifreli uyarısı Cas'ın düşüncelerinde su yüzüne çıktı: *Yol boyunca hiçbir yabancıyla konuşma.*

"Bir keresinde bir hikâye duymuştum," diye söze başladı, rüzgârın ürkütücü şarkısını kesme ihtiyacı hissederek, "bu yolun perili olduğuna dair. Bunun hakkında pek düşünmemiştim ama kamptan ayrılmadan önce Soryn beni bu yolda seyahat ederken kimseyle konuşmamam konusunda uyarıyordu."

Zev atının hızını onunkine uyacak şekilde yavaşlattı, görünüşe göre sırf onun gözlerinin içine bakarak sırtabilmek için. "Korkuyor musun?"

Cas sinirlendi. "Ben uyanık biriyim."

Kıkırdadı. "Korkuyorsun."

"Sessiz ol."

"Eski Ölüm Tanrısı'nı düzenli olarak becerirken *musallatlar* hakkında endişelenmek biraz garip, değil mi?"

Elander güldü ve Cas kızarak gözlerini ona doğru çevirdi ve "Onu cesaretlendirme," dedi.

"Ama haklı olduğu bir nokta var." Adam ona çarpık bir sırıtış fırlattı ve Cas, kızın bu sırıtışı istemeden de olsa yansıttığını göremeden gözlerini kaçırdı.

İkisi de onun Ölüm Tanrıçası olma yolunda ilerliyor olabileceği gerçeğinden bahsetmedi.

Rüzgâr daha da şiddetlenerek etrafındaki tozları dans ettirdi ve atının kulaklarını diken diken etti. Ölümün farklı biçimleriyle yaşadığı onca samimi karşılaşmaya rağmen, yine de kendini bir başka ürpertiyle savaşıırken buldu.

"Hikâyeleri ben de duydum Cas," dedi Nessa destekleyici bir sesle. Gözleri her zamankinden daha da büyümüştü, bakışlarını yollarının üzerinde eğilen ağaçlara, rüzgârda bir ileri bir geri sallanan gümüş dallara

metodik bir ritim. Bu düzenli hareketler neredeyse uzuvların görünmez eller tarafından bükülüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. "En aşına olduğum efsane, bu yolda dolaşan ruhların elf ruhları olduğunu... ve çalmak için yeni bedenler aradıklarını söylüyor." Sesi sonlara doğru alçaldı, sanki o ruhları gücendirmekten korkuyormuş gibiydi ve bakışları Laurent'a kaydı.

İlk başta onu görmezden geldi, dudakları her zamanki ciddi çizgisine çekilmişti. Ama sonunda pes etti ve ilk elden edindiği bilgilerle onları eğlendirdi: "Bu efsane, elflerin üst-tanrıların yarattığı cennet ya da cehennemlerin hiçbirine girememesi nedeniyle ortaya çıktı," dedi. "Kendilerine verilen gücü kötüye kullandıkları için aldıkları cezanın bir parçası. Ama gerçek anlamda ölümsüz de değiller; bedenleri eninde sonunda çürüyor, sadece insanlardan daha yavaş bir hızda. Bu yüzden, çürüme çok kötüleştğinde bazıları kendi canlarına kıyıyor. Sanırım Moreth'teki ayın için kullandıkları isim *Noblesmor*. O zaman ne olacağına dair farklı... *anlayışlar* var."

"Bunlardan biri de kendilerine yeni bir beden bulmaları, değil mi?" diye sordu Nessa.

Soruyu soran başka biri olsaydı, Cas, Laurent'ın konuşmayı duymazdan gelmeye devam edeceğini hissediyordu.

Ama Nessa'ya karşı hep bir zaafı varmış gibi görünmüştü ve belki de bu yüzden içini çekerek, "Bu efsanelerin en zorlama olanı bu, evet," dedi.

"Bedenimi çalmaya çalıştıklarını görmek isterdim," dedi Zev, bileğinin bir hareketiyle parmak uçlarına ateş getirdi. Belki de Cas'ın hayal gücüydü, ama o alev titrerken yol kenarındaki gölgeler geri çekilir gibi oldu.

"Merak ediyorum da... yeni bir beden devraldıklarında önceki sahibinin düşünceleriyle uğraşmak zorunda kalıyorlar mı?" dedi Rhea, başını kardeşine doğru eğerek. "Çünkü eğer öyleyse, muhtemelen iki gün sonra bedenini geri verirler."

"Eğer o kadar uzun süre dayanırlarsa," diye ekledi Laurent. Nessa sessiz bir kahkaha krizine girdi.

Cas da bir kez daha gülümsemeyi başardı, her ne kadar düşünceleri yeniden geçmişe ve onun tüm karmaşıklıklarına kaymaya başlamış olsa da.

Başka bir beden, başka bir hayat.

Ama daha fazla uzaklaşmadan Nessa'nın kahkahası aniden kesildi. Cas arkasına baktı ve atının da durduğunu ve gözlerini kısarak yolun kenarındaki bir şeye baktığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" Cas sordu.

"Şuradaki ağaçların arasında yatan biri var." Nessa eyerden sıçradı ve baktığı noktaya doğru koştu, bu yolun akıldan çıkmayan hikâyeleri ve bunların onda yarattığı korku unutulmuş gibiydi.

Cas kaşlarını çatarak kendi atını durdurdu. "Çorak Topraklar Yolu'nda yabancılarla konuşma, unuttun mu?"

"Yaralı görünüyor," diye itiraz etti Nessa. "Elbette bu batıl inançlardan daha önemli."

"Bu bir oyun olabilir," diye uyardı

Laurent. "*Kesinlikle* bir numara," dedi

Zev.

Ama Nessa inatçıydı. Şimdi cesedin yanında diz çökmüştü ve Cas karanlığın içinde elindeki tüy şeklindeki işaretin parlamaya başladığını görebiliyordu.

Bunun berbat bir fikir olduğundan neredeyse emindi ama Cas yine de atından inip yanına gitti ve diz çöktü. Bakışları Nessa'nın yardım etmek için ısrar ettiği bu adamın üzerinde gezinirken öğürme isteğiyle savaştı.

Teni alacalı mor ve soluk beyazdı ve terden parlıyordu. Ağzının kenarlarında köpükler birikmişti. Etrafında çarpışma izleri vardı -kırık ağaç dalları, bir eyer çantasının dağılmış eşyaları- sanki dörtnala koşarken düşmüş ve atı onu ölüme terk etmiş gibiydi.

Cas onun yaşam gücünü hissedebiliyordu, diye düşündü. Sanki yaşam gücüne pamuk ipliğiyle bağlıymış gibi hissediyordu. Onay almak için omzunun üzerinden Elander'a baktı ama Elander'ın dikkati başka yerdeydi, gözleri kısılmıştı ve yolda bir tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

"Bu adam için yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Cas, elini yavaşça Nessa'nın sırtına koyarak. "Yola devam etmeliyiz."

Nessa'nın yüzü düştü. "En azından... en azından geçerken onu rahat ettirmeme izin ver."

Cas gruptan birkaç kişinin hareket ettiğini, aralarında fısıltılarla protestoların yükseldiğini duydu. İç çekerek döndü ve bir elini kaldırarak onlara beklemelerini söyledi. Bu sadece bir dakika sürecekti.

Ve şimdi burada olduğuna göre, yapmak istediği başka bir şey daha vardı.

Birden aklına haftalar önce Elander'ın sihrini kullanarak onu evlat edinen ebeveynlerinin ruhlarını kısa bir süreliğine de olsa bu âleme geri getirdiği an geldi. Bir zamanlar *Ölüm Konuşmacısı* olarak biliniyordu ve

Varen'in komutasındaki görevinin bir parçası da yeni ölmüş ya da yakında ölecek olanlardan sırları almaktır.

O da aynı şeyleri yapabilir mi?

Hem kendi güçlerinin kapsamını hem de bu adama ne olduğunu merak ediyordu.

Ama sonra dün gece kendisine ve Elander'a verdiği sözleri hatırladı; yükselişini hızlandıracaksa bu güçleri kullanma riskini göze alamazdı. Basit bir esneyişini bile.

Ölmek üzere olan adama uzanmaya başlamıştı ama şimdi parmakları sıkı bir yumruğa dönüşmüştü.

Alçak bir hırıltı dikkatini çekti; Gümüşayak yerdeydi ve az önce geldikleri yöne doğru geri çekiliyordu. Kulakları sanki sesin nereden geldiğini tespit etmeye çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Elander ve Laurent bir an sonra atlarından inip ona ve Nessa'ya doğru ilerliyor, yere iner inmez silahlarını çekiyorlardı.

"Yolumuza devam etmeliyiz," dedi Laurent, Nessa'nın koluna girip onu nazikçe ama sertçe ölü adamdan uzaklaştırırken bakışları ağaçları tarıyordu.

Nessa ondan uzaklaşmaya başladı-

Tam o sırada bir ok ayaklarının dibinde yere saplandı.

CHAPTER FIFTEEN

BİR AN SONRA CAS'IN ATINA İKİNCİ BİR OK İSABET ETTİ.

Yaratık silahlarını da yanına alarak kaçtı. Cas içgüdüsel olarak peşinden birkaç adım attı. Dikkatinin dağılmasının bir hata olduğu anlaşıldı, çünkü tepeden tırnağa ağaçlarla aynı gümüş tonunda giyinmiş bir adam yolunu kesti ve gelirken bir kılıç savurdu.

Alçaldı ve yana sıçradı, ayağını sürükleyerek adamın bileğini yakaladı. Adam tökezledi. Yere çömelmiş halde kaldı, gözleriyle daha fazla tehdit ve potansiyel silah olup olmadığını taradı.

Solundan ikinci bir saldırgan yaklaşmaya başlamıştı bile.

Elander havada belirdi ve ikinci adamın kılıcını kendi kılıcıyla savurdu. Adam kendini toparlayamadan Elander onu yakaladı ve en yakındaki ağaca fırlattı. Adamın kolu büyük bir gürültüyle ağacın gövdesine *çarptı* ve elindeki kılıç yere düştü. Elander onu yakaladı ve Cas'ın yanına, yere fırlattı.

Onu kaptı ve kendisine saldıran ilk adamla karşılaşmak için ayağa kalktı. Adam ileri doğru hamle yaptı. Kadın yan çizdi, adamın arkasından dolandı ve sırtına kesici bir darbe indirdi. Adam onu karşılamak için döndü ve bıçaklarının çarpışma kuvveti kollarının titremesine neden oldu. Sıçrayarak uzaklaştı. Tutuşunu ve duruşunu yeniden ayarladı.

Eline aldığı kılıç hafifti, dengeliydi, hareket etmesi kolaydı. Saldırgan hızlıydı ama o her darbeyi savuşturdu, her vuruştan kaçtı.

O salıncaklar gelmeye devam ediyordu. Laurent ve Elander'in kısa bir mesafe ötede kendi savaşlarına giriştiklerini duydu ama onların ne durumda olduğuna bakmayı göze alamadı; kendi savaşı çok fazla dikkat gerektiriyordu. Kendisi ve rakibi çok eşit durumdaydı.

Teraziyi kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Bu düşünceyle elinin etrafında kıvılcımlar çaktı. Fırtına büyü bu işi kılıcından daha çabuk bitirebilirdi ve böyle bir başarı daha birkaç gün önce *kolay* olurdu. Ama şimdi Fırtına gücüyle aynı nefeste yükselen Ölüm büyüünün giderek tanıdıklaşan hissini hissediyor, kılıcı sarmaya çalışıyordu kıvılcımlar ve onları varoluştan boğmak.

Karanlık gücün yükselmeye devam etmesine izin verebilirdi.

Düşmanın hayatının iplerinin onun etrafında örüldüğünü hissedebiliyordu ve bunu *nasıl* yapacağını tam olarak bilmiyordu ama Ölüm büyüünün bu ipleri koparabileceğini biliyordu. Ya da en azından kılıcının işi bitirmesine yetecek kadar zayıflatabilirdi.

Ve yine de... Güneş Tanrıçası'nın gücünü Karanlık Tanrı'ninkine tercih edeceğine yemin etmişti.

O da öyle yaptı.

Ölüm büyüünü çağırmanın daha kolay olacağından emin olsa da, ışığı ortaya çıkarmaya odaklandı.

Ve bunu başardı. Bir şekilde.

Öldürmeye yetecek kadar değil ama hedefinin dikkatini dağıtmaya, kafasını karıştırmaya yetecek kadar... ve hedefinin bakışları, kendi tarafına yönlendirdiği oklardan birinde bir an bile fazla oyalanınca, ileri atıldı ve kılıcını bileğine doğru temiz bir şekilde sapladı.

İlgilenmiyorum.

İçinden.

Savuruşundan yayılan güç insanlık dışıydı ve içindeki karanlık büyü bu insanlıktan yoksunluktan zevk alıyor gibiydi. Saldırganın kanının sıçradığı kolunu silerken, karanlık bir kez daha güçlenerek kabardı ve Fırtına büyüünün kalan kıvılcımlarını yuttu. O kıvılcımları geri getirmek için boşuna uğraştı.

İçindeki savaş şiddetlenirken, rakibi tökezleyerek ondan uzaklaştı, kanlı el kütüğünden Cas'ın tuttuğu kılıca bakarken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Belli ki onun zorlu bir rakip olacağını tahmin etmemiştir. Bu düşünce içindeki karanlığı daha da kışkırttı ve diğer elini de kesmek istemesine neden oldu.

Bu hastalıklı düşünceyi bastırdı ve onun yerine, "Siz kimsiniz? Bize neden saldırdınız?"

Gözleri yoldaki gruba kaydı. Sonra tekrar ona döndü. Hâlâ sağlam olan elini kaldırdı. Parmaklarını şıklattı ve etrafındaki ağaç dallarını birbirine vurduran bir rüzgâr estirdi.

Ve sonra gitmişti.

En azından onun gözünden; hâlâ onun enerjisini hissediyordu. Giderek zayıflıyordu. Görünmezdi ve kaçıyordu.

"Korkak," diye mırıldandı Cas.

Elander ve Laurent da rakiplerini kovalamayı başarmıştı. Yola geri dönmek için yarışıyorlardı, Nessa ise ürkmüş atlarını sakinleştirmek için büyüsunü kullanmakla meşguldü.

Cas aceleyle atların yanına döndü. Sadıran askerlerinden biri onunkini kovalamıştı ve ona doğru ilerliyordu ki uzaktan gelen nal sesleri aniden havayı doldurdu. Yavaşlayarak durdu.

Şimdi ne olacak?

"...Malzemeleri koruyun," diye emretti, gözleri sese doğru kısıldı.

Sesi *çıkaran* şeyin ne olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Ama müttefikleri aceleyle yük atlarının etrafında bir koruma çemberi oluşturdular ve Zev atından inip çemberin etrafında volta atmaya başladı, parmaklarının arasından ateş geçiyordu ve gerekirse duvar örmeye hazırlanıyordu.

Beklediler.

Takırtılar daha da arttı. Az önceki rüzgâr kaybolmuştu ama dalların hışırtısı ve tıkırtısı hâlâ duyuluyordu... dallar aslında hareket etmiyor olsa da.

Soryn'in bahsettiği *fısıltı* bu muydu? Sonunda ağaçların arasından büyük bir atlı grubu çıktı.

Tıpkı Cas ve Nessa'ya saldıran adamlar gibi, bu atlılar da tamamen griye bürünmüşlerdi. Gözlerinin ve burunlarının etrafındaki boşluk dışında derilerinin her santimi kaplıydı. Bindikleri atlar da griydi -hepsi neredeyse aynı benekli desendeydi- bu da onları gümüş ağaç gövdelerinin oluşturduğu fonda kolayca gözden kaçırmalarını sağlıyordu.

Kısa bir mesafe ötede durdular. Safları yol boyunca beş sıra halinde uzanıyordu ve Cas atlıların her birinin ağır silahlarla donatılmış olduğunu fark etti; eyerlerinden sarkan kılıçlar ve sırtlarına bağladıkları yaylar vardı.

Bir yanında Elander, diğer yanında Laurent olduğu halde onları karşılamak için temkinli adımlarla ilerlerken kendi kılıcını yanında indirdi.

Diğerleri. Grup aniden ayrıldığında henüz sorun istemediklerini beyan etmeye başlamıştı.

Yalnız bir kadın atını ileri sürdü.

Tıpkı diğerleri gibi giyinmişti ama bindiği canavar gibi aygır siyahtı ve eyeri ile başlığı safirlerle süslenmişti. Cas'ın birkaç adım ötesinde durdu. Bineği homurdanıp iri toynaklarını yere vururken, Cas bir süre onu inceledi.

Başındaki eşarbı çözdü, keskin bir yüz, dalga dalga siyah saçlar ve uçları sivrilmiş kulaklar ortaya çıktı.

Bir elf.

Gözleri Cas'ın arkasındaki yolcu grubuna kayarken düşünceli ve soğuktu. "Bu gece yolumuzda ne kadar çok atlı var," dedi buz ve ipekten bir sesle. "Nereye gidiyorlar acaba?"

Yalan söylemek anlamsız ve muhtemelen daha fazla soruna yol açacak gibi görünüyordu, bu yüzden Cas sadece başını hafifçe eğdi ve "Aslında adil krallığınız için. Eğer bizi kabul ederseniz."

"Öyle mi? Serseri arkadaşını almaya mı geldin?" Nessa'nın yardım etmeye çalıştığı adama doğru başını salladı.

Cas başını salladı. "O adam-"

"Bir casus ve bir hırsız," diye araya girdi elf kadın, sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu. "Kendini büyüyle gizledi ve bir şekilde *adil diyarımıza* sızdı. Korkakça bir hareket etti ve şimdi de korkakça ölüyor." Elini kaldırıp işaret verdi ve grubun önündeki atlılar atlarından inip kılıçlarını çekti.

Cas'ın grubu kendi silahlarını çekerek cevap vermeye başladı ama Cas onlara kıpırdamamalarını emretti.

"Eğer o korkağa yardım etmeye çalışıyorsanız," diye devam etti elf kadın, "o zaman siz *de* kutsal şehirlerimizde çalınmaya değer şeyler olduğunu sanan hırsızlar ya da casuslar olmalısınız."

"Bu mantık hakkında konuşalım, olur mu-" Zev'in protestosu, kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı hareket eden elflerden birinin boğazına bir bıçak saplamasıyla kısa kesildi.

"Buraya çalmaya ya da casusluk yapmaya gelmedik," dedi Cas. "Kral Theren ile siyasi bir mesele hakkında konuşmaya geldik."

Elf kadın homurdandı. "Senin politikalarınla ilgileneceğinden şüpheliyim."

Cas'ın partisini tedirgin bir sessizlik kapladı, ta ki Laurent basit bir soruyla sessizliği bozana kadar: "Neden olmasın?"

"Çünkü o öldü."

Cas nasıl cevap vereceğini bilemeden elf kadının soğuk gözlerine baktı.

Soryn'le yaptıkları sayısız planın hiçbirinde bu yoktu.

Laurent sessizce, "Ellerinizi silahlarınızdan çekin," dedi.

Cas'ın onun kendisiyle ve grubun geri kalanıyla konuştuğunu anlaması bir anını aldı.

"Sadece bana güven," diye bastırdı.

Arkasına hızlıca bir göz attı. Diğerleri ona bakıyor, onun dediğini yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorlardı. Laurent'a döndü, kalbi küt küt atıyordu. Onun kararlarına belki de diğer arkadaşlarından daha çok güveniyordu ama bu...

Elfler hareket ederek müttefiklerinin etrafında daha sıkı bir çember oluşturdular ve Cas o anda bir karar verdi.

Kılıcını bıraktı ve teslim olmak için avuçlarını kaldırdı.

Diğerleri de yavaşça onu takip etti. Elf kadın yorum yapmadan teslim olmalarını izledi, solgun gözlerinde meraklı bir parıltı vardı ve eli hâlâ kendi kılıcını sıkıca kavramıştı.

Laurent derin bir nefes aldı ve "Moreth Kralı'nın bir oğlu vardı, değil mi?" dedi.

Kadın başını salladığında yüzü tamamen ifadesizdi.

"Eğer hâlâ yaşıyorsa," dedi Laurent, "o zaman merhum kral yerine onunla görüşmeyi talep ediyoruz."

Cevabı kesik kesikti: "O yaşıyor."

Elf atlıları biraz tedirgin bir şekilde kıpırdanmaya başladılar ama liderleri bakışlarını Laurent'tan ayırmadı. Sanki yüzünü tanımaya çalışıyormuş gibi onu inceledi. Ama onu tanıdıysa bile kaşlarını çatmaktan başka bir işaret vermedi.

Cas'ın parmakları kaşındı, tekrar kılıcına uzanmaya hazırlanıyordu, ona ihtiyacı olacağından emindi.

"Eğer yeni kralla konuşmak istiyorlarsa," dedi elf kadın, "isteklerini yerine getireceğiz. Ama bunu özgürce yapamayacaklar." Dikkatini takipçilerine çevirmeden önce gözlerini son bir kez Laurent'a dikti. "Onları bağlayın ve silahsızlandırın," diye emretti.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

"*ELLERİNİZİ SİLAHLARINIZDAN ÇEKİN,*" DEDI ZEV ALAYCI BİR SESLE.

Ama Laurent bu alaycı sözlerle karşılık veremezdi, çünkü onlarla aynı odada kilitli değildi.

Grupları, iki elf şehri Torath ve Galizar arasındaki topraklarda yer alan bu saraya gelir gelmez ayrılmıştı. *Briarfell*, devasa binanın ve ona eşlik eden tüm alanların resmi adıydı ve Moreth Kralı ile Kraliçesi'nin ve onların geniş sarayının ikametgâhıydı.

Cas, Rhea, Zev ve onlarla birlikte seyahat eden üç askerle birlikte bu daracık odaya atılmıştı.

Nessa, Elander ya da diğer askerlerin nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Laurent'ın tek başına bir yere götürüldüğüne inanıyordu; *Briarfell*'e vardıklarında gözbağı kaymaya başlamıştı ve bu yüzden hepsi birbirinden uzaklaştırılmadan önce onu son bir kez görebilmişti. Onun ağır silahlı iki muhafız tarafından kabaca götürüldüğünü görmüştü. Ama *nerede* olduğuna gelince...

Yine hiçbir fikri yoktu.

"Savaşmalıydık," diye mırıldandı Zev. "En *azından* teslim olmaya ve dediklerini yapmaya niyetli olmadığımızı anlamalarını sağlamalıydık."

"Sayımız beşe birdi," dedi Jeras, Sadiran askerlerinden biri, bitkin bir halde. Elindeki Gökyüzü işaretini inceliyor, parlak bir şekilde parlaması için boşuna uğraşıyordu. Bir anlığına yanıp sönüyor, sonra da çağırmayı başardığı Gökyüzü büyüünün ipuçlarını da beraberinde götürerek kayboluyordu.

"Teknik olarak Moreth'e girmeyi başardık, değil mi?" dedi Rhea. "Ve hatırlarsan buraya savaşmaya gelmiyorduk, müzakere etmeye gelmiştik. Biz sadece bu müzakerelere manzaralı yoldan gidiyoruz."

"Bu manzara kesinlikle görülmeye değer değil," dedi Zev.

Cas onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Etraflarını saran gri duvarlar, hepsinin bacaklarını uzatmasına ancak yetecek kadar yer bırakacak kadar yakındı. Hiç pencere yoktu. Süslü apliklerdeki birkaç mum dışında ışık yoktu. Taş zemini ısıtacak kilim de yoktu. Dekor sayılabilecek tek şey, üstlerindeki duvarlarda girintiler halinde sıralanmış heykellerdi.

Bu heykellerin her biri beyaz taştan usta bir el ve detaycı bir gözle oyulmuştu; aralarındaki onca boşluğa ve loş ışığa rağmen yüzlerindeki ciddi ifadeler ve kulaklarının sivri uçları kolayca seçilebiliyordu. Arka duvarın karşısında da küçük bir platform vardı; ahşap, üzerine defalarca diz çöküldüğünü gösteren bir desenle aşınmıştı. Bu ciddi heykellere -temsil ettikleri elfler her neyse- dua etmek için tasarlanmış bir oda gibi görünüyordu. Cas, o varlıkların kendisini izlediğini hissettiğini düşündü.

Bu onu huzursuz etti.

"Hayatlarına biraz renk katmayı gerçekten düşünmeleri gerekiyor," dedi Zev, Cas'ın sıkıcı odayı inceleyen bakışlarını takip ederek. "Belki bu onları daha az huysuz yapar."

"Resmi bir şikâyetle bulunmalısınız," dedi, gözleri hâlâ tam üstündeki mermer heykellerden birindeydi. "Eminim senin fikrinle ilgileniyorlardır."

Zev en yakın duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduktan ve gözlerini kapattıktan sonra belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

Cas bir süre daha heykelleri inceledikten sonra bakışları tekrar arkadaşlarına kaydı. Şimdi köşeye büzülmüş, sessiz, başını öne eğmiş olan Rhea'ya. Gümüşayak onun kucığında kıvrılmış, titriyordu. Cas, onları birbirine bağlayan -tilkinin Rhea'ya görüşünü ödünç vermesini sağlayan-büyünün, diğer tüm ilahi büyülerle birlikte bastırılmış olabileceğini fark etti.

Sürünerek Rhea'nın yanına gitti ve onu hafifçe dürttü. "Sen iyi misin? Buranın havası Silver'ı etkiliyor, değil mi?"

Rhea başını kaldırarak onayladı. "Ama hâlâ yeterince iyi görebiliyorum. Sadece görüntüler normalden biraz daha zayıf ve yavaş geliyor. Ve burayı pek sevmediğini söyleyebilirim. Sanki onu boğuyor gibi."

Zev ve Jeras da diğer Gök-tür askerleri gibi aynı fikirdeydi. *Hepsi* boğulmuş gibi hissediyordu. Cas da başını salladı; tam da beklediği gibiydi. Büyüsünün ne kadar bastırılmış olduğundan emin değildi ve küçük alan göz önüne alındığında onunla deney yapmak konusunda gergindi.

Fırtına Tanrıçası'nın kendisine verdiği işareti inceledi. Küçük bir kıvılcım çıkarma riskini göze almak üzereydi ki kapı aniden açıldı ve içeri giren parlak ışık onu kör etti. Görüşü düzeldiğinde, onları esir alan kadının kapının girişinde durduğunu gördü.

Gözleri hemen Cas'ın üzerinde sabitlendi. "Sen. Benimle gel."

Zev onu durdurmak istercesine hareket etti ama Cas ona bir bakış fırlattı.

Savaşmaya çalışmanın bir faydası olmazdı. Sayıca üstün olduklarını anlamışlardı. Ve Cas bu kadının onu nereye götürmek istediğini bilmesede, bu odada kilitli kalmazsa bir sonraki hamlelerini anlama şansı daha yüksek olurdu, değil mi?

İtiraz etmeden ayağa kalktı, arkadaşlarına *yakında döneceğim* diye mırıldandı ve sonra elf kadını aydınlık koridora kadar takip etti.

Hücresinin dışında ve bu kez gözleri bağlı olmadan, çok az insanın yürüdüğü bu konutu nihayet hissedebiliyordu.

Duvarlar ve zemin gri ahşaptan yapılmıştı ve etraflarında kıvrılıyor gibiydiler; sanki taşlaşmış, içi oyulmuş bir ağaç gövdesinde yürüyormuş gibi hissetti. Koridorun sonunda büyük, dikdörtgen bir odaya geldiler. Bu âlemde ne tür eğlenceler yapıldığına dair hikâyeler duymuştu ve bu oda... en çılgın partileri teşvik edecek türden bir yer gibi görünüyordu ve bir şekilde öyle *hissettiriyordu*.

Tavan, cilalı zemin üzerinde ilginç gölgeler ve ışık gösterileri yapan altın paneller ve desenli camlı tepe pencereleriyle süslenmiş olarak onun üzerinde yükseliyordu. Mekânın kenarlarında pelüş kanepeler ve koltuklar sıralanmıştı; bunlardan bazıları Cas geçerken onu merakla izleyen elfler tarafından işgal edilmişti. Hava ağır baharatlar ve yumuşak vanilya karışımından oluşan yoğun bir parfüm kokusuyla doluydu. Duvarlar boyunca, her biri altın kadehler, sürahiler ve sayısız şarap ve diğer içki şişeleriyle kaplı birkaç uzun tezgâh yerleştirilmişti. Odanın ortasında rengârenk meyveler ve ekmeklerle dolu uzun, yaldızlı bir masa vardı. Kimse bir şey yiyor gibi görünmüyordu.

Hafif bir esintide parıldayan fildişi perdelerin çevrelediği geniş balkonlar mekânı iki yana doğru genişletiyordu; bu balkonları iç mekândan ayıran herhangi bir kapı yoktu. Dışarıda daha fazla kanepeler bekliyordu ve

Bunların hemen hepsi uzanan çiftler tarafından işgal edilmişti. Cas'ın bakışları bu gülen çiftlerden birine takıldı; tam o sırada çiftlerden birinin kanepenin yanına diz çöküp yüzünü arkadaşının bacaklarının arasına gömdüğünü gördü.

Hızla gözlerini kaçırdı. Refakatçisi, kahkaha seslerini ve etraflarında aniden yükselen zevk iniltilerini duymazdan gelerek kendi bakışlarını ileride tuttu. Odanın diğer tarafına doğru yürüdüler ve sonra başka bir uzun koridordan geçtiler. Bu koridorun sonunda kadın nihayet tekrar konuştu: "Adın ne senin?"

"Casia Grey-"

"*Gerçek* adın, seni aptal kız."

Bu kadının kendi sorusunun cevabını zaten bildiğine dair bir his vardı içinde. Soryn'in ona verdiği bileziğe uzandı, boncuklardan birini baş ve işaret parmakları arasında sıkıca kavradı ve "Ben Cerin ve Anric de Solasen'in ilk çocuğuyum. Doğduğumda Valori de Solasen adını almışım ama bu ismi uzun zaman önce geride bıraktım ve kendi ismimi seçtim: Casia Greythorne. Ve ben *apтал* bir kız değilim, Melech insan krallığındaki tahtın ve sahip olduğu tüm gücün gerçek varisiyim."

"Evet. Arkadaşınız da bize temelde aynı hikâyeyi anlattı." Sesi bu hikâyeden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Salonlarımızı sizin için hazırlamadığımız için bizi bağışlayın *majesteleri*."

"Arkadaşım nerede?" Cas sordu. "Laurent? Onu nereye sürüklediler? Ve grubumun geri kalanı-"

"Sabır." Bu kelime kulağa bir tehdit gibi geliyordu.

Sabırlı ol, yoksa.

Cas burnundan derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti.

Hâlâ kendi adını söylememiş olan elf kadın, onu bir tür gözlemesine benzeyen bir yere çıkan dar, sarmal bir merdivene götürdü. Bu odanın pencerelerinden dışarı sarkan çeşitli teleskopik aletler, çeşitli masalara yayılmış her türlü diyagramın bulunduğu parşömen parçaları ve duvarlar boyunca uzanan, gökyüzünün ve yıldızlarının haritasını çıkaran sayısız çizelge vardı.

Bir adam bu tablolardan birinin önünde durmuş, elinde altın bir kadeh tutuyordu. Onlar yaklaşıırken yüzünü onlara doğru eğdi.

Zarîf, Cas'ın ilk anda aklına gelen tek kelimeydi. İnce kulaklarından kıvrak vücuduna, giydiği özel dikim gömlek ve pantolona, kat kat

boynundaki ve bileklerindeki ince mücevherler... hepsi de Cas'ın aniden kendi seyahat yıpranmış görüntüsünden utanmasına neden olan bir sofistike hava yayıyordu. Açık kahverengi saçları tamamen düzdü ve ensesinde altın bir tokayla düzgünce tutturulmuştu. Gözleri lamba ışığında hem kırmızı hem de kahverengi görünüyordu; Cas'a Kanlıtaş Dağları'nın bakırımsı tepelerini düşündüren tuhaf bir renkti bu.

"Kocam," dedi refakatçisi. "Briarfell'li Alder, Moreth Kralı." "Bu son kısım henüz resmiyet kazanmadı," dedi Alder, kadehini Ağzına aldı ve içindekileri yuttuktan sonra yüksek sesle, tatmin olmuş bir *ahh* çıkardı. "Ritüeller bunu yedi gün içinde yapacak. Daha az, gerçekten."

"Leydi Sarith." Karısının adını ve unvanını sert bir okşayış gibi söyledi, hem buyurgan hem de dostane bir tavır takınmaya çalışıyor gibiydi. "Bunları konuşmaya başlamadan önce babamın toprağın altında soğumasına izin verelim, olur mu? Yaklaşan ritüellerin hatırlatılmasına ihtiyacım yok."

Cas sessizce bunun üzerinde düşündü. Görünüşe göre Kral Theren'in ölümü yeni olmuştu, bu yüzden haberin Soryn'e henüz ulaşmamış olması mantıklı geliyordu. Belki de bu, ona ve arkadaşlarına neden bu kadar kaba davranıldığını da açıklıyordu? Bu kadar şüpheci? Görünüşe göre krallarının ölümü Leydi Sarith ve askerlerini tedirgin etmişti.

Bunun tek nedeninin bu olduğunu *umuyordu*.

Sonraki sözlerini dikkatle söyledi. "Kaybınız için başsağlığı diliyorum. Kral Theren ile konuşmayı umuyordum ve bu fırsatı bulamayacağımı düşünmek bana acı veriyor."

Prens Alder yüzünü ona döndü, merakının arttığı belliydi. "Aniden mi gitti?" diye sordu. "Huzur içinde, umarım?"

"Sessiz ol, insan," diye tısladı Sarith. "Böyle meseleler seni ilgilendirmez."

Prens başını salladı. Cas'ın cehaletine mi, yoksa karısının sert tonuna mı, emin değildi. Karısına kendi türlerinin kadim dilinde bir şeyler söyledi - her ikisinin de kullandığı ağır aksanlı ortak dilde değil - ve her neyse, Sarith'in hoşnutsuz bir şekilde başını sallamasına neden oldu.

"Ne yazık ki huzur içinde değil," dedi bakışları Cas'a dönerek. "Ama anlayışınız için teşekkür ederim." Kadehini önündeki masaya koydu, bir şişe berrak sıvıya uzandı ve şişenin tıpasını açtı. Ama içkiyi doldurmakta tereddüt etti, aniden iç gözlemci bir ifadeyle baktı. "Gerçi seni buraya saygılarını sunman ve taziyelerini bildirmen için getirmedim elbette."

Cas'ın bakışları onun devam etmesini beklerken odada geziniyor, duvarlardaki yıldız haritalarına, tanımadığı ve bazılarını telaffuz bile edemediği elfçe kelimelere hayret ediyordu. Bir keresinde, dünyayı şekillendiren Taş Tanrı Belegor'un, yıldızlara gerçek isimlerini verme onurunu elflere verdiğine dair bir efsane duymuştu. Hayali bir hikâye gibi gelmişti, daha fazlası değil. Ama şimdi bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Prensini onu incelediğini hissedebiliyordu. Bir dakika geçmesine rağmen Prens konuşmayınca, konuşmayı kendisi sürdürdü: "Beni buraya neden getirdiğinizi sorabilir miyim?"

"Çünkü kardeşim seninle konuşmam için ısrar etti." Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Kardeşin mi?"

Onun şaşkın ses tonuna eğlenen bir bakışla karşılık verdi. "Arkadaşın, değil mi? Laurent mı? Onunla çok uzun bir konuşma yaptık. Bana senden ve yolculuğundan bahsetti."

Cas içten içe sarsılmasına rağmen yüzünü soğukkanlı tuttu. Laurent böylesine önemli bir mevkide bir ailesi olduğundan hiç söz etmemişti ve bu atlamak için oldukça önemli bir ayrıntı gibi görünüyordu. Bunu itiraf ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu ama Alder hâlâ ona merakla bakıyordu, bu yüzden, "Bir erkek kardeşi olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Üvey kardeş," diye düzeltti Sarith. "Ve sunduğu kanıt da sorgulanabilirdi."

Çenesini kapalı tutmak daha akıllıca olurdu belki ama Cas bu elf kadınından giderek daha az hoşlanıyordu. Bu yüzden bakışlarını Alder'inkilere kilitledi ve "Sanırım aile benzerliğini görebiliyorum," dedi.

"Çok açık, değil mi?" Prens kıkırdadı ve yüzünü en yakın pencereye doğru çevirerek birkaç saniye boyunca camdaki kendi yansımasını inceledi.

Cas, Sarith'in gözlerinin içini yaktığını hissedebiliyordu ama bakışlarını Alder'den ayırmadı ve "Peki Laurent şimdi nerede?" diye sordu.

"Anlaştığımız gibi yoldan çekilin."

"Yoldan..."

"Sadece yukarıdaki odalardan birinde," diye eliyle üst kata doğru bir işaret yaparak açıkladı. "Çünkü her ne kadar akşamı ikinizle de sohbet ederek geçirmeyi çok istesem de, bu gece halletmem gereken başka şeyler var. Ancak o işleri halletmeden önce sizden şahsen özür dilemek ve sizi sadece ayırdığımızı ve hapsettiğimizi söylemek istedim

son derece ihtiyatlı. Umarım anlamışsınızdır. Sizinle ya da müttefiklerinizle bir alıp veremediğimiz yok. Artık her şey açıklığa kavuştuğuna göre, siz yolunuza gidebilirsiniz, ben de kendi yoluma gideceğim."

"Henüz gidemem; buraya bir amaç için geldim-"

İç çekerek onun sözünü kesti. "Evet, evet, ne aradığınızı biliyorum. Dediğim gibi, hakkında her şeyi duydum."

"Ve?"

"Ve korkarım size yardım edemem. Şu anda ellerim dolu."

Cas kaşlarını çatı ama bu beklenmedik bir yanıt değildi. "Ethswen'in yöneticileri size sorun çıkarıyor, doğru mu?"

Başını salladı. Gözlerini açtığı şişeye dikti ama bir an düşündükten sonra kendine bir içki daha koymadan tıpayı yerine taktı. Yakındaki bir sandalyenin üzerine örttüğü paltosuna uzanarak, "Aslında o yıkılan krallığın sarayının bazı üyeleriyle bir toplantım var - ya da en azından ondan geriye kalanlarla. Ve sanırım söz konusu toplantıya geç kaldım."

"Öylesin," diye onayladı Sarith sert bir sesle.

"Gördün mü? İşte oldu. Gerçekten gitmeliyim."

"Belki onlarla pazarlık yapmana yardım edebilirim?" Cas önerdi.

Gitmeye hazırlanırken güldü. Zalimce bir kahkaha değildi; her şeyden çok şaşkınlıktan kaynaklandığını düşündü.

"*Müzakere*, ne yazık ki bulunduğumuz nokta için doğru kelime değil" dedi. "Bu daha çok bir antrenman maçı gibi. Tek gerçek umudumun hayatta kalmak ve -eğer şanslıysam- nispeten yara almadan çıkmak olduğu bir diken ticareti."

"Kral Theren'in ölümünden onların sorumlu olduğundan şüpheleniyoruz," dedi Sarith, ses tonu kocasının neşeli ses tonuyla düz ve sert bir tezat oluşturuyordu. Sanki Cas'ı kendi işine bakması için korkutmaya çalışıyormuş gibiydi.

Belli ki Cas ve müttefiklerinin halihazırda ne tür korkutucu *bir işle* uğraştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Cinayet mi? Bunun için ne kanıtınız var?" Cas sordu.

Elf hanım bu meydan okumaya dudak büktü ve sonunda Cas'a cevap veren kocası oldu: "O olayda suçluyu yakalayamadık, en azından henüz. Ama yakın geçmişte Etswenian askerleriyle birkaç olay yaşadık." Gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla paltosunun kollarını düzeltti. "Bir de duvarlarımızın eskiden aşılmaz olduğunu düşünün."

"Duvarlarımız bir kez daha aşılmaz olabilir," dedi Sarith, neredeyse kendi kendine. "Onları yeniden inşa edebiliriz, yeter ki bu konularda biraz daha agresif olalım."

"Başka bir gün başka bir konu," dedi prens hazırlıksız bir şekilde, şimdi paltosunun düğmelerini iliklemeye odaklanmıştı. İşini bitirdiğinde başka bir şey söylemeden merdivenlere yöneldi.

Cas elindeki fırsatın tehlikeli bir şekilde kaçmak üzere olduğunu hissedince ağzından kaçırıldı: "En azından bu toplantıda size katılabilir miyim?"

Kocası merdivenlerin başında duraklayıp Cas'a, "*Neden hâlâ vazgeçmedin?*" der gibi bir bakış atınca Leydi Sarith sinirlendi.

"Konuşmayacağım bile," diye ısrar etti Cas. "Pazarlık yapmaya çalışmayacağım. Sadece dinlemek istiyorum. İşinde deneyimli bir soyluyu gölgelemek."

Aslında onun *tecrübeli* bir soylu olduğu izlenimini edinmemişti ama dalkavukluk geçmişte pek çok kez ona istediğini kazandırmıştı.

Yüzü yavaşça şaşkın bir gülümsemeye büründü, sanki onun çok eğlenceli bir oyun bulmuş bir çocuk olduğunu düşünüyordu - tam olarak anlamadığı bir oyun. Bu aşağılayıcıydı ama Cas dilini tuttu. Bu, değerli bilgiler edinmek ve belki de geleceğin kralının gözüne girmek için bir fırsattı...

Her halükarda, onun kendisini bu diyardan bu kadar kolay göndermesine izin vermeyecekti.

"Efsanevi Moreth Sarayı'na uzaktan hayranlık duymuşumdur," dedi. "Ve böylesi bir asalete tanıklık etmek benim için bir onurdur."

Onu bir süre daha inceledikten sonra, "Neden olmasın," dedi. "Belki bu onların kafasını karıştırır ve bu idman maçında bana avantaj sağlar, ha?"

"Her tarafı yol tozu ve kan içinde," diye itiraz etti Sarith.

"O halde, *gerçekten* gerekli olduğunu düşünüyorsanız, elbiselerinizden birini ona ödünç verin." "I-"

"Ama eminim ki karşılaşacaklarımdan daha kötü görünmüyordur," diye ekledi bir esnemeye. "Ethswen'in sarayını bildiğim için, muhtemelen yarısının kıyafetlerinde de kan lekesi vardır."

Ve sonra merdivenlerden aşağı inerken kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

CHAPTERSEVENTEN

CAS ARKASINA BAKMADAN ONUN PEŞINDEN KOŞTU.

Aşağıdaki koridorda ona yetişti ve çıkarıldığı hapishanenin aksi yönünde yürürken onu takip etti. Sonunda her iki tarafında da balkonlar olan başka bir odaya geldiler -ama bir öncekinden çok daha küçük ve seyrek nüfusluydu- ve Alder bu balkonlardan daha büyük olanına doğru yürüdü ve ona kendisiyle birlikte parmaklıkların üzerinden bakmasını işaret etti.

Aşağıda, bir bahçenin ortasındaki taş masanın etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalık, alanı çevreleyen sayısız çiçekli bitkinin arasında neredeyse kaybolmuştu.

"Potansiyel olarak kanlı bir siyaset için güzel bir ortam," dedi Prens, balkonu korkuluğuna uzanmış ve etrafını sarmış bir asmadan gümüş yeşili bir yaprak koparıırken hüznle. "Güzelliği neredeyse tüm bu çileyi katlanılabilir kılıyor."

Cas'ın bakışları o ortamda, beyaz ve pembe trompet şeklindeki çiçeklerin, vücudu kadar büyük yaprakların ve misk gibi bir koku yayan bir şeyin üzerinde gezindi. Sonunda gözleri aşağıdaki insanlardan birine takıldı; hayatında gördüğü en soluk sarı saçlara sahip genç bir kadındı bu. Nispeten sıcak havaya rağmen gri ve kahverengi kürklere sarınmıştı. Vücudu rahattı, cılız tahta sandalyesine yığılmıştı ama yüzü tetikteydi ve durmak bilmeyen bir odaklanmayla etrafı tarıyordu.

"Masanın başındaki kadın... kim o?"

"Ethswen prensesi, Sybell Amarok," dedi ona. "Birkaç yıl önce reşit olduğundan beri annelerinin baş elçiliğini yapıyor. Çok güzel, değil mi?"

Cas başını salladı; çok güzeldi... korkutucu bir şekilde. Tıpkı uzak, karanlık bir denizin güzel ama ürkütücü olması ve potansiyel olarak ölümcül şeylerle dolu olmasından şüphelenmesi gibi.

"Onunla ilk tanıştığımda bana krallığının meşhur siyah frenk üzümü bal liköründen bir bardak ikram etti. Benimle flört ettiğini sanmıştım. Ama ne yazık ki. İçkinin zehirli olduğu ortaya çıktı." Bütün vücuduyla içini çekti, başarısız bağlantı yüzünden hâlâ gerçekten yıkılmış gibi görünüyordu. Cas kaşlarını çattı ve başını aşağıdaki kalabalığa doğru salladı, bazıları sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. "Sen demedin mi toplantıya geç mi kaldın?"

"Ah. Demek öyleyim," dedi adam ve kadın, eğer o bahsetmeseydi her şeyi unutup unutmayacağını merak etti. "Gel bakalım. Casia, değil mi?" Adam onun cevap vermesini beklemedi; çoktan yola çıkmıştı bile.

Leydi Sarith bahçeye inen taş basamakların başında onları bekliyordu. Bakışları Cas'ın üzerinden sanki bir boşluğa bakar gibi geçti, bu daha önce attığı ölüm bakışlarına göre bir gelişme gibi görünüyordu, bu yüzden Cas bakışlarını doğrudan onun önünde tuttu ve fazladan dikkat çekecek hiçbir şey yapmadı.

İçeri girerken çoğu göz Prens Alder'e odaklanmıştı ama birkaç meraklı bakış da ona katılan gri saçlı kadına dikkat kesilmişti. Özellikle bir adam kan çanağına dönmüş gözlerini gereğinden uzun süre Cas'a dikti; sanki kadının yüzünü seçmeye çalışıyor gibiydi.

Ona bakmaktan kaçındı, onun yerine bakışlarını prensese dikti.

"Moreth Kralı nihayet ortaya çıktı," dedi Prenses Sybell havalı, etkilenmemiş bir sesle. Gözleri sağındaki ve solundaki iki adam arasında gidip geldi ve onun sözsüz emriyle daha dik oturdular.

"Sybell. Her zamanki gibi bir onur." Elini tuttu ve öptü, dudakları zar zor fark edilen bir kıvrımla elini çekene kadar ağzı teninde kaldı.

Sandalyesinin yanındaki çantaya uzandı ve bir avuç dolusu rulo haline getirilmiş ve ciltlenmiş parşömen parçası çıkardı. "Şartlarımızı getirdim," dedi ve onları aralarındaki masaya fırlattı.

Elf prensi bu terimlerin hiçbirini anlamadı. Sandalyesinde arkasına yaslanırken ellerini birbirine kenetledi. "Şartlar üzerinde çoktan anlaştığımıza yemin edebilirim - neydi o, neredeyse üç ay önceydi sanırım?"

"Onları kabul ettik. Babanla birlikte."

"Şartlarınız benim için farklı, değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Anlıyorum."

"Kral Theren daha çok bilinen bir varlıktı. Çeşitli anlaşmalarımıza sadık kalacağını biliyorduk. Siz daha çok bir muammasınız. Bu yüzden çıkarlarımızı daha güvenli bir şekilde korumalıyız."

Alder'in gözleri önündeki masanın üzerinde hâlâ bağlı duran parşömenlere takıldı. "Ve sanırım bu koruma daha fazla peşin ödeme içeriyor."

Prenses dişlerini sıkarak gülümsedi ve "Hem kendi krallığımızı hem *de* sizinkini savunmak olağanüstü sayıda kaynak gerektiriyor," dedi.

"Öyle," dedi Alder omuz silkerek.

"Neredeyse bir asırdır ordularımız bu diyarı çevresindeki düşmanlardan korudu. Ve eğer sizi korumaya devam etmemizi istiyorsanız, karşılığında bir şey daha talep ediyoruz."

"Tabii ki biliyorsun."

Sanki o hiç konuşmamış gibi taleplerine devam etti: "Kuzey kıyısındaki sözde *kutsal* topraklarınız ve kaynaklarınız üzerindeki hak iddialarınızdan daha fazlasını verin, yoksa sizi kurtarmak için kendi kaynaklarımızı kazmayı bırakacağız. Bu kadar basit."

"Basit mi?" Güldü.

Prenses bu kahkahayı paylaşmadı. Sessizlik uzun ve rahatsız edici bir an boyunca uzayıp gitti, ta ki prenses bakışlarını ona dikip sessizce, "Sadira'nın orduları yeniden büyüyor, biliyorsun. Daha geçen hafta Varen ve takipçilerine karşı bir saldırı düzenlediler. Onu Melech'e geri sürdüler, batıdaki kontrollerini genişlettiler ve şimdi de kuzeye bakacaklar. Bir zamanların krallığının genç, müstakbel kraliçesi de en az ebeveynleri kadar acımasız. Yardımımız olmadan sizi ezip geçecektir."

"Bu doğru değil." Cas bu sözleri ne kadar yüksek sesle söylediğini fark etmemişti, ta ki bahçedeki neredeyse tüm gözler ona dönene kadar.

Bir an için Leydi Sarith'in sandalyesinden fırlayıp onu sessizliğe boğabileceğini düşündü.

Ama elf kadın sadece önündeki masayı kavradı, uzun, altın boyalı tırnakları yumuşak ahşabı kazıyordu. Başka kimse kıpırdamadığı ya da konuşmadığı için Cas devam etti: "Sadira'nın genç kraliçesini tanıyorum ve elf krallıklarından hiçbirini ezmek gibi bir arzusu yok. Aslında tam tersi, imparatorluğun iyiliği için onlarla ittifak yapmayı tercih eder."

Sessizlik bir kez daha grubun üzerine çöktü, öncekinden daha yoğun ve daha gergin.

Sybell'in solundaki adam sonunda, "İmparatorluk için *daha iyi bir şey yok*," diye hırladı, "çünkü gerçek bir *imparatorluk* yok. Ve böylesi daha iyi. İhtiyaç doğduğunda anlaşmalar yaparız." Masanın üzerindeki rulo halindeki parşömenlere baktı ve bir an için üzerlerine tükürmeyi düşünmüş gibi göründükten sonra sözlerini tamamladı: "Bunun dışında kendi işimize bakarız. Olması gereken de bu."

Cas, "Ta ki tüm farklı alemlerin işbirliğini gerektiren bir sorununuz olana kadar," diye itiraz etti.

Bu diyarları yok etmeye kararlı bir üst-tanrı gibi.

Bu düşünceyle midesi altüst oldu ve panikle neredeyse ağzından kelimeler dökülecekti - onunla işbirliği yapmayı ve davasına katılmayı düşünmeleri için çaresizce yalvardı. Ama bunları kendine sakladı. Bu özel sorunu gündeme getirmenin zamanı gibi görünmüyordu.

Konuşmaması gerekiyordu, değil mi?

Sybell yavaşça ayağa kalktı. Yaklaşırken eli kalçasındaki bıçağın kabzasına rahatça yerleşti ve Cas aniden kendisinin bıçaksızlığının farkına vardı.

Silahı yoktu, büyüünün buranın tuhaf havasında işe yarayacağını garantisi yoktu ve etrafı silahlı insanlarla *çevriliydi* ve bu insanların her biri yanındakinden daha öfkeli görünüyordu.

Ama geçmişte, şüpheli işler onu şüpheli yerlere götürdüğünde, etrafı pek çok öfkeli, tatsız grupla çevrilmişti. Ve kendini hedef haline getirmenin en kesin yolunun korkmuş görünmek olduğunu biliyordu.

Bu yüzden başını dik tuttu ve Sybell'in sessizce öfkelenen bakışlarına aynı derecede öfkeli bir bakışla karşılık verdi.

"Kimsin sen?" diye sordu prenses.

Cas duraksadı, bu soruyu doğru bir şekilde yanıtlamanın en akıllıca, en güvenli yolunu düşünmeye çalıştı. Ama buna gerek kalmadı, çünkü onun yerine başka biri cevap verdi - içeri girdiğinden beri kan çanağına dönmüş gözleriyle ona bakan o adam.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi. "Soluk benizli görünümü, tenindeki ilahi işaretler ve lanetler... Varen'le savaşıyor kişi bu. Sadira'nın asi kraliçesiyle birleşerek topraklarımızın güney bölgelerini istikrarsızlaştırmaya çalışıyor, böylece Sadira ayaklanıp bu toprakların kontrolünü ele geçirebilir."

Daha fazla yalan.

Cas'ın cildi öfkeyle yanıyordu ama onlara bu yalanları söylemek aptallık olurdu. Bir odayı, hepsinin kavgaya hazırlandığını görecektik kadar iyi okuyabiliyordu ve aralarında destekçi bulabileceğinden içtenlikle şüpheliydi. En azından bu gece.

"Bu tam olarak nedir?" diye sordu Sybell, gözleri tekrar elf prensine kayarak. "Arkamızdan iş çevirmeye mi çalışıyorsun? O sefil asi kraliçeyle aynı safta yer alırken, işbirliği ricamızı görmezden geleceksin, peki ne için? Tarafsızlık ve barış istediğinizi iddia ederken, Sadiran ordusunu gizlice bize karşı kullanabilmek için mi?"

"Sadira ile bir ittifakım yok," dedi Alder. Konuşmanın aldığı yönden neredeyse eğleniyor gibiydi. Cas onun sadece kaostan hoşlandığını düşünmeye başlamıştı.

Onun kendisiyle birlikte gelmesine izin vermesinin tek nedeni bu muydu?

"Eğer o asi kraliçe için casusluk yapıyorsa," diye tersledi Sybell, "o zaman tıpkı o krallığın eski kral ve kraliçesi gibi kellesi alınacaktır."

Bunu mırıldanmalar ve daha da sert öneriler izledi.

Sybell sandalyesine doğru yürüdü ve onu masanın altına itti. "Her halükarda onun önünde başka bir şey söylemeyeceğim."

"Yazık oldu," dedi Prens, "çünkü söyleyeceğiniz her şey çok hoşuma gidecekti." Ayağa kalktı ve kendi sandalyesini itti, hareketleri Sybell'inkinden çok daha sakindi. Cas'ın yanına doğru yürürken, "Ama korkarım bu casus benim misafirim ve ona bu kadar kaba davranmayacağım. Başını kesmek mi? Dürüst olmak gerekirse. Ve *benim* türüm sözde barbar olanlardır. Böyle bir şeyi önerdiğin için bile utanmalısın."

Bu, rakip sarayın çoğunu ayağa kaldırdı. Krallıklarının dilinde hızlıca konuştular ve Cas bir tartışmanın başladığını anlayacak kadar iyi anladı. Prenses Sybell elini kaldırıp yumruk yaparak susturdu.

Solundaki adam kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştı. Bir süre sonra başını salladı, tekrar elf prensine baktı ve ortak dilde şöyle dedi: "Yakında döneceğiz Alder. Hazırladığımız terimleri ezberlemen ve onlar üzerine yemin etmeye hazır olmanı bekliyorum."

"Ziyaretinizi dört gözle bekleyeceğim." Adam alçak bir selam verdi ve Cas, Sybell'in boynunu bu kadar açıkta bırakma kararına kısa bir süre şaşırdı.

eli hala bıçağının üzerindeydi.

Ama prenses saldırmak için hiçbir hamle yapmadı. Merdivene doğru ilerlemeye devam etti.

Cas'ı teşhis eden adam hemen arkasından geliyordu, kan çanağına dönmüş gözlerini son bir kez Cas'ın üzerinde gezdirdikten sonra Moreth Prensi'ne doğru çevirdi.

Sonra o prene doğru hamle yaptı.

Cas düşünmedi, sadece tepki verdi -ya da büyüü onun yerine tepki verdi; elektrik fişkırdı ve adamın çektiği kılıcın etrafını sardı. Şimşekler zayıftı ama kılıcın iletken metali karşısında daha da şiddetlendiler. Adam kılıcı bırakmayı denedi ama başaramadı; adam kıvranıp yere düşerken kılıç elinde kaldı, yıldırımın ipleri tarafından sarıldı. Çıtır çıtır et kokusu havayı doldurdu.

Panik içindeki fısıltılar bahçede yankılandı.

Prensес bakışlarını Cas'a kilitlemişti ve ayaklarının dibindeki adam korkunç, gırtlaktan gelen bir acı çığlığı atarken bile kıpırdamadı, irkilmedi.

Sonunda büyü bir güç çatırtısıyla dağıldı. Adamın kılıcı *bir çınlamayla* taş yola çarptı ve inleyerek yere doğru kıvrıldı.

Kimse ona yardım etmek için harekete geçmedi.

Ethswen Divanı da Cas'a bakarak liderlerine katıldı. Gözlerini huşu ve korku karışımı bir duygu dolduruyordu.

Sarith ayaktaydı, eli sıkılıydı ve sanki Cas'ı yakalamaya başlamış ama vazgeçmiş gibi hafifçe önüne doğru uzanmıştı.

Bu daha zayıf bir büyü gösterisiydi -Ethswen'li adamın ölmek yerine tökezleyerek ayağa kalkmasının tek nedeni buydu- ama bunu başarmış olması Sarith'i ve diğer herkesi hayrete düşürmüştü benziyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu onu da şaşırtmıştı.

Sybell'in bakışları Alder'a kaydı ve sonra tekrar Cas'a döndü. "Müttefik değiller," dedi homurdanarak. "Bildiğim iyi oldu."

Elektriklenmiş adama kendi dillerinde bir şeyler tısladı. Bir hakarete benziyordu. Adam başını eğdi ve yanan kolunu kavradı, sonra da ağır silahlı bir elf eskort birliğinin onları beklediği merdivenden çıkarken grubun geri kalanına katıldı.

Onlar gittikten sonra prens yavaşça Cas'a döndü. "İlginç bir yaratıksın, değil mi?"

Belki de onun *yaratık* kelimesini kullanmasından rahatsız olmalıydı. Ve ona bakışı da, sanki onu insandan çok bir numune olarak görüyormuş gibi; bu bakışta gerçek bir kötülük hissetmedi ama yine de herhangi bir güven ya da sıcaklık da hissetmedi.

Onu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Onu kendi davasına çekmeye çalışmak için daha fazla zamana. Bu yüzden, "Eğer müttefik olsaydık sana anlatabileceğim ilginç şeyler var ve bunları duymak istediğini biliyorum," dedi.

Bunu inkar etmedi. Görünüşe göre merakı galip geldi, çünkü bir süre düşündükten sonra, "Müttefikleri bilmem ama belki birkaç gün kalabilirsin ve bu ilginç şeylerden bazılarını tartışabiliriz," dedi.

Cas görüşünün bir köşesinde Sarith'in masanın yanındaki yerinden yavaşça hareket ettiğini gördü. Ve bahçeye girdiğinden beri ikinci kez, elf kadınının saldırısını savuşturmak zorunda kalabileceğini düşündü.

Ancak Prens Alder, karısı aklından geçen şiddetli düşünceleri eyleme geçiremeden konuştu: "Sarith, aşkım, neden tutsaklarımızı daha rahat ettirmiyoruz?" Cas'a yeniden odaklanmadan önce sadece bir saniyeliğine ona baktı. "Misafir ağırlamayalı uzun zaman oldu; belki de bu yabancıları ziyaret etmek ve onların bazı konulardaki yeni bakış açılarının tadını çıkarmak iyi olur."

"Belki de."

"Hizmetkârlara güney kanadını açtıralım ve konaklamaları için hazırlasınlar."

Sarith kendini yakmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Ama adamın beklenti dolu bakışları kendisine döner dönmez gülümsemedi ve "Elbette. Ben halledeceğim."

CHAPTERTHTEEN

TÜM EMİRLER VERİLDİKTEN SONRA, UYGUN HİZMETKÂRLAR ÇAĞRILDI, ve konuk kanadı hazırlıkları gerçekten başlamışken, Alder Cas'ı gözlemesine geri götürdü.

Sanki birinin onları takip etmesinden korkuyormuş gibi, o alana ulaşmak için tırmandıkları dolambaçlı merdivenlere baktı. Başka kimse görünmeyince kendine yeni bir içki doldurdu ve yudumlamaya başlamadan önce başını sallayarak uzun bir süre içkiyi inceledi. "Şimdi uğraştığım sorunları gördünüz," dedi. "Ya da en azından bir kısmını. Sybell bugün oldukça uysaldı; sen hafifletici bir güç gibi görünüyordun, bunun için teşekkür ederim."

"Topraklarınızı güvence altına alma konusunda kararlı görünüyordu." Cas prensesin sıkıca kavradığı bıçağı düşünerek kaşlarını çatı. "Kuzey kıyısının bu kadar değerli olduğunu bilmiyordum."

"Topraklarımızı, sözde istiflediğimiz kaynakları istediklerini iddia ediyorlar ama..."

"Ama peşinde oldukları şey kaynaklardan fazlası mı?" diye tahmin etti.

"Türümüze karşı önyargılar çok derin." Omuz silkti. "Yenilgimizi kabul edecek somut şeylerimiz olsa da olmasa da yok edildiğimizi görecektlerdi. Hem biz hem de Mistwilde elfleri. Kethra'da türümüzün son örneğiyiz, biliyorsun. Ve eğer Ethswen'in yöneticileri bizi yıkmayı başarırlarsa, o zaman bu çökmüş imparatorluğu bizden temizlediklerini iddia edebilecekler." İçindekilerden uzun bir yudum daha almadan önce bardağına *hohladi*. "Ne büyük bir başarı olurdu, değil mi?"

"Gerçekten başarılı olabilirler mi? Hem sana hem de diğer diyara karşı? Elfler ve savaşta ki hünerleri hakkındaki hikâyelerde doğruluk payı olmalı."

Soruyu düşündü, gözleri parlıyordu. Birden yorgun göründü. "Ortak ordumuz hâlâ etkileyici. Düşmüş Ethswen kraliçelerinin ve müttefiklerinin bildiğinden çok daha etkileyici, ancak kendi orduları gibi bizimkinin de bir zamanlar olduğu gibi olmadığı doğru. Bu yüzden aramızda tam ölçekli bir savaştan kaçınmaya çalışıyorum. Böyle bir savaş muhtemelen kazanabiliriz, evet, ama bu savaşa dahil olan herkes için yıkıcı olacaktır."

"Birbirimize yardım edebiliriz," diye denedi Cas. "Kraliçe Soryn hakkında söylediklerim doğru. O savaş kışkırtıcısı değil."

"Hayır, öyle olduğundan şüphelenmedim."

"Ve yapılması gereken daha önemli savaşlar var. Eğer siz ve ordunuz bizimle birlikte durur, bir örnek teşkil eder, birleşik bir cephe oluştursanız-"

Bir elini kaldırdı. "Bu gece artık ordulardan ve savaşlardan bahsetmek yok. Lütfen." Hayal kırıklığı Cas'ın midesini düğüm düğüm etti.

Ama bu konuda baskı yapmak bir yere varacak gibi görünmüyordu. Henüz değil. Başka bir açı bulması gerekiyordu. Asra'nın dediği gibi, *hedefe yandan yaklaşmak*. Bu, hedeflerin ellerini havaya kaldırıp sizi itmelerini önlüyordu.

Daha az kışkırtıcı olacağına inandığı bir soru bulana kadar prensi düşünceleriyle baş başa bıraktı: "Kuzey kıyısı boyunca uzanan bu toprakları sizin türünüz için kutsal kılan nedir?"

Pencerelerden birinin yanındaki sandalyeye oturdu. "O yer hakkında gerçekten bilinenlerin çoğu zaman ve hafızada kayboldu." Devam etmeden önce bir an için gözlerini kısarak camdan süzülen ay ışığına baktı. "Ama o kıyılarda Solatis'in -Işık Getiren'in- sık sık yaşadığı bir yer olduğunu söylüyorlar. Bugün bile hâlâ onun büyüyle dolup taşan bir yer. *Dawnskeep*, oranın halk dilindeki adı."

"Onun büyüyle dolup taşan bir yer... Marr'ın ölümlü tanrı cennetleri gibi mi?"

"Evet, onun gibi bir şey. Gerçi o cennetlerin aksine, hiçbir ölümlünün oraya ayak bastığını sanmıyorum. Büyü çoğu kişinin yaklaşamayacağı kadar güçlü. Söylendiğine göre, türümün en kadimleri bir zamanlar orayı ziyaret edebilmiş, Moraki'lerle ilişkimiz gerçekten bozulmadan önce. Hatta Solatis için orada bir anıt bile inşa etmişler - iddiaya göre Solatis'in bu dünyada dinlenmek için en sevdiği yerlerden biri. Ama ben şahsen o anıtı hiç görmedim ve gören kimseyi de tanımıyorum."

"Madem ölümlüler oraya adım atamıyor, o zaman Ethswen'in yöneticileri neden orayla bu kadar ilgileniyor?"

"Dawnskeep ve anıtları sadece küçük bir bölümü kaplıyor. Ancak etrafındaki topraklar doğal açıklamaların ötesinde zengindir; sular balıkla dolup taşar, orada yetişen ürünler her türlü açıklamanın ötesinde bereketlidir... Hatta orada yetişen bazı şeyler farklı büyü türlerine sahiptir. Tüm geçim kaynağımız bu nispeten küçük alandan elde ediliyor ve *bunlar* istiflemekle suçlandığımız kaynaklar. Bizim inancımıza göre bu zenginlik, Solatis'in gücünün hala Dawnskeep'in merkezinden akan yoğunluğundan kaynaklanıyor. Ama kim bilir, gerçekten."

"Güç yoğunlaşması mı?" diye tekrarladı.

Bu sözler içinden bir olasılık ürpertisi geçirmesine neden oldu. Böyle bir yer, Karanlık Tanrı'nın lanetinden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu anahtarı barındırıyor olabilir miydi? Elander ona, Malaphar'ı kontrol altında tutmayı başaran tek varlığın Solatis olduğunu söylemişti. Eğer bir şekilde o yere girebilirse, hatta oraya *yaklaşabilirse*...

Belki de orada, içindeki Güneş büyüsunün karanlığı sonsuza dek bastırmasına yardımcı olabilecek bir şey vardı?

"Ama bu tür hikâyeleri boş verin," diyordu prens.

"Hayır, daha fazlasını duymak istiyorum."

"Eminim. Ama muhtemelen şimdiden çok fazla şey söyledim." Elini önünde havaya kaldırdı, parmaklarını oynatarak üzerlerindeki çok sayıdaki yüzüğün ay ışığında parıldamasını sağladı. Sanki yüzüğün cilalı taşlarından en büyüğünde kendi yansımasını görmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Laurent bana sizin iyi bir güç olduğunuzu söyledi... ama karımın da haklı olarak belirttiği gibi, *ona* güvenmek için kendi içgüdülerimden başka bir nedenim yok. Bildiğim kadarıyla hepiniz bana suikast düzenlemek için burada olabilirsiniz."

"Biz değiliz."

"Bana aksini söyleseydin büyük bir suikastçı olmazdın, değil mi?"

"Elimde yeterince savaş var; sizin türünüzle bir savaş başlatmaya hiç niyetim yok."

Gözlerini kendi yansımasından ayırdı ve onun yerine kadını inceledi. Onun kendisine meydan okuyacağını düşündü ama adam sadece başını salladı ve şöyle dedi: "Gün ne kadar tuhaf bir hal aldı. Bu *imparatorluk* ne garip bir hal aldı, tüm o karışık savaşları ve bölünmüş kalpleriyle."

Cas nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Odanın karşı tarafındaki pencereye doğru ilerledi. Bu pencerenin camı renk ve desenlerden oluşan bir yamalı bohçaydı; aydınlık ve karanlıktan oluşan bu karmaşa içini tam olarak anlayamadığı ani ve şiddetli bir hüzünle doldurdu. Prens kadar kendi kendine de, "Evet; imparatorluğumuz çok parçalanmış," dedi.

"Siz insanların bunu tercih ettiği sonucuna vardım."

Cas onun *neden* böyle bir sonuca vardığını anladı. Yine de söylemeden edemedi: "Hepimiz değil."

"Ama yine de tam olarak insan değilsiniz, değil mi?"

Şöyle bir baktı ve onu Kale Tanrısı'nın işaretine bakarken buldu. Boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. "Ben... dediğin gibi ilginç biriyim."

Gülümsedi. "Evet."

Şu anda yaptığı gibi onu incelediğinde ona biraz Varen'i hatırlatıyordu ve bu da vücudundaki her siniri ateşliyordu. Kalbindeki o soğuk karanlığın kıpırdadığını, herkese ve her şeye karşı duyduğu o yeni kuşkunun yüzeye doğru yükseldiğini hissetti. Varen'a ve diğerlerine açılmak ve güvenmek son aylarda ona pahalıya mal olmuştu. Bu elf prensiyle paylaştığı bilgilerden de pişmanlık duyabilirdi.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Daha fazla müttefiki olmadan tüm savaşlarını kazanamazdı. Eninde sonunda tekrar güvenmek zorunda kalacaktı. Sadece geçmişte olduğundan daha dikkatli davranacaktı.

En kötüsünü bekleyin, en iyisini umun.

Onu incelemeye devam etti ve kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi; bu onun tarafından açıkça reddedilmekten daha iyiydi.

Sessiz kaldı. Kendisinden önce onun tekrar konuşmasına izin verecekti - konuşmayı kontrol edenin kendisi olduğuna inanmasına izin verecekti. Onun merakının aralarındaki boşlukta yandığını hissedebiliyordu; merakına bir kez daha yenik düşmesi an meselesiydi.

Hâlâ onun yüzündeki cesur ve utanmaz bakışlarını hissedebiliyordu ve çok geçmeden, "Söyle bana: Yanağındaki o iz nereden geldi?"

Bir anlık tereddütten sonra, geçmiş günlerin özet bir versiyonunda karar kıldı: "Sadece Varen'e karşı değil, tanrılara karşı da bir savaş yürütüyorum," dedi ona.

Ve o savaşın yüzündeki izini silmemeye karar vermişti. Meşe Tanrıçası'nın ona verdiği merhem hala güvenli bir şekilde

çantalarından biri; hangisi olduğunu bile hatırlamıyordu. Bu elf prensi - ve diğer potansiyel müttefikleri - onun işaretlendiğini, lanetlendiğini ve buna rağmen devam ettiğini görsünler. Onun savaştığını görsünler.

Belki de durumun ciddiyetini anlamalarına yardımcı olur.

En azından onun ilgisini çekmişti; gözlerini ondan ayıramıyor gibiydi. O da temkinli bir şekilde devam etti: "Kısa bir süre önce Malaphar ile yüz yüze geldim."

"*Armoras*. Benim türüm ona *Kaosgetiren* der."

"Evet. Doğru bir isim, keşfediyorum."

Cevap vermedi ama şimdi onu dikkatle izliyordu, dudakları düzgün bir çizgi halinde çekilmişti.

"Planlarının kapsamını bilmiyorum," dedi Cas, "ama son yıllarda Kethra'nın insan nüfusunu mahveden Solma Hastalığından sorumlu olduğunu ve bu imparatorluğun insanlarına karşı giderek daha öfkeli hale geldiğini biliyorum."

Alder başını salladı. "İlahi büyüye ve onu kullananlara karşı tutumları yüzünden."

"Evet. Görünüşe göre şimdi de tüm imparatorluğu cezalandırmak istiyor. İbret olsun diye. Yüzümdeki işaret, bu cezayı geciktirmeye çalıştığım için ortaya çıktı."

Gözlerini o işarete doğru dikti. Neredeyse adamın zihnindeki çarkların o gözlerin arkasında döndüğünü, kendisini o üst-tanrının gölgesinde dururken hayal etmeye çalıştığını görebiliyordu.

"Pazarlığımız tamamlanmadı," dedi, "ama içime koyduğu büyüü bastırmanın bir yolunu bulamazsam hala olabilir. Bu büyüün nasıl büyümeye ve ortaya çıkmaya devam edeceğini bilmiyorum. Ya da bir sonraki hamlesini yapmadan önce ne kadar zamanımız olduğunu."

"Peki planınız tam olarak nedir?"

Onun aniden yoğunlaşan, neredeyse ciddi bakışları, zihninde prova ettiği plandan daha az emin olmasına neden oldu.

"Şimdi bu konuda çekingen davranma," dedi. "Danışmanlarım mahkûmlarımızı neden misafir ettiğimi, Laurent'a neden güvendiğimi ve *seni* neden kendi özel ofisime getirdiğimi bilmek isteyeceklerdir." Bardağını pencere pervazına bıraktı, ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Neredeyse çok yakındı. Saçından bir tutam aldı ve parmaklarının arasında dolaştırdı. Nefesindeki tatlı kokulu alkol çok etkiliydi. "Şunu söyleyebilirim ki

Bunun tek nedeni seni ilgi çekici ve bir insan için olağanüstü güzel bulmam sanırım, ama..."

"Güzel ve ilgi çekici oldukları için sık sık yabancı kadınları özel odanıza getirir misiniz?"

"İşleri ilginç tutmayı severim." Kadının saç tellerini bıraktı. "Ama konudan uzaklaşıyoruz."

"Evet. Öyleyiz."

Sesinin sert tonu karşısında biraz gülümsedi, belli ki onu hâlâ olması gerekenden daha eğlenceli buluyordu. "Söyle bana, bir hükümdar olarak sana neden güveneyim? Seninle aynı safta yer alacak kadar mı? Ne yapmayı başardın? Bundan sonra ne yapacaksın?"

Cas çenesini kaldırdı ve cevap verirken kendine güvenmeye zorladı: "Varen'in güçlerini birkaç gün önce Sadira'dan çıkardık. İnsanlar bu amaç için toplandı ve her geçen gün daha fazlası bizim tarafımıza katılıyor. Ve benim planım, *umudum* şu: Parçalanmış imparatorluğumuzun tamamı, Karanlık Tanrı'nın üzerine saldırdığı her şeye karşı durmak için zamanında yeniden bir araya getirilebilir."

"Bu oldukça yüce bir hedef," dedi ve sandalyesine geri dönüp içine gömüldü.

"Neden yardıma ihtiyacım olduğunu anlıyorsunuz. Ve o tanrılar hakkında bildiğiniz diğer her şey. Kuzey kıyısındaki o kutsal yer hakkında daha fazla bilgi, belki ya da-"

"Orası, tanrılara bulaşmış olsun ya da olmasın, insanlarla ilgili bir yer değildir."

"O halde dünyamızı daha büyük ve daha bölünmüş bir hale getirmeden önce kardeşime karşı durmama yardım edin."

"Daha fazla insan hükümdarla daha fazla savaşla ilgilenmiyorum." "Tarafsız kalamayacaksın."

"Sizi temin ederim ki yapacağım."

"Bence bir hata yapıyorsunuz."

"Laurent beni acımasız olduğun konusunda uyarmıştı." Güldü ve başını sandalyesine yaslarken gözlerini kapattı. "Haklıydı."

Adamın kahkahasına sinirlendi. "Anlamıyor musunuz? Eğer Malaphar bize karşı son hamlesini yapmaya karar verirse, o zaman Ethswen kraliçeleriyle yaptığınız savaşların bir önemi kalmayacak. Türünüz için inziva ve barış arzunuzun bir önemi kalmayacak. Başka *hiçbir şeyin* önemi kalmayacak."

"Bunu konuşmak bile bizim için aptallık." Ses tonuna ilk kez bir keskinlik karışmıştı. "Kardeşini yenmiş olsan bile ne fark eder ki? Tanrılara karşı da savaşamazsın."

"Zaten yapıyorum." Sesi sessizdi, konuşmadan duyduğu hayal kırıklığıyla artan bir kararlılıkla çelik gibiydi.

Ona baktı ve kaşları, kızın ona attığı meydan okuyan bakışlar karşısında kalktı.

Uzun ve gergin birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar ve sonunda adam içini çekerek, "Biliyor musun, babam öldüğünde, bir anlığına da olsa... mutlu olmuştum. Ondan daha nazik, daha hassas bir el ile yönetme şansına sahip olduğum için mutluydum. Görünüşe göre bu korkunç, imkansız bir iş. Aramızda kalsın ama bundan hiç hoşlanmıyorum."

Sanki tek eğlenmeyen senmişsin gibi, diye düşündü Cas acı acı.

"Bir içki alın, genç kraliçem." İçkilerden iki tane daha doldurdu ve birini ona ikram etti. "Görünüşe göre ikimiz için de uzun bir gün oldu."

"Susamadım."

"Bir pasta, belki?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman bir kapsül kimaris kökü tozuna ne dersiniz? Eğer bilmiyorsan, güçlü ve hoş bir afrodizyaktır." Ona muzip bir gülümseme verdi. "Ve eğer böyle bir şeyi önemsiyorsanız, bu hoşluğu paylaşmanız için bir arkadaş da ayarlayabilirim. Ya da birden fazla refakatçi, eğer bu sizin için daha uygunsa. Aralarından seçim yapabileceğiniz çok yetenekli ve hevesli hizmetkârlarımız var."

"Ben iyiyim."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Az önce konuştuğumuz her şeyi göz önünde bulundurursak, bu akşamın *eğlence* için uygun olduğunu düşünmüyorum."

O yılmadı. Onsuz içti, uzun bir yudumda fondip yaptı ve sonra boş kadehi pencere kenarına, az öncekinin yanına bıraktı. "Gereksiz eğlence benim en sevdiğim eğlence türüdür," diye bilgilendirdi onu.

Cas bir karşılık vermek için ağzını açtı ama o daha cevap vermeden merdivenleri tırmanan birinin sesi onlara ulaştı.

Laurent bir an sonra sahanlıkta belirdi ve Alder o kadar rahatlamış görünüyordu ki Cas, gerginliğin aniden dağılmasından dolayı gerçekten bayılabileceğini düşündü.

Prens odanın öbür ucuna geçip Laurent'ın sırtını sıvazlayarak, "Ah, iyi," dedi. "Ben de yakında döneceğinizi umuyordum."

Cas dudaklarını büzdü. Onunla işi henüz bitmemişti ama şimdi Laurent'la yapması gereken konuşmayı hatırlıyordu - Laurent'ın bahsetmediği tüm *detaylar* hakkında.

Prens ona yine o gösterişli gülümsemelerinden birini attı. "Diğer arkadaşlarınızı da çağırdım, birazdan burada olurlar. Bu arada, neden ben bize yiyecek bir şeyler toplarken siz ikiniz konuşmuyorsunuz?" diye önerdi neşeyle.

İkisi de itiraz edemeden gitmişti.

Elindeki konuşma çok zorlaştığında ortadan kaybolma konusunda bir uzman gibi görünüyordu.

Cas derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Sonunda kendini toparlayıp Laurent'ın gözlerinin içine baktı ve sakince, "Kardeşin mi? *Gerçekten mi?*"

"Üvey kardeş," diye düzeltti Laurent.

"Peki bunu neden bizden sakladınız?" "Karmaşık bir durum."

"Elbette. Ama bu bir mazeret değil, çünkü bugünlerde bizim için karmaşık *olmayan* ne var ki?"

İçini çekti, yürüdü ve üvey kardeşinin kısa süre önce boşalttığı koltuğa yerleşti. "Açıklayabilirim."

"Öyle olsa iyi olur. Diğerleri çok öfkelenecek. Nessa şiddete başvurabilir ve bu noktada seni ondan korumak istediğimden emin değilim."

Yüzünü buruşturdu, muhtemelen Nessa'nın ona en son ne zaman şiddet uyguladığını hatırlıyordu. Çalınan bir parça kek, yoldan çıkan bir çatal ve Nessa'nın hâlâ kazara olduğunu iddia ettiği bir bıçaklanma söz konusuydu. Kendilerini çok şanslı hissetmedikleri sürece Nessa'dan tatlı çalmamaları gerektiğini o gün öğrenmişlerdi.

"Açıkla kendini," diye bastırdı Cas, "belki seni ondan korurum."

Esprili olmayan küçük bir kahkaha attı, başını salladı ve sonunda bir açıklama yapmadan önce birkaç yanlış başlangıç yaptı: "Bu diyarla kan bağım olduğu gerçeğinin ötesinde kimliğimi açıklamayı planlamıyordum. Babamın Kral Theren olduğunu biliyordum ama beni tanıyacağını sanmıyorum ve kim olduğumu bilmesini *istemedim*. Bu muhtemelen bizim lehimize olmazdı. Ancak oğlu daha akıllı başında ve cana yakın biri olarak tanınıyor, bu yüzden onun yeni kral olacağını anladığımda... Şu anda bu diyarı yönetenlerle yakınlaşmamız için bir yol gördüm ve bunu kullanmaya karar verdim. Özellikle de

alternatif iyi görünmüyordu. Kendimi ifşa etmemiş olsaydım, bu diyarın müstakbel kraliçesinin bizi çoktan idam mangasının önüne çıkarmış olacağına inanıyorum."

Hâlâ bunu yapmak isteyebileceğinden şüpheleniyorum, diye düşündü Cas. Ama bundan söz etmedi; Laurent'ın her zamanki zırhında çatlaklar oluştuğunu hissedebiliyordu ve ona karşı süregelen kızgınlığına rağmen, endişe kalbini kemirdi ve onu düşünceli bir şekilde sessizleştirdi.

"Bu buluşmayı ben istemedim," diye devam etti. "Anric de Solasen hâlâ hayatta olsaydı, hakkında bildiğiniz her şeyle birlikte onunla yeniden bir araya gelmek ister miydiniz?"

Onun yanındaki sandalyeye oturdu. Soruyu düşündü ve kendisini bu hayata getiren adamla gerçek bir konuşma -belki de bir ilişki- yaptığını hayal etmeye çalıştı.

Bunu yapamazdı.

Sonunda, "Hayır. Sanırım değil." dedi.

"Theren iyi bir insan olarak bilinmezdi. Elimde olsa ona bağlı olmasam daha iyiydi."

"...Aile bağları dağınık olabiliyor," diye itiraf etti.

"Evet ve Nessa'nın, senin ve diğerlerinin benim adıma umduklarının aksine, burada bir aileye *ihtiyacım* yok."

"Aileye ihtiyacın yok mu?"

"Sadece ben... Yani demek istediğim, ben zaten..."

Cas çenesini yumruğuna dayadı ve ona daha yakından baktı. "Neyi?"

Arkasını dönerken kaşlarını çatmış gibi görünüyordu.

Prensle ve bu diyarın geri kalanıyla olan tüm bu karşılaşmaların hoş olmayan anıları canlandırmış olması gerektiğinden şüpheleniyordu. Ve belki de prens akşam yemeğiyle dönmeden önce tüm bu acılar ve karmaşa içinden çıkılamayacak kadar fazlaydı. O da bunun yerine ortamı yumuşatmaya karar vermişti. "Aileniz olduğumuzu kabul edin," dedi, "ben de sizin küçük ihmal yalanınızı affedeyim, çünkü bu bir aile üyesinin yapacağı bir şey."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, sen Nessa'dan da betersin."

"Aile olduğumuzu kabul et, yoksa ona zaten kabul ettiğini söyleyeceğim - bana hepimize olan sonsuz sevgini ve arkadaşlığımız olmadan nasıl hayatta kalamayacağını anlatan güzel, içten bir konuşma yaptın. Sonra da bu iş bittiğinde sana bir parti falan veririm."

Burnunun kenarını sıktı. "Bir parti mi?"

"Sana resmi bir aileye hoş geldin pastası yapacağım." "Bu durum ciddi Casia."

"Biliyorum. Pişirme yeteneklerim de öyle."

Gözlerini onunkilere dikti, yüz ifadesi tamamen donuktu. Ama o sert bakışını koruyamadı; sonunda yerini bir iç çekişe, ardından da hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Peki. İtiraf etmeliyim ki, *evet*, bazen size katılmamış olsaydım... hayatımın nasıl olabileceğini merak ediyorum."

"Daha az üzücü ve daha tahmin edilebilir, neredeyse kesinlikle."

Bu, sonunda onun ciddi bir kahkaha atmasına neden oldu. "Yine de daha iyi durumda olacağımı sanmıyorum."

"Yani, bize sahip olduğun için memnun musun?" "Evet."

Kadın zaferle sırtıttı. Adam ona yine kaşlarını çattı ve kızın bakışları yanındaki pencere pervazına, Alder'in içtiği iki kadehe kaydı. "Bu arada *gerçek* kardeşin sarhoş bir salağın teki."

"Üvey kardeş."

"Doğru. Ve siz ikiniz kesinlikle... *farklısınız* diyelim." Sessiz bir kahkaha daha attılar.

"Ayrıca? Sanırım en azından bir gözüm açık uyumazsam karısı beni öldürmeye çalışabilir."

Laurent bacaklarını önüne uzattı ve boynundaki gerginliği yuvarladı. "Bizi kurtarmaya geleceğini umduğumuz yiğit şövalyeler pek de öyle değil, ha?"

Cas sandalyesine daha da gömüldü, prensle yaptığı konuşmaları zihninde tekrar tekrar canlandırırken bakışları odak noktasından uzaklaştı. "Yine de bizi buradan tamamen atmadı. Belki hâlâ ona ulaşma şansımız vardır."

"Her zaman iyimser."

"Son zamanlarda daha da zorlaştı," dedi. "Ama deniyorum." "Buna sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü bu benim alaycı olmaya devam edebileceğim ve birbirimizi dengeleyeceğimiz anlamına geliyor."

Bunun üzerine gülümsedi ve birkaç dakika boyunca neredeyse rahat bir sessizlik içinde oturdular, ta ki aşağıdan sesler duyana kadar.

gibi geliyordu. Bir süre dinledikten sonra Cas bu seslerden birkaçını tanıdığını düşündü.

Bir anda merdivenlerden indi, Laurent da hemen arkasından.

Tüm dostlarının ve müttefiklerinin güvende, toplanmış ve beklemekte olduğu kalabalığı görünce rahatladı. Sessizce onlara doğru ilerledi, sırayla Nessa, Rhea ve Zev'i kucaklarken bu rahatlamadan konuşamayacak kadar etkilenmişti. Hepsi *güvendeydi*.

En azından şimdilik.

En son Elander'e döndü. Elander onu diğerlerinden daha uzun süre tuttu ve sonunda eğilip yakınlarda duran elf grubuna doğru başını salladığında eli hafifçe onun yanında duruyordu. Leydi Sarith'in etrafında çember oluşturmuş, tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. İçlerinden birkaçı ona tüm dikkatlerini veremeyecek kadar korkmuş gibi görünüyordu. Prens Alder çemberin bir kenarında durmuş, giysileri ve bol miktarda silahı Cas'a onun bir tür muhafız olduğunu düşündüren yaşlı görünümlü bir elfle özel bir konuşma yapıyordu.

"Görünüşe göre yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi Elander sessizce.

"Evet." Bakışları Sarith'in üzerinde sabitlendi. Elf hanımefendi sarayın yeni *misafirleriyle* ilgili emirler yağdırırken, içini bir önsezi kapladı ve derisindeki tüyleri diken diken etti. "Ama belki yeni düşmanlar da vardır," diye mırıldandı.

CHAPTER NINETEN

ERTESİ SABAH CAS BİR YUMRUĞUN ÇARPMASIYLA UYANDI.
misafir odasının kapısı.

Günahkâr yumuşaklığındaki yatağından yuvarlandı ve sersemlemiş gözlerle ve küfürler savurarak odanın içinde tökezledi. Kapıyı açtığında Prens Alder kapının diğer tarafında duruyordu. Gülümsemesi parlaktı.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," diye bilgilendirdi onu.

Gözlerini kırıştırdı. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerini pencerelerden birine dikti. Pencereden süzülen güneş ışığı zayıftı, hâlâ gecenin son iplikleriyle örtülü ve bağlıydı. "Şimdi mi?"

"Hadi, hadi," dedi, çoktan koridora inmiş ve neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Bana bir dakika izin verin," diye esnedi Cas.

Yatağa geri döndü ve çantalarından birini karıştırmaya başladı, temiz giysiler arıyordu -ancak aniden yalnız olduğu aklına gelince durakladı; çarşaflar hâlâ Elander'in vücudunun hatlarını ve soğuk kış kokusunu taşıyordu- ama o gitmişti ve nereye gideceğini bilmiyordu. Görünüşe göre o gittiğinde uyuyordu.

Aslında uyuyordu.

Artık o da yorgundu ve açlık gibi şüpheli bir hisle halsiz düşmüştü.

Bu diyardaki tuhaf hava yüzünden miydi? Bu onun ilahi büyüünü ve görünüşe göre diğer ilahi eğilimlerini de köreltiyordu. Elander de dün gece huzursuz görünüyordu; o da aynı şeylere mi yenik düşmüştü?

Peki bu sabah nereye gitmişti?

Bunu öğrenecek ya da daha fazla düşünecek zaman yoktu çünkü Alder aniden tekrar kapısına dayanmıştı. Bu sefer daha da sert vurdu.

"*Geliyorum*," diye homurdandı Cas, giysilerini çekiştirip saçlarını başının üstünde dağınık bir düğüm haline getirerek.

Ona yetişt i ve hafif bir mesafeden takip etti, gittikleri yolları inceledi, labirent gibi koridorlarda yolunu nasıl bulacağına dair notlar aldı... hızlı bir kaçış yapması gerekirse diye.

Çeşitli saray sakinlerinin yanından geçerken farklı ifadelerle karşılaştı. Bazıları ona prenslerinin verdiği parlak selamın aynısını verdi. Diğerleri ise onun yerine karısının izinden gidiyor gibiydi ve ona en iyi ihtimalle şüpheyle bakıyorlardı.

"Dün bahçede o Fırtına büyüsünü çağırabilmeni çok tuhaf buldum," dedi Alder yürürken. Bu salonlarda kimse böyle saf ilahi bir büyü kullanmaz."

Cas hemen cevap vermedi. Bahçedeki o an tesadüf gibi gelmişti.
-O zamandan beri bunu tekrarlayamamıştı ve bu yerin güçlerini ne kadar hızlı ve tamamen boğuyor gibi görüldüğünü düşünmemeye çalışıyordu. Bazı açılardan beklediği gibiydi; içinde hakimiyet için savaşı n farklı güçlerin tüm gücüne katlanmak zorunda kalmamak bir rahatlama... ve yine de bu tür büyülerden herhangi birini kolayca çağıramamak düşündüğünden daha garip ve rahatsız ediciydi.

"Hem de Güneş'e bağı lı bir büyü," diye devam etti Alder. "Yani, bu kadar yüzsüzce taşı dığın Karanlık Tanrı'nın işaretinden başka bir şey daha var sende."

"Dün geceki konuşmamızı bitirme fırsatımız olmadı," diye belirtti. "Tüm bunları sana açıklayacaktım."

"Eminim. Ama bana hiçbir şey söylemek zorunda değ ilsin." Başını ona doğru eğdi, kendinden çok memnun görünüyordu.

"Çünkü zaten konuşacak başka biri var?" diye tahmin etti.

"Laurent ile uzun bir sohbet gerçekleşt irdim. İkimiz için de güzel bir bağ kurma deneyimi oldu." O parlak gülümsemesi biraz soldu. "Her saniyesinden nefret ettiğine eminim."

Cas onun haklı olduğundan oldukça emindi ama o sadece omuz silkti.

"Belki de." "Ve sözleriyle çok inatçıydı."

"Şu anki konukların arasında," dedi Cas esneyerek, "bilgi alma olasılığının en düşük olduğu kişi o."

"Not edildi." Dolambaçlı bir kule merdiveninin dibine varmışlardı. Prensın gözlemesine çıkan merdivene hiç benzemiyordu ama bu çok daha az davetkârdı ve Cas'ın beşinci basamağın ötesini göremeyeceği kadar karanlıktı.

Alder elini duvardaki bir panele dayadı ve bir dizi meşale tutuşarak yukarı çıkan yolu aydınlattı.

Cas duraksadı, bakışları bir an için kendisine en yakın ışık kabında kaldı. O demir kabın içinde dans eden alevlerin doğal olmadığı açıktı; tamamen ilahi türden olmasa bile bu âlemde büyü vardı. Bunun derinliklerini merak ediyordu. Her geçen gün, tüm bu farklı büyüler hakkında öğrenilecek şeyler denizi daha engin görünüyordu - bu hem dehşet verici hem de hayranlık uyandırıcıydı.

"Ama dün gece uyanık olan Laurent'tı," diye devam etti Prens, "bu yüzden onunla konuştum. Ve şanslıyım ki çok ikna edici olabiliyorum. Özellikle de içtiğimiz biradan yardım aldığımnda."

"Ona içki mi içirdin?"

"O ılık, güçlü nektardan bir yudum almanız yeterli, gerisi ürkütücü derecede kolay geliyor."

Laurent'ın *tek bir* yuduma bile boyun eğecek hali yoktu, diye düşündü. Belki de bu üvey kardeşiyle iddia ettiğinden daha fazla bağ kurmak istiyordu, diye düşündü.

"Yani sana benim hikayemi anlattı, öyle mi?" diye sordu.

"Çoğunu. En ilginç kısımlar - bir zamanlar belli bir üst-tanrıçaya ait olan belli bir bibloyla ilgili olanlar gibi. Size rehberlik etmiş, güçlerini size ödünç vermiş ve yakın zamana kadar gerçek anlamda sahip olduğunuz..."

"Güneşin Kalbi'ni kastettiğinizi varsayıyorum."

"Evet." Merdivenin tepesindeki ahşap kapıya ulaştılar ve adam kapıyı açıp onu içeri buyur etti. "İşte bu yüzden bu sabah sana bir şey gösterme fikri aklıma geldi." Eliyle duvara dokunarak daha fazla meşale tutuşturdu ve Cas önündeki boşluğa yayılan ışıkla ağzının açık kaldığını hissetti.

Duvarları kaplayan mozaikler odayı baş döndürücü bir renk cümbüşüyle sarıyordu.

Her biri bu mozaiklerin anlattığı sayısız hikâyenin küçük ama önemli bir parçası olan on binlerce küçük cam parçası olmalıydı. Tavan onların üzerinde yükseliyordu, o kadar uzaktaydı ki

Kapı Cas'ın görebileceği kadar aydınlık değildi; tavan pencerelerinin parıltısını ancak seçebiliyordu. Camlar şimdi kapalıydı -dışarıda üzerlerine bir şey dayanmıştı- ama açıldıklarında daha da göz kamaştırıcı bir renk gösterisi yarattıklarından şüpheleniyordu.

"Benim türümün bu Kalbin kökeniyle ilgili bir hikâyesi var. Duymak isteyebileceğinizi düşündüm." Adam hâlâ kapının girişinde durmuş, duvarlardaki sanat eserlerini inceleyen kadını izliyordu. Yüzü neredeyse ciddi bir görünüm almıştı - konuşmanın daha büyük, daha karanlık şeylere doğru gittiğini gösteren bir bakış.

Korku ve dehşetin birleşimi Cas'ı bir kez daha ele geçirmiş, tereddüt etmesine neden olmuştu ama sonunda yavaşça başını sallamayı başardı.

Meşalelerden birini tutucusundan kurtardı ve içeriye taşıdı. Bir süre duvarları inceledi, ateşin ışığını kiremitli görüntülerin üzerinde gezdirdi ve cam parçalarının dönen bir altın ışık topu oluşturduğu bölüme yaklaştı.

Parmaklarını o ışıktan çıkan yaratıkların üzerinde gezdirdi -her türden insan ve hayvan- sonra ışığın merkezine dokundu ve şöyle dedi: "Bu yaratılış. Taş Tanrı'nın dünyayı şekillendirmesinin ardından Güneş Tanrıçası'nın onu yaşamla doldurduğu an."

"Ve sonra Kale Tanrısı bu hayatı bilgiyle doldurdu," diye okudu Cas, gözleri yaratılış resminin yanındaki resme kaymıştı bile. Buradaki cam paneller bir mağarada toplanmış bir insanın görüntüsünü bir araya getiriyordu. Yüksek bir figür mağaranın dışında durmuş, gölgeleri mağaradan uzaklaştırıyor ya da belki de gölgeleri mağaranın *içine doğru* itiyordu; bu, baktığı açığa bağlıydı.

"Eninde sonunda, evet," dedi prens. "Başlangıçta tüm üst-tanrılar birlikte çalıştı; insanların *Solatis* olarak bildiği kişi, şimdi Kale Tanrısı olarak adlandırılan kişiyi atalarına neredeyse tanrılarinkine eşdeğer bir zekâ vermeye ikna eden kişiydi. Bu sayede elfler üst-tanrılarla neredeyse eşit düzeyde yürüdüler."

"Ama bu uzun sürmedi, değil mi?"

"Doğru. Bununla birlikte, ilk deney başarısız olsa da, bir emsal oluşturmuştu ve Kale Tanrısı sonunda tekrar denemeye, *insanlara* da bir bilgi armağanı vermeye ikna oldu - kendi atalarına verdiğiinden daha az önemli olsa da. Yine de, söylendiğine göre, bu gerçekleşmeden önce Solatis'le bu konuda bir çağ daha savaştı, çünkü

böyle bir yeteneğin sonsuz bir yıkıma yol açacağını iddia etti. Ve bir bakıma haklıydı da."

Cas, o korkunç yaratığın
Ama prens yine de devam etti.

"Bilgi iyi bir şeydir - mükemmel bir şeydir - ama kaçınılmaz olarak bölünme de yaratır. Başlangıçta Kale Tanrısı olarak bilinmiyordu, Gölge Tanrısı olarak biliniyordu. Karanlığın. Güneş Tanrıçası'nın güzel ama kör edici yaratılış ışığının karşısı olduğu için böyle adlandırıldı. İlahi olmayan varlıkların zihinlerinde grinin tonlarını yarattı. Çünkü, eminim farkındasınızdır, bilgi -ve neyin doğru neyin yanlış olduğu- nadiren siyah ya da beyazdır. Bu yüzden işler bundan sonra daha da karmaşıklaştı."

Cas'ın bakışları bir an için sağındaki duvarda ortalanmış olan üst tanrı üçlüsünün resmine takıldı. *Gölge, Taş, Güneş*. Bu küçük ölçekte bile heybetli görünüyorlardı - hatta mozaik parçalarının içinde bile.

"Ama bunun Kalp ile ne ilgisi var?" diye sordu.

"Yarattıkları dünya daha karmaşık hale geldikçe, Güneş ve Gölge arasındaki savaşlar daha da şiddetlendi." İki tanrının böyle bir savaşa girdiği, daha yukarıda parlayan bir sahneyi işaret etti. Kanatları alevlenmiş, ışık ve karanlık kılıçları birbirine geçmiş, beyaz zırhlı bir canavar ve kanatlı asker kalabalığı ise aşağıdan onları izliyordu.

Cas gözlerini o askerlerden alamıyordu.

"Onlar Vitala," dedi Alder ona. "Solatis'in en sadık yaratıklarından oluşan küçük bir ordu - bugün sahip olduğumuz Marr'dan önce gelen ilahi varlıklar. Çoğu hikâyede bunlardan on iki tane vardır ve bu on iki tanesi, Karanlık Tanrı'nın emirlerini yerine getirmeleri için evcilleştirdiği canavarların en kötüleriyse, dün gece tartıştığımız kıyılarda doruğa ulaşan bir dizi efsanevi savaşta karşı karşıya gelmiştir - buradaki sahne de bunu tasvir etmektedir."

"Orada tam olarak ne oldu?" Cas parmaklarını beyaz giysili savaşçıların üzerinde gezdirerek sordu.

"On iki kişi kayboldu. Işığın koruyucularının, onun en sadık çocuklarının kanı kumu ve kayaları lekeledi ve kayalardan birinin şu anda müttefiklerinizin elinde bulunan Kalbe dönüştüğü söylenir. Söylenenlere göre, o savaşçıların dağınık gücü, kanın kayalara sızması gibi bu Kalbe sızmış ve orada hapsolmuş. Size ulaşmadan çok önce, Solatis onu yanında taşımış ve yüzyıllar geçtikçe

onun gücünü giderek daha fazla emdi - Kalp bu gücü *tüketti*, tıpkı gerçek bir kalbin keder tarafından tüketilmesi gibi. İlahi mahkemeler yükselip alçaldıkça ve değiştikçe, bu nesnenin var olduğu herkes tarafından biliniyordu. Çünkü Solatis bu nesneyi asla ortadan kaldırmadı. Onu asla varlığının gerçek dokusuna geri katmadı.

"Bir çağ boyunca, Karanlık ve Aydınlık tanrıları çok az münakaşa ile işlerine devam ettiler. Ancak Karanlık Tanrı'nın huzursuzlanması ve savaşlarını yeniden başlatmaya karar vermesi an meselesiydi. O da Kalp'in varlığından haberdardı ve onu çalmaya geldi." Prens durakladı ve bakışları tekrar Cas'a kaydı. "Ama onu çalmak zorunda değildi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona özgürce verdi." "Bunu neden yapsın ki?"

Başını salladı, kararsız görünüyordu. "Bir barış teklifi mi? Bir zamanlar işbirlikçi oldukları zamana bir saygı duruşu mu? Ya da, daha büyük olasılıkla, onu zaten istediği gibi kullanamayacağını biliyordu. Ve belki de gücünün somut bir parçasını onun üzerine yerleştirirse onu kontrol altında tutabileceğini düşündü."

Cas bu olasılıkları kafasında evirip çevirdi, meşale ışığı her şeyin üzerinde dans ederken etrafındaki tarihi incelemeye devam etti.

"Gerçek nedeni bilmiyorum," dedi Alder. "Kimse bilmiyor. Ama onu ele geçirdikten sonra, sözüm ona o kıyılardaki o son, felaket savaşta kaybolan canavarlarından bazılarını -Solatis'in daha önce geri getirmeyi reddettiği canavarlara- hayat vermek için kullanmaya çalıştı."

"Ama işe yaramadı mı?"

"Hayır. Çünkü Kalp onun yerine ellerinde çatladı. Eski bir hikâyeye göre büyü dışarı sızdı - aşağı göklerden damladı ve ölümlü gökyüzünü lekeledi; bunun ebedi izleniminin, yaz gecelerinde kuzeye baktığınızda bazen gördüğünüz parlak beyaz ışıkların görüntüsüne neden olduğu varsayılıyor. Gerçi bu son kısım biraz zorlama, kabul etmek gerekir."

Tüm bunlar Cas'a birkaç hafta önce çok zorlama gelebilirdi. Ama o kadar çok tanrı ve canavarla yüz yüze geldikten sonra, bu noktada inanmayacağı çok az şey vardı.

"Peki serbest bırakılan o büyüye ne oldu?"

Omuz silkti. "Bazılarına göre rüzgârda ve eterde kayboldu. Ya da diğerlerine göre, daha düşük varlıklar olarak yeniden doğan ruhlara bağlandı; bir

Belaric İmparatorluğu'ndaki elf diyarı Lightwyn'in genç prensi, bu yeniden doğan ışık savaşçılarından biri olduğuna yemin ediyor. Güneyimizdeki Sundolian İmparatorluğu'nun krallarından biri de Solatis'in kayıp çocuklarından biri olduğunu iddia ediyor, ancak bu tür iddialara dair hiçbir zaman gerçek bir *kanıt bulunmuyor*. Bugünlerde pek çok kişi onun işaretini taşıyor ama hiçbiri onun gücüne gerçekten sahip değil. Ve kesinlikle Vitala'nın sahip olduğu kadar güçlü değil." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii bir zamanlar Vitala'nın gücünü taşıyan o Kalbe sahip değillerse."

"...Görünüşe göre Kale Tanrısı onu çalıp yanlış kullandığında *tüm* gücünü kaybetmemiş bir Kalp," diye düşündü Cas yüksek sesle.

"Öyle görünüyor ki, Laurent'in bana yetenekleriniz ve yeniden doğuşunuz hakkında anlattığı her şey doğruysa."

Cas neredeyse öyle değilmiş gibi davranabilmeyi diliyordu. Ama artık bunu aşmışlardı, diye düşündü. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi; sadece sessiz kaldı ve tüm bu garip yeni hikayeleri anlamlandırmaya çalıştı.

"O Kalp saf haliyle Karanlık Tanrı için kullanılamaz olabilir," dedi Alder, "ama eğer onun gücü seni gerçekten geri getirdiyse, eğer gerçekten içinde onun bir kısmını taşıyorsan..."

"O zaman benim aracılığım ile kullanmak istiyor gibi görünüyor," dedi Cas sessizce. "Biz de bu sonuca vardık."

"Demek o kadar da aptal değilmişsin. Elimizde ne olduğunu anlıyorsun." Kadın başını salladı.

"Kendini senden çok daha büyük bir kan davasına bulaştırdın. Ve gücünü taşımasına rağmen Güneş Tanrıçası seni kurtarmaya gelmedi, değil mi?" Ses tonu birdenbire acımasızlaştı.

Cas kaşlarını çattı. Onu tüm bu olanlardan vazgeçmesi için korkutmaya çalışıyordu, değil mi? Tıpkı karısının onu dün geceki toplantıya katılmaktan alıkoymaya çalıştığı gibi.

"Seni terk etti, seni avlayan o Karanlık Tanrı'nın merhametine bıraktı."

"Belki de onunla benim dövüşmemi istiyordur," diye meydan okudu Cas.

"Gerçekten de onun altında savaşanların adımlarını tekrarlamak mı istiyorsun?"

Geçmişte onun sancağı? Vitala, neredeyse kesin olarak, şu anda sahip olduğunuzdan daha fazla güç taşıyordu ve *yine* de kanlı bir şekilde öldüler."

Cas korkusunu belli etmemek için çenesini kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz, Prens Alder?" diye sordu, zaten gayet iyi anlamış olmasına rağmen.

Yavaş bir nefes verdi. "İşleri düzeltmek için gerçekten ne kadar umudun var?" diye sordu. "Bu imparatorluktaki herkesi kendi tarafına çekmeyi başarsan bile, seni işaretiyle lanetleyen o tanrının üstesinden gelmeye yetmeyecektir."

O işarete ulaşma dürtüsüyle savaştı.

"Hangi umudu," diye tekrarladı, "gerçekten yanında taşıyor olabilirsin?"

Gözleri bir kez daha Solatis'in Karanlık Tanrı'ya karşı kılıcını salladığı görüntüye kayd.

Prens kapıya doğru ilerlerken bile ona bakmaya devam etti. Demek istediğini anlattığını düşündüğü açıktı. Bu konuşmayı -belki de aralarındaki tüm konuşmaları- bitirdiklerini düşünüyordu.

Ama Cas bu şekilde bitmesine izin veremezdi, bu yüzden boğazını temizledi ve "Çok az şey taşıyorum," dedi.

Yürümeyi bıraktı. Sessiz bir bıkkınlık sesi çıkardı ve bir süre kendi kendisiyle tartıştıktan sonra yüzünü ona döndü.

"Bu noktada neredeyse hiç yok aslında," dedi onun bakışlarıyla buluşarak.

Başını eğdi. "O zaman neden buradasın? Neden kendini riske atıp kardeşine karşı müttefik kazanmaya çalışıyorsun? Ondan kurtulsan bile, o noktada *zafer* kazanamayacaksın. Kazanmaya çalıştığın çok fazla savaş var Casia Greythorne. Ve ortak imparatorluklarda seni zafere ulaştırmaya yetecek kadar müttefik olduğunu sanmıyorum."

Elbette bu düşünce aklına sayısız kez gelmişti. Geçmişte şüphe dalgaları üzerine gelene kadar sessiz ve hareketsiz kalarak bu durumdan kurtulmuştu. Şimdi de öyle yapıyordu.

"Biliyorsun, daha uzak diyarlarda bağlantılarım var," dedi Alder, bir kez daha ona yaklaşarak. "Eğer saklanmak istersen, bunu ayarlayabilirim. Dürüst olmak gerekirse ben de kaçmayı düşündüm. Belki de kendimizi kurtarır ve bu imparatorluğu tanrıların onun için belirlediği kadere terk ederiz. En azından biraz daha uzun yaşayabilirsin. Düşünmeye değer bir şey."

"Bunu düşünmeme gerek yok," diye cevap verdi dikkati dağılmış bir şekilde, hala dalgaların arasında kendini sabitlemeye odaklanmıştı. "Saklanmıyorum. Ve sen bana yardım etmeyi kabul edene kadar seni yalnız bırakmayacağım."

"Gerçekten de acımasız," diye

mırıldandı. "Evet. Öyleyim."

"Belki de *aptal* demek daha doğru olur."

Bu noktaya kadar o kadar çok kez aptal olarak adlandırılmıştı ki, kelime basitçe ona çarptı ve sekti.

Bir an için gözlerini kapattı ve son bir kez derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Bu işin başında çok fazla umudum vardı," dedi ona. "Belki çok fazla, ama o *aptalca* umuda sahip olmasaydım, muhtemelen burada olmazdım. Bu şeylerin hiçbirini yapmaya çalışmazdım. Ve şimdi durmak için çok ileri gittim."

"Çok mu uzak?" Alay etti. "Her zaman geri dönebilirsin. Tüm bunların peşini bırakabilirsin."

Başını salladı, sakin kalmaya çalışırken tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

Bunun peşini bırakmak yoktu.

"İnsanların acı çekmesinden bıktım," dedi sessizce. "Arkadaşlarımın sürekli tehlikede olmasından bıktım, ama bazı fedakârlıklar olmadan barış olmaz. Eğer sona erdirmek için *çalışmazsak* bu acılara son veremeyiz. Bu yüzden hayır, arkamı dönmeyeceğim ve umut etmekten vazgeçmeyeceğim."

İç çekti.

Göğsünde güçlü bir his kıvılcımlandı - onun anlamasını sağlamak için umutsuzca çabaladığı o kesin, meydan okuyan, aptalca umut. "Nasıl bir his olduğunu bilmiyor musun? Bir şeyi o kadar çok umut etmek ki, zar zor ayakta durabildiğinde bile seni peşinden sürüklemeye devam etmesi?"

Bakışları onunkilere kilitlendi, dudakları düşünceli bir şekilde aralandı ve bir an için onun gözlerinde bir tanıma ışığı gördüğünü sandı. Belki de bahsettiği o inatçı umudu biliyordu.

Nefesini tuttu, bir atılım için hazırlandı.

Aralarındaki en ufak bir anlayış bile o anda devam etmesini sağlayabilirdi, keşke-

"Hayır, bilmiyorum," dedi ve meşaleyi ona uzattı. "Şimdi izin verirsiniz, gidip bu sohbeti içerek bitirmem gerekiyor."

Ve sonra uzaklaştı, onu camla kaplı duvarları incelemesi ve kendi başına anlamlandırması için bıraktı.

CHAPTER TWENTY

GÖRECE SAKIN VE GÜVENLİ BİR ORTAMDA DÖRT GÜN DAHA GEÇTİ.

Briarfell'in geniş salonları.

Cas dört gün boyunca Prens Alder'ı kendisine bağlılık yemini etmesi ve çeşitli davalarına yardım -her türlü yardım- sözü vermesi için ikna etmeye çalıştı.

Dört gün boyunca onu reddetti.

Her inkârdan sonra konuyu değiştirdi ve kendisine şarap getirmeleri için hizmetkârları çağırdı.

Onu ne kadar sıkıştırırsa, o kadar çok içtiğini fark etti.

Yine de içtikten sonra hikâyelerini ve benzerlerini daha açık bir şekilde anlatıyordu; yani en azından bu âlemden bilgi toplama amacına ulaşıyordu.

Yine de beşinci gün kalbini kaybetmeye başlamıştı. Hikâyeler yeterli değildi. Soryn'e burada müttefik bulacağına dair söz vermişti. Müstakbel kralla aralarında dostluğa benzer bir şeyler yeşermiş olsa da, Soryn bu dostluğun önünde beliren çeşitli savaş meydanlarının hiçbirinde kendisine de uzanacağına dair hiçbir işaret vermemişti.

Bu gece, yeni keşfettikleri dostluklarını kutlamak için bir ziyafet vermekte ısrar etmişti. Leydi Sarith bunun *zaman ve kaynak israfi* olduğunu söylemiş, o da bunu daha da görkemli, bol içkili ve danslı b i r kutlama haline getirmekte ısrar etmiş, ardından da Cas, Leydi Sarith onu hedef tahtasına oturtmadan hemen ortadan kaybolmuştu.

Ama bu gece saklanmak yoktu, kararını vermişti; Alder'le son bir kez yüzleşecekti. Onu ya son bir karar vermeye zorlayacaktı.

ona yardım edip etmeyeceği ya da onu krallığından kovup kovmayacağı hakkında bir açıklama yaptı.

Öyle ya da böyle, yolculuklarının bu kısmı bu gece sona erdi.

Kendini bu yüzleşmeye hazırlamak için sadece birkaç saati kalmıştı. Şu anda Laurent'ın yanında yürüyor ve birlikte sarayın etrafını saran gölgeli patikalardan geçiyorlardı. Devasa ağaçlar yollarının üzerine eğilmiş, esnek dalları beyaz çiçeklerle ağırlaşmıştı. Yakınlarda bir dere fokurduyor, gözlerden uzakta, her türlü cıvıldaşan kuşu ve cıvıldaşan böcekleri de kamufle eden gür bitki örtüsü tarafından gizleniyordu.

Konuştu ları konu daha az *stresli* olsaydı, son derece huzurlu bir yürüyüş olabilirdi.

Prens Alder ve maiyetinin geri kalanı hakkında öğrendiklerini ve bu bilgileri Prens'ten kabul edilebilir bir cevap almak için nasıl kullanabileceğine dair ortak düşüncelerini bir araya getirmekle meşguldüler.

Kahkahalarla dolu bir konuşma sesi onları böldü ve bakışlarını derenin kıyısına doğru çekti. Cas, yüzünü göremese bile bu konuşmadaki seslerden birini tanıdı, Zev'in sesini. Diğer sesler çeşitli elf kadınlarına aitti. Ağaçların arasından hızlıca bakınca birkaç tanıdık yüz gördü; bunlar Cas'ın onu dün akşam birlikte gördüğü kadınlardan farklıydı, bundan oldukça emindi. Ve *ondan* önceki akşam da.

Laurent yürümeye devam ederken sert bir sesle, "Alder cömert bir ev sahibi," dedi. "Ya da daha doğrusu cömert bir *kolaylaştırıcı*. Sadece beş gün oldu ve Zev'in Morethian Sarayı'nın yarısıyla yattığına dair epeyce bir paraya bahse girerim."

"Bana onlardan bilgi topladığını söyledi." Laurent ofladı pufladı.

Cas bu duyguyu anlıyordu. "Umarım... akıllı davranıyordur," dedi.

Laurent arkasına baktı ve ona o tanıdık bakışını attı - böyle bir umudun muhtemelen enerji kaybı olduğunu söyleyen bakışını.

Ona yetişmeden önce iç çekti. "Sonunda bir düzine yarı elf çocuğa teyze olacağım, değil mi?"

Laurent onun bu yorumuna kıkırdadı, kaşlarını birbirine çatarken bile endişeliydi. "Belki de çok fazla zarar vermeden onu dizginleyebiliriz."

"Ve Moreth'in gen havuzu geri dönölmez bir şekilde değişmeden önce." "Onunla sonra konuşacağım."

"Yine de yarın bu saatlerde bu diyardan sürülmüş olabiliriz ve bunun bir önemi olmaz."

Laurent ona yan gözle bakarak, "Bu alaycı konuşmaları bırak artık," dedi. "Benim gibi konuşuyorsun."

"Ah. Dengede kalmamız gerektiğini unuttum." "Devam et, Greythorne."

Kadın sırtıttı ve yoldaşça bir sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Kısa süre sonra dik bir taş patika boyunca ilerliyorlardı; bu patika geniş bir çiçek bahçesinin üzerindeki bir köprüye doğru yükseliyordu. Leydi Sarith'i aşağıda, çiçeklerin arasında yürürken gördü. Yanında kolları sepetlerle dolu birkaç hizmetçi vardı.

Cas içgüdüsel olarak köprünün karşı tarafına, Sarith'in onu göremeyeceğini umduğu yere geçti. Ondan korktuğu için değil, tüm savaşların savaşmaya değmeyeceğini bildiği için. Prensle olan savaşlarına odaklanması gerekiyordu.

Ama yine de kadına bakışlarını kaçırarak kadar yaklaşmaya devam etti. Akli dakikalar önce söylediklerine takılmıştı; daha fazla yarı elf çocuk olasılığı hakkında şaka yapıyordu, ama bu aklına Laurent'ın ailesi ve genel olarak bu diyarda aile evlerinin işleyişi hakkında sorular getirdi.

Sarith ve Alder'in olduğu bir ev hayal edemiyordu. Onları Zev ve diğerlerinin yaptığı gibi gülerken ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alırken hayal edemiyordu. Aslında, bu diyarın müstakbel kral ve kraliçesi arasında bir gülümsemenin bile paylaşıldığını pek görmemişti.

"Leydi Sarith'in prensle pek iyi geçinemiyor gibi görünmesi talihsizlik, değil mi?" dedi söz konusu hanımefendi gözden kaybolduğunda.

"Talihsizlik mi?"

"Yani, belki de yanılıyorumdur. Sanırım onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

"Yanıldığınızı sanmıyorum." Laurent omuz silkti. "Ama o sadece oynaması gereken bir rolü olan bir soylu, hepsi bu."

"Evet. Ve bu beni onun adına biraz... üzgün hissettiriyor."

"Senin sempatini isteyeceğinden şüpheliyim. Ayrıca ilk başta aşk için evlendiklerinden de şüpheliyim." Köprünün sonuna varmışlardı, bu da onları yüzüne özenle oyulmuş, kıvrımlı desenleri olan büyük bir ahşap kapıya getirmişti. Laurent kapıyı onun için açık tuttu, bakışları mesafeliydi.

düşündüm. "Anladığım kadarıyla babam da bilmiyormuş. Bu yüzden annemin yaşadığı köye arkadaş aramaya geldi. Bu yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermez ama..." Sözüünü yarıda kesti ve Cas burada kalırken babası hakkında öğrenmiş olabileceği diğer şeyleri merak etse de sormadı. Bu konunun onun için hâlâ hassas bir konu olduğu belliydi.

"Leydi Sarith'e gelince," diye devam etti, "o Mistwilde Diyarı'ndan, Moreth'ten değil."

"Siyasi nedenlerle bir evlilik mi?"

"Aynen öyle. Bu imparatorlukta sadece iki gerçek elf klanı kaldı ve sayıları endişe verici bir hızla azalıyor; bu da iki diyarın işbirliği yapmasını daha da zorunlu kılıyor. Öyle de oluyor."

Sadece oynayacak bir rolü olan bir asil.

Baktığı her yerde durum böyleymiş gibi görünüyordu. Soryn ile. Alder ile. Karısıyla.

Ve Cas'ın kendisi de kardeşiyle, sonunda kendisinin de pek istemediği bir tacı almasına yol açabilecek bir savaşla karşı karşıyaydı. Bu yüzden böyle bir zorunluluğun nasıl bir his olduğunu *anlıyordu* ve Sarith'e karşı sempati duyuyordu - bunu soylu kadının yüzüne söylemeye asla cesaret edemeyecek olsa bile.

Kısa bir süre sonra Laurent'la yolları ayrıldığında Cas bütün bunları düşünmek zorunda kaldı ve o tuhaf hüznü devam etti. Bu hüznü gidermek için yaptığı arayış onu etrafa dağılmış çok sayıdaki çalışma odasından birine, sarayı çevreleyen derenin geniş bir bölümüne bakan çalışma odasına götürdü. Uzak duvarda, gri-mavi suyun ve onu çevreleyen çiçekli ağaçların parlak bir görüntüsüne izin veren bir dizi uzun cam pencere vardı.

Elander'i tahmin ettiği gibi burada buldu; burası son günlerde onun en sevdiği uğrak yeri haline gelmişti. Pencere duvarının yanındaki son derece büyük ve yumuşak görünümlü sandalyede dinleniyordu, kucağında açık duran bir kitap vardı.

Sandalyenin arkasına doğru eğildi ve onu öptü-önce şakağını, sonra yanağını, sonra çenesinden tuttu ve dudaklarını onunkilere daha fazla bastırabilmek için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Bu ne içindi?" diye sordu kadın uzaklaşırken. "Hiçbir şey için. Sadece seni özledim."

Dudakları kıvrıldı. "Beni öğle yemeğinde gördün. En fazla bir ya da iki saat önce."

Omuz silkti ve sandalyenin etrafından dolaşarak koluna oturdu. "Ne okuyorsun?"

Elini kalçasına koyarak onu tünediği yerde sabitledi ve diğer elindeki kitabı ona uzattı.

Meğer bu bir *kitap değilmiş*; birkaç farklı kaynaktan koparılmış gibi görünen parşömen parçalarıyla dolu bir dosyaymış.

"Kayıt tutucunun Dawnskeep, içindeki anıt ve geçen gece bana bahsettiğin kutsal kıyılarla ilgili bulabildiği her şeyin bir derlemesi," diye açıkladı. "Tüm bunların yerini tam olarak belirlemeye çalışıyordum. Çoğu hikaye anıtın aslında kıyıda olduğunu söylüyor, ancak deniz her geçen çağda değişti, bu yüzden daha yeni hikayeler artık kendi başına bir adada olduğunu söylüyor, ancak gelgitler doğru şekilde değiştiğinde teknik olarak hala ona ulaşabilirsiniz."

"Teknik olarak mı?"

"Şey, herkesi ve her şeyi uzaklaştıran ezici bir Güneş büyüsü yoğunluğu var."

Karşılaştıkları bu özel zorluğu hatırlayınca kaşlarını çatı. "Sence Fırtına Tanrıçası ya da sarayından herhangi biri buraya girme konusunda daha fazla şey biliyor mudur?"

"Bu mümkün." Adam onun kaşlarını çatı. "Yine de onlardan hâlâ haber alamadım."

Elindeki kâğıtları düzenli bir yığın haline getirdi, hepsini sandalyenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve sonra elini Elander'in kalçasına dayadığı elinin üzerine koydu. "Gidip o yeri kendim bulmak istiyorum," dedi ona. "Alder şu anda oraya gitmenin faydasız olduğunu, Solatis'in yıllardır oraya gitmediğini ve belirlediğimiz gibi oraya yaklaşma şansımızın bile çok az olduğunu iddia ediyor. Ama..."

"Korkunç ihtimaller sizi daha önce hiç durdurmadı mı?"

"Aynen öyle. Sanırım denemeye değer. Acaba orayı kaplayan Solatis'in özü, *içimdeki* Güneş büyüsünün karanlığı yenmesine yardımcı olabilir mi, aynı ilahi saraydan varlıkların birbirlerine güç vermesinden bahsettiğin gibi. Ya da hiç değilse orada dikkatini çekebilirim."

"Belki."

İkna olmuş görünmüyordu - özellikle de son kısım konusunda. Ama bu fikri benimsemişti ve şimdi de peşini bırakamıyordu.

O üst-tanrıça Malaphar'a karşı savaşı kazanmaları için tek şansları olabilir. Eğer onun dikkatini çekme, yardımını çağırma şansları varsa...

"Buradan ayrıldığımızda, o kutsal kıyılara birlikte gideceğiz," dedi kararlı bir şekilde.

Adam da bunu kabul etti, ama onu dikkatle inceliyordu, dudaklarında hafif bir çatıklık vardı, planın yüksek sesle söylemediği diğer kısımlarını okuduğu belliydi. "Anladığım kadarıyla çabuk gideceğimizden şüpheleniyorsun."

Adamın kendisine yasladığı eliyle oynadı, parmak boğumlarının arasındaki boşlukları izledi ve dokundu. "*Umarım* yeni bir müttefikimiz olur. Biz Dawnskeep'teki o işi hallederken kardeşimi ve takipçilerini kontrol altında tutmaya yardımcı olabilecek bir müttefik ve ardından gelen ilahi iş. Ama soruna cevap vermek gerekirse: Evet. Öyle ya da böyle bu gece buradaki işleri bitireceğim."

Elander kaşlarını kaldırarak onu devam etmeye teşvik etti.

Derin bir nefes aldı. "Ve ayrıca... evet. Hızlı bir çıkış yapmak zorunda kalma ihtimalimiz var."

Başını salladı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirip elini hafifçe sıkarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çantalarımın hazır olduğundan emin olacağım."

CHAPTER TWENTY-ONE

O ÖĞLEDEN SONRA ODASINA DÖNDÜĞÜNDE, BİR ÜÇLÜ

Hizmetçiler onu bekliyordu, hepsi de odanın üç gardırobundan birinin kapısının üzerinde asılı duran bir elbisenin etrafında toplanmıştı.

Cas yaklaşırken hizmetkârlardan biri, "Prens Alder'den bir hediye," dedi, "bu geceki şenliklerde giymeniz için."

Cas hayranlıkla bakmak için bir adım daha yaklaştı. İpeksi kumaş dokunmak için yalvarıyordu ama yine de önce ellerini temizlemeden dokunamayacak kadar güzel görünüyordu. Morun hoş bir tonuydu, öğleden sonra güneşinin vurmadığı yerlerde neredeyse maviydi. Alt yarısı altın rengindeydi ve ona dağılmış yıldız ışıklarını hatırlatan göz kamaştırıcı bir desenle sarılmıştı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, bunun sadece gözlerinin ona oynadığı bir oyun olmadığına o kadar ikna oldu; o altın iplikler gerçekten de dans eden bir yıldız tozuna sahipmiş gibi parıldıyordu ve kendini bir kez daha elf büyüsünün farklı türleri hakkında merak ederken buldu.

"Bu... parlıyor," dedi.

"Evet."

"Büyülü mü?"

Hizmetçilerden biri kıkırdadı. Üçüncü hizmetçi onu susturdu ve ardından bir açıklama yaptı: "Lanilisk ipliği. Parıltılı etki ezilmiş lani çiçeklerinden gelir - bu ipliklerin sürüldüğü taç yaprağı tozundan. Bu toz, siz gelmeden hemen önce uyguladığımız yoğun ısıya tepki verir. Muhtemelen gece boyunca sürmeyecek, ancak kaybolmadan önce ışıltılı bir gösteri olacak. Işıl ışıl olacaksınız leydim."

Cas ensesinde bir kızarıklık hissetti.

"Ve eğer söylememde bir sakınca yoksa, sizi daha da ışıltılı hale getirebiliriz."

Cas bakışlarını kadının şahin yüzüne kaldırdı.

"Biraz allık ve pudra belki. Ve saçlarınız da..." Cas'ın gri saçlarını topuz yaptığı dağınık topuza baktı ve gülümsedi. "Dikkat," diye bitirdi sözlerini.

Cas gardırobun yan tarafına iliştirilmiş aynaya baktı. Bu ilginin gerekliliğine karşı çıkamazdı ve genel bir kural olarak saç konusunda umutsuzdu. Ama bu hizmetkârları Leydi Sarith'in yanında çok sık görmüştü. Onlara güvenmiyordu.

O da yalan söyledi.

"Arkadaşlarım güzellik konularında benden çok daha beceriklidir," dedi onlara, "hazırlanmama yardım etmek için birazdan burada olacaklar ve biz mahremiyeti tercih ediyoruz, teşekkürler."

Kadının sıvalı gülümsemesi bunun üzerine biraz bozuldu, ama kısa bir duraksamadan sonra eğildi ve diğer hizmetkârları uzaklaştırdı.

Cas yalanını örtbas etmek için aslında Nessa ve Rhea'ya odasında kendisine katılmaları için haber göndermişti -nasıl olsa kendisine eşlik etmelerinden memnundu ve Nessa da kendini ve diğer herkesi süsleyip parlatma fırsatı bulduğu için çok mutluydu. Rhea bu fikre daha az hevesliydi ama Nessa sonunda onu da ikna etti.

Nessa Rhea'nın siyah saçlarını karmaşık, örgülü bir taç haline getirirken, Gümüşayak yakındaki bir sandalyede uyukluyor, Cas da kendi saçlarını yumuşak dalgalar haline getirmeye çalışıyordu. Pratik topuzu tercih ediyordu - özellikle de bu gece işler kötü gider ve hızlıca kaçmak zorunda kalırlarsa- ama bu kadar abartılı bir elbiseye yakışmadığını da kabul etmek zorundaydı.

Saçından memnun kaldıktan sonra elbiseyi giydi. Biraz boldu ama arkadaki bağları ayarlamak yeterince kolaydı. Straplez korsaj omuzlarından zarifçe dökülüyordu. Malzemesi hayal edilemeyecek kadar yumuşaktı ve üzerinde o kadar rahat duruyordu ki ikinci bir ten gibi hissetti. Görünüşü ve verdiği his ona o kadar ilham vermişti ki hizmetçinin önerisine uyarak biraz pudra, allık ve hatta gözlerinin etrafına sürme çekmeye karar verdi; en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Ama bu tatmin ediciydi. Başka birine dönüşmek gibiydi - bu akşam onu bekleyen şey hakkında daha az endişeli birine.

Arkasını döndüğünde, Nessa kısık bir ıslık çaldı.

"Kes şunu," diye güldü Cas.

Rhea'nın ifadesi her zamanki gibi daha ciddiydi. "Laurent bana bu gece Prens Alder'i köşeye sıkıştırmayı planladığınızı söyledi."

"Evet." Cas eteklerini topladı ve yansımasına döndü, kararsızlığını görmemelerini sağlayacak kadar hızlı hareket ettiğini umuyordu.

Nessa bir an sonra onun yanındaydı, koluna sarıldı ve yansımalarına daha yakından hayranlıkla baktı. "Cesaret aşılacak için muhteşem bir elbise gibisi yok, değil mi?" diye sordu neşeyle.

"Sanırım," dedi Cas.

"Çok güzel
görünüyorsun."

"İkiniz de öyle."

Gerçekten de değişmişlerdi; Nessa kıvrımlarını vurgulayan fildişi rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyordu, Rhea ise en ufak bir hareketinde etrafını zarifçe saran kırmızı, narin elbisesiyle göz kamaştırıyordu.

Nessa Cas'ı bıraktı, kollarını elbisesinin boncuklu ve ışıltılı üst kısmında kavuşturdu ve Gümüşayak'ın hâlâ uyukladığı sandalyeye yaslandı. "Acaba Leydi Sarith kocasının sana böyle güzel bir elbise hediye ettiğini biliyor mu?"

"Bize bir şeyler hediye etmek zorundaydı, değil mi?" dedi Cas. "Sanki heybeme balo kıyafetleri koyacak yerim varmış gibi. Ayrıca bu gece burada Mistwilde'dan soylular var; eminim onu utandırmadığımızdan emin olmak istiyordur."

"Bu sıradan bir elbise değil," dedi Nessa, sinsî bir gülümsemeyle.

"Her halükarda bu konuyu açmayı düşünmüyorum," dedi Cas. "Aslında bu akşam Leydi Sarith'le hiç konuşmamaya çalışacağım."

"İyi bir plan," dedi Rhea.

Cas kapıya doğru baktı ve sessizce devam etmeden önce sıkıca kapandığından emin oldu: "Son birkaç gündür kimin Sarith'e, kimin Alder'e baktığına dikkat etmeye çalışıyorum. Bu sarayda kesin bir bölünme var, değil mi? Ve eğer prensi bana yardım etmeye ikna etmeyi başarırsam, bunun bu bölünmeyi daha da kötüleştireceğinden şüpheleniyorum. O yüzden bu gece tetikte olun. Yediklerinize ve içtiklerinize dikkat edin."

Diğer ikisi başarıyla onayladı.

"Ben kocasına odaklanırken sizin de Leydi Sarith'i takip etmenizi istiyorum."

"Bir işarete ihtiyacımız var," diye önerdi Nessa. "Eğer seni sinirlendirmeye başlarsa, bana bir işaret ver, ben de üzerine çullanıp onu saç tokamla bıçaklayayım." Yumruğunu vurgulamak için avucuna vurdu ve Gümüşayak'ın küçük bir çığlıkla ayağa fırlamasına neden oldu.

Rhea homurdandı. "Peki sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedim. Ama ilk kez anında bir plan yapmak zorunda kalmıyoruz, değil mi?"

Nessa'nın sırtışı bulaşıcıydı ve Cas başını iki yana sallayıp, "Bu gece mümkünse saç tokası ya da başka bir şeyle *kimseyi* bıçaklamaktan kaçınalım," derken bile sırtışına karşılık vermekten kendini alamadı.

Nessa omuz silkti; dikkati şimdi Gümüşayak'taydı, kendi saçında kullanmadığı kurdelelerden onun için yaptığı küçük papyondaydı. Tilki pek de istekli bir model değildi; sürekli kurdeleleri yemeye çalışıyor ve patileriyle çözülmekte olan kumaşa vuruyordu. Ama Nessa inatçıydı ve sonunda görevini başardı.

"Çok yakışıklı," diye mırıldandı ve Gümüşayak buna bir hapsirikle karşılık verdi.

"Bu da hepimizin hazır olduğu anlamına geliyor sanırım," dedi Rhea, minik yaratığın kollarına atlayabilmesi için kollarını açarak.

Odadan çıktılar ve koridorlarda birlikte yürüdüler, ta ki dışarıya, bir köprünün üzerinden ziyafet salonuna açılan kapıya gelene kadar. Bu, Cas'ın daha önce Laurent'la birlikte geçtiği köprünün aynısıydı. Gümüşayak taş korkuluklar boyunca yürüdü ve köprünün ortasına yaklaştıklarında durup yumuşak bir mırıltı çıkardı. Cas aşağıya baktı. Bu kez gözüne çarpan Leydi Sarith değil, Laurent'tı; bahçede tek başına duruyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Onları son gördüğümde Zev onu ikna etmeye çalışıyordu," dedi Rhea yumuşak bir sesle. "Duyduğuma göre Alder'in Mistwilde'dan o soyluları davet etmesinin bir nedeni de kardeşini onlarla tanıştırmak istemesiymiş. Ve Laurent'ın böyle bir tanıştırılma konusunda pek heyecanlı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen tüm bu olayı es geçmeyi düşünüyordur."

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Nessa ve bir saniye bile düşünmeden yola koyuldu.

Rhea da ziyafete devam etmeden önce bir şey almak için odasına dönmesi gerektiğinden izin isteyince Cas köprüde bir süre yalnız kaldı. Nessa'nın Laurent'a yaklaşım elini onun koluna koymasını izledi.

Alacakaranlıkta Nessa'nın bileğindeki tüy-tür sembolü, parıltısı azalmış ve dengesiz bir şekilde titreşiyor olsa da kolayca görülebiliyordu. Büyüsünün pek bir etkisi olamazdı; Laurent üzerinde her zaman tam kanlı bir insan üzerinde olduğundan daha az etkili olduğu kanıtlanmıştı ve bu diyarın havası Cas ve Elander'inkini boğduğu kadar o büyüyü de boğuyordu.

Yine de, Nessa'nın konuşmasını dinledikten bir dakika sonra Laurent daha rahatlamış görünüyordu. Cas bunun Nessa'nın ilahi gücünden çok, gülümsemesi ve hâlâ kolunu tutmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Böyle şeylerde güçlü bir sihir vardı -ilahi değildi belki ama yeterince yakındı.

Sahip olduğu sihir sayesinde sonunda Laurent'ı kendisiyle birlikte yürümeye ikna etmeyi başardı ve ikisi birlikte ziyafet salonuna girdiler.

Cas gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak başını eğdi, o salona kendisi girmeye hazırlanıyordu.

"Affedersiniz, arkadaşım Casia'yı gördünüz mü?"

Döndüğünde Zev'in kendisine yaklaştığını gördü ve ona sorgulayan bir bakış attı.

"Aman Tanrım, bu *sensin*," dedi. "Bu kadar güzel görünebileceğini hiç düşünmemiştim. O eski elf büyüsü iş başında olmalı."

Ona bakarken sakarca bir gülümseme takındı. İyi dikilmiş bir pantolon, cilalı botlar ve çalmış olabileceği ya da olmayabileceği birkaç parça mücevher giymişti. Saçları ilk kez düzgünce taranmıştı ve gömleğinin yeşim rengi gözlerindeki yeşil girdapları şaşırtıcı derecede parlak gösteriyordu.

Gerçekten çok yakışıklı görünüyordu.

Ama bunu *ona* söylemesine imkân yoktu.

"Evet," dedi onun yerine, "ama öyle görünüyor ki elf ya da başka türlü hiçbir büyü *g r n ş n ze* yardımcı olamıyor. Ne yazık."

Hakarete gülümsedi ve kolunu uzattı. " zin verin size eşlik edeyim.

Belki senin yakışıklılığın bir şekilde benimkine de bulaşır ve beni

iyileştirir." "Ben mucize yaratan biri değilim, Zev."

"Bana ayak uydur."

Kendi gülümsemesi parladı ve onun koluna girip yanında yürüdü, midesindeki düğümler yerine o kolun sağlamlığına odaklanmaya çalıştı.

İçeride parti yeni başlıyordu. Şık giyimli konuklar her kapıdan içeri girip birbirleriyle selamlaşıyor, ara sıra kahkaha sesleriyle noktalanın hafif bir sohbet uğultusu giderek yükseliyordu. Arka planda, göremediğı bir yaylı çalgılar topluluğundan gelen yumuşak bir müzik çalıyordu. Hava ılıktı ve her zamankinden daha da ağır baharatlıydı ve birkaç dakika içinde Cas'ın kendini fazlasıyla rahatlamış hissetmesine neden oldu.

İyi değil, diye düşündü.

Odaklanması gerekiyordu.

Başını hafifçe salladı ve kendini çevresiyle ilgili kapsamlı notlar almaya zorladı. Çıkışları. Tanıdık olan ve olmayan yüzler. Silahları ve diğer potansiyel tehditleri gizleyebilecekmiş gibi görünen giysiler; Leydi Sarith'in odanın kenarındaki pelüş bir kanepede oturduğunu, etrafının hizmetkârlar ve hayranlarıyla çevrili olduğunu, parmaklarında kristal bir kadeh tuttuğunu gördü.

Prens görünürde yoktu.

Cas, Leydi Sarith'in gözleri kısa bir süreliğine ona doğru kayınca gerildi.

Zev onu hareket ettirerek başka bir tanıdık yüze doğru yönlendirdi; Elander balkonlardan birinin yanında durmuş, muhafızlardan biriyle sohbet ediyordu.

Cas ve Zev yaklaşırken konuşmayı kestiler ve Elander'in bakışları Cas'ın üzerinde gezindi. "Merhaba," dedi ağzının bir köşesi kalkarak.

Gözleri onunkilerle kilitlendiğinde odanın geri kalanı kısa süreliğine eriyip gitti. "Merhaba."

"Görünüyorsun..." Bir kelimedede karar kılmak için bir an bekledi.

"Nefes kesici." "Sen de hiç fena görünmüyorsun," diye bilgilendirdi onu.

Bu tabii ki çok hafif bir ifadeydi. Güzel, göz alıcı şeylerle dolu bir odada en dikkat çekici şey oydu. Rahat ama gösterişli, ceketinin kolları kaslı kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Saçlarının dalgaları gevşemiş, güçlü çenesini çerçevesliyordu ve elini o çeneye bastırma, parmaklarını o saçların arasından geçirme ve onu öpmek için kendine çekme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Zev sanki orada hâlâ başkalarının da olduğunu hatırlatmak istercesine boğazını temizledi ve Cas Elander'e bakmayı bırakıp Alder'i aramaya geri döndü.

"Keşke burada kalabilseydim, ama..." Sonunda elf prensini buldu; odanın diğer tarafında bir grupta çevriliydi ve her yüzdeki gülümsemeye bakılırsa onlara eğlenceli bir tür hikâye anlatmakla meşguldü.

Elander onun bakışlarını takip etti. "Ama görev çağırıyor?" "Kesinlikle."

"Bana ihtiyacın olursa yakınında olacağım." Birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Sanırım buna ihtiyacım olacak."

Bakışları vücudunda gezindi, gitmeden önce onu son bir kez daha içine çekti. "Ne olursa olsun, o elbiseyi giyerken bana soracağın hiçbir şeye hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

Gülümsedi; elinde değildi. "Bunu daha sonrası için aklımda tutacağım."

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu ki bu onun için nadir görülen bir durumdu. O cevap vermeden önce arkasını döndü. Onunla flört etmek politikadan çok daha keyifliydi ama bu gece yapması gereken bir iş vardı ve ona odaklanmaya kararlıydı.

Odayı tek başına geçti, bakışlarını prene dikmişti. O kendilerine doğru yürürken insanlar kenara çekildi. Başlar onun hareketlerini takip etmek için döndü. Her bakışı sırtını tırmıklayan parmaklar gibi hissetti. İnsanların neden baktığını anlamıştı. Neden fısıldadıklarını. Çünkü o elfler arasında bir insandı ve bu noktada çoğu, yakında Moreth Kralı olacak kişiyle olan ilginç, tomurcuklanan ilişkisini biliyordu.

Ama sonra yakındaki bir pencerede yansımasını yakaladı ve elbisesinin o özel iplikle nasıl parıldadığını, cildini ısıtan ve solgun saçlarını vurgulayan ince bir altın ışıltısıyla tüm vücudunu nasıl sardığını gördü... ve bakışların başka bir nedeni olduğundan şüphelenmeye başladı.

Çünkü tam da o hizmetçinin tahmin ettiği gibi **g ö r ü n ü y o r d u** :
Radiant.

Neredeyse keşke yapmasaydım diyordu.

Odanın geri kalanı yine eriyip gidiyordu. Ama bu kez Elander'in bakışları arasında değil, çok daha karanlık bir yerde eriyordu. Kendi başına bir adaydı, etrafı onu çok yakından izleyen, her biri olası bir düşman olan çok fazla yüzle çevriliydi. İçinden yükselen endişenin, düşüncelerini kendisinden uzaklaştırmakla tehdit ettiğini hissetti.

Tırnaklarını avuçlarının içine batırarak kendine *kal*, diye emretti. Artık geri dönemezdi.

Hareket etmeye devam etti, tırnaklarını derisinde gezdirmeye ve saymaya devam etti. Her adımda bir deri sıyrığı ve sonra aniden hedefine ulaştı,

ve ona doğru attığı tüm o adımlar bir bulanıklıktı. Derin bir nefes almayı başardı. Ellerini sakinleştirmek için. Ve sonra, nispeten sakin bir selamlama: "İyi akşamlar, Prens Alder."

Kalabalığa anlatmaya başladığı eğlenceli hikâyeye devam etmek için ağzını açmıştı ama onu karşılamak için döndüğünde yavaşça kapattı.

"Ah. İyi akşamlar, Casia." Kadının adı adamın dudaklarından yuvarlandı ve çoktan tükettiğinden şüphelendiği bol miktarda alkolle daha yumuşak bir hale geldi. Adam onun elini tuttu ve öptü. "Seni ordumun baş generaliyle tanıştırdığımı sanmıyorum. Bu Kolvar Aendryr." Kırlaşmış saçları ve kendi gözleriyle aynı tuhaf, bakır rengi gözleri olan bir elfi işaret etti. General Kolvar küçük bir selam verdi. "Ve bu da Mistwilde Sarayı'ndan Lord Taron Kallas," diye ekledi, çocuksu bir yüzü ve boğazından yukarı doğru uzanan sivri bir yara izi olan uzun boylu bir erkeği başıyla işaret ederek. "Leydi Sarith'in kuzeni."

Cas her ikisini de selamladı, Prens Alder'in isimlerini ve bilgilerini hızlıca saydığı bir düzine kişiyle birlikte. Diğerlerinden bazıları ortak dili Prens kadar akıcı konuşmıyor gibiydi, bu yüzden selamlaşmaları çoğunlukla gülümseme ve baş sallamadan ibaretti.

Prens tanıştırma telaşını nihayet bitirdi ve dikkatini tamamen Casia'ya çevirdi. "Şimdi, benden istediğin bir şey var mıydı Casia?"

"Pek çok şey." Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Yani, konuğumuz gereken daha pek çok Gey var," dedi Cas sert bir sesle. "Ve ben bunu akşam yemeğinden önce yapabileceğimizi umuyordum."

Ona her zamanki kibar gülümsemesini verdi. "Evet, böyle bir şey söyleyeceğinden korkuyordum."

Karşılığında ağzını dostça bir gülümsemeye alıştırdı ama bakışları sert ve ısrarcı bir hal aldı.

Bir an için onu düşündü, ta ki aniden iç çekiyormuş gibi görünene kadar. Bakışları onları izleyen gruba doğru eğildi. "Biraz zamana ihtiyacım var dostlarım. Akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek. Bu arada, keyfinize bakın!"

Kısa bir şaşkınlık anından sonra grup dağıldı, kendi aralarında usulca konuşmaya başladılar ve prene birkaç meraklı bakış fırlattılar.

"Biliyorsun," dedi, "eğer bana patronluk taslamana izin verdiğim duyulursa, mahvolurum."

"Düşüğünüz her yerden sağ çıkacağınıza eminim." Cas'ın gözleri General Kolvar'ın Elander'in daha önce konuştuğu muhafıza doğru ilerleyişini takip etti. "Şu sizin general..." diye başladı bir an düşündükten sonra "...tam olarak kaç kişiye komuta ediyor?"

"Casia, benim sevgili küçük kraliçem, şu anda bile hâlâ bu konuyu mu konuşuyorsun? Hiç çalışmayı bırakıp *keyfine* baktın mı? Bu bir parti, biliyorsun. Bunu yeterince belli etmedim mi?" Son bölümün olasılığı konusunda gerçekten endişeli görünüyordu ve yoldan geçen bir hizmetçinin tepsisinden bir içki alıp ona sundu - sanki bir şeyleri düzeltmek istercesine.

Cas içkiyi aldı ama yudumlamadı. "Arkadaşlığımızı kutluyor muyuz, kutlamıyor muyuz?" Etraflarını saran ihtişamı işaret etti.

"Öyleyiz."

"O zaman belki de birbirimize nasıl yardım etmeyi planladığınızı daha ayrıntılı bir şekilde tartışmalıyız. *Arkadaş* olarak. Aksi takdirde tüm bunlar biraz erken gibi görünüyor."

"Seninle arkadaşlığın oldukça sıkı koşulları var, değil mi?"

Bu

mu "Başından beri bu konuda açık sözlü olduğuma inanıyorum."

"Ve şimdi ona karşı da dürüst olması gerektiğini hissediyordu, aksi takdirde ondan tekrar kaçtı.

"Bu gece doğrudan şahdamarına saldıracaksın, ha?" diye düşündü. "Gerçi bunu şimdiye kadar beklemem gerekirdi sanırım."

"Geçmişte bunun sorunları sona erdirmek için etkili bir yol olduğunu gördüm."

"Yeterince doğru." Güldü. "Ama bıçaklarınızı bırakıp benimle dans etmeye ne dersiniz? Müziğin nabzı eşliğinde bir şeyler tartışabiliriz. Bu kulağa nedense daha keyifli geliyor."

"Keyifli olacağını düşünüyorsanız dans yeteneğimi abartıyorsunuz."

Kahkahası bu sefer daha da yüksekti. Ama bu kahkahaların arasında giderek artan bir endişe hissediyordu; hâlâ hızlı bir çıkış yapmayı düşünüyordu, değil mi?

İçkisini yakındaki bir masaya bıraktı ve sonra adamın kaçmasına fırsat vermeden elini tutup beline götürdü.

Adam kızın diğer elini tuttu ve birlikte odanın ortasına doğru vals yaparak ilerlediler.

gitti. Cas üzerlerindeki tüm bakışların farkındaydı ama kendi bakışlarını Prens Alder'a ve onun umursamaz gülümsemesine kilitlemişti.

"Arkadaşlığımız için öne sürdüğün koşulları ne kadar reddedersem reddedeyim, bu koşullardan vazgeçmeyeceğin sonucuna vardım," dedi biraz alaycı bir tavırla. "Haksız mıyım?"

"Acımasız," diye hatırlattı ona.

Bu geceden bir sonuç çıkmazsa gerçekten vazgeçmeyi planladığını bilmesine gerek yoktu.

"Benimle kaçmayı bir kez daha düşündün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Seni iyi saklayabilirim."

"Karanlık Tanrı beni bulur."

"Eğer o zaman geldiğinde, basitçe... her şeye *son* verebilirsin."

"Kendimi öldüreceğimi mi söylüyorsun? Ne kadar onurlu."

"*Noblesmor*. Asil bir ölüm. Benim türüm bunu uzun yaşamları rahatsızlık noktasına yaklaştığında yapar."

"Eğer gidersem, Malaphar'ın beni lanetlediği yükseliş işareti başka birine geçecek ve karmaşa devam edecek." Çenesini dikleştirdi. "Bu benim savaşım, Prens Alder. Bunu tüm *rahatsızlıklarıyla* birlikte kabul ettim."

Elinde içki tepsisiyle onlara doğru yaklaşmakta olan bir hizmetkâra baktı, Cas'ın pek de ince olmayan bir kulak misafiri olma çabası olarak gördüğü bir bakıştı bu. "Sana daha önce verdiğim şarabı içmemişsin," diye yorumladı Alder. "Bir bardak daha ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Misafirperverliğimi sürekli reddederek beni yaralıyorsun, biliyorsun."

Sırıtişından hiç de yaralı olmadığı anlaşılıyordu. Yine de gereksiz yere kavgacı görünmek istemedi ve bu konuda ona karşı dürüst olmaya karar verdi: "Bu diyarda tanımadığım çok sayıda yiyecek ve içecek fark ettim. Alınma ama bazılarının onları tüketenler üzerinde rahatsız edici etkileri olduğunu gördüm, bu yüzden..."

Sırıtişi daha da genişledi. "Çoğu zararsız. Biz sadece eğlenmeyi seviyoruz, hepsi bu." Onu odanın kenarları boyunca uzanan tezgâhlardan birine doğru yönlendirdi ve çeşitli renklerdeki sıvıların belirli şişelerini gösterebilmek için danslarını yavaşlattı. "Örneğin şu özel içecek

Sadece Bloodstone Dağları'nın kuzey eteklerinde yetişen abseth meyveleriyle yapılır ve sesinizi geçici olarak değiştirir. Hiç şarkı söyleyebilmeyi dilediniz mi? Eğer öyleyse işte size fırsat. Aynı meyvelerden, Mimik ruhunun ilahi büyüünden farklı olarak, kişinin görünüşünü kısa süreliğine değiştirebilen başka bir iksir yapıyoruz. O ruhun özellikle karanlık gecelerde hala o tepelerde dolaştığını ve bu yüzden oradaki bitkilerin onun büyüyle kaplandığını söylüyorlar."

Tezgâha baktı, sonsuz gibi görünen içecekleri inceledi ve hepsinin ne tür çarpıtılmış, küçük büyüler içerdiğini merak etti.

Cas şimdi bile, diye düşündü, elfler hâlâ ilahi varlıklardan büyüyü söküp almaya çalışıyor, bir yandan da büyüyü kurcalıyor ve kendi kontrolleri altına almaya çalışıyorlardı. Geçmişte kullandığı kaçak büyü kristallerini ilk yaratanların elfler olduğunu hep duymuştu ve bu da o hikâyelerin doğruluğunun bir başka kanıtı gibi görünüyordu.

"Peki ya masanın üzerindeki tohumlar?" diye devam etti prens. "Tek bir ısırk insanı uçuyormuş gibi hissettiriyor, bunun iddia edildiğini duymuştum ama kendim hiç denemedim. Ama gece daha yeni başladı; belki ikimiz de deneyebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Sadece dans etmekle yetineceğim, teşekkürler."

"Pekâlâ o zaman." Yenilenmiş bir güçle dansa geri döndü, müzikle eş zamanlı olarak onu önce dışarı sonra da kendisine doğru döndürdü. Gözleri bir an için kızın elbisesinin hareketini takip etti -elbiseden dökülüyormuş gibi görünen altın parıltıları- sonra tekrar kızın bakışlarıyla buluştu.

Topluluk bir şarkıyı bitirdi ve ardından bir diğerine başladı, bu seferki bir öncekinden daha yüksek sesle ve daha neşeliydi. Şarap giderek daha özgürce akıyordu. Masalara serilen yemeklerin kokusu havaya sinmişti. Masaların etrafındaki sohbetler giderek daha da şamatalı bir hal alıyordu ve Cas sanki akşam çoktan elinden kayıp gitmeye başlamış gibi hissediyordu.

Bakışlarını Prens Alder'inkilerle sabit tuttu ve konuşmayı tekrar istediği yere nasıl getirebileceğini düşünmeye çalıştı ama Prens Alder daha o konuşmadan tekrar konuştu: "Benden bir ordu koparmanın başka bir yolunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Belki," diye itiraf etti.

"Sana tüm bu savaş saçmalıklarıyla ilgisi olmayan bir şey sorabilir miyim?" Sertleşti ama zorla başını salladı. "Elbette."

"Anladığımı kadarıyla kardeşimi çok iyi tanıyorsunuz."

Beklediği konu bu değildi.

"Biz... biz birkaç yıldır birlikte yaşıyor ve çalışıyoruz," dedi. "Ve evet, çok yakınız. Aslında o benim ağabeyim."

Kardeş kelimesini duyunca biraz tuhaf bir şekilde nefes aldı.

Ondan sonra uzun bir süre konuşmadı ama kız sessizliği okuyabildiğini düşündü. Onun bu bakışını biliyordu, çünkü bu bakışın ardındaki duyguyu biliyordu. Kaybolmuş birinin, ailesinden koparılmış birinin bakışıydı bu.

-Ya da belki de kökleri hiçbir zaman gerçekten atılmamıştı.

Daha önce olduğu gibi, babası ölmeden *önce* bile bu koridorlarda çok yalnız bir hayat yaşadığını hissetti. Laurent'ı görmek herhalde bu yalnızlığı daha da artırıyordu; gerçek kardeşler olarak büyüselerdi nasıl olurdu acaba?

Ya da onun kadar şanslı olsaydı ve kendi ailesini bulsaydı?

"Sadece sana bir şeyden bahsetti mi diye merak ettim, şey hakkında..." Gözleri yukarı baktı ve odak noktasından kaydı ve "*Şey, ben,*" derken onunla olduğu kadar tavanla da konuşuyor gibiydi.

Cas'ın kalbi öyle bir sıkıştı ki, kısa bir süre için görevini unuttu. "Düşüncelerini her zaman açık açık söylemez," dedi ona.

Prens sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Ama sanırım sizinle tanıştığına memnun oldu," diye ekledi.

Yalan söylüyor olabileceğini düşünmüş gibi ona baktı, ama sonunda yine de ona minnettar bir gülümseme verdi. "Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı. Teknik olarak ait olduğu felaket ailenin dışında bir ailesi olmasına sevindim."

"Siz de onun ailesisiniz," diye ısrar etti.

Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Öyle düşünmesini isterim."

Belki alçak bir vuruştı ama kendini söylemekten alıkoyamadı: "O zaman ona yardım et. O benim müttefikim ve bu yüzden onun da en az benim kadar yardımınıza ihtiyacı var."

Derin bir nefes aldı. Ama aralarındaki duvar çatlamış, onun geçebileceği kadar büyük bir açıklık ortaya çıkmış gibiydi ve o da devam etti: "Bu geceden sonra senden başka bir şey istemeyeceğim. Eğer bize yardım etmezsen, Laurent ve diğer tüm müttefiklerimle birlikte yoluma devam etmek zorunda kalacağım." Nefesini tutup onun cevabını beklerken oda onun etrafında sallanıp duruyor gibiydi.

Lütfen, diye düşündü, *sadece evet de.*

Ama uzun ve ağır bir duraksamadan sonra tek söylediği şu oldu: "Sizleri misafir etmek çok güzeldi."

Kalbi sıkıştı.

Aslında kendisinden daha inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Başarısız olmuştu.

"Bu arada bu gece çok güzel görünüyorsun," diye ekledi. "Elbise sana beklediğim kadar yakışmış."

İltifat daha çok bir hakaret gibi geldi; şu anda güzel görünmek umurunda değildi. Bu yenilgi karşısında kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir elbise yoktu.

Uyuşmuştu, cevap veremiyordu. Aralarındaki aşılmaz gibi görünen farklılıklara rağmen, birdenbire çok yakın görünmüştü. Çok yakın.

Birden odanın diğer tarafından kendisine ters ters bakan Leydi Sarith'in farkına vardı.

Cas çenesini kaldırdı ve sesini sabit tutmak için mücadele etti: "Karıınız sizinle dans etmeye hevesli görünüyor, prensim."

"Şüpheli." Gülümsemesi kederli bir nitelik kazanmıştı. "Ama sanırım yine de ondan beni onurlandırmasını istemeliyim."

Başını salladı; yenilginin tadı ağzını ekşitirken yapabildiği tek şey buydu. Uzaklaşmaya başladı ama adam kolunu daha sıkı tuttu.

"Son bir soru." Adam tereddüt etti.

Kadın bekledi.

"Kardeşimin benimle tanıştığına memnun olduğunu söylerken dürüst müydün?"

Ona sadece *hayır* diyebilirdi. Bunu yapmak, onun yüz ifadesindeki o zayıf umudu da az önce kendisinininkini ezdiği gibi iyice ezmek *isteyen* acı bir yanı vardı.

Ama onun yerine, Leydi Sarith'in yüzünü göremeyecek şekilde başını eğdi ve "Evet. Gerçek kimliğini açıkladı çünkü seninle tanışmak istiyordu. Ve sizin babanızdan daha iyi bir insan olabileceğinize, bize yardım edebileceğinize inandığı için." Omuz silkti. "Bana söylediği buydu zaten."

"Daha iyi bir insan mı?" Kısa, neredeyse vahşi bir kahkaha attı. "Buna neden inansın ki? Neden *herhangi* biriniz buna inansın ki?"

"Laurent adına konuşamam. Ama kendime gelince... Bu dünya karanlık bir yer Prens Alder. Ve ben pek çok kişiden daha fazla incindim." Bakışları odayı taradı, Leydi Sarith'ten kaçındı ve sırayla her bir arkadaşını kısaca yakaladı. "Ama aynı zamanda pek çok insandan da *yardım* gördüm. Bu yüzden yardımcılar aramaya devam ediyorum."

Yavaşça onu tutmayı bıraktı.

"Ve eğer siz onlardan biri olmayacaksanız," diye ekledi, "o zaman yoluma devam edip başkalarını aramaya devam edeceğim, çünkü onların dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum."

Buna hiçbir şey söylemedi.

Başını hafifçe eğerek özür diledi ve arkasını döndü.

Zev ve Nessa yakınlarda duruyordu ve prens ona seslenmeden önce onları rahatlatmak için yolu yarılamıştı. Durdu ama prensin ona yaklaştığını duysa bile sırtını ona dönmedi. Savaşı kaybetmişti. En azından yüzüne yayılan hayal kırıklığını göremezdi.

Sadece onun duyabileceği alçak bir sesle konuşacak kadar yaklaştı: "General Kolvar'a bir ön ittifak anlaşması hazırlatacağım," dedi. "Daha önce sorduğunuz soruya cevap vermek için emrimde beş bin kişi var. Mistwilde Kralı ve Kraliçesi'ne saraylarımızın kadim bağlarını onurlandırmaları çağrısında bulunursam -ki bunu yapacaklarına inanıyorum- bundan daha da fazlası. Ve size yardım etmek için elimizden ne gelirse yapacağız."

Ona döndü, şaka yaptığından neredeyse emindi ve kendisine güldüğünü görmeyi bekliyordu.

Ama yüzü hiç görmediği kadar ciddiye.

"Ben hala bunun anlamsız olduğuna inanıyorum," dedi. "Aptalca. Ama eğer dünya kaosa sürüklenecekse, o zaman ben de sizinle birlikte sürüklenmek isterim."

Cevap veremedi; ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Umarım birkaç gün daha burada kalırsınız, çünkü hala çözülmesi gereken çok sayıda ayrıntı var ve bunu yüz yüze yapmamızı tercih ederim."

"Ben...evet. Tabii ki. Teşekkür ederim."

"Çok iyi o zaman. Akşamın geri kalanının tadını çıkarın." Belinden eğildi, yavaşça ayağa kalktı ve sonra odayı geçerek karısının yanına gitti.

Cas olduğu yerde kalakalmış, zihni ve kalbi hızla çarparken, tek bir düşünce ya da duyguda karar kılamıyordu. Almak için geldiği şeyi tam olarak almıştı ama yine de...

Son zamanlarda kazandıkları pek çok zafer gibi bu da bir uyarıyla birlikte geldi.

Yakında Moreth Kralı olacak adamın karısını dans pistine götürmesini izlerken, Nessa ve Rhea ile daha önce yaptığı konuşma zihninde yeniden canlandı.

Bu saraydaki bölünme gerçektir ve tehlikeliydi ve daha önce Sarith'in etrafında toplanmış olanlar

geleceğın kral ve kraliçesinin dans ettiğini
fark etti.

Çoğú *ona* ters ters bakıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-TWO

GEÇENİN KARANLIĞI TAMAMEN ÇÖKMÜŞTÜ VE CAS

Avludaki bir bankta o kadar uzun süre oturmuştu ki vücudunun alt kısmındaki hisleri kaybetmeye başlamıştı.

İçeride olmalıydı. Soylularla ve eninde sonunda kendisine hesap verecek olan askerlerle kaynaşıyor olmalıydı. Ama görünen o ki sınırına ulaşmıştı. Bu kaçma ihtiyacı sinir bozucuydu. Az önce kendisine bağlılık yemini eden prensin önünde nefes nefese kalmaktan daha iyiydi ama yine de...

Sürekli olarak tüm bu güçlü müttefiklerinin ve düşmanlarının onu anlamasını - boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etmesini - engellemeye çalışıyormuş gibi hissediyordu ve bu çok yorucuydu ve sadece yalnız kalmak istiyordu.

Ve son bir saatin büyük bir kısmında da öyleydi.

Elbette bu sonsuza dek süremezdi; sonunda arkasındaki çakıllı yolda botların sesini duydu. Yaklaşanın Elander olduğunu anlamak için gözlerini ayaklarının dibindeki çiçeklerden ayırmasına gerek kalmadı; onun enerjisini bastırılmış haliyle bile tanıyordu.

"Beni buldun," dedi. "Her zaman bulurum, değil mi?"

Titremelerini gizlemek için ellerini kollarının altına sıkıştırdı.

"Sen iyi misin?"

Yüzünü ona doğru eğdi. "Evet. Sadece... içerisi çok kalabalıktı. Çok fazla yüz, çok fazla karmaşık şey vardı. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Nefes almak zorlaşıyordu."

Başını salladı, kapıya doğru baktı, tereddütlü görünüyordu.

Sessizce, "İstersen kalabilirsin," dedi.

Oturdu. Sessiz ve sabırlı bir şekilde durdu, kadın sakinliğini bulup kendini onun içinde merkezlerken. Uzun zaman aldı ama onu acele ettirmedi. Sadece onun yanında bekledi.

"Prens Alder ordusunu Sadira'nınkiyle birleştirmeyi kabul etti," dedi sonunda ona. "Mistwilde yöneticilerinin de bu davaya katılacağını düşünüyor."

Elander neredeyse, prens dans pistinde arkasından seslendiğinde hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. "Bu harika bir haber," dedi.

"Bunun olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyorum."

Bakışları hayranlık doluydu. "Senden olağanüstü bir kraliçe olacağını düşündüğümü daha önce söylemiş miydim?"

Kızardı. "Olabilir. Ama şu anda numara yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ayağım takıldı ve başka birinin hayatına girdim." Adam bununla alay etti ama o devam etti: "Ve bu daha yeni başlıyor, değil mi?" Başını eğerken bankın kenarlarını sıktı ve tekrar dengesini bulmaya çalıştı. "Bilmiyorum. Sanki yaptığım hiçbir şey yeterli değilmiş gibi geliyor. Artık ordum için binlerce askerim daha var, ama ne amaçla? Geçtiğimiz günlerde kendimi... bu diyarın dışındaki her şeyden o kadar kopuk hissettim ki, karşı karşıya olduğumuz bazı şeyleri neredeyse unutmuştum.

"Buradan ayrıldığımızda, o şeylere geri döneceğiz, örneğin... *biz* sorununa geri döneceğiz." Eli yüzündeki izi takip etti ve bakışları onun kendi teninde taşıdığı ize kaydı. "Bu sorun için sahip olduğumuz tüm çözümler hâlâ sadece birer teori ve ben sadece..." Sırf elleriyle bir şeyler yapmak istediği için eğildi ve ayaklarının dibindeki çiçeklerden birkaçını kopardı.

"Tüm bunları henüz düşünmeyelim," diye önerdi, sesi endişeyle yumuşaktı.

"Onları düşünmeden edemiyorum, Elander."

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti ama sonra yine sustu.

Başını onun göğsüne koydu. Gözlerini kapattı. Şimdi kilometrelerce uzaktaymış gibi gelen partiden gelen müziği dinledi ve elindeki çiçekleri kopardı, yapraklarını teker teker kopardı, ta ki sadece çıplak sapları kalana kadar. O sapları avucunun içinde ezdi. Bir endişe ürpertisi vücudunu sallamaya çalıştı, ama kendini bu ürpertiden kurtardı. Çoğunlukla.

"Bana şu anda neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Elander, parmakları kolunu okşayarak arkasında kabarık bir iz bıraktı. "Buradan ayrıldığımızda değil. Yarın değil, ertesi gün değil, sadece şimdi."

"Buna bir cevap bile düşünemiyorum. Sağlıklı düşünemeyecek kadar stresliyim."

Bir duraklama ve sonra: "Stres atmanıza yardımcı olmamı ister misiniz?"

Başını adamın omzundan kaldırdı ve adamın onu hâlâ endişeli ama aynı zamanda eğlenen bir bakışla izlediğini gördü - muhtemelen yüzünün kızardığını hissetmişti.

"*Dans etmekten* bahsediyorum." Ayağa kalktı, kızın elini tuttu ve onu kendine çekti. "Kanıtlanmış bir ruh hali yükseltici, biliyorsun."

"Yatay dans demek istiyorsun sanırım?" Sesine bir parça umut karışmıştı ve bu da onu gülümsetti.

"Bu, bunu yapmanın bir yolu,"

dedi. "Birçoğundan sadece biri."

"Başkalarını da tanıyorum."

Arzu, karnının derinliklerinde kıpırdandı. Bu onu bir anlığına da olsa diğer tüm düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ve şimdi de diğerlerini merak ediyorum."

Elini daha sıkı tutup onu banktan uzaklaştırırken gülümsemesi değişti.

İçeriden gelen müzik yumuşamıştı; sanki dans yerini ziyafete bırakmış gibiydi. Cas her an o ziyafete dönmek için çağrılabilceğinden şüpheleniyordu ve bu düşünce hâlâ... felç ediciydi.

Elander sanki bu düşünceleri hissedebiliyormuş gibi onu kendine yaklaştırdı. Arnavut kaldırımı ve toprak yollarda yavaş, büyüleyici bir dansla birlikte hareket ettiler. Bir süre sonra bir elini kızın sırtının küçük kısmına bastırdı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Başını aşağı eğip dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirebileceği kadar yakın.

"Dans etmeyi bile sevmiyorum," diye mırıldandı, adamın dudakları onunkilerden uzaklaşırken.

"Ben de bilmiyorum," dedi ve onu göğsüne doğru çekmeden önce yavaş bir daire çizerek yüzünü ona döndü. Kolu kızın beline dolandı ve çenesi kızın omzuna yaslandı, "ama yine de aniden bütün gece bunu yapabilecekmişim gibi hissediyorum" dedi.

"Ben de." Onun güçlü kollarının, boynu ile omzu arasındaki kıvrımı ısıtan teninin verdiği hissin tadını çıkararak ona karşı daha da gevşedi. Yüzünü gökyüzüne doğru eğdi. Onun da bakışlarını takip ettiğini hissetti ve birlikte bulutların yarı gizlediği turuncu aya baktılar.

Diğerleri etraflarında, üstlerindeki köprüde, partiye girip çıktılar. Onlara pek aldırış etmedi. Elander'in iki eli de şimdi onun belindeydi. Ara sıra daha aşağıya kayıyor, kalçalarının ve uyluklarının kıvrımları ve eğimleri boyunca geziniyor, sonra tekrar karnındaki yerlerine dönüyorlardı. Yüzü saçlarına sokuluyor, bir an saçlarının yumuşak dalgalarını öpüyor, bir sonraki an ise sadece onu içine çekiyordu.

Birkaç dakika sonra ağzını kızın kulağına götürdü ve "Bunun dans sayılacağını sanmıyorum" diye fısıldadı.

"Saçmalık. Bu gece yaptığım en keyifli dans bu."

"Gerçekten mi? Daha önce prensle eğleniyor gibi görünüyordun." Ses tonu alaycıydı, ancak sözlerinin yüzeyinin hemen altında gizlenen başka bir şey vardı. Daha karanlık bir şey.

Teni karıncalandı ve içinden sıcaklık fışkırdı; oynamak için o karanlığı dışarı çekmek istedi.

Belki de *bu* gece ihtiyacı olan şey *buydu*.

Vücudunun kıvrımlarını onunkilere daha sıkı bastırdı ve adam da buna bir elini bir kez daha belinin altına kaydırarak karşılık verdi, elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinden iç uyluklarında daireler çizdi.

"Kıskandın mı?" diye sordu ona.

Güldü. "Sadece beklemek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradım. Yine de Prens Alder'ı sizi kendisine istediği için suçlayamam."

"Hayır mı?"

"Hayır." Tekrar yüz yüze gelmeleri için onu döndürdü ve bakışları vücudunu okşarken şöyle dedi: "Bunu sana daha önce de söyledim ama tekrar söyleyeceğim: Bu gece özellikle nefes kesici görünüyorsun."

"Evet; Prens de aynı şeyi söyledi."

Gözlerini devirdi. "Sana olan bariz ilgisinden dolayı endişelenmeli miyim?"

"Belki." Omuz silkti ve bakışlarını yakındaki bir balkona, genç bir elfin içkisini yudumlarken ay ışığında parlayan bulutlara baktığı yere doğru kaldırdı. "Sivri kulaklara karşı bir zaafım var."

"Aslında beni kıskandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Sırıttı. "İşe yarıyor mu?"

Sırıtişına karşılık verdi ama tıpkı sessiz sesi gibi bu seste de karanlık bir şeyler vardı. Kaba ve *evcilleşmemiş* bir şey. Kadının elbisesini avuçladı ve onu kendine doğru çekti, neredeyse dengesini kaybedecek kadar hızlı bir şekilde sarsıldı. "Burası benim baskın olduğum kısım mı?"

ve sahiplenici?" Daha önce oturdukları bankın yanındaki sarmaşıklarla kaplı masaya doğru başıyla işaret etti. "Seni şuradaki masaya atıp üzerinde hak iddia edeyim mi?"

"Şimdilik iyi görünüyor."

Burnu onunkine çarptı. Nefesi dudaklarının üzerine düştü, ılıktı ve içtiği şarabın tatlılığıyla doluydu. Güzel kokuyordu. Her zaman olduğu gibi güzel kokuyordu; sedir, kış ve diğer karanlık, vahşi şeyler gibi. "Ne dilediğine dikkat et," diye uyardı.

Onu masaya doğru geri çekti.

Sarmaşıklarla kaplı taşa sadece birkaç santim kalana kadar onunla birlikte adım adım ilerledi. Sonra parmak uçlarında durdu ve dudaklarını onunkilere bastırdı. *Onu* döndürüp masaya bastırarak kadar dikkatini dağıttı.

"Sanırım şu anda güvendeyim," diye alay etti, ağzını yavaşça onunkinden uzaklaştırarak, "bir dinleyicimiz olduğunu düşünürsek." Balkondaki elfe doğru başını salladı, az önce ona bir arkadaşı katılmıştı.

"Bunun seni güvende yapacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Bakışlarını tekrar Elander'a çevirdi ve onu sadece ona bakarken buldu, sanki balkon sakinlerinin -ya da yakınlarda ses çıkaran diğer sayısız varlığın-varlığını bile fark etmemiş gibiydi.

"Seni bu bahçenin ortasına götüreceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Tam önlerinde mi?" Güldü - ama adamın ona bakma şekli gülüşünün istemediğinden daha soluk ve zayıf çıkmasına neden oldu.

Sonunda söz konusu seyirciye doğru baktı ve dudakları öncekinden çok daha belirgin, çok daha hınzır bir niyetle kıvrıldı. Sonra gözleri tekrar onunkilere dikildi, karanlık ve için için yanan gözlerle, "Sana söz veriyorum, yapacağım. Ve senin içinde olduğum süre boyunca onlara dik dik bakacağım. Onları ve başka kim izlemek isterse."

Yutkundu, kelimeler aradı. Aklına

hiçbir şey gelmedi.

Onun suskun dudaklarını öptü ve "Böyle kızardığında çok güzel oluyorsun," diye fısıldarken ağzını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Daha da derin bir şekilde kızardı.

Çenesini parmaklarının arasına aldı ve bakışlarını kendi bakışlarına kaldırdı. "Eğer harekete geçmemi istemiyorsan beni kışkırtma, Thorn. O elbisenin içinde çok iyi görünüyorsun.

elbise ve benim de kendimi kontrol edebileceğim tek şey bu." Masanın kenarına oturdu ve onu kucağına çekti.

Elleri elbisesinin eteklerini yukarı itti ve sonunda teni buldular.

"Kıskanç." Boğazının çukurunda gezinen öpücüklerin arasında alay etti. "Sanki kıskanmak için bir nedenim varmış gibi."

"Kendimizden emin değil miyiz?" "Evet. Ben güveniyorum."

Cevap vermeye başladı, ama söylemeye çalıştığı her neyse, adam parmaklarını kalçasının iç kısmında gezdirirken kayboldu ve zihni bir anlığına, mutluluktan bomboş kaldı.

"Ama istersen devam edebilir ve kalkabilirsin." Kız kıpırdamayınca adam gülümsedi ve ekledi: "Yine de kalkmak istemiyorsun çünkü daha yükseğe uzanacağımı umuyordun, değil mi?"

Kollarını adamın boynuna doladı ve bir zevk dalgası neredeyse onu ele geçirirken kendini sabitledi. "Belki de öyleydim."

Bu sözler üzerine gözleri daha da karardı. Ama daha yükseğe uzanmak yerine dizini kaldırdı ve onu tamamen kucağına kaydırды. Bacağını ona doğru kaldırdı, böylece arka tarafına bastıran sertlik varken, farklı, zonklayan bir sertlik ön tarafıyla buluştu. Aralarında hâlâ kat kat giysiler varken bile dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Elleri kalçalarına gitti, onları sıkıca kavradı ve onu kendine doğru daha fazla çekti.

Başı geriye düştü ve zevkle iç geçirmemek için kendini zor tuttu çünkü yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Sese doğru dönmeye başladı ama Elander yüzünün yan tarafını yakaladı ve dikkatini tekrar ona çekti.

"Başka bir yere gidebiliriz," dedi ona.

"Oh, daha özel bir yere mi razı olacaksın?"

Sırıttı. "Sen istemediğin sürece seni bu masanın üzerine atıp burada sahiplenmeme gerek yok." Başparmağı dudaklarında gezindi ve onları ayırdı. "Çünkü bu gece seninle işim bitmeden önce, benim olup olmadığın konusunda hiçbir şüphe kalmayacak. Kapalı kapılar ardında olsak da olmasak da tüm bu âlem bunun kanıtlarını duyacak. Bundan emin olacağım."

Kalbi hızla çarpıyordu. Nefesleri hızlı ve sığdı. Konuşmak imkânsız görünüyordu. Ama ne söylemek istediğini biliyordu - onu yalnız istediğini. Bunu *kapalı kapılar ardında* test etmek istiyordu.

Adamın kucağından indi, sonra da onu peşinden sürükleyerek hareket etti. Paylaştıkları oda hemen köşede idi. Sıcaklığın, çalınan öpücüklerin, ellerin kıyafetleri karıştırıp çekiştirdiği bir bulanıklık içinde oraya ulaştılar.

Kadın kapıyı arkalarından kapattıktan hemen sonra, adam onu kapıya yasladı.

Parmakları elbisesinin arkasındaki bağlarla boğuşurken ağzı onunkini sardı. Üstteki bağlar çabucak çözüldü, öyle ki korse, altındaki payandalarla birlikte aşağı kaydı ve göğüslerini yukarı iterek saten kafeslerinden kurtardı. Onlarla hevesle buluştu, kıvrımlarını okşadı ve parmaklarını yeni açığa çıkmış, kadifemsi tepelerin üzerinde gezdirdi, bu tepeleri sert ve ağzının sahiplenmesine hazır bıraktı.

Elleri giysisinin altından kayarak karnının sert hatlarını izledi, kumaşı yukarı doğru iterek hem ceketinden hem de gömleğinden kurtulacak kadar uzun süre durakladı. Dikkatini bir kez daha elbisesinin bağlarına vermeden önce onları bir kenara fırlattı.

Bu sefer daha yavaş hareket etti, ortaya çıkardığı her yeni santim tenin tadını çıkardı. Elbise sonunda ayaklarının dibinde hâlâ parıldayan bir yığın haline geldi. Altındaki her şey bir an sonra ona katıldı, ta ki kadın onun önünde çıplak, koyu renkli ahşap kapıya karşı soluk bir silüet olarak kalana kadar. Sonra ondan uzaklaştı, sadece karanlık ve arzuyla yanan gözlerle onun tamamını inceleyebileceği kadar uzağa eğildi.

"Nefes kesici," dedi.

"Bundan zaten bahsetmiştin. İki kez."

Dudaklarını onunkilere bastırırken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu. "Unuttuysan diye söylüyorum."

Elini tuttu ve onu yakında duran kanepeye çekti. Onu kanepenin üzerine yatırdı.

Ve sonra önünde diz çöktü, eli sırtının küçük kısmına doğru kayarak onu ağzıyla buluşması için öne doğru çekti. Hassas kıvrımlarına ılık ve ağır bir şekilde düşen ilk nefesle sırtı kavislendi. Dili, nefesin can verdiği aynı sinir uçlarını takip etti ve yumuşak bir inilti kızıdan kaçtı.

Adamın dili bu sese karşılık olarak kadının içine girdi ve kadın, adam her iki bacağına kavrayıp onu sabit tutana kadar kadife minderlere doğru kıvrandı.

Bu odada neler olduğunu tüm aleme duyurma sözünü yerine getirmeye kararlı görünüyordu ve çok geçmeden ağzından çıkan sesler artık yumuşak değildi.

Tam olarak *insan* bile değillerdi.

Adam dilini ona karşı kullanmaya devam ederken ellerini adamın saçlarında gezdirdi. Onun durmasını istemiyordu. Ama kontrol etmesi gerekiyordu, yoksa işini bitirmek için tamamen onun merhametine kalacaktı ve onunla işinin bitmesine hazır değildi.

Elleri onu yeterince geriye iterek doğrulmasını sağladı. Adam hiçbir şeyi kaçırmadı; sadece dudaklarını ve dilini kadının karnında, göğüslerinde ve boğazında gezdirmeye başladı.

Hâlâ saçlarında olan tutuşunu sıkılaştırdı, yolun geri kalanında tökezleyerek ayağa kalkarken ağzını kendi ağzına çekti ve onu birkaç dakika önce onu memnun ettiği gibi şiddetle öptü. Kendini o şiddetin içinde, adamın dilinin onunkiyle dans ettiği hissinde kaybetti. Dişleri onun dudağını yakaladı. Yavaşça ısırды, bu da içinden ürpertiler geçiren bir inilti çıkardı.

Elleri huzursuzlaştı. Ellerini adamın pantolonunun kemerine götürdü, kemeri çözdü ve adamın tüm ereksiyon halindeki boyu serbest kalana kadar onu soymaya devam etti.

Parmakları o etkileyici uzunluğu okşadı. Adamın ağzı boynuna bastırdı. Zevkinin derin sesleri teninde gürledi ve aniden daha fazlasına ihtiyaç duydu - dokunuşundan, dudaklarından, avucunda zonklayan uyarılmasından daha fazlasına. O zonklamayı *içinde* hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ağzını onun kulağına yaklaştırdı. Bir an duraksadı, dudakları kulak memesini okşadı, ciğerleri saçlarına sinmiş o sarhoş edici kış kokusunu içine çekti ve sonra fısıldadı, "Sanırım bu senin baskın ve sahiplenici olduğun kısım."

"Burada seni üzerine atacak bir masa yok," diye cevap verdi hırıltılı nefesler arasında. Onu görebilmek için geri çekildi, gözleri sadece tahmin edebileceği düşüncelerle yanıyordu. "Ama birkaç dakika önce şu kapıya karşı çok güzel görünüyordun..."

Bir an sonra tekrar kapıya dayanmış, ahşaba o kadar hızlı ve sert bir şekilde bastırılmıştı ki nefesi kesilmişti.

Onun yakalamasını beklemedi.

Bacaklarından birini kaldırarak kalçalarını daha iyi hizalanmaları için eğdi. Bakışları tekrar onunkileri aldı ve ereksiyonunun ucunu kadının girişine yönlendirirken bakışlarını korudu. "Bu bir masa değil," dedi etrafındaki kapıya bakarak, "ama yeterli olacaktır."

İkisinin de uyarılmışlığının kayganlığı, adamın kızın içine kolayca kaymasına yardımcı oldu ve sonra aynı zahmetsizlikle onu kaldırdı, bacaklarını etrafına sardı ve onu kendisiyle kapı arasına sıkıştırdı.

Onun gücünü iş başında gördüğü onca zamana rağmen, kendisine karşı bu şekilde kullandığında her zaman yeni bir şaşkınlık yaşıyordu. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu orada tutuyordu. Ellerinden biri kapının pervazına dayanırken, diğeri bacaklarından birini kavradı ve dengede durmasına yardımcı oldu. Kolları adamın boynuna dolanmıştı. Kalçaları ona karşı kasıtlı bir ritimle hareket etti, ilk başta nazıktı - ta ki daha sert bir itiş onu çığlık attırana kadar, bu sadece onu daha derine itti. Daha hızlı. Kapıyı salladı. Kemiklerini, duyularını, onun dışında kalan her şeyle olan bağını sarstı. Daha sessiz olmayı düşünebilirdi -çıkardıkları gürültüden utanabilirdi- eğer böyle şeyler düşünmeyi başarabilseydi.

Ama tek düşünebildiği, adamın onu ne kadar derinden ittiği idi. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. O kadar tamamen, o kadar acımasızca ki, o anda ne onun ne de onun için bir son ya da başlangıç vardı, sadece *onlar* vardı.

Zamanla, nefesleri daha düzensiz hale geldi. İticiliği daha hızlı, daha çaresizdi. Sona yaklaşıyordu ve Cas'ın gözleri kapalıydı ama şimdi açılmıştı çünkü onun yüzünü görmek istiyordu. Savunmasız görüldüğü, taşıdığı tüm karanlığın ve gerilimin *serbest* kaldığı o kısa anı yakalamak için. Her şeyi bırakıp ona doğru çöktüğü ve o nadir, huzurlu nefesleri aldığı anı. O anı, kendi kurtuluşunu arzuladığı kadar arzuluyordu.

Kapının pervazına dayadığı eli hareket etti ve onun yerine bacaklarının arasına kaydı. Hâlâ onun içindeydi ama hızını yavaşlatmıştı. Artık işi daha çok parmakları yapıyor, kadının cinsel organına dokunup daireler çiziyor, vücudunun giderek kontrolünden çıkan bir şekilde kıvrınmasına neden oluyordu. Görünüşe göre her zamanki gibi önce onun bitirmesini istiyordu; bir keresinde ona neden bu konuda ısrar ettiğini sormuş, o da gülerek şöyle demişti: *Çünkü ben bir centilmenim.*

Onu şakacı bir şekilde aşırı rekabetçi olmakla, aralarındaki her şeyi bir irade savaşına dönüştürmekle suçlamıştı.

Bunu da itiraf etmişti.

Ama bu gece *daha* kararlı olacağına karar verdi.

Kolları adamın boynundaki yerinden indi ve parmakları adamın arka tarafına gömüldü, daha sıkı kavrayarak onu daha da içine çekti. Adam artık onun ritmine uymak için yükselmeye karşı koyamayana kadar kalçalarını döndürdü. Ve bir kez onu bu ritme kaptırdığında, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Dokunuşunun altında adamın kaslarının sıkılaştığını hissetti.

Adam küfretti, başını kadının omzunun kıvrımına gömdü ve bu kez savaşı kadın kazandı, ama onun zaferi de çok geride değildi.

Ve eğer sarayın bu kanadında o odada neler olduğunu bilmeyen birileri kaldıysa...

Artık biliyorlardı.

Elleri kızın kalçalarının arkasına derinlemesine gömüldü ve onu tamamen kendine doğru çekti, içine tamamen boşalana, kendi salıverilme titremeleri bitene ve her nefes ve düşünce bedenini kısa süreliğine terk edene kadar onu orada tuttu.

Kendine gelene kadar onu nazıkçe, yavaşça öptü. Sonra kapıdan bir adım uzaklaştı, kolları hâlâ ona sıkıca sarılıydı ve titreyen bedenini kendisine yasladı.

Onu yatağa taşıdı ve onunla birlikte yatağa yığıldı. Ancak o zaman ayrıldılar. Fazla uzağa gitmedi; yatağın üzerinde onun yanına uzandı ve yorganı hâlâ titreyen bedeninin üzerine çekti. Gözleri kapandı. Nefes alıp vermesi gittikçe yavaşlarken parmakları kolunda aşağı yukarı bir yol izledi.

Uzaklarda bir yerlerde bir ziyafet hâlâ devam ediyordu. Bu korunaklı diyarın dışında savaşlar sürüyor, büyük olasılıkla kan dökülüyor ve karşılaştıkları imkânsız şeylerin listesi büyüyordu.

Ama burada, sessizliğin içinde, onun nefesleri arasındaki durgunlukta kendini sıcak hissediyordu. Umutlu. Ona daha da yaklaştı ve adam o sessizliğin içine bir şey fısıldadı, kulağa... "*Benim*" gibi gelen bir şey. Ama bu daha önce kullandığı o şakacı, flört eden ton değildi. Bu bir oyunun parçası değil, tamamen farklı bir şeyin parçasıydı.

Bu bir yemindi.

Kız onun kıızıydı. O da onun.

Ve o anda, sanki üst-tanrılar bile onları ayıramazmış gibi hissediyordu.

Ertesi sabah Cas tek başına uyandı.

İçini soğuk bir panik kapladı ama yatak odasının kapısının açılması ve Elander'in içeri adım atması uzun sürmedi.

"İşte buradasın." Sanki yataktaki boş yeri gördüğünde aklına yüzlerce farklı en kötü senaryo gelmemiş gibi normal görünmeye çalıştı.

Selamlamak için başını salladı ama onun dışında selam vermedi; belli ki dikkati bir şeye dağılmıştı.

Yavaşça ayağa kalktı, çıplak vücudunun etrafına bir çarşafı elbise gibi sardı. "Her şey yolunda mı?"

Dalgın bakışları sonunda ona odaklandı. "Birkaç gün daha burada kalacağız, değil mi?"

"Planımız buydu, evet. İttifakımızla ilgili hala çözmemiz gereken pek çok ayrıntı var."

Kaşları daha da çatılmıştı. "Neden sordunuz?"

"Caden'ı Stormhaven'a göndereli neredeyse bir hafta oldu."

Çarşafı göğsüne bastırarak yatağın kenarına yerleşti.

Bu diyara girdiklerinden bu yana gerçekten o kadar uzun zaman geçmiş miydi?

"Belki de önemli bir şey değildir," diye devam etti, "ama... şimdiye kadar rapor vermiş olmalıydı. Bu sabah, Prens Alder'in emirlerine rağmen onu yanlışlıkla geri çevirmiş olabilirler mi diye krallığın ana kapılarını tutan muhafızlardan bazılarıyla konuşmaya gittim. Ama ondan hiçbir iz olmadığını söylediler. Ben de deniyorum ama ben de onun enerjisini hissedemiyorum."

"Muhtemelen buranın bastırıcı havası yüzünden."

Tereddüt etti. "Muhtemelen."

"Belki... belki de buradan çıkıp durumun böyle olup olmadığını görmek gerekiyordur," dedi sessizce.

"Uzun sürmez," dedi. "Bu diyarın dışına çıktığımda onun yerini hissedebilmeliyim ve sonra sadece o yere gidip geri dönme meselesi olacak."

Bu diyarın dışında onları bekleyen tüm savaşları düşündükçe kalbi sıkışsa da başını salladı; kısa bir süreliğine de olsa onun oraya gidip savaşlarla onsuz yüzleşeceğini düşündü. Bunu o önermiş olsa da, bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

Ancak Caden'in onlara geri dönmemiş olmasını da endişe verici buluyordu. Güneş Sarayı tanrıçalarına ve onların Solatis'le ilgili yapabileceklerine de güveniyorlardı ve tüm bunların durumunu kontrol etmenin zamanının geçtiğini biliyordu.

Bu yüzden Elander gitmeye hazırlanırken onu durdurmadı.

"Ben yokken beladan uzak duracağına söz ver," dedi, kemerini ve ona takılı kılıfı yeniden ayarladı ve sonra kılıftaki bıçağı çantasından başka bir bıçakla değiştirdi.

Küçük bir gülümsemeye geçiştirdi. "Ne zaman başımın belaya girdiğini gördün ki?"

Gülümsemesine karşılık vermedi. "Ciddiyim. Burada dışarıdakinden daha güvende olduğuna inanıyorum ama buradaki herkese güvenmiyorum ve senin de güvenmediğini biliyorum."

"Prens Alder'e güveniyorum ve her şey kontrol altında gibi görünüyor," dedi - daha çok onun yüzünde çok belirgin olan endişeyi hafifletmek için.

"Umalım da öyle kalsın."

Hava çok gergin, çok ağır ve dün geceki mutluluktan çok uzaktı. Bu yüzden şakayla karışık, "Ordumuza daha fazla asker sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için onunla yatmak zorunda kalabileceğimi unutmayın," dedi.

Eli, tuttuğu bıçağa doğru kaydı ve donuk bakışlarını kadına doğru kaldırdı. Omuz silkti.

"Benimle dalga geçmeye devam et, Thorn." Sırıttı.

"Ve?"

"Ve geri döndüğümde bunun bedelini ödeyeceksin."

Dudaklarının sinsî kıvrımı, aklındaki ceza her ne olursa olsun muhtemelen hoşuna gideceğini söylüyordu.

Ama o an için alay etmeyi bıraktı ve bir kez daha ciddileşti. "Geri döneceğine dair bana söz ver" derken sesinin titremesini engellemeye çalıştı.

Tüm dikkatini bir kez daha ona yöneltti. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve eli uzanıp kızın yanağındaki izi okşadı. Gözleri kapandı, konsantre oldu ve bir an sonra Cas tanıdık büyüünün -bu âlem tarafından bastırılmış ama yine de güçlü- ortak bir kalp atışı gibi aralarında titreştiğini hissetti.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu.

Başını salladı.

"Her zaman senin enerjine çekildiğimi hissettim. Şimdi daha da güçlü. Caden'a ya da ilahi sarayımın diğer üyelerine karşı hissettiklerimden daha güçlü. Sanırım bu lanetin aramıza girmeye çalışmasının iyi bir yanı. İyi ya da kötü, aramızda aktarılan büyü sayesinde birbirimize bağlıyız. Ve ne olursa olsun bunun bizi birbirimize geri götüreceğini düşünmek zorundayım."

Derin bir nefes aldı, onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti, bu inancın üzerine çökmesine ve içine işlemesine izin verdi. "Benim seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin."

Gülümsedi ve onu son bir kez kucaklamadan önce yanağından öptü. "Kesinlikle," dedi.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-THREE

ELANDER SON KAPIDAN İÇERİ ADIMINI ATAR ATMAZ

Moreth'i çevreleyen hava bir anda inceldi ve nefes almak daha kolay hale geldi.

Son bir kez arkasına baktı. Bükülmüş demirden uzun kapının önünde üç muhafız duruyordu. Onun ötesinde, gri bir nehrin üzerinden Briarfell'in ana arazisine uzanan bir köprü uzanıyordu. Köprüye giden yol sadece elf kanı taşıyanlara açılıyordu ama Prens Alder, Elander'a -ve o üç muhafıza- geri döndüğünde Caden gibi onun da hoş karşılanacağını söylemişti. Ve gitmesi uzun sürmeyecekti.

Diğerleri bir süreliğine onsuz da iyi olacaktı.

O iyi olacak.

Kendini dengeleyerek döndü ve önündeki ağaçlara doğru yürüdü. En azından iki mil kadar yürüdü; ta ki elf büyüünün etkisinin daha da gevşediğini hissedene kadar.

Etrafında herhangi bir potansiyel tehdit olup olmadığını kontrol ettikten sonra, özellikle büyük bir söğüt ağacının gölgesinde diz çöktü. Konsantre olarak başını eğdi. Parmakları toprakta gezinirken, kısa bir süre için bileğindeki Ölüm işaretiyle aynı şekli alan soluk mavi bir ışıkla aydınlandı. Bu ışık bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu... İhtiyacı olan kalıcı etkiyi bırakacak kadar derin ya da güçlü değildi.

Yeniden odaklandı ve tekrar denedi.

Bu kez daha parlak bir iz bırakmayı başardı - sonunda yine de solan, ancak gücünü içten içe esnetir esnetmez yeniden parlayan bir iz.

İşaret titreşirken, sihrinin damgasının üzerinde çömelmiş bir şekilde durdu ve iç çekti. Bu numara eskiden çok *kolaydı*. Sonradan düşünülmüş bir şeydi. Şimdi tüm konsantrasyonunu alıyordu ve... yorucuydu.

Bu onun zayıflayan gücünün yeni ve kalıcı bir dibe vuruşu muydu?

Yoksa Moreth'in içinde geçirdiği son günlerin kalıcı bir yan etkisi miydi?

Sebeup her ne olursa olsun, en azından planının bu ilk kısmını başarmıştı - bu da artık bu noktaya çabucak geri dönebileceği anlamına geliyordu - bu yüzden ayağa kalktı ve dikkatini bir sonraki görevine verdi: Buradan nereye gideceğini bulmak. Caden'la tam güçte oldukları ve dolayısıyla aralarındaki bağlantının da aynı derecede güçlü olduğu zamanlarda, eskiden kolay olan bir başka şey daha.

Bu kez, aralarındaki boşluğa elini uzattığında, herhangi bir şeyin geri ulaşması uzun zaman aldı.

Sonunda geldiğinde, zayıftı, çok zayıftı - bir zamanlar hizmetkârının hâlâ hayatta ve hareket halinde olduğunu söyleyen o enerji titreşimi. Bu enerjiyi içine çekerken gözlerini kapattı ve karanlığın içinden süzülen bir görüntü belirdi: Caden bir tepenin üzerinde duruyor, çiçek açmış beyaz ağaçlarla kaplı kutsal bir alana bakıyordu.

Bu ağaçların ortasında, her köşesinde yüksek siyah bir dikilitaş bulunan taştan bir köşk vardı. Dikilitaşların arasında gri sudan oluşan sığ, dikdörtgen havuzlar vardı ve hepsinin ötesinde, hiç de doğal görünmeyen ani, dramatik bir şekilde yükselen bir dağ vardı - çünkü değildi. Bu gerçek bir dağ değil, Rook Tanrısı'nın gücünün somut bir tezahürüydü ve bu yeri sürekli olarak karanlık enerjiyle beslemek için oraya yerleştirilmişti.

Ve Elander, zihnini ve hafızasını harap eden onca şeyden sonra bile burayı iyi biliyordu.

Oraya sık sık gitmişti, çünkü bir zamanlar Ölüm Tanrısı olarak yükümlülüklerinin önemli bir parçasıydı; burası Bethoras'a, dünyalarının üç cehenneminden birine açılan kapıydı. Ve orada kendi türünden o kadar çok büyü vardı ki, oraya gitmek neredeyse Oblivion'a gitmek kadar kolaydı.

Ama Caden neden şimdi orada olsun ki?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşündü.

Yolculuk için kendini hazırladı.

Göğsündeki tanıdık kısırtı ona Bethoras'ı çevreleyen büyüü başarıyla ele geçirdiğini söyledi ve bir an sonra

ayaklarını ileri doğru çekti ve aradaki boşluğun sessiz karanlığından hızla geçti.

Kuş cıvıltıları ve dağılma sesleri onun gelişini haber veriyordu. Sıcak, nemli hava üzerine çöktü ve gözlerini açtığı anda çizmelerinin altında köşkün yıkılmakta olan kenarını buldu. Bir an için çenesini göğsüne doğru bastırdı, yorgunluk ve baş dönmesi dalgasıyla savaştı.

Başını yavaşça kaldırarak etrafına bakındı, bir an için nostalji ve korkunun garip bir bileşimine kapıldı.

Buraya adım atmayalı çok uzun zaman olmuştu. Düşüşünden sonra aldığı cezanın bir parçası olarak tüm bu kutsal yerlere girmesi yasaklanmıştı ve şimdiye kadar bu yasağa karşı isyan etme arzusunu hiç hissetmemişti.

Bakışları sağındaki gri 'suya' takıldı. Gerçekte su değil, tuhaf, akışkan, büyümlü bir maddeydi ve 'havuzlar' kişiyi aşağıdaki derinliklere götürebilen portallardı - tabii ki doğru güce sahiplerse. Bu havuzların ve üzerinde durduğu pavyonun altında, herhangi bir insanın kavrayabileceğinden çok daha derinlere inen mağaralar ve kafeslerden oluşan geniş bir merdiven ağı vardı. Bethoras insan ruhlarını barındırıyordu, evet, ama aynı zamanda her türden hayvanın özünü de barındırıyordu ve burada gerçek anlamda ölümle ilişkilendirilmeyen şeyler de vardı; herhangi bir diyarda özgürce dolaşmaya uygun olmadığı düşünölen canavarlar gibi şeyler.

Aylar önce Belwind şehrinin üzerine salınan garmora -Casia'yla birlikte öldürdükleri- böyle bir canavardı; diğler iki üst-tanrı o yaratığın yok edilmesini istemişti ama Karanlık Tanrı onun yerine onu buraya zincirlemiştir. Onu serbest bırakmadan önce en az bir yüzyıl boyunca uykuda kalmıştı.

Elander içinde bulunduğı durum göz önüne alındığında hâlâ havuzlardan geçip aşağıdaki dünyaya ulaşabileceğinden emin değildi. Ama bir yanı bunu istiyordu çünkü *başka* canavarların kafeslerinden çıkıp çıkmadığını kontrol etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Her iki yöne de hareket edemeden arkasında ayak sesleri duydu ve Caden'in yaklaştığını görmek için döndü.

Caden, Elander'ın aniden ortaya çıkmasına hiç şaşırılmış görünmüyordu. "Sabırsızlanıp beni aramaya gelmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum," dedi.

Elander kaşlarını çattı. "Neden buradasın? Burası tehlikeli, buraya yalnız gelmemeliydin." Burayı örten ilahi enerji *aynı zamanda* Malaphar ya da diğer hizmetkârlarından herhangi birinin uyarıda bulunmadan ortaya çıkması için kolay bir nokta olacağı anlamına geliyordu.

"Burada uzun süre kalmayı planlamıyordum," dedi Caden. "Ve hemen ardından raporumu vermek üzere Moreth'e doğru yola çıkacaktım. Ama bu beni onların söyleyeceklerini tekrarlamak zorunda kalmaktan kurtaracak sanırım."

"Onlar mı?"

"Burada yalnız değilim." Caden onları çevreleyen sütunlardan birinin gölgesinden henüz çıkmış olan bir kadını işaret etti: Nephele.

İnya da hemen arkasındaydı ama Elander ilk başta Ay Tanrıçası'nı neredeyse tanıyamıyordu; koyu teninde parlayan her zamanki çiller ve çeşitli semboller şu anda sadece renksiz ten lekeleri idi ve saçları son karşılaşmalarındaki çarpıcı gümüş renginden ziyade beyazın donuk bir tonundaydı. Rahatsız edici derecede solgun gözleri olmasa sıradan bir insan olarak görülebilirdi - ki bu önemliydi, zira buraya hâlâ ara sıra insanlar geliyordu. Geçmiş yıllardaki kadar çok olmasa da Elander, civardaki köylerin düzenli olarak sahte dağın dibine adaklar bıraktığı ve çardakta ateşler yakıp ölen sevdikleri ve kayıplarla ilgilenen tanrı ve ruhlar için mesajlar yaktığı zamanları hâlâ hayal meyal hatırlıyordu.

"Merhaba Ölüm," dedi Nephele yaklaşırken. "Biraz... endişeli görünüyorsun. Bu senin için eve dönüş gibi hissettirmiyor mu?"

"Atlamayı tercih edeceğim bir tane," diye yanıtladı.

"Ne olursa olsun, biz de ziyaretimizden pek keyif almıyoruz." Sütuna geri dönmüş olan İnya'ya baktı; diğer tanrıça şimdi yüksek dikilitaşın gölgesine girip çıkıyor, hem güneş ışığında hem de gölgede ellerini inceliyordu.

"O ne yapıyor?"

Nephele yavaş ve hafif telaşlı bir nefes verdi. "İnsana daha çok benzeyen bir forma gireli uzun zaman oldu. Sürekli dikkati dağılıyor; görünüşe göre parlayan bir cilde sahip olmamak ona çok garip geliyor."

İnya'nın, sanki yeniden parlamasını sağlayacakmış gibi, tenindeki sessiz girdaplardan birini çekiştirmesini izledi.

"Tuhaf şeylerden bahsetmişken," dedi Nephele, dönüp sahte dağa doğru ilerlerken onu işaret ederek, "beni takip et. Orada

görmeyiz gereken bir şey var."

Elander burada halledilmesi gereken işleri bitirmek için sabırsızlanıyordu -Ve sonra buradan olabildiğince uzağa gitmesini... Böylece daha fazla soru sormadan kabul etti.

Havuzlardan ve pavyondan uzaktaki dolambaçlı yolda yürüdüler, Caden arkalarından geliyordu. Onlar geçerken Inya da onlara katıldı. Nephele'nin parmakları tıpkı diğer tanrıça gibi dalgınca teninde gezinmeye devam ediyordu; sadece bu konuda daha kurnazdı. Bu imparatorluk ve onun ilahi sihirden yoksun oluşu, onların bastırılmış bir biçimde bile görünmelerini zorlaştırıyordu ve bu özel yerde mevcut *olan* sihirli enerjinin tamamı Malaphar'dan geliyordu - bu da Güneş Sarayı'nın bu iki tanrıçasının olabildiğince kendi elementlerinin dışında oldukları anlamına geliyordu.

Ancak hissettiği rahatsızlık ne olursa olsun, Fırtınalar Tanrıçası bu rahatsızlık boyunca sabit bir tempoda ilerledi. Neredeyse dağın eteklerine gelmişti ki, kayalık bir yamaca doğru saptı ve aşağı doğru inmeye başladı. Bu yamacın dibinde görünürdeki hedefi vardı: dipsiz gibi görünen büyük bir çukur. Üzerindeki hava zaman zaman önsezili, gölgeli bir enerjiyle dönüyordu.

Elander bu uçuşunun kenarına çömeldi ve dikkatle aşağıya baktı.

Rook Tanrısı'yla son karşılaşmasından beri hissetmediği muazzam miktarda gölgeli enerji üzerine çöktü. Nephele'nin yaklaştığını hissettiğinde bir ürpertiyle savaştı.

"Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu.

Hemen cevap veremedi; bakmakla meşguldü.

Çünkü kraterin merkezinde bir şey aniden hareket ediyordu - soluk, altın rengi ışıktan oluşan, yuvarlanan bir kütle. Belli bir şekli ya da boyutu olmayan, ama kendisini etrafındaki diğer enerjiden ayıran belli bir enerji taşıyan bir şey. Krateri kaplayan gölgeli perdenin altında titreşiyordu; bir an parlaktı, bir an sonra görünmez zincirlerle tekrar karanlığa gömüldü.

Nephele başka bir yorum yapmadan elini uzattı ve bariz bir çabayla havayı kaplayan kara büyüü iterek kendi büyüünden birkaç şimşek çağırdı. Uçuşunun üstündeki boşluğa yıldırım düştü. Görünmez olan zincirler şimdi daha belirgin hale geldi, yıldırımın kıvılcımıyla ortaya çıktı ve onlara karşı öldü.

Altın ışık kütlesi daha şiddetli bir şekilde yuvarlandı. Biraz daha parlak. Nephele'nin gücüyle buluşmak için yükselmeye çalışıyor gibiydi ve Elander

Bir an için çalkantılı enerjinin arasında net bir figürün ortaya çıktığını gördüğüne yemin edebilirdi... ancak bir an sonra geri itildi.

Nephele'ye baktı, gözleri bir açıklama bekliyordu.

"Önerdiğin gibi yaptık," dedi, "ilahi sarayımızı bir araya getirdik. Ve dördümüz bir araya geldiğimizde, Güneş Tanrıçası'nın dikkatini çekmeye çalıştık... sadece sessizlikle karşılaştık. Ama garip bir güç dalgalanması yaşadık."

Ay Tanrıçası onun diğer yanında durdu ve havadar sesi hafifçe titreyerek detaylandırdı: "Silikti, ama kolektif enerjimizi ona gerçekten odakladığımızda açıldı. Biz de onu takip ettik ve o da bizi..." Birden sözünü bitiremeyecek kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

"Bu," diye bitirdi Nephele onun yerine.

Elander doğruldu ve geriye doğru temkinli bir adım attı. "Evet, ama bu nedir?"

"Hâlâ tam olarak emin değiliz. Ama bir zamanlar belalı canavarların etrafında tuttuğunuz gölgeli bağlara benziyor, değil mi? Hissiyatı da aynı mı?"

Şimdi ona odaklandığına göre öyleydi.

Ama bu biraz önce gördüğü *canavar* değildi.

Kendine özgü altın desenlerle kıvrılan koyu ten, koyu renk saç dalgaları, bir anlık beyaz kanatlar... Solatis'in ölümlü diyarlar arasında dolaşırken sık sık büründüğü form buydu. Bundan neredeyse emindi.

"Yani tanrıça sadece uyumuyor, kapana mı kısıldı?" diye merak etti Caden. "Kapana kısılmış mı?" Bu kelime Elander'in dilinde yabancı bir his uyandırdı. Tuhaf ve...

İmkansız. "Kim tarafından?"

"Sence kim?" diye sordu Nephele.

Elbette bir tahmini vardı ama bu da aynı derecede imkânsız görünüyordu. "Malaphar bunu nasıl yapmış olabilir? Onun üzerinde böyle bir güce sahip olamaz."

"Üzerinde kafa yordüğümüz soru," dedi Inya.

"Ve bundan kısmen *sizin* sorumlu olabileceğinizden şüphelenmeye başladık," dedi Nephele. "Bunu bir düşünün: Malaphar'ı geçtikten sonra bu kadar uzun süre dayanmanın gerçekten kendi suçun olduğuna inanıyor musun? Senin gibi bir zamanlar gözde olan hizmetkârlarına karşı bile pek sabırlı olduğu söylenemez. Ama seni henüz öldürmedi. Belki de *yapamadığı* içindir." Elander başını salladı ama kadın

yine de devam etti. "Bana Güneşin Kalbi'nin Oblivion'da senin için harekete geçtiğini, seni o anda ve orada bitirmesi gerekirken onu uzaklaştırdığını söyledin."

"Evet, ama-"

"Ayrıca Casia'nın büyüünün sizinle tanışana kadar ortaya çıkmadığını *da* söylemiştiniz."

Ona baktı, hâlâ bir argüman bulmaya çalışıyordu ama bulamıyordu.

"Solatis muhtemelen çaldığınız büyüü geri alabilirdi. Ama almadı. Bunun yerine, Casia'ya bu dünyaya geri dönmesi için rehberlik etti ve o büyüü Casia'nın içinde bıraktı -belki de onu bir şekilde korumaya yardımcı olması için güçlendirdi. Belki sana da biraz sihir ve koruma vermiştir." Bakışları giderek zayıflayan altın ışık topuna kaydı. Sesi sanki üzüntüden korunuyormuşçasına garip bir şekilde bağımsızlaştı ve ekledi: "Solatis her ne verdiyse, her ne yaptıysa, Karanlık Tanrı'nın onu burada tuzağa düşürecek kadar bitkin bıraktığından şüpheleniyorum. Son zamanlarda bu kadar çok hasara yol açmasının nedeni de bu; Solgun Hastalık, garmora gibi canavarlar ve kim bilir daha neler. Bunların çoğu sen Güneş Tanrıçası'ndan çaldıktan kısa bir süre sonra başladı, değil mi?"

"Bu olayın üzerinden onlarca yıl geçti," dedi. "Onun burada olduğunu şimdiye kadar nasıl fark etmedin?"

Nephele dudaklarını büzdü.

İnya yüzünü ona doğru eğerek, "İlahi olan için zamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten unutacak kadar düştünüz mü? Bu durum belki onlarca yıldır tırmanıyor ama bu bizim için göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre."

Caden sessizce, "Sen de bu geçide gelmeyeli onlarca yıl oldu," dedi.

"Ve Moraki'lerin uzun süreler boyunca ortadan kaybolduğu biliniyor," diye ekledi Nephele. "İstedikleri gibi gelip giderler ve neden onun yokluğunun sebebinin *bu* olduğunu varsayalım ki? Bu tür karışıklıklar her çağda olmuyor. Ya da bildiğim kadarıyla bundan önceki *herhangi bir* çağda."

Benzeri görülmemiş.

Casia'ya söylediği söz buydu ve şimdi aklına geliyor, beraberinde batan, iç burkan bir his getiriyordu. Bunların hiçbirini düzeltecek bir harita yoktu. Tamamen keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Dördü de o tuhaf bölgenin ortasında, her biri kendi sıkıntılı düşüncelerinde kaybolmuş bir halde uzun bir süre durdular; ta ki Caden sonunda sessizliği bozana kadar. "Yani Casia'ya ve taşıdığı büyüye bir şey olursa..." diye başladı kararsızca.

"Ölüm gibi mi, yoksa tamamen Karanlık Tanrı'nın kontrolüne girmesi gibi mi?" Nephele bunu önerdi.

"...O zaman Solatis'in gücünün onda bulunan kısmı, Güneş Tanrıçası'nın erişiminden kalıcı olarak uzak mı olacak?"

"Evet. Ben de bundan korkuyorum." Nephele'nin gözleri buğulandı, bir kez daha düşüncelere daldı ve ekledi: "Muhtemelen Casia'yı ele geçirmek istemesinin *asıl* nedeni bu. Bunca yıldır kendisini kontrol altında tutan tek varlığı ortadan kaldırmaya çalışıyor, onun gücünden alabildiği parçaları öldürerek. Ya da onu kendi kontrolüne çekerek... bu gücün bir taşıyıcısının onunla aptalca bir pazarlık yapmasını sağlayarak." Gözlerini Elander'a doğru çevirdi. "Solatis'in siz iki aptala neden büyü vermeyi seçtiğini gerçekten *anlamıyorum*."

"Casia'ya da büyü yaptın," diye hatırlattı Elander ona. "Ve şu anda iki numaralı aptala yardım ediyorsun."

"En iyi kararıma rağmen," diye mırıldandı.

"Tanrıçanın bir nedeni olduğuna eminim," diye ısrar etti Inya. "Belki de Casia'nın yücelik için yaratıldığına inanıyordur? İnsanları güçlendirmekle ilgili bir geçmişi var."

Bu son kısım yeterince doğrudu. Rook Tanrısını insanoğlunu bilgiyle kutsamaya ikna eden Solatis'ti. Elflerle yaptıkları hatalardan sonra bile, diğer ilahi varlıkları ölümlüleri büyü ile kutsamaya ikna eden Solatis'ti ve diğer iki Moraki'den çok daha uzun süre bu ölümlülere yakın kalan da Solatis'ti.

Ama Nephele'nin dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı; şu anda bile insanlara diğer Marr'ların çoğundan daha düşküdü, ama belki de onlardan birinin üst-tanrıçasının bu kadar güvenine ve fedakârlığına değebileceğine inanacak kadar düşkün değildi.

Caden, "Onu uyandırıp serbest bıraktığımızda bunu neden yaptığını sorabiliriz," diye önerdi.

Nephele, "Eğer bunları yapabilirsek, kesinlikle," dedi. "Asıl soru bunu nasıl yapacağımız elbette. Büyülerimizi bir araya getirip ona doğru göndermeye ve bir yanıt almaya çalışıyorduk. Ama buradaki hava onu boğuyor." Giydiği uzun ceketin iç cebine uzandı ve küçük bir nesne çıkardı

-Güneşin Kalbi'nin ta kendisi. "Ve bu da hiçbir yaşam belirtisi göstermiyor," dedi ve onu Elander'e uzattı.

Düşünceli birkaç dakika daha sessiz kaldılar. Elander Kalp'i ellerinin arasında evirip çevirdi. Nephele'nin boğucu havayla ilgili yorumu ona Casia'yla dün yaptığı konuşmayı, kuzey kıyısı yakınlarındaki kutsal noktayı ve bunun Güneş büyüsunün tüm gücünün ortaya çıkmasına yardımcı olabileceği teorisini düşündürdü.

Bu teoriyi etrafındakilere açıkladı ve üçü de dikkatle dinledi; sözlerini bitirdiğinde Nephele ve Caden aynı şüpheli bakışları takındı ama Inya'nın yüzünde kısa bir süre umut titreşti ve şöyle dedi: "Casia içinde uyuyan Güneş büyüsunü tamamen uyandırabilirse, bizim yapamadığımızı yapmak için yeterli olabilir. Özellikle de sarayımız gücünü Solatis'e doğru yönlendirmeye devam edebilirse."

"Ya da gücünün bir kısmı sonsuza dek seyrelemiş olabilir," dedi Nephele, "artık Casia'nın içinde olduğu için -gerçek anlamda geri kazanılamayacak kadar seyrelemiş. Ve böylece hepimiz mahvolabiliriz."

Elander ona bir bakış attı.

"Özür dilerim. Yine yardımcı olmuyorum, değil mi?" Genelde olduğu gibi özrü de boş çıktı - tabii eğer özür dilemeye zahmet ettiyse. "Ne kadar dağınık bir durumumuz var." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve altlarındaki o soluk, hapsolmuş ışığa bakmaya devam etti.

Ay Tanrıçası, "O halde Casia'nın kayıp parça olabileceğini ummalıyız," diye düşündü.

Elander, "Umudumuzu bağlayabileceğimiz çok daha kötü şeyler var," dedi.

Nephele bunun üzerine burnunu çekti. "Bence önyargılı olabilirsin."

İkisi yine gergin bir şekilde birbirlerine bakınca Caden boğazını temizledi ve "Daha endişe verici haberlere hazır mısınız?" diyerek konuşmayı yeniden yönlendirdi.

Elander değildi ama yine de devam etmesi için başıyla onayladı.

"Varen Ciridan'da değil. Birliklerini başkente geri götürdüğü bildirilmişti ama oraya hiç varmadı."

"O zaman nerede?" diye sordu Elander.

"Tam olarak yerini tespit edemedim. Çeşitli tanıklarla konuştum ve büyülerimle çalabildiğim kadar bilgi çaldım ama kesin bir nokta belirleyemedim. Ama söyleyebileceğim en iyi şey Malgraves yakınlarında bir yerde olduğu. Ki bu da, kötü şansımıza bakın ki, Malgraves'e çok yakın.

o kuzey kıyılarında. Eğer Dawnskeep'e gitme planımızdan haberdar olursa... bu da plana eklenecek olası bir başka pürüz olur."

Elander bir küfür savurdu. "Bu bilgiyle birlikte Moreth'e geri dönmemiz gerekiyor."

Caden başını salladı, çukurdan ve yaydığı ezici, kaotik enerjiden uzaklaşmak için tepeye doğru geri dönmeye başlamıştı bile. Inya onu takip etti ama Elander duraksadı, kaotik uçuşuna birkaç dakika uzun uzun baktı; bu da Nephele'ye daha fazla endişe ve argüman düşünmek için zaman kazandırdı.

"Son karşılaşmamızda olduğundan daha zayıfsın Kerse," dedi, sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir şekilde. "Bunu hissedebiliyorum. Ve hizmetkârın bana Casia'nın yaptığı pazarlıkla ilgili neler olduğunu anlattı; senin gücünü tüketiyor."

"Ve?"

"Yine de onun yanında kalıp bunu yapmasına izin veriyorsun. O büyüünün son damlasına kadar senden alırsa ne yapacaksın? Bu olursa savaşmaya nasıl devam etmeyi planlıyorsun?"

"Bir kılıçla," diye yanıtladı. "Unuttuysan söyleyeyim, onlarla aram iyidir."

"Ölürsen bir tanesiyle çok iyi olacaksın."

"Tam olarak ne olacağını bilmiyoruz; bir Marr'ın yükselişi ve düşüşü daha önce hiç böyle olmamıştı, değil mi? Belki şansımız yaver gider."

Nephele bu cevaptan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Sen bir aptalsın," dedi.

"Evet, sanırım bundan daha önce de bahsetmişsiniz. Aslında birçok kez."

"Yine de aklıma yatmış gibi görünmüyor. O böyle pervasızca

."

"Yeter," diye hırladı.

Nephele'nin öfkesi alevlendi ve bununla birlikte büyüünden kıvılcımlar çıktı. Fakat

Bu şimşek çakmaları, etraflarında dolaşan Karanlık güç tarafından çabucak bastırıldı.

Bu karanlık, Elander'in etrafını sararak, daha önceki seyahatlerinden hissettiği yorgunluğu uzaklaştırarak artmaya devam etti. Tanrıça bir adım geri çekildi. Aralarında daha güçlü, hâlâ ilahi olan oydu belki ama burası onun bölgesi değildi.

"Bana aptal demen umurumda değil," diye devam etti alçak ve tehlikeli bir sesle, "ama *onun* aleyhinde tek bir kötü söz daha söylersen, hâlâ ne kadar gücüm olduğunu ilk elden göreceksin."

Menekşe rengi gözlerinde hayal kırıklığı parladı ve dudakları aralandı, karşılık vermeye hazırlandı. Ama sonunda dilini tuttu.

"Onun bununla tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğim," dedi. "Ve bu konuda fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*"

Ağzını kapattı ve çenesini ayarladı.

Kadının çenesini açmasını beklemedi. Sadece arkasını döndü ve tepeye tırmanmaya başladı. Caden'e ulaştığında, "Dawnskeep'e yapacağımız yolculuğu Varen bizimle orada buluşmaya niyetliymiş gibi planlamamız gerekecek," dedi. "Casia oradaki görevini yerine getirirken onu korumaya hazır ne kadar çok müttefikimiz olursa o kadar iyi olur."

Arkasına dönüp baktığında Nephele'nin dudaklarının inatla büzülmüş olduğunu gördü ve bunun yerine İnya'ya baktı. "Önerdiğin gibi, sarayının geri kalanını büyülerini Solatis'e yönlendirmeleri için bir araya getirebilecek misin?"

"Belki de. Gerçi Cepheid şu ana kadar bu işe dahil olma konusunda... tereddütlü davrandı," dedi.

Elander kaşlarını çatı ama bu pek de şaşırtıcı değildi; Yıldız Tanrıçası'nın değişken bir doğası vardı. Ne yapıp ne yapmayacağı hiç belli olmazdı, özellikle de insanları ilgilendiren konularda.

"Peki ya Gökyüzü Tanrıçası?" diye sordu.

Nephele sonunda kollarını kavuşturdu ve sohbete yeniden katıldı. Ay Tanrıçası'na doğru başını sallayarak, "Şu anda Ateş Tanrısı'yla sığınağına yaptığı pervasız saldırı hakkında yüzleşiyor," dedi.

İnya belli belirsiz eğlenmiş görünerek, "Onun bu davranışını duyunca hiç memnun olmadı," diye ekledi.

Hatırladığı kadarıyla bu ikisinin biraz geçmişi vardı. Ancak diğer pek çok şey gibi, bu tarihin tüm detayları da tanrısallıktan düşüşünün enkazı arasında kaybolmuştu. Ölümlü ya da ilahi, herhangi bir âlemin gerçek bir parçası olmamanın o tanıdık sızısı içinden akıp geçti. Ama bu sefer daha çabuk sıyrıldı; endişelenmesi gereken çok fazla şey vardı.

Nephele biraz tereddütle, "Dawnskeep'e yapacağınız saldırıyı karşılayacak daha fazla müttefike gelince," diye ekledi. "Sanırım gönderebileceğim yandaşlarım var. Zaman alacak - belki de Namu'ya hizmet eden Hava ruhuna bir yalvarış... ama öyle ya da böyle sizinle kuzeyde buluşmalarını sağlayabilirim."

"Soryn'e de haber gönderebiliriz," diye önerdi Caden. "Oraya yakın müttefikleri olabilir."

Elander, "Ne kadar çok, o kadar iyi," diyerek aynı fikirdeydi.

"Ve Casia'nın o yeri örten gücün içinden yolunu bulmasına yardım etmesi için bir rehber gönderebilirim," diye teklif etti Inya.

Elander derin bir nefes aldı. "Her şey halloldu, o zaman... bunu başarmak için gerçekten bir şansımız olabilir."

"Çok küçük bir tane," dedi Nephele sert bir sesle.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve kızın sert ifadesi yumuşadı. Sadece bir anlığına. Bunun birlikte yaptıkları son plan ve aralarında söyledikleri son veda olabileceğinden endişe ettiğini itiraf etmeye en çok yaklaştığı an olduğunu düşündü.

"Göndereceğiniz her takipçi bize çok yardımcı olacaktır," dedi ona. "Bu yüzden teşekkür ederim."

Sertleşti. Sonra başını salladı. Aralarında her *zaman* -eninde sonunda- olduğu gibi sessiz bir mutabakat oluşmuş gibiydi.

İkisi de bu savaşa büyüyle, yani varlığının ta kendisiyle, böylesine değişken bir durumda girmenin pervasızca olduğunu biliyordu. İşlerin onun için kötü sonuçlanabileceği çok fazla yol vardı.

Ve ikisi de onun her halükârda bu savaşa gireceğini biliyordu. Caden tekrar hareket ediyor, kendisiyle buranın ezici büyüğü güçleri arasına daha fazla mesafe koyuyor ve Moreth'e geri dönmeye odaklanmaya hazırlanıyordu.

Elander onu takip etmeye başladı ama Nephele'nin seslenmesiyle durakladı ona.

"Umarım bu yıkım şansına değer."

Son bir kez eski dostuna döndü. "Ve sonra biraz daha," dedi.

Elander iki tanrıçayla kalan birkaç ayrıntıyı hallettikten sonra Güneşin Kalbi'ni cebine koydu ve Caden'a yetişerek ikisi birlikte elf diyarının dış mahallelerine döndüler.

Keşke daha iyi haberlerle dönseydi. Dün gece zor kazanılmış bir zaferdi ve Moreth'in ordusuyla yaptıkları yeni ittifakı kutlamaya, hatta bu ittifakın detaylarını çözmeye bile vakitleri olmamıştı ve şimdi... bu.

Casia'dan Dawnskeep'e girebilmek için savaşmasını ve daha önce hiçbir insanın yapmadığı bir şeyi yapmasını istemek zaten çok fazlaydı: Yükseliş işaretinden kurtulmaya çalışmak. Ve şimdi Solatis'in zincirlerini de kırması gerekiyordu... ve tüm bunları kardeşi peşinden koşarken yapmak zorunda kalabilirdi.

Peki ya Gök Tanrıçası'nın yüzleşmesi ne olacaktı? Bundan da başa çıkılması gereken serpintiler olacak mıydı? Düşünceleri birdenbire ateşten tazıların ve buzdan yapılmış daha fazla canavarın görüntüleriyle doldu. Eski sarayının emrinde sayısız başka silah olduğunu biliyordu ve eğer Güneş Sarayı onları kontrol altında tutamazsa...

Düşündükçe midesi bulanıyordu.

Tüm savaşları birleştiriyor, Moreth'in güvenliğini gerçekten geride bırakır bırakmaz üzerlerine çökecek tehlikeli bir dalgaya dönüşüyordu.

"Kıyametin habercisi olmaya hazır mısınız?" Caden sordu.

Elander bir kahkaha attı. "Sanırım bu konuda yeterince tecrübem var." Moreth'e açılan kapı ve köprü görüldüğünde kahkahası aniden kesildi.

Ancak tüm bu son kötü haberleri vermek zorunda kalacağı için endişelenmesine gerek yoktu.

Henüz değil.

Çünkü o kapıya vardıklarında, beklendiği gibi kapalıydı ve onu açması gerekenler hiçbir yerde görünmüyordu.

İçinden huzursuz bir ürperti geçti. "Burada bizi içeri alacak muhafızlar olmalıydı."

Caden kaşlarını çatı. "Belki de bu sadece bir dikkatsizliktir? Muhafızların değişimi sırasında mı geldik?"

Elander başını iki yana salladı. "Bir şeyler ters gidiyor," diye mırıldandı ve anlamsız olduğunu bildiği halde bir elini kapının soğuk parmaklıklarına dayadı ve büyüsünü -çoğu şeyi etkisiz hale getirebilen büyüsünü- çağırmaya çalıştı.

Ama sadece kısa bir an için havayı kararttı ve sonra elf gücünün duvarı karşısında soldu.

Elflere ve onların geri kalmış büyülerine lanet okuyarak bacağına bağlı bıçağı çekmeye başladı. İçindeki Ölüm gücü dokunuşuyla canlandı ama Caden kapının kilitlerine vuramadan bir elini koluna koydu.

"Bu da bir işe yaramayacak," dedi Caden.

Elander onun haklı olduğunu biliyordu. Elini silahtan çekmek, bir şeylere çılgınca saplama dürtüsüne direnmek hâlâ çaba gerektiriyordu. Paniğe *kapılmak* onun yapacağı bir şey değildi ama bu olayda bir gariplik vardı.

"Etrafta bir tur atalım," dedi Caden. "Belki kullanabileceğimiz başka bir kapı vardır." Sola doğru ilerledi.

Elander ters yöne giderek Caden'ın haklı olduğunu umarak aramaya başladı.

Ama sağ tarafta cilalı beyaz taştan yapılmış, inanılmaz yükseklikte bir duvardan başka bir şey yoktu. Görebildiğinin ötesinde uzanıyordu ve çok yaklaştığında ona doğru sürünmeye ve kırbaçlanmaya başlayan sarmaşıklarla kaplıydı.

Duvarдан uzaklaştı ve durup elini kaldırdı, Casia'yla yaptığı son konuşmayı hatırlarken tenindeki izi inceledi.

Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin.

Tekrar çağırmayı denedi ve bu sefer gözlerini kapatıp odaklanarak Casia'nın kendi Ölüm gücünün karşılık olarak yükselip yükselmediğini görmeyi bekledi. Aralarındaki herhangi bir büyü lanet elf havası yüzünden susturulmuş olmalıydı ama yine de en azından *hissedebileceği* kadar güçlü olmalıydı. O enerjinin bir titreşimine bile razı olabilirdi. Hâlâ *hayatta* olduğunu bilmesine yetecek kadar.

Ama dakikalar geçti ve hiçbir şey gelmedi.

Caden bir an sonra, "Muhafızları buldum," diye seslendi. Sesi tuhaf bir şekilde boş geliyordu.

Elander dönüp Caden'ın yanına koşarken soğuk terler döküyordu.

Ve işte oradaydılar.

Bir, iki, üç muhafız, hepsi ölmüş, cansız bedenleri ayrı ayrı ağaçlara saplanmış.

CHAPTER TWENTY-FOUR

ELANDER GIDELİ İKİ GÜN OLMUŞTU VE CAS
Endişelen.

"Leydi Casia?"

Başını hafifçe salladı ve karşısında duran elf adama, sabahın büyük bir kısmını ona sorular sorarak ve üstü kapalı eleştirilerde bulunarak geçirmiş olan General Kolvar'a yeniden odaklandı. Prens Alder bu adama son derece güveniyordu ama Cas'ı generalin son derece soğuk ve açık sözlü olabileceği konusunda uyarmıştı.

Şimdiye kadar, bu tanımlama doğruluğunu kanıtlıyordu.

Ve şimdiden ona karşı sabrını kaybediyor gibi görünüyordu ve belki de prensinin onu destekleme kararından şüphe ediyordu.

"Kuzey kıyıları mı?" diye sordu sert sesiyle.

Adamın sert bakışlarıyla karşılaştı ve onu tutmayı başardı. "Evet. Bir sonraki hedefimiz orası olacak; Prens Alder bana bölgeyi daha iyi tanıyan birkaç askerinizi olduğunu ve bizi o bölgeye yönlendirebileceklerini söyledi."

Başını salladı. "Böyle bir yere inerken bolca yardıma ihtiyacımız olacak. Kaç kişi hedefleyelim?"

Bilinmeyene doğru muhtemelen ölümcül bir yolculuk için nasıl plan yapılırdı? Şimdiye kadar bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama bilmiyordu. Yine de cevabında tereddüt etmedi çünkü onun bilmediğini *anlamasını* istemiyordu. "En az yüz kişi."

Sayıya katılmadıysa da bunu belli etmedi. Sadece tekrar başını salladı ve sonra yanındaki elf kadına dönerek ona kendi diyarlarının dilinde hızlıca bir dizi komut verdi.

O bunu yaparken, Cas'ın tenindeki ani bir karıncalanma dikkatini bir kez daha çalmakla tehdit etti.

Bu sürekli oluyordu -içinden küçük enerji parçaları fırlıyor, derisi boyunca ürpertici tümsekler çiziyordu- ve bu yüzden giderek daha fazla endişeleniyor ve dikkati dağılıyordu.

Ölüm büyüsü gibi hissettirdi.

Elander yakınlarda olduğunda hissettiği ince ama güçlü soğuk dalgaları gibi. Ama bildiği kadarıyla o yakınlarda *değildi*. Ve ne zaman bu enerjiyi daha sıkı yakalamaya çalışsa, onun hissi avuçlarından kayıp gidiyor, yokluğunda kendisini daha da boş ve şaşkın hissetmesine neden oluyordu.

General Kolvar'ın dikkati tekrar ona kaymıştı.

Derin bir nefes aldı. "Benden istediğiniz başka bir şey yoksa, General..."

"Şu anda değil," diye yanıtladı sertçe. Bakışları sert ve soğuktu. Prens'in ittifak yapmakta ısrar ettiği bu kadını hâlâ ölçüp biçiyordu, biliyordu. Daha uzun süre kalmalı ve daha etkileyici bir izlenim bırakmaya çalışmalıydı belki de...

Ama saatlerdir bunu yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Yorulmuştu. Temiz hava solumaya, generalinkinden daha dostane yüzler görmeye ihtiyacı vardı ve bu yüzden izin isteyip bunları aramaya gitti.

Dolambaçlı bir yürüyüşten sonra aradığını Prens Alder'in ofislerinden birine bitişik bir avluda buldu; Nessa, Rhea ve Zev fokurdayan bir çeşmenin etrafında toplanmış bir grup bankta oturmuş, öğle yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı. Gümüşayak çeşmenin kenarına tünemiş, suyun dalgalanan yüzeyinde süzülen böcekleri yakalamaya çalışıyordu.

Prens bitişikteki ofisteydi; kapısı cam panellerden oluşuyordu, bu yüzden Cas onun Laurent'la derin bir sohbe dalmış olduğunu görebiliyordu. Sözleri cam yüzünden boğuklaşmıştı. Ama Laurent'ın alışılmadık derecede hareketli hareketlerine bakılırsa, sanki bir tartışmanın eşiğindeymişler gibi görünüyordu.

Laurent sakinleşmeye başlayana kadar bir süre onları izledi, sonra diğer arkadaşlarını selamladı ve Nessa'nın yanındaki banka çöktü.

Bu selamlaşmanın ötesinde konuşmak istiyordu. Ama bakışları çeşmenin en önemli parçasına takıldı; beyaz taştan bir ağaç, gövdesinden su akıyordu.

ve dikkati orada kaldı. Sonsuz bir döngü halinde akan doğal olmayan mavi suyu izlemek büyüleyiciydi ve bir şekilde rahatlatıcıydı.

"İyi misin?" Nessa onu dürterek sordu.

"Peki." Cas biraz daha dik oturdu. "Neden?"

"Çünkü kendini fiskiyede boğmayı düşünüyor gibi görünüyorsun."

"Çünkü neredeyse iki *gün* boyunca sevgilisi olmadan yaşadı," diye alay etti Zev. "Zavallı, acınası şey."

Cas'ın cevabı düzdü. "Onsuz iki günden fazla yaşayabilirim." Zev ona aptal aptal sırtıtmaya devam edince Cas gözlerini kısarak ekledi: "Bu arada, bu saraydaki hanımlardan birine sokmadan geçirebileceğin süreden çok daha uzun bir süre bu. Dürüst olmak gerekirse, burada zavallı olan kim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sizi temin ederim ki o kadınlara soktuğum şeyin acınacak bir yanı yoktu."

Nessa inledi.

Rhea ayağa kalktı. "Ve bununla birlikte," dedi, "kendimi bu konuşmadan muaf tutuyorum. Zaten Soryn'e gönderdiğimiz mesajları kontrol etmem gerekiyor. Şimdiye kadar cevap almış olmalıydık." Dilini şaklattı ve o sırada fiskiyenin yarısına kadar gelmiş olan Gümüşayak sudan çıkıp onun yanına geldi ve kürkünü hızlıca salladı. Parlayan gözleri sırayla gruptakilerin her birine dikildi ve Rhea ekledi, "Bu arada üçünüz de uslu *durduğunuzdan* emin olun."

Zev, "Ben her zaman yaparım," deyince Nessa güldü, Rhea ve Cas da iç geçirdi.

Kız kardeşinin ayrılmasından kısa bir süre sonra Zev'in kendisi de gözle görülür bir şekilde huzursuzlanmaya başladı ve ardından kendi ayrılışını duyurdu.

"Sarayın daha masum hanımlarının yatak odalarını istila etmeye mi gidiyorsun?" Nessa tahmin etti.

Ayağa kalktı ve tembelce gerindi, güneşte kestirmiş bir kedinin gevşemesi gibi. "Eğer şanslılarsa," dedi göz kırparak.

İkisi yalnız kaldığında, Nessa hüzünlü bir gülümsemeyle Cas'a döndü ve "Asi kardeşimiz için hangi noktada bir müdahale düzenleyeceğiz?" dedi.

Cas cevap vermeye, Laurent'in bunu daha önce de denediğini ama başarılı olamadığını söylemeye başladı ama Prens Alder'in sesiyle kesildi. O ses

bir kez daha düşmanca olduğu açıkça belli olan bir seviyeye yükseldi.

O ve Nessa birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Acaba ne hakkında tartışıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Cas. Omuz silkmeye çalıştı ama ikisinin bu şekilde tartıştığını görmek çok... tuhaftı. Sesini yükseltmek Laurent'a göre değildi ve geçen hafta boyunca tanıdığı prene de benzemiyordu.

Aslında ne konuştuklarını duyacak kadar yaklaşmak istiyordu ama bunu gizlice yapmak zor olacaktı.

"General Kolvar'la işler nasıl gitti?" diye sordu Nessa. "Zorluk çıkarıyor gibiydi; birkaç kez seni kurtarmaya çalıştım ama Rhea seni bırakmam için ısrar etti."

Cas küçük bir gülümsemeyle yetindi. "O kadar da kötü biri değil. Ama onun üzerinde çok iyi bir izlenim bıraktığımdan emin değilim."

Nessa bu değerlendirmeyi elinin tersiyle itti. "Kendine çok yükleniyorsun."

Cas tereddüt etti, bundan sonraki kısmı anlatmak isteyip istemediğinden emin değildi. Endişelenecek bir şey olmadığına inanmak istiyordu ama... "Küçük büyü işaretleri dikkatimi dağıtmaya devam ediyor," dedi bankın üzerindeki birkaç gevşek taş parçasını karıştırırken.

"Büyü mü?"

"Elander'in," diye açıkladı. "Sanki yakındaymış gibi, ama bu diyardaki hava *ne kadar* yakın olduğunu söylemeyi zorlaştırıyor."

Nessa'nın kaşları birbirine yaklaştı ve kaşlarının çatılması dudaklarının kenarlarını tehdit etti. "Buranın havası kesinlikle tuhaf. Belki bunu prene sorabilirsin?"

"Belki."

"Bilirsin, tartışmaları bittiğinde," diye ekledi, başka bir bağırış sesiyle omzunun üzerinden bakarak.

Bir süre sessizce oturdular, daha fazla boğuk bağırış dinlediler, ta ki tedirginlik Cas'ı ayağa kaldırına kadar.

Yakındaki patikalardan birinde yürüdü, ağaç şeklindeki çeşme ile ejderha şeklindeki ikinci çeşme arasında volta attı. Kollarını kendine doğru sardı ve parmaklarını dirseğine vurarak her dokunuşu saydı. Bu da midesini rahatlatmaya yardımcı olmayınca gözlerini kapadı ve bir süre düşünerek başını arkaya eğdi.

Tam Laurent'ın tartışmasına müdahale etmeye karar vermişti ki, Nessa birdenbire şaşkın ve kararsız bir sesle ona seslendi.

"Elinde bir kılıç var." "Ne?"

"Neden o..." Nessa soluk soluğa kaldı.

Cas hızlı adımlarla ona doğru yürüdü, gözleri fal taşı gibi açılmış bakışlarını takip etti.

Ve gözleri Laurent'ı tam kılıcını kaldırıp prensin boynuna saplarken buldu.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-FIVE

CAS İLK BAŞTA KIPIRDAYAMAYACAK KADAR SERSEMLEMİŞTİ.

Ama Nessa çoktan tökezleyerek -ve sonra koşarak- kapıya yönelmişti.

Cas onun sersemliğini kırdı, beceriksiz elleri kapıyı açamadan onu yakaladı ve avluya geri çekti.

Ofisin iç kapıları açıldı. Korumalar içeri doluştu. Hızla Laurent'ın etrafını sardılar. Laurent karşı koymadı, etrafını saranların sayısı göz önüne alınırsa bu anlamsız olurdu.

Cas kollarını Nessa'ya sıkıca sardı, Nessa'nın yüzünü kaldırıp önlerinde yaşanan dehşeti görememesi için yüzünü sıkıca kendisine gömdü.

Nessa bir an için onunla mücadele etti, ta ki şok onu alt edene ve Cas'ın göğsüne doğru yığılana kadar, yere yığılmamak için ellerini Cas'ın gömleğine sıkıca kenetledi.

Bu yüzden muhafızların Laurent'ı nasıl kabaca tuttuklarını ya da o muhafızlardan birinin yanındaki çantadan bir şey çıkarıp Laurent'ın ağzına nasıl indirdiğini görmedi - Laurent'ın kafasının cansız bir şekilde sallanmasına neden olan bir şey.

Prens Alder'in vücudunun doğal olmayan bir şekilde yayılışını, boynundan fişkıran ve etrafında biriken kıpkırmızı rengi, Laurent'ın aniden gevşeyen elinden düşen ve kanlı zemine çarpan kılıcı ya da muhafızların Laurent'ın cesedini duygusuzca odadan nasıl sürüklediklerini de görmedi.

"Nefes al," diye fısıldadı Cas, Nessa'ya olduğu kadar kendine de. "Derin nefes al."

Muhafızlardan biri bakışlarını onlara çevirdi ve Cas birden kendi tavsiyesine uyamadı.

Kafası ona kaçmasını söyledi.

Kalbi ona ne pahasına olursa olsun Laurent'ın peşinden gitmesini, onun yanına gitmek için savaşmasını söylüyordu. Onu o muhafızların insafına bırakamazdı.

Hem nereye kaçacaklardı ki? Bundan nasıl kurtulacaklardı?

"Arkamda kal," diye sessizce emretti Nessa'ya. Sonra ellerini bir barış jestiyle kaldırmış, uyuşuk bir şekilde ilerliyordu. Bir plan *düşünebilmek* için zaman kazanmanın ötesinde gerçek bir planı yoktu.

Ama prensin ofisinin eşiğinden geçerken, diğer taraftan başka bir kadın giriyordu ve onu görünce Cas'ın tüm düşünceleri durdu.

Leydi Sarith.

Bakışları yere düşmüş prene takılınca kapı aralığında donup kaldı.

Muhafızlardan biri başını eğdi ve Morethian dilinde bir şeyler söyledi. Sarith'in nefesi kesildi ve elini kapının pervazına dayayarak uzun, gergin birkaç nefes boyunca kendini sabit tuttu. Sonra yavaşça diz çöktü ve kocasının kanıyla kaplı kılıcı eline aldı.

Bir an sonra ucu Cas'ın boğazına dayanmıştı.

Cas'ın etrafındaki her şey durmuş, sonra da yok olmuş gibiydi; boğazındaki kılıç, Leydi Sarith ve onun şişkin, öfke dolu gözleri dışında.

"Bana bunu neden yaptığını söyle," dedi kadın titreyen bir sesle. Ama Cas söyleyemedi, çünkü *bilmiyordu*.

"SÖYLE BANA!"

Cas gürleyen komutla refleks olarak geriye doğru sendeledi ve Leydi Sarith avına yaklaşan bir kurt gibi onu takip etti. Kılıç Cas'ın boğazının çukuruna saplandı ve baskı yüzünden cevabı öksürükle çıktı: "Bunu neden yaptığını bilmiyorum!"

Leydi Sarith'in gözleri hâlâ iriydi, yeşilden çok beyazdı. Kılıç ellerinde titriyordu. Derin bir nefes aldı ve bu sefer muhafızları için daha fazla emir verdi: "Bütün yoldaşlarını toplayın. Bu sefer hepsini *uygun* zindanlara götürün. Bu hariç." Kılıcını yere fırlattı, metal karo zemine çarparken gözünü bile kırpmadı ve bakışlarını Cas'tan bir an bile ayırmadı. "Onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

Birden ortalık o kadar sessizleşmişti ki Cas kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu, sadece arada sırada Nessa'nın sığ ve korkmuş nefesleri bastırıyordu.

Leydi Sarith kocasının yanına düştü. Titreyen eli boynuna doğru uzandı. Elbisesinin etekleri beyaz fayansların üzerine kan bulaştırdı.

Sonra tüm oda bir anda Cas'ın üzerine çullandı; bir grup muhafız Cas'ın kollarını arkadan büktü ve biri elinde onu düzgünce bağlayacak prangalarla odaya girene kadar orada tuttu.

Hemen ardından Nessa'yı içeri aldılar. Bir el ağzını kapattı, belli ki Laurent'a karşı kullandıkları zehirli maddeyi tutuyordu, çünkü hemen öksürmeye ve kekelemeye başladı. Çenesi ağır ağır göğsüne doğru eğildi. Bilinci kapanırken gözleri kısa bir süre için buluştu ve Cas ona seslenmeye çalıştı. Ona iyi olacaklarını, her şeyin burada bitmediğini söylemek için.

Ama zaman yoktu.

Ayrı yönlerde doğru çekildiler ve Cas'ın haykırışı boğazında acı içinde can verdi.

Onu en üst kattaki küçük bir odaya götürdüler.

Elleri bir sandalyenin arkasında bağlıydı. Önünde kâğıtlarla dolu bir masa, arkasında da boş bir duvar vardı. Tüm duvarlar boştu ve odanın düşük aydınlatmasını daha da baskıcı hissettiren koyu bir gri tonuna boyanmıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca onu neredeyse karanlıkta yalnız bıraktılar. Sonunda arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı.

Leydi Sarith botları yerde yüksek sesle *tıkırtılar* çıkararak içeri girdi.

Kapı açık kaldı ve koridordan birkaç zayıf ışık huzmesinin içeri girmesine izin verdi. Cas gözlerini bu ışıklardan birine dikmişti ama arkasındaki kapının yanında en az iki muhafızın ayaklarını sürüyerek yerlerine geçtiğini duyabiliyordu.

Leydi Sarith masaya oturdu. Kocasının kanı elbisesinin büyük bir kısmını boyamıştı ve elleri hâlâ kanın damlalarıyla doluydu.

Konuşmadı.

Sessizlik, Cas daha fazla dayanamayana kadar ağır ve uğursuz bir şekilde uzadı. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ben yapmadım-"

"Sessiz ol." Leydi Sarith'in gözleri artık vahşi değildi. Gözleri *donuk* ve rahatsız edici bir şekilde *boştu*. Hâlâ bir şey yapmaya niyetliymiş gibi görünüyordu.

Bir şey öldürecekti; sadece bunu yaparken daha sessiz olacaktı.

Cas odayı silahlar, çıkışlar, Sarith'in zayıflıklarına dair bir işaret -kendi yararına kullanabileceği *herhangi bir şey*- için incelikle aradı. Kalbi ağrıyordu. Zihni bir felaketti. Tüm bu olanları sindirmekte zorlanıyordu ama o anda ne kadar çok istemiş olursa olsun burada ölemeyeceğini biliyordu.

Bir plan yapması gerekiyordu.

Sessizlik geri dönmüştü ve *bu* kez sessizliği bozan Leydi Sarith oldu, sesi tüyler ürpertici bir sakinlikteydi: "Sonu ne kadar da berbat oldu."

Cas bakışlarını tekrar ona çevirdi ve onu tırnaklarından birindeki bir parça kanı incelerken buldu, sanki bu kan lekesi bugün olan en kötü şeymiş gibi kaşlarını çatı.

Bir amaç için bir araç mı?

Cas'ın düşüncelerinde bir dizi korkunç olasılık titreşti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu âleme girdiğinden beri hiçbir büyüsünü başarıyla kontrol edememiş olsa da, çaresizlik aniden tekrar deneme isteği uyandırdı.

İçinde uyuyan Fırtına gücüne konsantre olurken kollarındaki tüyler diken diken olmaya başladı. Hava dalgalandı. Belki biraz aydınlandı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Sarith.

Kınından çıkarılan kılıçların sesi odanın içinde çınladı.

"Bastırılmış büyüünüzün muhafızlarımdan daha hızlı olabileceğini düşünmüyorsanız hayır."

Cas derin bir nefes aldı.

Daha hızlı olabilir mi?

Bundan şüpheliydi; sadece kısa tereddütü bile çağırmaya başladığı şeyi bastırmaya yetmişti.

Sarith alçak bir sesle muhafızlarla Morethian dilinde konuşurken, Cas gözlerini etrafta gezdirmeye devam ederek bu son karmaşadan başka bir çıkış yolu aradı.

Odanın tek penceresinden düz bir çatıya baktı ve bileklerindeki prangaları test etmek ve -kuşkusuz pervasızca- bir kaçış girişimi hazırlamak üzereydi ki bakışları köşedeki rafta duran bir mektup yığınınına takıldı.

Okunamayacak kadar uzaktaydılar ama dikkatini çekmişlerdi çünkü hepsi aynı el yazısını, aynı parşömen tipini, aynı

renkli balmumu mühür... Gözlerini kendisine en yakın olan mektuba dikti. Koridordan gelen bir ışık şeridi mektubun üzerine düşerek altını aydınlattı ve orada neyin damgalandığını görmesini sağladı.

Siyah bir kaplandı, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, çenelerini açmış ve pençelerini savuruyordu.

Solases Hanesi'nin sembolü.

Kardeşinin.

Ve birdenbire günün olayları korkunç bir şekilde anlam kazanmaya başladı.

"Meraklı, değil mi?" diye düşündü Leydi Sarith.

Öfke Cas'ın korkusunu kısa süreliğine yok etti ve sesini eskisinden daha cesur hale getirdi: "Neler oluyor?"

"Yeterince açık olduğunu düşünürdüm," dedi elf kadın ayağa kalkıp mektupları aldı ve masanın çekmecelerinden birine yerleştirdi.

"Benim karşılığında sana ne vaat etti?" Güldü

ama başka bir cevap vermedi.

Cas, "Bana anlatmak istemediğine göre pek de etkileyici bir anlaşma olmamış olmalı," diye çıkıştı.

Leydi Sarith'in çenesindeki bir kas seğirdi. Gururunun onu bir yanıt vermeye zorlaması sadece bir an sürdü: "Yeterince basitti. Eğer seni buraya hapsedebilirsem - seni takipçilerinden ayırabilirsem, seni ve büyünü onun planlarına engel olamayacağın bir yere hapsedebilirsem - o zaman Ethswen'in o sinir bozucu kraliçeleriyle başa çıkmama yardım edecekti. Krallıklarının bizden çaldığı toprakları ve kaynakları geri almamıza yardım ederdi."

"Yalan söylüyor."

"Evet; kocam da aynı şeyi söyledi. Sonra sen geldin ve birdenbire bir Solases'le müttefik olmak istediğine karar verdi, hem de daha zayıf olanıyla. Ve bak *bu* onu nereye getirdi."

Cas kısa bir süre gözlerini kapadı ve Prens Alder'in kısmen kesilmiş kafasının görüntüleri zihnine hücum ederken kendini sabitledi. "Yani, bana karşı duyduğun garip ve yersiz kıskançlık yüzünden-"

Leydi Sarith aralarındaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki, Cas'ın geri tepmesine ve sandalyesinin tehlikeli bir şekilde arka ayakları üzerinde sallanmasına neden oldu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," dedi Leydi Sarith, çizmesini sandalyeye geçirip yere vurarak. "Kocamın çeşitli *sevgilerini* önemsiyor olsaydım, o zaman muhtemelen

Sözde kutsal yatağıma girip çıkan sayısız kadını. Ama ben yapmadım. Onun *zayıflığına* alındım."

Cas'ın ciğerleri, içine hava almaya çalışırken acı verici bir şekilde sıkıştı.

"Tüm çocukluğum boyunca halkımın topraklarının ve gücünün azalmasını izledim," dedi Leydi Sarith bir adım geri çekilirken. "Babam bir Mistwilde Lordu'ydu, biliyorsunuz ve kralları için üzücü bir bahane olan babama çok yakındı. Ben sarayda büyüdüm ve bu yüzden o kralın başarısızlıklarını yakından gördüm. Kuşatmalarda yaşadım ve bize parça parça dönen sayısız ordunun uğurlanmasına yardım ettim - tabii geri döndülerse. Çocukken kaç nöbete katıldığımı biliyor musunuz? Kaç tane ölü yüz gördüm? Sonunda babam ve kardeşlerimin de dahil olduğu ölü yüzler. Sonra bu aileye, bu yeni diyara gelin gittim ve kayınpederimin, diyarının geleceğini güvence altına almaktan çok lüks partiler vermeyi ve etrafta yatıp kalkmayı önemseydiğini çabucak öğrendim. Ben de kendi kendime Moreth'in de evim gibi acınası bir duruma düşmemesi için -ne pahasına olursa olsun- onu koruyacağıma yemin ettim."

Kral Theren'in ani ve beklenmedik ölümünü düşündükçe Cas'ın içini bir ürperti kapladı.

Leydi Sarith'in bununla bir ilgisi var mıydı?

Varen bunu yapması için ona da mı rüşvet vermişti?

"Alder de en az babası kadar işe yaramazdı. Ve Varen gibi güçlü ve acımasız biriyle ittifak kurmaktan korkuyordu," diye devam etti Sarith. "Ama bu kaotik dünyada biraz acımasızlığa ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Ve neyse ki bu diyar için, kocamın *trajik* bir şekilde yapamadığı o katı yürekli lider ben olabilirim. İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum. Ama senin tarafını tutarak bir hata yaptım. Ben sadece bu hatayı düzeltmek için gerekeni yaptım. Ve işleri güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapmaya *devam* edeceğim."

"Sizinle aynı fikirde olmayan herkesi öldürmek de dahil mi?"

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Kocamı *ben* öldürmedim. Öfkeli küçük kardeşi öldürdü."

Durumun ciddiyeti Cas'ın üzerine bir kez daha tamamen çöktü ve "Senin bununla *bir* ilgin var," derken sesi biraz çatallaştı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Ya da belki de Laurent'ı sandığınız kadar iyi tanıyorsunuzdur."

Cas bu olasılığı kabul etmeyi bile reddetti.

"Bu mahkemenin kökleri çok derinlere uzanıyor," dedi Sarith. "Ve Laurent, her ne kadar kaçmaya çalışsa da bu mahkemenin bir ürünüdür. O

bilmediğın şeytanları vardı. Anlayamayacağın şeytanlar."

"*Yalancı*," diye hırladı Cas.

Sırıttı. "Yalan *söylüyor* olsam bile fark etmezdi. Arkadaşın kralımızı daha tacını giymeye fırsat bulamadan öldürdü. Kanıtlar ezici bir çoğunlukla onun aleyhinde ve buradaki hiç kimse aksini düşünmeyecek. Buradaki hiç kimse sana yardım etmeyecek."

Cas bir kez daha bileklerindeki bağları gevşetmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Leydi Sarith bir kez daha rahatsız edici bir şekilde yaklaşırken sandalyesinde daha dik oturdu ve çenesini kaldırdı.

Cas'ın nabzını tehlikeli ve baş döndürücü bir hıza ulaştıran bir sesle, "Bu da demek oluyor ki artık benimsin, ne istersem yaparım," dedi. "Ve içimden bir ses sana ne kadar kötü davranırsam, Varen'in gözüne o kadar çok girebileceğimi söylüyor. Sence de öyle değil mi?"

Cas cevap vermedi.

Sarith başını yana eğerek onu inceledi. "Sanırım yakında anlaşmamızın bana düşen kısmını kontrol etmesi için bir ulak gönderecek. O yüzden işkence görmüş bir mahkûm gibi görüldüğünden emin olalım, olur mu?"

Daha fazla uyarı yapmadan Cas'ın çenesine sert bir tokat attı.

Cas'ın dişleri dilini yakaladı. Ağzına kan doldu. Sarith'in ayaklarına tükürdü ve botlarını kırmızı tükürük parçacıklarıyla yıkadı.

Sarith parmaklarını öfkeyle şıklatarak kapıdaki muhafızları çağırdı. Moreth dilinde bir şeyler emretti ve bir dakika sonra Cas'ın prangaları arasındaki zincir çözülmeye başladı. Muhafızlar birlikte çalışarak Cas'ın ellerini sırtından çekip aldılar ve önünde birleştirdiler.

"Ayağa kalk," diye emretti Sarith.

Cas ayağa kalktı, çenesindeki acıyı dindirmeye çalışıyor ve yeni düzenlenmiş bağlarının gücünü ustaca test ediyordu.

Muhafızlardan biri bir süreliğine koridorda kayboldu ama hemen elinde bir bohça bezle geri döndü ve Leydi Sarith'e uzattı; o da bir tanesini alıp hemen Cas'a fırlattı.

"Yaptığın pisliği temizle," diye tersledi.

Cas derin bir nefes aldı. Uymak için hareket etti çünkü o iki muhafız hala çok yakındaydı ve her ikisi de sıkı, hazır bir tutuşa sahipti

kılıçlarında.

Burada ölmeyeceğini kendine hatırlattı.

Leydi Sarith çalışırken onu küçümsedi. "Bu bir kraliçe ya da savaş kahramanı olmaktan daha uygun bir meslek gibi görünüyor - ya da her ne olmak istiyorsan."

Cas, temizlediği botun bağlı olduğu bacağa bir yıldırım gönderip gönderemeyeceğini görme dürtüsüyle savaşıarak ovalamaya devam etti.

"Biliyor musun," dedi Sarith bir dakika sonra, "benim küçük hizmetkârım olman fikri oldukça hoşuma gitti. Varen bir sebepten ötürü seni canlı istiyordu ve ben de bunu yerine getirmeyi düşünüyordum ama sanırım bu güzel bir uzlaşma olabilir."

Cas'ın vücudundaki neredeyse her kas bu fikir karşısında geri tepti. *Neredeyse*. Ama dilini tuttu.

Çünkü bu iğrenç fikir aynı zamanda bir fırsat gibi geldi.

O ofiste Laurent ve kardeşi arasında garip bir şeyler olmuştu. Laurent'a bir şekilde komplo kurulduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu ama bunu kalbinde hissediyordu. Ve Leydi Sarith onu diğer arkadaşlarıyla birlikte bir yere kapatırsa, ihtiyacı olan kanıtı bulamayacaktı. Ama hizmetkârlar mahkûmlardan daha özgürce hareket edebilirlerdi.

Yani tek mesele bu fırsatı değerlendirmektir.

"Sana hizmet etmektense ölmeyi yeğlerim," dedi Cas sessiz ve öfkeli bir sesle.

Tahmin edilebileceği gibi, Leydi Sarith'in gözleri parladı. "O zaman bu işi hallettik." Bakışları Cas'ın sıkılı ellerine kaydı. "Paçavra sende kalsın. Sen de bana hizmet etmeye arkadaşının döktüğü kanı temizleyerek başlayabilirsin."

Cas'ın hiçbir parçası o odaya girmek istemiyordu.

Ama planı umut verici bir başlangıç yapmıştı ve artık tereddüt edemezdi.

Muhafızlardan biri kolundan tuttu ve onu harekete geçirdi. Yaptığı numarayı inandırıcı kılacak kadar direndi ve sonra odadan çıkarılıp aşağıya doğru yürütülürken yenilgi numarası yaparak başını öne eğdi.

Prensin öldürüldüğü yere yaklaştıklarında teni karıncalandı. Bu diyarın dışında ölümlerle ya da ölmekte olanlarla karşılaştığı zamanki kadar güçlü değildi ama Karanlık Tanrı'nın gücünün hâlâ içinde gizlendiğini ve bir kez daha ortaya çıkmak için fırsat kolladığını hatırlatmaya yetiyordu.

Elinden geldiğince bastırdı ve bunun yerine çevresini incelemeye odaklandı.

Prens Alder'in cesedi, merhametli bir şekilde, başka bir yere götürülmüştü. Üç hizmetçi daha etrafı temizlemeye başlamış, yuvaları için bir şeyler toplayan tedirgin küçük kuşlar gibi etrafta uçuşuyorlardı. General Kolvar avluya açılan kapıda duruyordu, sert yüzü her zamankinden daha da acımasız görünüyordu.

"Birkaç noktayı atlamışlar," diye homurdandı Cas'a eşlik edenlerden biri, onu etrafında döndürüp kırmızı lekeli zeminin bir bölümünü işaret ederek.

Birkaç noktayı kaçırmışlardı.

Cas'a bir kova verildi ve onu alıp dışarıdaki fiskiyeye doldurdu. Elleri hâlâ önünde gevşek bir şekilde bağlı olduğu için kovayı çıkarıp taşımakta zorlandı. Ama muhafızların ve General Kolvar'ın sessiz ve dikkatli bakışları altında bunu başardı.

Kan izlerinin en büyüğünün önünde diz çökerken kendini çok çok uzaklarda bir yerde hayal etti. Faircliff'teki ağaç evi olan evde, belki de -ya da kendisinin ve bulduğu ailesinin ev olarak adlandırdığı diğer yerlerden herhangi birinde. O yerlerin hepsinde temizlik işlerinden nefret etmişti, şimdi de nefret ediyordu ama şimdiye kadar her şeyin üstesinden geldiği gibi bunun da üstesinden gelecekti.

İşe gitti.

Bezin her dokunuşunu saydı. Ona kadar ve sonra tekrar aşağı. Yatıştırıcı bir ritimle yukarı ve geri, yukarı ve geri, pürüzsüz, öngörülebilir hareketlerin verdiği hisle kendini toprakladı.

Bu onu birkaç dakika boyunca sakin tuttu, ta ki hiçbir uyarı olmadan daha önceki sahne zihninde acımasız bir netlikle canlanana kadar -kılıç, bağırışlar, Prens Alder'in düşen bedeninin korkunç, çarpık şekli...

Parmakları elindeki bezi sıkarak pembe renkli suyu yere geri sıktı. Suyu karşı kayıtsızdı; tek düşünebildiği Laurent'tı. Onu nereye götürmüşlerdi? Hâlâ hayatta mıydı?

Peki ya diğer arkadaşları ve müttefikleri?

Burada ne oldu? Çaresizce merak etti. Ne oldu böyle?

Şakağında garip bir titreşim hissetti, sanki sorusuna cevap veriyormuş gibi. Durdu ve lekeli paçavraya baktı.

Aklına bir olasılık geldi.

Derin bir nefes aldı. Yavaşça, çekingen bir tavırla dizinin yanındaki kan damlasına uzandı. Parmağını üzerinde gezdirdi.

Şakağında hızlı bir zonklama daha oldu ve bu kez bu odanın görüntüleri zihninde yanıp sönmeye başladı ama bunlar daha önce olduğu gibi kendi anıları değildi; farklı açılardan çekilmişlerdi ve o kadar net değillerdi. Sanki sahne suyun altındaydı ve ne zaman yaklaştırmaya çalışsa sallanıp yer değiştiriyordu.

Bir başka kan lekesine daha dokundu ve Laurent'ın yüzünü gördü.

Ne olduğunu fark etti ve eli ıslak mermere sürtünerek neredeyse dengesini kaybetmesine neden oluyordu.

Bu onun ölüm büyüsüydü.

Etrafını saran baskıcı elf büyüğü olmasaydı, Prens Alder'in kendi gözlerinden gördüğü son anlarına dair hayallere dalacağından şüpheleniyordu.

Ama belki konsantre olabilirse, aklındaki bazı soruları yanıtlayabilecek kadar görebilirdi?

Parmaklarındaki gerginliği kıpırdattı ve tekrar denemeye hazırlandı.

"Neden durdun?" diye alçak bir ses geldi.

Bir kadın duvarın dibinde durmuş onu izliyordu. Kemikli yüzü ve uzun altın saç örgüsü belli belirsiz tanıdıktı; Cas'ın Sarith'in yanında sık sık gördüğü saray kadınlarından biriydi.

Ne kadar zamandır orada duruyordu?

Neye tanık olmuştu?

Cas'a doğru yürürken odadaki diğerleri donakaldı. Onun önünde kasıtlı olarak çömelmişti. Koyu renk gözleri hevese benzer bir şeyle parılıyordu. Sanki azarlamak için sadece bu fırsatı bekliyormuş gibiydi. Cezalandırmak için. Cas bu kadının -ve Leydi Sarith'in özel maiyetinin diğer üyelerinin- bu diyarda manevralar ve pazarlıklar yaparken kendisine ne kadar sık hançer gibi baktıklarını düşündü ve göğsü sıkıştı.

Kadın bir parmağını Cas'ın çenesinin altına soktu ve kaldırdı. "Leydime sana göz kulak olmama yardım edeceğimi söyledim," dedi. "Yaptığın her şeyin bir raporunu isteyecektir. O yüzden sana tekrar soracağım: *Neden durdun?*"

Cas büyüsunü istemeden kullandığı için hâlâ başı dönüyordu; yeterince hızlı bir yalan düşünemiyordu.

Bu kadın ona Leydi Sarith gibi tokat atmamıştı.

Yumruğu Cas'ın yüzüne çarparken kapalıydı ve savuruşun arkasındaki güç Cas'ı yuvarlamaya yetti. Elleri bağlı olan Cas kendini düzgün bir şekilde yakalayamadı ve başı mermere çarparak eskisinden daha da sersemlemesine neden oldu. Gözlerini kırıştırtarak odayı tekrar odak noktasına getirmeye çalıştı.

General Kolvar hâlâ kapının girişinde duruyordu.

İkinci darbe indiğinde başını çevirdi - açıkça tiksinimişti - ama durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Elf kadın Cas'ın saçlarından bir tutam yakaladı ve onu gözlerinin içine bakacak kadar yukarı çekti. "İşinin başına dön," dedi onu tekrar yere bırakmadan önce.

Cas'ın yüzünde acı çiçekleri açtı. Endişe, ciğerlerini ve midesini baskıcı bir şekilde sarmıştı. Gözleri odanın içinde çılgınca dolaşüyor, bir şeyler arıyordu...

Bilmiyordu.

General Kolvar'ın sırtı hâlâ ona dönüktü. Odadaki diğer tüm varlıklar da ona bakmamakta aynı derecede kararlı görünüyordu ve görüşünde karanlık noktalar dans ederken, Leydi Sarith'in soğuk beyanı düşüncelerinin arasından fısıldadı: *Burada kimse sana yardım etmeyecek.*

Ve bunun doğru olabileceğinden korkuyordu.

CHAPTERTWENTY-SIX

BİRKAÇ SAAT VE DAYAKTAN SONRA, KAN S I L I N M İ Ş VE Ofis, çevresindeki birkaç odayla birlikte temizlendi ve Leydi Sarith'in Cas için yapacak işi kalmadığı için onu başka bir çağrıyı beklemesi için zindana gönderdi.

Cas bunun bir nezaket olmadığını biliyordu. Ama bu alt katın sessizliği ve karanlığı başındaki zonklayan ağrıyı hafifletiyordu. Bu yüzden garip bir şekilde buna minnettardı - Nessa ve Rhea'nın yanındaki hücrede olduğunu ve Zev'in kendi hücresinin arka duvarına yaslandığını fark ettiğinde daha da minnettar oldu.

Zev hızla ayağa kalktı ve onu kucakladı. Bu sarılma onun hırpalanmış bedenini acıtacak ve başının daha da ağrımasına neden olacak kadar güçlüydü ama yine de geri çekilmedi. Sonunda geri adım atana kadar en az bir dakika boyunca birbirlerine dolanmış halde kaldılar. Bakışları kızın şişmiş gözlerine ve dudaklarına kaydı.

"Cas, yüzün-" "Ben iyiyim."

Birkaç derin nefes aldı, açıkça sözlerini tutmak için mücadele ediyordu.

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," dedi ve o konuşmadan uzaklaştı. onu daha yakından inceledi. Neredeyse karanlıkta dikkatlice ilerleyerek müttefiklerinin geri kalanını aradı.

Nessa çoğunlukla zarar görmemişti, sadece gözünün altında küçük bir kesik vardı ve ona her ne verdilerse onun verdiği sersemlik hali devam ediyordu. Dikey parmaklıklar onları ayırıyordu ama Cas parmaklarını geçirip Nessa'nın elini sıkmayı başardı, sonra da Rhea onlara doğru ilerlerken Rhea'nınkini de.

Rhea fiziksel olarak iyiydi. Ama Gümüşayak kayıptı. Rhea son saatlerini paylaştıkları o büyülü bağa bağlanmaya çalışarak geçirmiş ama başarılı olamamıştı. Gümüşayak'ın gözleri olmadan ve koridordaki birkaç meşalenin yaydığı ışıktan başka bir ışık olmadan, aslında kördü ve bu durum onu açıkça sarsmıştı.

Onu sarsılmış görmek o kadar alışılmadık bir şeydi ki, Cas'ı olduğundan daha da endişeli hale getirmekle tehdit ediyordu. Bunun üzerinde durmamaya çalıştı. Daha önce de kasvetli durumlarla karşılaşmışlar ve her zaman kurtulmuşlardı.

Burada ölmeyeceğini kendine tekrar hatırlattı.

Nessa ona bu diyarda kendilerine eşlik eden Sadiran askerlerinin kısa bir süre önce geçip zindanların derinliklerine götürüldüğünü söyledi. Cas bir süre muhafızları izledikten sonra o askerlere doğru hafifçe seslendi ve onlar da cevap verdi; böylece müttefiklerinin sayısı artmıştı.

Ancak Laurent ortalıkta görünmüyordu.

Soğuk zemine yerleşti. Birkaç dakika boyunca yarı sersem bir halde oturdu, parmaklarını tıkırdattı, düşüncelerini sıraladı ve muhafızların yakınlarda gezinip kulak misafiri olmaya çalışmadığından emin olmak için bekledi.

Sonra sessizce, "Prens Alder'i öldürenin Laurent olduğunu sanmıyorum," dedi.

Nessa zavallı bir top gibi kıvrılmıştı ama şimdi başını kaldırdı, yüzünde şaşkın ama temkinli bir umut ifadesi vardı.

"Prensin kanını temizliyordum ve ben... sanırım içimdeki Ölüm büyüsü buna tepki verdi," diye açıkladı Cas. "Elander Ciridan'da kraliyet ailesi için ölümleri okurdu. Ona Ölüm Konuşmacısı derlerdi, hatırladın mı?"

Rhea yavaşça başını salladı. Nessa umutlu görünmeye devam ediyordu. Zev de duvara yaslandığı yerden hiçbir yorum yapmasa da en azından dinliyordu.

"Detayları anlayamadım. Odaklanamadım çünkü muhafızlar ve Leydi Sarith'in sarayının üyeleri ensemdeydi ama Alder'in hayatta geçirdiği o son anlara dair bir şeyler hissedebiliyordum ve sanki... sanki bir farkındalık yaşıyordu. O farkındalığın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama geri kalan detayları öğrenmek için bir planım var."

Zev ona şüpheli bir bakış attı.

"Yani, benim bir planım var *sayılır*," dedi Cas.

Yüzüne hafif bir sırıtma yayılmaya başladı. Cas bu bakışı iyi tanırdı; durumun ciddiyetine hiçbir şekilde uygun olmayan bir şaka düşündüğü zaman hep böyle bir ifade takınırdı.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Sebebi yok. Düşünüyordum da, 'Bir Planı Varmış Gibi' senin yakında gelecek mezar taşına harika bir yazı olur. Ben de senin methiyeni okumaya gönüllüyüm, ilk satırı zaten biliyorum: *Casia en çok sevdiği şeyi yaparken öldü: Yarım yamalak bir planı gerçekleştirmeye çalışırken.*"

Cas ona, "Anma konuşmamı yapmana hayatta izin vermem," dedi. "Konuşmamın rastgele teğet geçmelerle ve berbat, uygunsuz şakalarla dolu olmasını istemiyorum."

"Sen ölmüş olacaksın, o zaman beni nasıl durduracaksın?"

Bu

mu "Eğer *ben* burada ölürsem, muhtemelen senin de çok geride?" kalmayacağının farkında mısın?" "Lütfen bu kadar ürkütücü olmayı bırakabilir miyiz?" Nessa sordu.

"Bu öneriyi destekliyorum," dedi Rhea.

Zev omuz silkti. "Ne? Ben sadece bu tür şeyler için plan yapmaya başlamanın akıllıca olduğunu düşünüyorum."

"Çünkü bu gidişle geleceğimizde çok cenaze var." Nessa çaresizlikle yumuşak bir ses çıkardı.

"Onu dinleme," dedi Rhea. "Bize bir şey olmaz. Sadece *odaklanabilirsek* belki?"

Cas başını salladı. "Yani... Prens Alder'in cesedi taht odasında sergileniyor. -Bunu gerektiren bir tür Morethian cenaze töreni var ve Leydi Sarith görünüşe göre geleneği takip ediyor."

"Muhtemelen destekçilerinin başını belaya sokmasını engellemek için," dedi Rhea. "Muhtemelen," diye kabul etti Cas. "Her neyse, sanırım bütün varlığı

birkaç damla kurumuş kandan daha kolay okunabilir. Tek yapmam gereken o cesede ulaşmak ve bu kez büyü kullanmaya daha hazırlıklı olmak."

"Şimdiye kadar bu diyarda özellikle güvenilmez olduğu kanıtlanmış olan aynı büyü mü?" Zev sordu.

Cas ona bir bakış

fırlattı. "Sadece

söylüyorum."

"Daha iyi fikirlere açığım," dedi.

"Elimde hiçbir şey yok."

"Bu noktada her zaman bilmediğini varsayıyorum, bu yüzden kendi umursamazlıklarım ile ilerliyorum. Zaman kazandırıyor."

"Bu adil," dedi omuz silkerek.

Gözleri buluştu. Adam ona sıırttı ve sessiz, gergin bir kahkahaya dönüştüler, ta ki bir duygu dalgası -korku ve kararlılığın garip bir karışımı- Cas'ın üzerine çöküp kahkahayı bastırana kadar.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım artık beklemekten başka yapacak bir şey yok."

SAATLER SONRA, diğerleri etrafında mışıl mışıl uyurken Cas oturmuş, hücrelerinden uzanan karanlık koridoru izliyordu.

Uzakta bir kapı gıcırdayarak açılıp ona doğru ışık saçarken kıpırdamadı. Ayak sesleri yaklaşırken zorlukla nefes aldı. Arkadaşlarını uyandırmak, onları telaşlandırmak istemiyordu; özellikle de uyuyana kadar ağladığından emin olduğu Nessa'yı.

Ayağa kalktı ve yaklaşan iki muhafızı karşılamaya gitti. "Leydi Sarith'in hizmetçi kızına ihtiyacı var," dedi elindeki Anahtarlar.

Başını salladı ve tam Zev'in gözleri açılırken son bir kez arkasına baktı. Bir bakışıyla onu sessizliğe ve hareketsizliğe davet etti ve sonra sessizce iki adamın yanına gitti.

Zev'in onun gidişini izlediğini hissedebiliyor, neredeyse peşinden gitme dürtüsüyle savaştığını hissedebiliyordu. Arkasına bakmadı. Onu cesaretlendirmek istemiyordu.

Muhafızlar onu daha önce olduğu gibi üst kattaki aynı odaya götürdüler; onu merdivenlerden tekrar tekrar indirip çıkararak ne kadar yorabileceklerini görmeye çalıştıklarından şüphelenmeye başlamıştı.

Leydi Sarith bu kez çoktan odaya girmiş, masanın üzerine eğilmiş ve birkaç parça parşömen uzunluğunda bir şeyler yazıyordu.

Varen'e bir mektup mu?

Cas sormamaya karar verdi.

"Daha önce oyalandığınızı duydum," dedi Leydi Sarith ona kısa bir bakış atarak. "Sonra aklıma geldi ki, seninle ilgili şartlarımı ve beklentilerimi tam olarak konuşma fırsatımız olmadı, değil mi?"

Cas arkasında bir hareket duydu; birinin zorla kapıdan geçirildiğini andıran bir ses. Kim olduğunu görmek için dönmeye başladı ama muhafızlarından biri yüzünü tuttu ve onu ileriye bakmaya zorladı.

"Konuşurken gözler hanımefendinin üzerinde olsun," diye homurdandı.

Leydi Sarith bu kez Cas'a bakma zahmetine katlanmadan, "Bu yüzden bazı şeyleri daha açık hale getirmem gerektiğini düşündüm," diye devam etti, "artık kime hizmet ettiğinizi ve itaatsizliğin sonuçlarının ne olacağını unutmamanız için."

Arkasında daha fazla hareket oldu ve sonunda hareketin kaynağı ortaya çıktı: Önce geniş bir kılıç kullanan elf bir kadın geldi, ardından iki muhafız ve aralarında genç bir adam vardı.

Bakışları o adamın tanıdık yüzüne takılınca Cas'ın nefesi kesildi.

Jeras. Onun adı buydu. Soryn onu en sadık askerlerinden biri olarak tanıtmıştı. O da Cas'a aynı sadakatle hizmet etmişti; onunla birlikte Moreth'e gitmek için ilk gönüllü olan oydu ve çoktan onunla birlikte kuzey kıyılarına doğru ilerlemeye karar vermişti. Olan'da bir ailesi olduğunu biliyordu ama o zaman onu takip etmek için her şeyi riske atan bu adam hakkında bilmediği çok fazla şey olduğunu fark etti. Asla öğrenemeyeceği şeyler.

Ölümü çabuk oldu.

Kılıç adamın göğsüne saplandı ve elf kadın kılıcı o kadar derine, o kadar acımasızca sapladı ki Cas, sonunda kılıcı geri çektiğinde Jeras'ın kalbinin kılıca saplanıp mızraklandığını görmediğine şaşırды.

Cas tek dizinin üzerine çöktü. Midesi bulandı, yüzü terden kızardı ve tüm dikkatini kusmamaya çalışmaya verdi. Jeras'ın yere yığılan ve gümbürdeyen bedeninin sesiyle irkildi.

"Şimdi, aşağıdaki ambarlarda... on kadar müttefikin var sanırım?" diye sordu Sarith. "Ve sabrımı sınamanız durumunda her an içlerinden birini seçebilirim. *Zor* olan tek şey, en azından benim için, sıradakinin kim olduğuna karar vermek olacak."

O anda Cas'ı konuşmaya iten tek şey, başka birinin de bu kaderi paylaşabileceği düşüncesi idi. Boğazının arkasında yanan safrayı yuttu ve "Seçime gerek kalmayacak. Ben... Ben senin sabrını sınamayacağım."

"Güzel. Şimdi kalk."

Titrek bacakları üzerinde doğruldu, bakışlarını dümdüz ileride tutmaya çalıştı, bakıyordu ama görmüyordu. Ancak çevresini bulanıklaştırmaya çalışsa da yerdeki kan, ona doğru sızarken parlak ve berrak kalmaya devam etti.

Hâlâ tehlikeli bir şekilde hasta olmaya yakındı.

"Bu akşam salonlar saygılarını sunmak için gelen insanlarla dolacak. Bana daha fazla sorun çıkarmanıza izin veremem."

Saygılarını sunmak için buradalar.

Cas planını hatırlayınca kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı; cenaze törenleri prensin cesedine yaklaşmak için bir fırsat olacaktı.

Ve ne kadar hasta hissederse hissetsin, bu plandan vazgeçemezdi.

"Taht odasını daha fazla ziyaretçi için hazırlamaya yardım edeyim mi?" diye sorarken sesi, kırık bir hizmetkârın mükemmel bir taklidi olarak, sessizce uyuşmuştu.

Leydi Sarith elindeki mektubu ve tüy kalemı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Cas'ı tutan muhafızlar onu daha sıkı kavrayarak daha dik durmaya zorladılar.

Leydi Sarith Cas'ın yüzünü zarif parmaklarının arasına aldı, bir o yana bir bu yana eğerek sarayının leydisinin bıraktığı morlukları inceledi. Bunu yaparken kendi yüzünde de memnun bir gülümseme belirdi. Cas bu gülümsemenin ardında ne tür çarpık düşünceler olduğunu ancak hayal edebilirdi.

"Bu senin için çok rahatsız edici olmayacak mı?" Bu bir sorudan çok, onun sinir bozucu yüz ifadesiyle mükemmel bir uyum içinde olan neşeli bir beyanattı.

Cas başını eğdi. Bu onun için son derece rahatsız edici olacaktı. Ama Leydi Sarith'in bunu kabul etmesini sağlayan şeyin tam da bu olduğunu düşündü.

Ve öyleydi.

Kadın bir an düşündükten sonra, "Evet," dedi. "Sanırım o odada halletmeniz gereken birkaç küçük düşürücü iş daha var." Muhafızlara bu planı gerçekleştirmelerini emretti ve sonra Cas'a ya da aralarındaki kanayan bedene bir kez daha bakmadan masasına geri döndü.

CHAPTERTWENTY-SEVEN

TAHT ODASINDA CAS'I ABARTILI BİR GÖSTERİ BEKLIYORDU.

Tahtlar, Moreth kraliyet renkleri olan lacivert ve gümüşle kaplanmış, Prens Alder'in bedenine çıkan merdivenleri olan, yeni yerleştirilmiş bir platform tarafından gözden gizlenmişti. Odanın üç tarafı bir avlu ve geniş bahçelerle çevriliydi ve normalde dışarıdaki yeşillığe açıktı, ancak şimdi çıkışların üzerine beyaz bezler asılmıştı. Hafif esinti bu örtüleri itip kakıyordu. Alacakaranlığın morumsu bir parıltı yaymasıyla Cas'a huzursuz ruhları düşündürdüler.

Prensin hareketsiz bedeninin dört bir yanında, huzursuz ruhunu yeniden yakalamak için yiyeceklerden kitaplara ve sanat eserlerine kadar *her* şeyi aydınlatan, eşit aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler vardı.

Moreth elfleri, eğer isterlerse ruhlarının ölümlüler âlemine geri dönebileceğine inanırlardı. Bazılarına göre bu tercih edilebilir bir seçimdi çünkü artık hiçbir cennete giremezlerdi. Ancak bazen ruhlar yine de o cennetlere doğru sürüklenir ve geri çevrildikten sonra kaybolurlardı. Meşaleler onları ölümlüler âlemine geri götürmek içindi; sunular ise onları burada kalmaya ikna etmek içindi.

Cas'ın anladığı kadarıyla Mistwilde elflerinin çoğu bu fikirleri aptalca buluyordu; onlara göre ruhların ölümsüzlüğü, ilahi olanla ilişkileri bozulduğunda sona ermişti. Ölülerin ölümlü ya da başka türlü, herhangi bir katı âlemde yeri yoktu, bunun yerine *Eligas*'ta, yani dünyalar arasındaki boşlukta kaybolmuşlardı. Belki de Sarith'in bu ayının devam etmesine izin vermesinin nedeni buydu; kocasının geri dönüp ona musallat olmasından endişe etmiyordu. O daha çok, hâlâ hayatta olan destekçilerini yatıştırmakla ilgileniyordu.

prensi ve masum, kederli bir eş rolünü oynayarak - her ne kadar oyunculuğu dikkat eden herkes için inandırıcı olmasa da.

Cas'a odadaki masaları bol miktarda şarapla donatması ve prensin sunulan tüm ikramları hoş bir şekilde düzenlemesi için emir verilmişti.

Leydi Sarith *memnun etmekle* neyi kastettiğini belirtmemişti.

Ama Cas ne yaparsa yapsın yanlış olacağından ve bunun kendisini cezalandırmak için bir bahane olarak kullanılacağından şüphelendiği için bunun üzerinde durmadı. Tek derdi bunu prensin bedenine yaklaşmak için bir fırsat olarak kullanmaktı.

Oda şu an için seyrek nüfusluydu. Sadece birkaç hizmetçi ve bir avuç muhafız vardı; bunlardan biri de General Kolvar'dı. Yapıp yapamayacağını görmek için kurnazca onun dikkatini çekmeye çalıştı. Ama o, daha önce ofiste yaptığı gibi gözlerini kaçırmaya devam etti. Morarmış, şişmiş yüzünün onu rahatsız ettiğinden şüpheleniyordu.

Odanın sakinlerinin çoğu platformdan uzak duruyordu. Arada sırada birileri daha fazla ikramla geliyordu ama onları ana kapının yanındaki masalara bırakıyor, Cas'ın ya da diğer hizmetkârlardan birinin onları prensin yanına taşımasını bekliyorlardı.

Bu teslimatların durmasını bekledi ve sonra bu ikramlardan birini aldı - bir çeşit iğrenç tatlı kokulu meyve sepeti - ve perona doğru çok uzun bir yürüyüş gibi hissettiren şeye başladı.

Basamağa yaklaştıkça kasları tutulma tehdidiyle karşı karşıya kaldı, ama zorladı. Durakladı, ayağı en alt basamaktaydı ve başını eğdi. Kısmen kendini ve büyüsunü toparlamaya çalıştığı için, ama aynı zamanda üzerine çöken ani, ağır bir suçluluk dalgası yüzünden.

Prens Alder'in diyarına girmemiş olsaydı kaderinin ne olabileceğini düşünmemek imkânsızdı. Eğer onu kendisine bağlılık yemini etmeye ikna etmeseydi, hâlâ hayatta olabilirdi.

Jeras ve onunla birlikte savaşmış sayısız asker gibi.

On

u. Savaşları daha kaç kişiyi hak iddia edebilir?

Tüm bu kan dökme ve şiddet sonunda buna değecek miydi?

Nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesinin titremesine izin verdi.

onu. *Nefes almaya devam et*, diye emretti kendine. *Hareket etmeye devam et*. Hareket etmeye devam etmedikçe sonunu bilemezdi.

Sepetini yere bırakıp elini uzatırken bu sözleri kendi kendine defalarca tekrarladı.

Parmakları prensin solgun kolunun üzerinde gezinirken titriyordu.

Cildi beklediğinden daha sıcaktı ve olması gerektiğini düşündüğü kadar sert değildi; bunun bir tür elf büyüsü olup olmadığını merak etti. Boynundaki korkunç yaraları gizlemek için kesinlikle büyülü ya da başka bir şey yapmışlardı. Her zamankinden daha solgun olmasının yanı sıra, neredeyse hâlâ yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Bu durum *onu* tedirgin etmişti ve ilk başta hissettiği *tek şey* buydu.

Ne kadar konsantre olursa olsun, büyüsü yükselmiyordu ve Prens Alder'in son anlarına dair hiçbir şey ne hissetti ne de gördü.

Arkasında bir yerde bir kapı açıldı. Zıplama dürtüsüyle savaştı. Her küçük ses, endişeli zihnine yaklaşan bir felaketin işareti gibi görünüyordu.

Nefes almaya devam et.

Birkaç dakika boyunca platformdaki bazı eşyaları yeniden düzenliyormuş gibi yaptı, bir yandan da sinirlerini yatıştırmaya ve büyüsünü sağlamlaştırmaya çalıştı.

Sonra tekrar denedi.

Ve tekrar.

Dördüncü denemesinde, eli Prens Alder'ın elini kapattığında, sonunda oldu: Ölüm büyüsünün tanıdık hissi içinde kabardı. Oluşması acı verici derecede uzun sürdü; bu diyarın havasının, onunla bir şey yapamadan önce içinden geçmeye, onu ayırmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Konsantre olmaya çalışarak gözlerini kapattı.

Kendisini ve prensi bu diyardan ve onun baskıcı havasından ayrı varlıklar olarak hayal etti. Ölüm büyüsünden bir kozanın etraflarını sardığını, nabız gibi atan gücü kendi kalbiyle aynı anda atana kadar ona karşı şekillendiğini düşündü. Her nabız atışında sesler ve görüntüler zihnine sızmaya başladı. Kafa karıştırıcı bir fısıltı sağanağı, hızlı bir şekilde art arda gelen yüzler ve yerler - sıralamak için çok fazla. Bir panik atağın başlangıcı gibi hissediyordu ve belki de nefes alıp odaklanabilmesinin tek nedeni buydu; daha kötü ataklar yaşamıştı.

Ve gözlerini açtığında, önünde gördüğü taht odası değildi.

Güneş ışıısıyla dolu bir oda. Cam panellerden yapılmış bir kapı. Bir avlu, mektupların ve sözleşmelerin başlangıçlarıyla dolu bir masa. Ve sonra bir ses, Prens Alder'in kendi sesi-

"Kimsin sen?"

Karşısında bir varlık duruyordu, yarı elf, yarı insan, gözlerinde öfke vardı. Laurent. Bu gözler babalarınınkini andırıyordu. Çok sert, çok soğuk, çok tanıdık.

Ancak Prens Alder'in göğsünde huzursuz edici bir his filizlenmişti. Bir şey ona bu gözlerin bir oyun oynadığını söylüyordu.

"Kardeşim nerede?" diye sordu.

Önündeki numara gülümsedi ve kalçasındaki kılıca uzandı.

Cas ayak sesleri duydu -şimdiki zamanda, büyüsünün ağır kozası tarafından boğulmamıştı- ve elini tekrar Prens Alder'dan çekti. Büyüsüyle bağlantısı kopunca baş dönmesi onu sardı. Kendini yakalamak için bir şeye, herhangi bir şeye uzanmaya başladı.

Başka biri ona uzanmaya başlamıştı bile.

Bir el koluna dolandı ve onu basamaklardan uzaklaştırdı - Leydi Sarith'in yakın sırdaşlarından biri daha. Zehir yeşili gözleri Cas'ın yüzünü taradı ve Karanlık Tanrı'nın işaretinde korkutucu derecede uzun bir süre tereddüt etti.

O işaret bir şekilde tepki veriyor, büyü kullandığı gerçeğini duyuruyor muydu?

Elf kadın sonunda, "Kurman gereken masalar var, hizmetçi kız," diye alay etti. Cas itiraz etmedi.

Aceleyle uzaklaştı ve şarap kadehi üstüne şarap kadehi koymanın tekrarlayan hareketlerinde hızla kendini kaybetti. Düşünceleri dönüp dolaşıp gördüklerini çözmeye çalışıyordu.

Daha önce o kanı temizlerken hissettikleri konusunda yanılmamış gibi görünüyordu; o kanı çeken *Laurent*'ta bir terslik vardı.

Bu imparatorlukta bir insanın kılık değiştirmesi alışılmadık bir şey değildi; geçmişte kendi görünümünü değiştirmek için pek çok Taklit-tür kristali kullanmıştı. Ve bu kristaller bazı efsanelerin elflerle ilişkilendirdiği ilahi büyüünün bozulmuş bir biçimiydi, yani belki de bu tür şeyler bu diyarda gerçek büyüden daha iyi sonuç verebilirdi?

Yine de burada o kristallerden hiç görmemişti. Ve eğer bu yerde bu tür şeylerin bir tedarikçisi varsa - ya da herhangi bir yerde bunlardan gizli bir zula varsa

-Zev'in onların gelişinden birkaç gün sonra kokusunu alacağından şüpheleniyordu; yozlaşmış ve şüpheli şeyleri bulma konusunda bir yeteneği vardı.

Ama Alder, Taklitçi ruhun büyüüne benzer güce sahip bir şeyden bahsetmemiş miydi? Kantaşı Dağları'nın eteklerinde hasat edilen bir tür meyve...

Kelime bir an düşündükten sonra aklına geldi: *Abseth meyveleri*. Geçen gece ziyafette ona bir tane önermişti. Onun türünün *eğlendiği* şeylerden biriydi.

Gerçeğe biraz daha yaklaştığını fark ettiğinde derisi karıncalandı ve soğuk terler döktü. Bu bir zaferdi ama yine de...

Etrafı düşmanlarla çevriliyken ve en güvendiği müttefiklerinin hepsi ya kayıp ya da kilit altındayken bu gerçekle ne *yapacağını* bilemiyordu. Leydi Sarith'in ruh halinin değişmesi an meselesiydi ve o zaman kendisi de hapse geri atılacaktı.

O hapishanenin *dışından* yardıma ihtiyacı vardı.

Bakışları Prens Alder'e kaydı ve ziyafet gecesi yaptıkları konuşmayı hatırlayınca kalbi acıyla sıkıştı.

Yardımcı aramaya devam ediyorum, demişti ona.

Bu sarayın içinde daha fazlası olmalıydı. Leydi Sarith aksini iddia etmiş olabilirdi ama Cas ona inanmayı reddetti.

Bu yüzden bir sonraki planının, birine gizlice verebileceği bir not yazmanın bir yolunu bulmak olduğuna karar verdi. Bu, ortalamanın üzerinde duyuları olan varlıklarla dolu bir sarayda konuşmaya çalışmaktan daha güvenli olurdu.

Başını öne eğip şarap kadehlerini düzenlemeye geri döndü ve sessizce bir mesaj göndermenin yolunu planlarken dikkat çekmemek için elinden geleni yaptı.

Her birkaç dakikada bir yeni ikramlar getiriliyor, bunların çoğu odanın ana girişine yakın masalara yerleştiriliyordu. Cas yavaşça o masalara doğru ilerledi ve içindekileri belli bir incelikle inceleyebileceği kadar yaklaştı.

Ne kullanabilir ki?

Bu tekliflerle birlikte daha fazla muhafız geliyor gibiydi. Bunun sebebinin kendisi olup olmadığını merak ederek kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. O elf kadın onun Prens Alder'in başında çok uzun süre oyalandığını görmüştü, değil mi? Gitmesine izin vermişti ama ona daha yakından göz kulak olmaları için daha fazla muhafız çağırmıştı ve şimdi...

Cas dikkatini tekrar masalara vermeye zorladı.

Ne kullanabilir ki?

Ona en yakın iki muhafız bir an için gözlerini kaçırdı ve o da harekete geçti. Sunum masasındaki kitaplardan birini dikkatlice aldı ve inceliyormuş gibi yaptı. Bunu yapmak ona acı verse de, gevşek ciltli sayfalarından birini sessizce çekip çıkardı, katladı ve pantolonunun cebine koydu. Ayrıca yakındaki bir kâsedden bir avuç koyu mor böğürtlen aldı ve sonra kâsenin tamamını kaldırıp prensin platformuna taşıdı ve diğer sunuların arasına yerleştirdi.

Bundan sonra şarap ve diğer içecekleri ayarlama işine geri dönerek yoluna devam etti. Odanın arka köşesindeki bir masaya gitti.

Muhafızların onu takip etmediğinden emin olmak için bekledikten sonra kitap sayfasını ve meyvelerden birini çıkardı. Meyvenin etini kopardı ve suyunu sayfanın üzerine sürerek test etti. Dağınıktı ama mevcut yazının üzerinde görülebilecek kadar koyuydu.

Etrafına birkaç dikkatli bakış attıktan sonra üç satır karaladı:

*Katil kılık
değiştirmiş
Abseth Berries?
Gerçek
Laurent...?*

Derme çatma mürekkebinin sayfaya tamamen nüfuz etmesini bekledi ve sonra notu tekrar cebine koydu. Masadan uzaklaşırken gözleri odayı taradı, var olduğuna inanmayı çok istediği o yardımcılardan birini aradı.

Ve sonunda bakışları bir kez daha tanıdık bir yüze takıldı.

General Kolvar.

Bugün gittiği her yerde onu takip ediyor gibiydi. Henüz herhangi bir cezaya karışmamış, müdahale etmemişti. Ama daha önce ofiste arkasını döndüğünde ne kadar iğrenmiş görüldüğünü unutmamıştı. Prens Alder'in ondan nasıl övgüyle bahsettiğini de unutmamıştı.

Kuşkusuz, devam etmek için fazla bir şey yoktu. Geçen gün çok şey değişmişti. Ve eğer bunu yanlış anladıysa, Leydi Sarith'e ne yaptığına dair bir haber ulaşıtıysa...

Sonuçlarını çok net bir şekilde hayal edebiliyordu. Arkadaşlarının her birine bir kılıç saplanmıştı. Jeras gibi. Asra gibi. Tıpkı-

Tanrılar.

Birden zorlukla nefes alabildi.

"Hizmetçi kız," diye seslendi onu daha önce yakalayan kadının hastalıklı tatlı sesi. "Leydi Sarith seni ofisinde görmek istiyor."

Dehşet Cas'ın midesini sıktı. "Geliyorum," diye seslendi, biraz kısık sesle.

Bir karar vermek zorundaydı.

Yazdığı notu cebinden çıkardı ve kolunun içine yerleştirdi. Ana kapıdan geçip generalin ve sessizce sohbet ettiği iki muhafızın yanından geçerken ayağı takıldı.

Yere düştüğünde konuşma kesildi. Garip bir şekilde dirseğinin üzerine düştü ve acı koluna yayıldı, bu da tamamen rol olmayan bir tıslama çıkarmasına neden oldu.

Muhafızlardan biri güldü.

General Kolvar hiç ses çıkarmadı.

Cas orada, zonklayan dirseğini tutarak yatarken, adam sadece ona baktı. Bakışları zalimlik sınırındaydı. Bir an için onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. Korkunç bir şekilde.

Ama sonra elini uzattı ve onun kalkmasına yardım etti.

Hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce buruşturulmuş sayfayı adamın avucuna sıkıştırdı.

CHAPTERTWENTY-EIGHT

İKİ GÜN DAHA GEÇTİ.

General Kolvar mesajına geri dönmedi ve onu neredeyse hiç görmedi - ara sıra uzaktan bir bakıştan başka bir şey değil - sözleşmeli köleliğinin acımasızlıklarından ve inceliklerinden kurtulmaya çalışırken.

Günleri nispeten az münakaşayla atlatmıştı, bunun nedeni Leydi Sarith'in saraydaki hakimiyetini sağlamlaştırmakla meşgul olmasıydı. Cas birkaç kişinin kendisinden *Kraliçe* Sarith diye bahsetmeye başladığını duymuştu ve bu unvanı her duyduğunda, sanki biri umudunun ince iplerine bıçakla vurup onları biraz daha yıpratıyormuş gibi hissediyordu.

Hâlâ o iplere tutunuyordu ama şimdi sürekli olarak onların tamamen kopmasını ve ardından gelecek düşüşü bekliyordu.

İkinci günün sonuna yaklaşırken, büyük bir oturma odasına götürüldü ve yerleri fırçalaması emredildi.

Sarith'in yakın çevresinden iki kişi kadife koltuklara oturmuş, narin fincanlardan içerken bir yandan da kendi dillerinde sohbet ederek onun çalışmasını izliyordu. Arada sırada kahkahalar atmalarına ve ona doğru atılan kibirli bakışlara bakılırsa, Cas onların çoğunlukla kendisiyle ilgili konuştuklarını tahmin ediyordu.

Elinden geldiğince onları görmezden geldi.

Yüzündeki morlukların iyileşme sürecini kontrol etmek için penceredeki yansımasına gizlice bakarken, General Kolvar'ın odaya girdiğini gördü.

Doğrudan ona doğru yürüdü.

Göze çarpmamak için elinden geleni yaparak yerleri fırçalamaya devam etti.

Durdu ve başını Cas'a doğru sallamadan önce Sarith'in sarayının hanımlarına hafifçe selam verdi. "Seyislerden ikisi hastalanmış," dedi, "ve ilgilenmeleri gereken ahırlar dolup taşmış. Leydi Sarith bunun bok küremekte iyi olabileceğini düşündü."

Kanepedeki kadınlardan biri kıs kıs güldü. Diğerleri biraz şüpheli görünüyordu ama sonunda başıyla onayladı.

Cas yavaşça ayağa kalktı ve general onu kabaca dirseğinden tutarak odadan dışarı sürükledi.

Koridorda ilerlerken uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlandı ve sonunda bir çift kapıdan geçerek geniş bir bahçeye çıktılar. Serin akşam havası tenini ürpertti. Elander'la dans ettikleri alanın yanından geçerken göğsü sıkışacakmış gibi hissetti. Onu görece sadece günler olmuştu ama sanki bir ömür daha geçmişti.

Umudunun bir ipliği daha yıprandı ve koptu.

Sonunda bahçelerin nispeten تنها bir köşesine ulaştılar ve bu noktada Kolvar onu sarsmayı bıraktı. Onu uzun bir çite doğru itti - pratikte çitin *içine*. Sonra birkaç kez omzunun üzerinden baktı ve tekrar ona dönüp, "Yaşıyor," dedi.

Hemen cevap veremeyecek kadar şok olmuş ve rahatlamıştı.

"Sarayın yıllardır kullanmadığımız bir bölümünde kilitliydi. Kardeşinin öldüğünü bile bilmiyordu."

Cas sonunda konuşmayı başarırken kelimeleri hafifçe titredi: "Ona ulaşabilir miyiz? Ne hakkında?"

"Seni şimdi ona götüremem. Bu çok tehlikeli. Ama sadece bilmeni istedim."

Dönüp uzaklaşmaya başladı ama Cas kolunu yakalayıp onu sabit tuttu.

"Bana yardım ettin," dedi.

Kadının elinden kurtuldu ve bakışlarını kaçırdı. "Seninle birlikte gerçeği aradım, başka bir şey değil. Bununla ne yapacağın sana kalmış."

Sesi her zamanki gibi soğuktu ama Cas onun ölü prensine olan sadakati konusunda yanılmadığına ikna olmuştu. Bu da *kendisine* sadık olabileceği anlamına geliyordu. "Geçen gün ofiste o kadın beni döverken gözlerini kaçırdığını gördüm," dedi.

Cevap vermedi.

"Leydi Sarith'in yaptıklarına katılmıyorsunuz."

"Bu mahkemede bunu bilmeyen çok kişi var. Pek çoğu şüpheli. Sanırım bu diyarı karanlık günler bekliyor."

Cas ona bir şans daha vermeye karar verdi. "O zaman buradan gidelim. Birlikte. Sarith'e *Kraliçe* demek istemeyen diğer herkesle birlikte benim ve arkadaşlarımla kaçmasına yardım edin."

Başını iki yana salladı. "Şu anda araziye Leydi Sarith'in adamlarının hepsi çevreliyor. Ormanda ve ötesindeki şehirlerde de devriye geziyorlar. Seni ve arkadaşlarını burada rehin tutmayı reddeden muhafızların -diğer bir deyişle Prens Alder'in sadık adamlarının- hepsi öldü. Muhtemelen bir katliama dönüşecek bir savaş olmadan kimse bu diyarın içine ya da dışına çıkamaz."

"Alder'e sadık olanlardan kaç kişi kaldı?"

Tereddüt etti.

"Leydi Sarith ve takipçilerini alt etmek için *herhangi bir* şansımız var mı - böyle bir hareketi düzgün bir şekilde koordine edeceğimizi varsayarsak?"

"Onunla aynı fikirde olmayan herkes buna hazır olmayacaktır-" "*Yeterli mi?*"

Omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlatarak onları duymuş olabilecek herhangi birini aradı.

Cas sesini alçalttı ama sorgulamaya devam etti. "Eğer burada kalırsan, ne olacağını sanıyorsun? Eğer Leydi Sarith seni kendisi öldürmezse, söz veriyorum kardeşimle olan ittifakı senin için yine de çok kötü sonuçlanacak. *Önümüzdeki karanlık günler* az bile kalır."

Başını sallamaya başladı ama nasıl cevap vereceğini bilemediği için durdu.

"Benimle kaç," diye bastırdı. "Kılıcını al ve savaş. Hiç değilse ölen prensinin hatırı için. Bana sana bu diyardaki diğer tüm varlıklardan daha çok güvendiğini söyledi. Ve *bana da* güvendi - gücümün tamamını görmeden *bile*. Eğer beni bu diyardan çıkarabilirsen, sana o gücü *göstereceğim*. Ve o noktada bizi durduramayacaklar."

Gözleri belki de ilk kez gerçekten onunkilere kilitlenmişti. Cırcır böcekleri cıvıldıyor, soğuk bir esinti saçlarını savuruyor ve onun konuşmasını beklerken gece hızla daha karanlık ve umutsuz bir hal alıyordu.

Sonunda içini çekti ve şöyle dedi: "Bu kaçış konusunda pek yardımcı olacağımı garanti edemem. Pek çok kişi Leydi Sarith'e katılmıyor ve hatta ondan şüpheleniyor ama aynı zamanda ondan korkuyorlar. Kaçının savaşmaya istekli olacağına dair bir sayı vermeyeceğim. Onlar adına konuşamam."

"O zaman en azından kendi adına konuş," diye meydan okudu. "Benimle misin, değil misin?"

O daha cevap veremeden, bir dizi korkunç ses onlara ulaştı: elbiselerin sallanması, botların şingırdaması ve Cas'ın hemen tanıdığı bir ses tarafından yönetilen öfkeli bir konuşma.

Leydi Sarith.

Birkaç saniye sonra, oturma odasında Cas'ı izleyen kadınların ardından hışımla ortaya çıktı. Cas'ın yüzündeki morlukları bırakan üçüncü bir kişi de onlara katılmıştı.

"Hizmetçi kız," diye bağırdı Leydi Sarith.

Cas, General Kolvar'a yalvaran son bir bakış attıktan sonra ondan uzaklaştı ve Sarith ona yaklaşırken başını öne eğdi.

Sarith generale, "Bizi yalnız bırak," diye homurdandı.

General tereddüt etmedi. Cas inanmak istemediği için değil, potansiyel ittifaklarına dair daha fazla işaret göstermeyecek kadar akıllı olduğu için inanmayı seçti.

Gerçi bunun bir önemi olmama ihtimali de yüksekti.

Leydi Sarith şüpheli bakışlarla onu izliyordu ve Cas az önce başka birini daha ölüme mahkûm edip etmediğini düşünürken kısa bir süreliğine felç geçirdiğini hissetti.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz Leydi Sarith kısık bir sesle konuştu: "Neden General Kolvar'la konuşuyordunuz?"

"Bana temizlenmesi gereken bir grup ahır hakkında bilgi veriyordu. Bu konuda kendisine yardım etmemi istedi."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"O zaman başka bir soru." Kadın bir adım daha yaklaştı ve Cas geri çekilme isteğiyle savaştı. "En yakın danışmanlarımdan bazıları bana şüpheli davrandığınızı söyledi. Konuşmaman gereken insanlarla konuşuyormuşsun. Olmaman gereken yerlerde gizlice dolaşıyormuşsun. Başka bir deyişle, bana hizmet etmene izin verme konusundaki *nazik* kararımdan faydalanıyormuşsun."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

Leydi Sarith elini hafifçe sallayarak üç yandaşını yanına çağırdı, gözleri hâlâ Cas'ın üzerindeydi. "Geçen gün beni yalancılıkla suçladın, değil mi?"

Cas buna cevap vermemenin daha güvenli olacağına karar verdi.

"Yanılmamışsın." Sarith başını yana eğerek onu inceledi. "Ama bilirsin, alışkanlık haline gelmiş yalancıların özelliği... genellikle *diğer* alışkanlık haline gelmiş yalancıları fark etmekte iyi olmalarıdır."

Cas görüş alanının kenarlarında, yüzünü yaralayan kadının giydiği paltoyu kenara ittiğini ve kalçasındaki kılıfı ortaya çıkardığını gördü. Tuhaf bir silah tutuyordu; kılıç gibi bir kabzası vardı, ama çekip çıkardığında sert bir bıçak yerine esnek, kırbaç benzeri bir eklentisi vardı. Kamçının ucunda küçük, parlak bir metal diken vardı.

Prens Alder'in abuk sabuk hikâyelerinden birinde böyle bir silahtan bahsettiğini düşündü; Mistwilde Diyarı'nın savaşçıların kullanmasıyla bilinen bir silahtı bu. Adını hatırlayamıyordu.

O anda, bu kadının geçen gün ona ne kadar sert vurduğu dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Şimdi bana ikinizin ne hakkında konuştuğunuzu tekrar anlatın," dedi Leydi Sarith.

Cas sertçe yutkundu. Eğer gerçeği söylerse, General Kolvar bunun acısını kesinlikle çekecek ve ona yardım edebilme şansı ortadan kalkacaktı.

Bakışlarını Leydi Sarith'e çevirdi ve "Size neden bahsettiğimizi zaten söyledim," dedi.

Sarith söyleyene kadar uzun, gergin bir an boyunca göz göze geldiler:

"Nalia." Tuhaf silahı tutan kadın bir adım öne çıktı.

"Yalancılar cezalandırılmalı, değil mi?" diye sordu Sarith.

Nalia bunu başını hafifçe eğerek kabul etti ve ardından silahını kaldırıp saldırmaya hazırlandı.

Leydi Sarith elini kaldırarak onu durdurdu. "Şimdi, geçen gün bana itaatsizlik etmenle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu Cas'a. "Ve müttefiklerinden hangisini öldürmek istediğimi seçmenin benim için ne kadar *zor* olacağını?"

Cas, Leydi Sarith'in arkasındaki çiçekli bir ağaca baktı, gözlerinin odaklanmamasını isteyerek kendini o andan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Benim aklıma daha iyi bir fikir geldi," dedi Leydi Sarith. "Seçmenize izin vereceğim. Karşılığında da seni bu davranışından dolayı cezalandırmayacağım. En azından bu gece."

Cas'ın seçim yapmayı reddetmenin bedelinin ne olacağını sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Ama bu onu sessizce "Bunu yapmayacağım" demekten alıkoymadı.

Leydi Sarith sanki beklediği yanıt buymuş gibi bilerek gülümsedi. "Pekâlâ o zaman," dedi ve Nalia'nın yolundan çekildi.

İlk darbe Cas'ın göğsüne indi ve göğsünde acı verici bir yol açtı. Hemen ardından gelen ikinci bir kırbaç, ilkinin açtığı yoldan geçti. Sonra bir üçüncüsü. Dördüncüsü. Metal diken kumaşı ve deriyi aynı şekilde yırttı. Gömleğinin altından dolambaçlı dereler halinde kan aktı, göğüslerinin arasından damladı, göbeğinde birikti ve görüşünde siyah noktalar dans ederken dengesi bozuldu.

"Onu öldürmeyin," dedi Sarith, sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu.

Nalia kabul etti ve bir sonraki komut ondan geldi: "Kollarınızı açın."

Cas reddetti.

Aptalcaydı ama umurunda değildi.

Onları gereğinden fazla tatmin etmeyecekti.

Ama yine reddetmesi önemli değildi; Sarith'in sarayının diğer iki üyesi öne çıktı ve her biri onun kollarından birini tutup cezasını kucaklamak için açtı.

Nalia sert ve hızlı bir şekilde, tekrar tekrar vurdu. Kırbaç önce bir kola, sonra diğerine dolandı ve diken içeri girdi, sonra da şiddetle geri çıktı. Cas'ın gömleğinin kolları lime lime olana, altındaki yol katı griden sıırıslıklam kırmızı taşa dönüşene kadar devam etti.

"Yeter," dedi Leydi Sarith sonunda, tam kırbaç Cas'ın sol bileğine dolanırken.

Nalia dikenini son bir kez daha kopardı ve Cas'ın derisinden büyük bir parçayı da beraberinde götürdü.

Ve kan parmak uçlarına doğru süzülürken, Cas kararlılığının son parçalarının da onunla birlikte süzülüp gittiğini hissetti.

Görüşündeki o siyah noktalar bir araya gelerek onu tamamen kör etti ve yüz üstü yere düştü.

CAS'IN imgelemi geri geldiğinde, beraberinde bir kafa karışıklığı seli de geldi.

Artık bahçede değildi. Hareket ediyordu ama bacakları hareket etmiyordu; iki adam tarafından tutuluyordu ve bu adamlar onu bir dizi merdivenden aşağı sürüklüyor, yaralarını umursamadan basamaklara çarpıyordu.

Yarı bilinçli bedenini sarayın derinliklerine taşıdılar ve onu sözsüz bir şekilde hapisane hücrelerine geri attılar.

Zev onu kaplayan kana bir kez baktı ve sonra hücrenin parmaklıklarına doğru koşarak kendini parmaklıklara doğru fırlattı. Gardiyanlar kilidi açıp uzaklaşmaya başladılar ama o arkalarından bağırmaya devam etti ve geri gelmelerini istedi.

Yürümeye devam ettiler.

Zev'in talepleri hakarete dönüştü - hem Sundolia hem de Kethra'nın ortak dillerinde etkileyici bir yayılım ateşinin yanı sıra Cas'ın bu diyarda kaldıkları süre boyunca öğrendiğinden oldukça emin olduğu bazı yeni küfürler. Birkaç parmağının ucunda ateş dans ediyordu. Normalden daha soluktu ama yine de endişe verici derecede parlaktı - daha fazla bela çekecek kadar parlak.

Nessa ve Rhea ayağa fırlayıp durması için ona tısladılar. Onları görmezden geldi ve bağırmaya devam etti

Cas hareket etme çabası yüzünden tekrar bayılabileceğini düşündü. Ama bulanık görüşünün arasından muhafızlardan birinin durduğunu gördü. Adam döndü, silahını çekmeye başladı ve panik onu ayağa fırlattı. Zev'in üzerine atladı, beline sarıldı ve tüm ağırlığını geriye doğru vererek onu da kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi.

"Bu *da ne* -"

"Bırakın onları," diye homurdandı.

Adam omuz silkti ama kadın bir eliyle adamın ceketinin önünü kavradı ve onu yüzüne doğru çekti. Bu son şiddet gösterisi onu uçurumun kenarına getirdi; kızın çektiği aynı güçle itti ve sonra yerde yuvarlanıyorlardı, birbirlerini pençeliyor ve sallıyorlardı.

Rhea durmaları için bağırdı ama ona aldırmadılar. Yine çocuktular -çalıntı eşyalarla dolu evlerinin zemininde yatan, incinmiş, kafası karışmış ve öfke içinde amaçsız yetimler.

İtiş kakış sadece birkaç dakika sürdü - ta ki Zev onu altına almayı başarana ve bakışları aklının başına gelmesine yetecek kadar uzun süre kilitlenene kadar. Ondaki uzaklaşmaya başladı ama kadın onu yakaladı ve hareketsiz tuttu.

"Geçtiğimiz günlerde iki kişinin ölümünü izledim," dedi öfkeli bir sesle, "ve aynı şeyin senin başına gelmesini izlemeyeceğim."

Arkasında muhafızlar hâlâ onu izliyordu. İçlerinden biri gülüyordu. Bu ses içindeki öfkeyi yeniden alevlendirmekle tehdit ediyordu ama bakışlarını Zev'inkilerden ayırmadı.

Sonunda muhafızların uzaklaşırken çıkardıkları sesi duydu.

Zev'in gözleri onları takip etmek için döndü. "Bırak. Onlar. *Olsunlar*," diye tekrarladı Cas.

Bakışlarını yavaşça ona geri çevirdi. "Eğer senin için tekrar gelirlerse," dedi hâlâ nefes nefese, "onları öldüreceğim. Bunu yapmak için ilahi ateşe ihtiyacım olmayacak. Onları çıplak ellerimle parçalara ayıracağım. Ve eğer bu sırada ölürsem, o zaman öyle olsun - çıkarken yanımda o pisliklerden birkaçını götürdüğüm sürece."

Ve böylece ayağa kalkıp daracık hücrelerinin köşesine doğru yürüdü, başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Onun için tekrar gelmediler.

Ne o akşam, ne gece boyunca, ne de ertesi sabah.

Rhea tahmin edebildiği kadarıyla zamanı işaretliyor, bir taş parçasını duvarda sürükleyerek her saati bildiriyordu. Şimdiye kadar on yediye ulaşmıştı.

Cas sert zeminde kıpırdamadan yatıyordu. Zev bir ara paltosunu üzerine örterek titremesini engellemeye çalışmıştı. Rhea'nın bir sonraki sıyrığını dinlerken paltosunun altında daha sıkı kıvrıldı.

On sekiz.

Cas on sekize kadar saydı ve sonra geri saydı, her sayıyı yanındaki zeminde yıpranmış bir oyuğa vurarak. Ve eğer Nessa'nın burnunu çektiğini duymasaydı, sonraki on sekiz saat boyunca aynı yerde kalabilir, tıklayarak ve koruyucu bir felç durumuna sürüklenebilirdi. Sesi duyunca midesi bulandı.

Gücü tükenmişti, kararlılığı tükenmişti, aslında her şeyi tükenmişti. Ama Nessa'nın hatırı için ayağa kalktı. Zev'in paltosunu, yırtık pırtık, kanlı kollarını örtecek şekilde üzerine geçirdi ve Nessa ile kendisini ayıran parmaklıklara doğru süründü.

"Hey," dedi.

Nessa doğrulup yüzünü ovuşturdu ve gözlerinden akmış olabilecek yaşların izlerini silmeye çalıştı.

"Sakin kalmama yardım et."

Nessa ona baktı. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Elf büyüü çok boğucu. Denedim-"

"Daha sıkı dene," diye tersledi Cas, Nessa'nın tartışamayacak kadar şaşırmasına neden olacak kadar sert bir sesle -ki zaten yapmaya çalıştığı da tam olarak buydu, çünkü Nessa'nın odağının korkudan harekete geçmesine neden olmuştu.

Cas elini parmaklıklara doğru uzattı.

Nessa da aynısını yaptı ve birkaç yavaş, titreşen nefes alıp verdikten sonra tenindeki tüy şeklindeki iz titredi. Karanlıkta yumuşak ama parlaktı ve çabucak kayboldu. Etraflarındaki hava soğuk ve ağırdı. Cas yine de kendini daha hafif hissetmiş gibi davrandı, omuzlarındaki gerginliği yuvarladı ve olabildiğince dik oturdu.

Nessa bu duruşu taklit etti ve bu onun konsantrasyonuna biraz yardımcı oldu; ondan akan büyü daha da güçlendi. Hâlâ Cas'ın sinirlerini bu Tüy büyüünün genellikle yaptığı gibi gerçekten yatıştırmaya yetmiyordu ama en azından ikisi için de dikkat dağıtıcı bir şeydi.

Birkaç dakika bu egzersizi yaptıktan sonra Nessa'nın nefes alış verişleri artık titreşen değildi ve gözlerinde parıltıya kapılan yaşlar kaybolmuştu.

Cas, "Bunun diğer tarafına geçeceğiz, tamam mı?" dedi.

Nessa başını salladı ve aralarındaki parmaklıkların arasından el ele tutuşarak birbirlerine bakacak şekilde uzandılar.

Daha çok zaman geçti - o kadar çok zaman ki Rhea sonunda saymayı bıraktı, duvara yaslandı ve uyumaya gitti.

Cas neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereydi ki aniden yukarıdaki sarayda bir yerden gelen bir gürültü duydu. Gözlerini kırıştırarak doğruldu. Zev hapishanelerinin kapısında duruyordu, bakışları koridorun sonundaki merdivenin yanındaki zayıf ışığa sabitlenmişti.

"Yukarıda bir şeyler oluyor," dedi.

Birlikte dinlediler. Gürültü hapishanelerine her yaklaştığında geriliyordu. Cas, Leydi Sarith yukarıda bir tür öfke nöbeti geçiriyorsa, bu öfkenin kendisine yönelme ihtimalinin çok yüksek olduğundan şüpheleniyordu.

Ancak gürültü dinmediği gibi, kimse onu ya da arkadaşlarını almaya gelmedi.

Hiç kimse gelmedi. Ne yemek, ne su, ne de ceza getirmek için.

En azından bir saat daha geçti.

Ve sonra bir tane daha.

"Bizi burada öylece bırakıp açlıktan öldürecekler mi?" Nessa merak etti.

"Hayır," dedi Cas, ayağa kalkıp hücrenin kapısına doğru yürürken. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Elleri kapının yanındaki parmaklıklarda aşağı yukarı hareket ederek kalınlıklarını ölçtü. Zev'e metali yumuşatacak kadar büyü yapıp yapamayacağını sormaya başlamıştı ki Rhea aniden ayağa kalktı ve transa geçmiş gibi onlara doğru yürüdü. Gözleri hafifçe kapanmış, kapaklarının altında dalgalanıyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı.

Bu, normalde Gümüşayak'ın ona gönderdiği bir şeye konsantre olmaya çalışırken takındığı bakıştı.

"Ne oldu?" Zev sordu.

Gözlerini açtı ve Cas arkadaşının yüzünde umutlu bir gülümsemenin en ufak izini gördüğünü sandı. "Yardım geliyor."

Merdivenlerin tepesindeki kapıya büyük bir gürültü çarptı ve bir an sonra kapı açıldı. Birkaç kişi hızla sahanlığa çıktı. Önce arkalarındaki ışık onları gizledi ama Cas gözlerini kısarak ışığa doğru bakınca gümüş ve siyah bir çizginin ışıktan dışarı fırladığını gördü.

Bir tilki.

Laurent bir an sonra General Kolvar ve diğer iki asık suratlı askerle birlikte onu takip etti. Hepsinin kolları Nessa'nın yayı ve Rhea'nın asası da dahil olmak üzere silahlarla doluydu. Generalin elinde hapishane kapılarının anahtarları da vardı ve bir selam bile vermeden kapıları açmaya koyuldu.

Özgürlüğe doğru adım atarken Cas'ın bakışları Laurent'inkilere takıldı. Aklına binlerce soru geliyordu ama hiçbirini dile getiremiyordu.

"Gitme vakti," dedi ve ellerine bir kılıç tutuşturdu.

CHAPTER TWENTY-NINE

TÜM MÜTTEFIKLERİ DAKIKALAR İÇİNDE SERBEST BIRAKILDI VE SİLAHLANDIRILDI.

Birlikte merdivenlere doğru koştular.

Tepedeki odaya daldıklarında, neredeyse anında eşit derecede silahlı asker dalgasıyla karşılaştılar.

Üç asker Cas'a doğru koştu. İlki bir ok tarafından durduruldu, hızlı ve mükemmel bir şekilde boğazını koruyan deri yakanın üzerine yerleştirilmişti. Cas bunun Nessa'nın işi olduğunu düşündü, ama diğer iki asker de onun üzerine atıldığından bakacak zamanı olmamıştı.

Laurent bunlardan birini aldı, adamın omzundan tutup duvara çarptı ve ardından kılıcını adamın karnına sapladı. Cas sonuncusuyla da başa çıktı ve kalçasındaki savunmasız atardamarı hedef alarak onu kesmeden önce savurduğu darbeden kurtuldu. Diğerleri de yakınlarda benzer mücadelelere girişmişlerdi ve yer kısa süre içinde kanla kayganlaştı ve düşmüş bedenlerle.

Her oda daha fazla ceset ortaya çıkarıyordu - düşmüş ya da başka türlü. Çok çabuk bunaltıcı bir hal almış olabilirdi ama elindeki kılıç hissi Cas'ın bitkin bedenine ve zihnine harikalar yaratmıştı. Bu ve arkadaşlarıyla birlikte savaşmanın verdiği tanıdık his.

Kaç kez böyle arka arkaya beladan kurtulmak için mücadele etmişlerdi?

Bu cehennem gibi son aylarda değişmeyen tek şeydi ve kalbini kaldırıp onu ilerlemeye itti.

Rhea'nın asası her odaya ilk giren oldu. Elf havasının asanın gücü üzerinde pek etkisi yok gibiydi; rakiplerinin çoğunu hazırlıksız yakalamaya yetecek kadar fazla güç yayıyor ve onlara önleyici bir avantaj sağlıyordu.

girdikleri her savaşta. Bu savaşların her birinde önlerine bir ateş duvarı çıktı ve yanmış ve ürkmüş düşmanlarını ortaya çıkaracak kadar söndüğünde, Cas ve diğeri kılıçlarını sallayarak duman ve küllerin arasından ileri atıldılar.

Oda oda yakarak ve oyarak hapishaneden uzaklaştılar.

Sonunda koridorun açık bir bölümüne geldiler ve burada planlarının geri kalanını gözden geçirecek kadar yavaşladılar.

General Kolvar onları ileri doğru sürerken, "Atlarımız hazır ve bekliyor," dedi, "askerlerim de onlara bir yol açmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ormana, ahırların arkasına giden patikaya doğru gitmemiz gerekecek. Daha direkt olan yol şu anda çatışmalarla dolup taşıyor."

Onları saraydan çıkarıp avludan geçirdi, küçük bir köprüden geçirdi ve ağaçların arasına götürdü.

Gerçek bir orman değildi -Cas diğeri tarafta Galizar şehrinin ışıklarını net bir şekilde görebiliyordu- ama savaş seslerini bastıracak ve sarayda olup bitenlerden garip bir şekilde uzaklaştığını hissettirecek kadar sıkı.

Koştukları patika kötü kullanılmış, saçlarını ve giysilerini tırmalayıp yakalayan dikenli çalılarla doluydu. Ama çoğunlukla diğeri insanlardan boştu ve birkaç dakika koşup ittikten sonra ahırların arkası göründü.

Arkasından gelen bir kavga sesi Cas'ı durma noktasına getirdi. Arkasına döndüğünde diğerilerinin çoğunu bir şekilde atlatmış olduğunu gördü ve şimdi başları beladaymış gibi geliyordu.

Hemen ardından biri önündeki patikaya atladı.

Kılıcını kaldırıp adamın kılıcını engelleyebilecek kadar hızlı bir şekilde sendeleyerek geri çekildi ama ayağı bir köke takıldı ve tökezleyerek garip bir şekilde çömeldi.

Dengesini sağladı ve ay ışığında bir çelik parıltısı yakalamak için tam zamanında yukarı baktı. Kılıcı tekrar havaya kalktı, saldırganın kılıcını zar zor yakaladı ve daha da rahatsız bir pozisyona itildi.

Bir ok saldırganın sağ gözüne saplandığında neredeyse dengesini kaybediyordu. Adam deli gibi uluyarak geriye düştü ve Cas kaçmaya başladı.

Nessa onun arkasındaki patikada belirdi, bir ok daha yerleştirirken bakışları sert ve inatçıydı. Adama nişan almaya başladı ama tereddüt etti

dizlerinin üzerine çöküp yuvarlandığını görünce.

Laurent geldi ve işi bitirdi, Nessa'nın kanlı okunu alıp ona geri vermeden önce boğazına hızlı bir darbe indirerek adamın acısına son verdi.

Cas bakışlarını ölü adamdan ve onun kana bulanmış yüzünden kaçırarak ikisine de "Teşekkürler," dedi.

Diğerleri bir süre sonra yetişti -Zev'in omzundan ağır bir kanama vardı ama koşturaya devam etmeleri konusunda ısrar etti ve kimse itiraz etmedi.

Ahırların önünde büyük çaplı bir savaş sürüyordu; Cas, vaat edilen atların beklediği arka tarafa yönlendirilmeden önce sadece bir anlığına görebildi.

Binek konusunda seçici davranmak için hiç vakit kaybetmediler.

Cas kendini vahşi gözlü, gümüş grisi bir hayvanın sırtına attı; hayvan koşturaya hazır görünüyordu. Böylece iki kişi oldular. Eyerinde asılı bir kılıç ve kını daha vardı, bu yüzden dizginleri eline almadan önce diğerini bir kenara attı.

General Kolvar kendi atına atlarken, "Galizar'ın kenarında daha fazla yardım bekliyor," dedi. Müttefiklerinin geri kalanı eyerlere tırmanırken, o da atını daireler çizerek yönlendirdi.

Sonra da yukarıda bahsi geçen şehre açılan kapılara doğru roket gibi fırladı.

Cas ve diğerleri de onu takip etti. Çarpışan kılıç sesleri ve ölenlerin çığlıkları giderek daha sessiz hale geliyordu.

Kendileri için açık tutulan son kapılardan da hızla geçerken Cas, ölüm korkusundan değil de öfkeden kaynaklanan bir çığlığa benzeyen bir ses duyduğunu düşündü; korkunç, tiz bir sestir ve midesini bulandırdı.

Elbette bunu kimin haykırdığını bilmesine imkân yoktu. Ama bir şey ona Leydi Sarith'in hâlâ yaşadığını söylüyordu.

İçine bir pişmanlık saplanmıştı ama yola devam etmekten başka ne yapabilirlerdi ki? Birkaç dakika içinde Galizar şehrinin sınırına ulaştılar.

Oraya vardıklarında,

atını sertçe durdurdu, çünkü önündeki manzara nefesini kesmişti.

General Kolvar'dan kuzey kıyılarına kadar kendisine eşlik etmeleri için yüz asker istemişti ve en az bir o kadarı da burada onu bekliyor, kaçışlarının son bölümü için kapıları açık tutuyorlardı. Daha fazla da olabilirdi; onları saymak için duraklamadı.

Atını tekrar dörtnala koşturdu ve askerlerin arasından hızla geçti; askerler de sıraya girerek onu Moreth diyarını çevreleyen çorak topraklara kadar takip ettiler.

Birkaç mil at sürdüler ve çok geçmeden Cas havanın değişmeye başladığını hissetti. İncelmeye. Büyüsünün üzerindeki baskıcı etki giderek zayıfladı ve bedeni uyanan güçle titredi.

Kurumaya yüz tutmuş bir nehir yatağına geldiler, çamurlu suyu etrafındaki gri topraktan neredeyse ayırt edilemiyordu.

General Kolvar bölüklerine, takımlarını yeniden ayarlamak ve atlarına hızlıca su içirmek için yeterince uzun süre durmalarını emretti. Kuzey kıyılarına hangi rotadan gidileceği konusunda kısa bir tartışma yaşandı ve konuyla ilgili tartışmalar sürerken Cas atını içmeye bıraktı ve her bir arkadaşının yanına giderek onları kontrol etti.

Rhea ve Nessa'yı Zev'in omzuyla ilgilenirken buldu, neyse ki omzundaki kanlar o kadar da kötü yaralanmadığını gösteriyordu.

Onlardan ayrıldıktan sonra nihayet kollarını Laurent'a dolayacak zamanı bulmuştu. Birkaç kez konuşmaya, ona kardeşi için, *her şey* için üzgün olduğunu söylemeye çalıştı. Ama tıpkı daha önce zindanda olduğu gibiydi; ağzı çok kuru, kalbi de konuşmasına izin vermeyecek kadar bunalmıştı.

Önce o sesini buldu. "Mutlu aile buluşması buraya kadarmış, hm?"

Onu tekrar kucaklamadan önce küçük, boğuk bir kahkaha atmaya başladı.

Kadın bu kez geri çekildiğinde, adam arkasında bir şeye kaşlarını çatıyordu Onu.

General Kolvar'ın "Bölük," diye mırıldandığını duydu.

Döndü ve uzakta bir grup atlı gördü.

Onlara doğru koşarken tozu dumana kattılar.

"Ve kim bilir kaç kişi daha onları takip ediyordur," diye ekledi general. "Savaşmak yerine onları geride bırakmaya çalışsak daha iyi olur."

Cas kabul etmeye başladı ama bir şey onu duraklattı. İçindeki büyü ortaya çıkmaya devam ediyordu. İçini zorluyor, onu kaçmak yerine savaşmaya ikna etmeye çalışan bir savaş davulu gibi damarlarına çarpıyordu.

Onu aşağı itti, bir kez daha atının sırtına tırmandı ve atını sürdü üzerinde.

Büyü devam etti.

Moreth'ten uzaklaştıkça etrafındaki bağlar gevşemeye devam etti ve onun tüm farklı tonları, bir haftalık bastırılmışlığın ardından kendilerini göstermeye hevesli bir şekilde aynı anda özgürlüğe sıçramaya çalışıyor gibiydi.

Yavaşlayarak tırısı kalktı ve büyü dalgalarının çaldığı nefesini yakalamaya çalıştı.

Omzunun üzerinden geriye baktı ve bakışlarını hâlâ kendisini ve yanındakileri takip eden atlılara dikti.

Yıldırım hızlı olur.

Belki de *çok* hızlıydı; kendisine ve arkadaşlarına çektirdikleri acıyı onlara çektirmeyecekti.

Ama diğer seçenek.

Çok tehlikeliydi. O büyüü kullanmayacağına yemin etmişti. Onu kullanmanın sonuçlarını biliyordu, geçen haftayı bu sonuçları kendi kendine okuyarak geçirmiş, Ölüm büyüsunü tekrar tam olarak kontrol etmek zorunda kalacağı bu ana hazırlanmıştı.

Ama Moreth'te onları kurtarmıştı, değil mi? Ve şimdi de kurtarabilirdi. Onu durdurabileceğini düşünen herkesi yok edebilirdi.

Geçtiğimiz günlerde dökülen her damla kan, aniden hafızasında parlak bir şekilde patlıyordu.

Cildindeki her yeni yara izi yakıyordu.

Ve aniden düşüncelerinde karanlık bir ses duydu - kendisinininkine benzemeyen bir ses.

Size ve arkadaşlarınıza ölüm getirmek istiyorlar.

Onlara ölümün gerçekte neye benzediğini gösterin.

Sadece biraz konsantrasyonla hepsini öldürebilirsiniz.

Atını ters bir dönüşle yönlendirdi, tam zamanında bir tepenin üzerinden yükselen atlı grubunu gördü, artık sayılabilecek kadar yakın ve netti. On kişiydiler ve şimdi daha geriden ikinci bir sıra çıkıyordu, bulanıktı ama kasvetli manzaraya karşı hızla cisimleşiyordu.

Arkasından biri adını haykırdı, acele etmesi için bağırdı. Devam etmesi için. Grubunun çoğu çoktan önündeki arazide bir çukura doğru koşmaya başlamıştı. Görüş alanından çıkmışlardı.

Tek başına duruyordu.

İçten ve dıştan, her yerinden üşüdüğünü hissetti. Soğuk ve peşindekilerin yaşamayı hak etmediğine ikna olmuştu. Ona ve arkadaşlarına yaşattıkları onca şeyden sonra.

Atı onun altında titredi. Kulaklarını geriye doğru kıstırdı. Dizginleri daha sıkı kavradı ve eyerin içine gömüldü. Etrafındaki boşluk kararmaya başladı. Atı toynaklarını yere vurdu. Cas gözlerini kapadı-

Bir el onunkinin üzerine kapandı ve onu kendine getirdi.

Zev.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi atını onunkinden uzaklaştırarak. "Yok bir şey, ben iyiyim."

Ona ters ters baktı, belli ki onun *iyi* olduğuna hiç ikna olmamıştı. Ve haklıydı da.

O an için büyüsünü bastırmayı başardı ama yine *de iyi* değildi. Çünkü artık Moreth'in dışındaydılar, tüm soruları ayağa kalktı ve tıpkı o büyünün yaptığı gibi acımasızca ona saldırdı ve aniden hasta olacaktı gibi hissetti.

Elflerle kurduğu ittifaka şimdi ne oldu? Mistwilde, Prens Alder gittiğine göre hâlâ onun anlaşmasını destekleyecek miydi? Peki ya Moreth'in ordusu? Yeni *kraliçelerini* desteklemeyen ama şimdi Cas'la birlikte seyahat etmeyenler?

Leydi Sarith onun kuzey kıyısına gitme planlarından haberdar mıydı?

Elander neredeydi? Ve şimdi bir kez daha açık havaya çıktıklarına göre onlara ne olacaktı?

Bu son soru onu en çok hasta eden soruydu; elf diyarının bastırıcı büyüsünün dışına çıkmalı sadece birkaç dakika olmuştu ve şimdiden mücadele etmeye başlamıştı. Neredeyse Karanlık gücünün o diyarda ezilerek geçirdiği zaman onu daha da güçlendirmiş gibi hissediyordu.

Angrier.

Bu onların geleceği için iyiye işaret değil.

Laurent ve General Kolvar, Zev'in yanına kadar onu takip etmişlerdi. General onlara ulaştığında Cas'a uzun ve temkinli bir bakış attı ve şöyle dedi: "Kuzey kıyılarında ulaşmanız gereken noktaya bir buçuk günlük yol var. Ve bu hiç de kolay değil. Gücümüzü olabildiğince koruyalım."

Cas uyuşukça başını salladı.

Döndü ve başka bir yorum yapmadan yoluna devam etti.

Laurent ve Zev arkalarını dönmeden önce ona son bir kez endişeyle baktılar.

Onları takip etti, geride kaldı, tüm bu soruların ağırlığı onu ağır ve halsiz hissettirdi.

Karanlık Tanrı'nın işareti karıncalandı ve kafa derisini kaşıındırdı ve söz verdiği büyü ona bir kez daha seslendi. Şimdi daha yumuşaktı ama hâlâ oradaydı. Hâlâ içinden çıkmaya çalışıyordu.

Kullanamayacağını biliyordu.

Ama onu geri itmek gittikçe zorlaşıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

ELANDER'IN GÖZLERİ FAL TAŞI GIBİ AÇILIRKEN, TANIDIK BİR ENERJİ HIZLA AKMAYA BAŞLADI.
onun aracılığıyla.

Bir ağaca yaslanmış, Casia ile paylaştıkları benzer enerjiye sessizce odaklanıyor ve arada sırada bu enerjiden patlamalar gönderiyordu -onu ona geri götürmek için işaret fişekleri gibi.

Günlerdir ilk kez karşılığında bir şey hissetmişti.

Bu his içini ürpertirken yavaşça ayağa kalktı, gözleri kaçırmış olabileceği yeni gelenler için kampı taradı.

Önünde, son günlerde yaptığı çalışmaların kanıtlarıyla dolu, hareketli bir kamp vardı; o büyü fişeklerini göndermekle meşguldü.

Moreth'i çevreleyen kapıların geçilmez olduğu kanıtlandıktan sonra, yoluna devam etmeye karar vermiş ve Dawnskeep'e yapacakları görev için hazırlıklara başlamıştı. Planladığı gibi Soryn ve müttefiklerine haber göndermiş ve ilahi müttefiklerine de bir kez daha çağrıda bulunarak söz verdikleri yardımı bir an önce göndermelerini istemişti. Tüm bu yardımlar damlaya damlaya burada toplanıyordu ve şimdi neredeyse iki yüz kişiydiler - tanrıçalardan daha fazlası da vaat edilmişti.

Toplandıkları bu yer, bir zamanlar Büyük Ordu tarafından Glashtyn Denizi'nin ötesinde Kethra'nın düşmanlarına karşı bir gözetleme ve ilk savunma hattı olarak kullanılan bir kale olan Stonebarrow'du. Elander burayı Varen'in ve ondan önceki kral-imparatorun hizmetinde geçirdiği zamanlardan tanıyordu. On yıllardır kullanılmadığını biliyordu ve doğru bir şekilde boş bulacağından şüphelenmişti - her ne kadar kötü bir onarım durumunda olsa da. Bir zamanlar ayrı tepelerin üzerinde heybetli silüetler oluşturan üç taş kule şimdi kısmen yıkılmıştı.

Avlularını çevreleyen duvarlar gibi, kullanılmadıkları için ufalanıyorlardı. Yabani otlar ve sarmaşıklar ayakta duran yapıların çoğunu ele geçirmişti ve bu yapılar arasında bir zamanlar iyi işaretlenmiş olan çapraz yollar artık neredeyse görünmezdi.

Bir zamanlar olduğu gibi ıslıl ıslıl bir kale değildi ama Şafakkeep'teki işlerini hallederken üs olarak kullanabilecekleri birkaç gün için yeterliydi.

Stonebarrow'un arazisinin kenarına doğru ilerlerken, yine büyüünün bir parıltısını dışarıya doğru itmeye odaklandı ve sonra bir yanıt bekledi.

Tıpkı daha önce olduğu gibi hissetti: Aynı büyüünün bir yanıtı, ancak farklı, daha hafif bir enerjinin alt akımı ile. Hem Gölge hem de Güneş...

Bu sefer bundan emindi.

Casia.

Bir at eyerledi ve hemen kendisiyle birlikte yola çıkacak küçük bir grup topladı.

Bir mil kadar sonra nihayet bir hareket gördüler.

Dağınık bir insan ve at grubu önlerindeki düzlükte ilerliyordu. Gözlerini kısarak batmakta olan güneş ışığına baktı ve grubun başındaki kadınlardan biri şekillenmeye başladı. Casia'nın gri saçları göze çarpıyor ve güneşin alçak konumu onu arkadan aydınlatıp bulanıklaştırırsa bile kolayca görülmesini sağlıyordu. Etrafını daha tanıdık yüzler sarmıştı; görünüşe göre Moreth'e onunla birlikte gelenlerin çoğu aynı zamanda onunla birlikte yola çıkmıştı.

Rahat bir nefes aldı ve atını dörtnala koşturdu.

Casia da yoldaşlarının çoğu gibi yaya olarak ilerliyordu ve çökmek üzere olduğu anlaşılan bir atı sürüyordu. *Hepsi* de -insan ve hayvan, aynı şekilde- son inanç ve güç kırıntılarıyla sendeleyerek ilerliyor gibiydi.

Ama yaşıyorlardı.

Yaşıyordu.

Yorgun bakışları onu gördüğünde durdu. Eyerden atladı ve yolun geri kalanında koştu, ona ulaşır ulaşmaz onu kollarına aldı.

Elleri adamın gömleğini sıkıca kavradı. Kavrayışı endişe verici derecede zayıftı. Göğsü sessiz çığlıklarla inliyordu ama adam çekip gittiğinde yüzünde gözyaşı yoktu; bu da susuzluk gibi görünen bir şeyin başladığının işaretiydi.

Arkasına yaslandı ve onu incelemeye başladı, hasar olup olmadığını kontrol ediyordu. Yüzünün, gözünün etrafındaki morun benekli bir tonu olan derinin ötesine geçmedi.

İlk düşündüğü gibi bir gölge değildi. Karanlık Tanrı'nın yüzüne yayılan lanetinin sembolü de değildi.

Bir çürüktü.

Göğsünde şiddetli bir sıcaklık yayıldı. Elini kaldırdı, saçının gevşek tellerini dikkatlice çürükten uzaklaştırdı. Nazik dokunuşta bile irkildi ve adamın görüşü hafifçe bulanıklaştı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu kısık bir sesle.

"Daha sonra," diye ısrar etti. Omzunun üzerinden bir bakış atarak ekledi: "Bazıları benden çok daha kötü durumda."

Cildi hâlâ sıcaktı, kanı kulaklarına hücum ediyordu. Ama başıyla onayladı. "Kalemizde onlara yardım edebilecek şifacılarımız var."

Yorgun gözleri *kale* kelimesini duyunca biraz parladı.

"Hadi gel, bunu yolda konuşabiliriz." Arkasına geçmeden önce atının sırtına binmesine yardım etti. Yavaş bir tempoyla yola koyuldular, kendi atı ve takipçilerinin geri kalanı da arkalarından itaatkâr bir şekilde yürüyordu.

İlk birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Gözleri kapalıydı ve tüm dikkatini dik durmaya vermiş gibiydi. Adam bir kolunu kadının beline dolayarak onu kendine doğru sabitledi.

"Neredeydin?" diye sordu aniden, sessizce.

Soru nazikti, herhangi bir suçlama değildi ama yine de suçluluk duygusu içini parçaladı. "Moreth'e geri döndüm," dedi ona, "ama giriş yolu kapalıydı."

"Muhafızlar ölmüştü, değil mi?" Yüksek sesle düşünüyor gibiydi, kelimeler ağzından yuvarlanarak dökülüyordu.

"Evet. Ama onların büyüsi olmadan içeri girmeye çalıştım, defalarca, yemin ederim denedim."

Ona doğru kaydı. Dengesi biraz sarsıldı. Adam kolunu ona daha sıkı sardı ve kızın eli adamın beline dayadığı elinin üzerine geldi.

"İçeri giremedim ama öylece oturamazdım da," dedi ona. "Daha sonra kuzey kıyılarına gitmeye karar vermiştik, değil mi? Ben de ona göre hazırlandım. Çünkü şu ana kadar öyle ya da böyle, gitmeyi planladığınız yere her zaman varacağınızı öğrendim."

Son cümle üzerine başını ona doğru eğdi, göğsüne yaslandı ve dudaklarının kenarının kalktığını gördüğünü sandı. Zar zor bir gülümsemeydi bu ama midesini sıkıştıran suçluluk duygusunu biraz olsun gevşetmişti.

Bakımsız kuleleriyle üç tepe çok geçmeden görüldü. Elander yavaşlayarak durdu, grubun geri kalanının kendilerine yetişmesini bekledi ve Casia başını kaldırarak, "Burası Stonebarrow, değil mi? Prens Alder, Dawnskeep ve kuzey kıyıların geri kalanını tartışırken buradan bahsetmişti."

"Evet."

Kulelerin gölgesinde hareket eden kalabalığı görünce gözleri biraz açıldı. "Ve tüm bu insanlar..."

"Bize yardım etmek için buradalar," diye onayladı. "Moreth'te size ulaşamadığım için, burada sizinle bir hediyeyle buluşarak bunu telafi edebileceğimi düşündüm."

"Hediye mi?" Güldü. "Bana bir ordu aldın."

"Sadece küçük bir tane." Kızın kendi elini tuttuğu elini kaldırdı ve öptü.

"Paketlemediğim için üzgünüm."

Derin ve canlandırıcı bir nefes almadan önce ciddi bir şekilde gülümsedi.

"Bu askerlerin çoğu Soryn tarafından gönderildi," diye devam etti, "ama Nephele'nin tapınaklarından birinden gelen birkaç uzman büyü kullanıcısı da var. Ve Ay Tanrıçası da yardım gönderiyor olmalı; Dawnskeep'i çevreleyen büyüde yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak bir rehber."

"Çok meşgulumüşsün," diye yorum yaptı.

"Senin gibi." Arkalarına baktı ve son grubun da nihayet yetişmekte olduğunu gördü. "Herkesin yerleşmesini sağlamalı ve yaralılarla ilgilenmeliyiz."

Kadın kabul etti ve adamın atının sırtından inip kendi atının dümenine geçmeden ve hafif eğimli tepeden kampın kalbine doğru ilerlemeden önce derin bir nefes daha aldı.

Yaralılar arasında olmasına rağmen, tüm yol arkadaşları iyileşene kadar kendisiyle ilgilenmeyi reddetti. Ve o zaman bile çalışmak için ısrar etti - kendini yeni müttefiklerine tanıttı ve onlarla ön planları tartıştı - rehidrate olurken ve çok yaklaşan ve herhangi bir yarası hakkında soru sormaya başlayan herhangi bir şifacıyı kovdu.

Elander, kadının Zev'in paltosunu giydiğini fark etti ve arada sırada gömleğin altındakine bir göz attı; manşetlerden biri kanla lekelenmiş gibiydi.

Endişe midesini kemiriyor, derin bir çukur açıyordu ama olanlardan bahsetmeyi reddetti. Sadece kampta ilerlemeye devam etti ve önlerindeki göreve odaklandı.

Sonunda onu o kamptan ve işinden uzaklaştırmayı başardığında, onu son birkaç gecedir kaldığı odaya getirdi. Üç kuleden en sağlam olanının içinde, çevredeki gürültüden uzak, sessiz bir köşede bulunuyordu. Pek konforlu sayılmazdı ama ahşap zemin üzerine yumuşak bir yatak yapmak için bolca battaniye tedarik etmişti. şömine de iyi durumdaydı ve içinde bir kez ateş yaktığında mekânı çabucak ısıtıyordu.

Kendisi kampa geri dönerken onu dinlenmesi için bu odada bıraktı. Daha önce gönderdiği birkaç izciyle ve ayrıca yakındaki kıyıları araştırmaya giden bir grup Fırtına-insanı ile görüştü. Bunları yaparken bilerek acele etmedi, yeterince uzun süre uzak kalırsa Casia'nın gerçekten dinleneceğini umuyordu.

Ondan uzaktayken Laurent ve Zev'le de özel olarak konuşmuş ve onlardan Moreth'te olanlarla ilgili ayrıntıları öğrenip bir araya getirmişti. Prens Alder'in ölümü, şimdi kendine kraliçe diyen elf kadın ve onun Casia'ya yaptıkları hakkında.

Ve bu noktada, kısa bir süreliğine o elf diyarına hızlı bir yolculuk yapmayı ve her şeyi ateşe vermeyi düşündü. Geçilmez kapılar olsun ya da olmasın, *hepsini* yakmanın bir yolunu bulacaktı.

Bunu yapmamaya karar verdi çünkü şu anda odaklanmaları gereken çok fazla başka sorun vardı.

Ama sonra, belki.

Sonunda Casia'nın yanına döndüğünde, Casia dinlenmiyordu.

Kan lekeli giysilerini çıkarmıştı. Ayakları çıplaktı, saçları dökülmüştü ve şu anda üzerinde sadece uzun bir gömlek vardı - dn kendisinin de giydiği bir gömlek - bir elbise gibi üzerine örtülmüştü. Az önce kendisine bırakılan giysi ve diğer malzemelerle dolu bir çantayı karıştırıyordu, gözleri düşünceden kamaşmıştı. Bir süre sonra çantadan yeni bir kıyafet çıkardı ve arkasını döndü. Onu görünce biraz irkilmiş görünüyordu.

"Gereksiz," diye bilgilendirdi onu, kapının pervazına yaslanarak.

"Pardon?"

Gözleri kızın elindeki giysilere, sonra da şu anda giymekte olduğu alıntı gmleğe kaydı. "zerindekini beğendim."

"Korkarım dışarıda emir vermeye çalışırken pek iyi bir izlenim bırakmayacağım."

"Üzerimde iyi bir etki bıraktı."

Kız buna hafifçe güldü ve o da ona takılmaya devam etti -sırf bu kahkahayı tekrar duyabilme şansı için, herhangi bir şans için.

"Öyle ya da böyle," dedi yaklaşarak, "tüm bu giysileri giymek ve yalnız kaldığımızda tekrar çıkarmak çok zahmetli olacak gibi görünüyor."

"İşte yine o aşırı özgüvenli tavrını takınıyorsun. Bir gün başını belaya sokacak."

Gözleri onunkilerle kilitlendi ve adam kalbinin onunla birlikte kaçmakla tehdit eden o tanıdık hissini hissetti. Yumuşak bir iç çekti ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Sanırım şimdiden başım belada," dedi ona, çenesini saçlarının üzerine koyarak.

Kadın kollarını ona doladığında, adam arkasındaki çantalara baktı; sadece onun için bırakılan çantaya değil, kendi eşyalarına ve uzaktaki duvarın dibinde duran silahlara da. Bütün bu eşyaları yeniden düzenliyormuş gibi görünüyordu. Belki de dikkatini endişeli düşüncelerinden uzaklaştırmak için onları düzenliyordu. Ona söylemediği şeylerden. Artık o şeylerin çoğunun ne olduğunu biliyordu. Ama *yine* de konuyu nasıl açacağını ya da açması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

"Ben yokken pek dinlenmedin, değil mi?" diye sordu.

"Dikkatim... dağınıktı."

Kaşlarını çattı.

Temiz giysileri göğsünde topladı ve ona sert bir bakış fırlattı: "Ve şimdi son birkaç günü yıkamakla daha çok ilgileniyorum." "Sanırım bu kalede sıcak su yok?"

"Korkarım hayır."

"Gelirken bir dere mi gördüm? Bu iş görür."

Yaşadığı onca şeyden sonra tartışmak istemedi, bu yüzden dinlenme meselesini şimdilik bir kenara bıraktı ve onu yakındaki derenin تنها bir yerine götürdü.

Kadın yıkanırken nöbet tuttu, kayalık kıyıda oturdu, vücudu gerildi ve gözleri her garip sese doğru daraldı. Güneş batmıştı. Etraflarındaki hava hızla soğuyordu; o suyun içinde donuyor olmalıydı. Yine de acele etmedi.

Ama sonra, yıkanıp temizlenmesi gereken çok şey olduğunu düşündü.

Yaşanan onca şeyi düşünmemeye çalıştı.

Ancak bu faydasız bir egzersizdi ve endişe onu kısa sürede derenin kenarına yaklaştırdı. Dikkatinin ona doğru kaymasına izin verdi, iyi olduğundan emin olmak için yeterince uzun süre oyalanmasına izin verdi. Bakmak istememişti. Ama omuzları suyun yüzeyinden yükseldiğinde, daha önce orada olmayan yara izlerine bir an için göz attı - bileklerine kadar uzanan, ay ışığında öfkeyle parlayan pembe ve kırmızı kabarık çizgilerden oluşan bir koleksiyon.

Orada olacaklarını biliyordu.

Bu, onlara bakmayı daha kolay hale getirmedi.

Sırtı ona dönüktü, ama onun baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü yüzünü onun durduğu yere doğru eğdi. "Bu noktaya kadar ne disiplin ama," diye düşündü. "Şimdiden çok önce bana katılmanı bekliyordum."

Bakışları kadının sırtının kıvrımlarında, koyu renkli suyun hemen üzerinde yükselen kalçalarında gezindi. Ona katılma düşüncesi cazip gelmişti ama başını salladı. "En son böyle bir suya girdiğinde seni neredeyse o buzdan canavara kaptırıyordum. Bu sefer daha dikkatli olmanın akıllıca olacağını düşündüm." Tereddüt etti. "Ama elimde olmadan senin... tenin dikkatimi dağıttı."

Yüzünü tekrar karşı kıyı şeridine çevirdi.

"Arkadaşlarınla konuştum. Bana neler olduğunu anlattılar."

"O zaman bu konuda konuşmamıza gerek yok, değil mi?" diye sordu sessizce. Derin bir nefes aldı. "Hayır. Sanırım yok."

Elander bir kez daha kayaların arasına otururken, başının altındaki her şey soğuk su tarafından örtülene kadar suyun daha derin bir bölümüne girdi. Dirseklerini dizlerine dayadı, öne doğru eğildi ve tehditlere karşı alanı taramaya devam etti. O yaralardan bir daha bahsetmedi. Banyosunun geri kalanında hiç konuşmadılar, hatta yüzerek yaklaşıp giysi yığının ve yanında katlanmış battaniyeye doğru başıyla işaret ettiğinde bile.

Battaniyeyi kaptı ve içine girmesi için açık tuttu. Battaniyeyi onun omuzlarına doladı ve bundan sonra kendini bırakacak gibi görünmüyordu; battaniyenin uçlarını avucunun içinde sıkı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

Kadın titredi. Elleri vücudunda geziniyor, yünlü bezi nemli tenine bastırıyor, elinden geldiğince sıcaklığını veriyordu. O çalışırken gözlerini onun yüzünden ayırmadı, dudakları usulca aralandı. Titremesi durduktan sonra bile geri çekilmedi.

Boğazını temizledi. İçinde hâkimiyet için savaşılan tuhaf bir duygu kombinasyonu vardı.

Son yara izleri onu endişelendirmişti. Onu kızdırdı. *İçini kemirdi.*

Ama bunlar ona karşı hissettiği çekimi azaltmadı.

"Bu soğuk havada ölmeden önce giysilerinizi giymelisiniz," dedi.

"Ölümümü çoktan yakaladığıma eminim," diye cevap verdi, elini battaniyeden çıkarıp onu göğsünden dürtebilmek için.

Yüz ifadesi sırtıtmakla yüz buruşturmak arasında bir yerdeydi. "Komik olmaya çalışmana bayılıyorum."

"Ben komiğim ve bunu sen de biliyorsun."

Cevap vermeye başladı ve sonra ne söyleyeceğini hemen unuttu. Bunun yerine bir süre onu inceledi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. Orada titreyerek ve yara bere içinde dururken bile şaka yapabilmesi etkileyici bir savunma mekanizmasıydı; hem de imkânsız bir görevin arifesinde. Geçtiğimiz haftalarda başına gelen onca şeyden sonra gülmek hiç mantıklı değildi ama yine de gülüyordu.

O anda onu bu kadar çok öpmek istemesinin de bir anlamı yoktu. Ama yine de istiyordu. Onu öpmekten *daha fazlasını* yapmak istiyordu ve diğer her şeyin canı cehenneme.

Bu son düşüncüyü hissetmiş gibiydi, çünkü battaniyeden kurtardığı eli onun göğsüne doğru hareket etti. Parmakları üzerinde gezinerek gömleğinin yakasıyla oynadı.

Bakışları hâlâ boğazına yapışan su damlalarına kaydı. Ay ışığında yağmurdan kayganlaşmış teninin görüntüleri zihninde parladı ve diğer... nemi düşündü. Uyluklarının arasındaki boşluğun ne kadar ıslak olabileceğini. Ve onu daha da ıslatmak için yapabileceği her şeyi. Belki şimdi sırası değildi ama bazı yanları bunu umursamıyordu.

Elini yakasından çekip göğsünün üzerinde gezdirdi, sonra daha da aşağı inerek parmaklarını kemerine geçirmeden önce karnını okşadı.

Yakınlarda yükselen sesler, insanlarla dolu bir kampın hemen köşesinde olduklarını hatırlattı - muhtemelen nerede olduklarını merak eden insanlar - ve eli gezinmeyi bıraktı.

Gözleri bir an için kapandı ve sonra sessizce, "Planlamamız ve çözmemiz gereken çok şey var. Muhtemelen..." Kadın isteksizce sözlerini bitirdi ve adam eğilip dudaklarını yavaş bir öpücükle yakaladı.

"Bunu sonra bitir," diye ekledi, sesi karanlıktı ve tutmaya niyetli olduğu sözlerle doluydu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-ONE

GIYINIP KUŞANDIKTAN SONRA -KENDİ DEYİMİYLE

-birlikte kampa doğru yürüdüler. En güvendikleri müttefiklerinin hepsini bir araya topladılar ve Elander ayrı oldukları süre boyunca keşfettiği şeyler hakkında hepsini birden bilgilendirdi. Bethoras'ta gördüklerini, kuzey kıyısına daha önce yaptığı bir ziyaret sırasında tanık olduklarını ve o kıyıya gönderdiği izcilerin hangi bilgilerle geri döndüklerini anlattı.

O sözlerini bitirdikten sonra, küçük konseyleri kısık bir ateşin etrafında suratları asık bir şekilde oturup bir sonraki hamlelerinin ayrıntılarını düşünmeye başladı.

Nessa, "Şafak söktükten hemen sonra gelgitler en düşük seviyeye inecek ve hedeflediğimiz anıtın bulunduğu adaya o noktada kolayca ulaşılabilir," diye söze başladı.

"Aslında hiç de erişilebilir değil, değil mi?" Zev kaşlarını çatarak sordu.

"Ona erişemedim," diye yanıtladı Elander. "Ama yaklaştım. Casia da büyüğü sayesinde yaklaşabilir."

Bu küçük adayı garip bir sis örtüyordu; dün daha iyi görebilmek için gelgitin ortaya çıkardığı patikada yürümüşü. Beklendiği gibi, Güneş kaynaklı çok büyük miktarda büyü hissetmişti ve o yuvarlanan sisin içinden heykellerin taş yüzlerini gördüğünü *düşünmüştü*. Dawnskeep'le ilgili yaptığı araştırmaya göre, on iki farklı heykel *Vitala*'yı, yani bir zamanlar Solatis adına savaşan kadim savaşçıları temsil ediyordu.

Bulutları aşıp onlara ya da *ü z e r i n d e* bulundukları adaya ulaşamamıştı. Takip için gönderdiği Fırtına-türünün askerleri

Keşif de başarılı olmamıştı ama ondan daha fazla yaklaşmayı başarmışlardı.

Ve Casia'nın büyüü onlarınkinden daha güçlüydü, bu yüzden daha da yaklaşabilirdi, diye düşündü.

Rhea, "Umarım herkesi etkisi altına alan bu güç, en azından doğru yerde olduğumuza dair bir işarettir," dedi.

Elander başını salladı. "Ve Ay Tanrıçası devamıza rehberlik edeceğine yemin etti," diye hatırlattı onlara. "Sanırım gönderdiği kişi -ya da her neyse-Casia'ya da yardım edebilecektir."

General Kolvar bu konuda birkaç kez yorum yapmaya başladı ama sonra başını sallayıp sessiz düşüncelere daldı. Görünüşe göre, hepsinin ilahi olanla ne ölçüde etkileşim içinde olduklarını hâlâ tam olarak kabullenememişti.

"Yani gelgitler değişene ve o rehber ortaya çıkana kadar beklemek zorunda mıyız?" diye sordu Zev,

Laurent, "Zaten çevreyi kuşatmak için zamana ihtiyacımız var," dedi. "Kıyıların o kısmına giden tüm ana yollarda abluka oluşturmaya yetecek kadar adamımız olmalı. Belki sonsuza kadar değil ama Casia'nın yapması gerekeni yapmasına izin verecek kadar uzun bir süre."

"Ya Varen?" diye sordu Rhea.

"En son Grayedge'in kuzeyinde görülmüş," diye yanıtladı Caden. "Muhtemelen Malgraves'teki işine giderken ya da işinden dönerken. Burası ile orası arasındaki güzergâhları izleyen ve bizi bilgilendiren bir gözcü zincirimiz var."

"Casia'nın ihtiyaç duyacağı zamanı ve korumayı sağlayacak çok sayıda bedenimiz var," dedi Zev, "ama Dawnskeep'te işler kötü giderse ne olacağına dair bir yedek planımız var mı? Bilirsiniz, eğer sevgili Yaşam Tanrıçamız uyumaya devam etmeye karar verirse? Ya da eğer..." Sözüünü kesti. Rahatsız görünüyordu -ki bu onun için nadir bir duygu gibi görünüyordu.

Elander bu toplantıdan önce Güneşin Kalbi'ni Casia'ya geri vermişti ve Casia son bir saatin çoğunda sessiz kalmış, diğer herkesin konuşmasını dinlerken onu incelemişti.

Ama şimdi onu avucunun içinde kapattı ve gözlerini Zev'e kaldırarak, "Onu çağırmak için yeterli Güneş büyüüne erişemezsem mi demek istiyorsun? İçimdeki Kara büyü onu alt ederse belki?"

Zev'in bakışları uzun bir süre onunkileri tuttu. Göğsü derin bir iç çekişle inip kalktı ve "Evet, o." dedi.

Şimdi tüm grup Casia'yı izliyordu, yüz ifadeleri belirsizlikten acımasız bir kararlılığa kadar değişiyordu ama o gözlerini Zev'den ayırmıyordu.

"Hayır," dedi, "başarısız olmamak dışında bir plan düşünemiyorum. O yüzden sanırım *başarısız olmamak* zorundayım." Kendinden emin bir gülümseme takındı; bu gülümseme onu kandırılmayacak kadar iyi tanıyanlar dışında herkesi kandırabilirdi.

Ancak kimse onunla aynı fikirde değildi ve o izin isteyip kulelere doğru tepeye çıkarken kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Elander yüzünde endişeli bir ifadeyle onun gidişini izledi; bu ifade çemberdeki hemen herkesin yüzüne yansımıştı.

General Kolvar ayağa kalkıp, "Bana öyle geliyor ki kontrol edebileceğimiz tek şey ona ne kadar destek verdiğimiziz. Varen'in buraya gizlice gelmeyi planlamadığına güvenmiyorum. Leydi Sarith daha fazla bela gönderirse de şaşırmam; Casia'nın prensle yaptığı görüşmelerden çok fazla şey biliyordu ve bu yüzden muhtemelen Casia'nın buraya gelme planlarından da haberdardı. Dürüst olmak gerekirse, operasyonumuzu engelleyebilecek kişi ve şeylerin listesi çok uzun. Laurent'in de dediği gibi korumalarımızı oluşturmaya odaklanmalıyız."

Grubun geri kalanı da aynı fikirdeydi ve tam olarak bunu yapmaya başladılar.

Elander sonraki saatlerini kamptaki liderlerle birlikte haritalar üzerinde çalışarak geçirdi. Olası rotaları ve zayıf noktaları belirledi. Askerleri alaylara böldü ve onlara görevler verdi. Silahları, malzemeleri, atları ve aklına gelebilecek diğer her şeyi kontrol etti.

Sonunda her şey halledildiğinde, yorgun bir iç çekişle kamptan döndü ve Casia'nın daha önce gittiği dolambaçlı yoldan yürüdü.

Onu odalarında bir yığın battaniyenin arasında bağdaş kurmuş otururken buldu, bir elinde Güneşin Kalbi, diğerinde küçük şimşekler dans ediyordu.

"Gittiğim için üzgünüm," dedi başını büyüden kaldırmadan. "Hâlâ yapılması gereken planlar olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Kolvar ve ben idare ettik; zaten bu tür konularda daha tecrübeliyiz." Yanına doğru yürüdü ve onun yanına yerleşti. "Ayrıca, odaklanman gereken başka şeyler var. Bir tanrıdan kurtulup diğerini çağırmak gibi."

"Evet." Konsantrasyonu bozuldu ve esprisiz bir kahkaha atarken şimşek kayboldu. "Sadece şu küçük meseleler."

O da kendi kendine alaycı bir kahkaha attı ve sonra sessizliğe gömüldüler. Sadece ateşin çıtırtısı bu sessizliği bozdu ve sessizlik garip hissettirdi

Aşağıdaki kampta bir şeyler ayarlama telaşından sonra.

"Yani," diye başladı bir süre sonra, "bu şeylerin ciddi bir şekilde başlamasına kadar birkaç saatimiz var gibi görünüyor."

"Bu saatleri dinlenmek için kullanmamı önereceksin, değil mi?"

"Öyle yapsam bir şey fark eder mi?"

"Hayır," diye cevap verdi, konsantrasyonu çoktan büyüüne geri dönmüştü. Avucuna başka bir ok çiziyor, bileğinin hassas kıvrımlarıyla onu var ediyordu.

Onun çalışmasını izledi. Elinde olmadan şimşegin beyaz dallarının yüzündeki morluğu nasıl aydınlattığını fark etti. Ve bu morluktan bakışları otomatik olarak tamamen örtülü olan kollarına ve ardından gömleğinin düğmeleri açılmış üst kısmının yaralı bir deri parçasını ortaya çıkardığı göğsüne kaydı. Bu kez gözlerini yara izlerinden kaçırma konusunda daha hızlıydı ama yine de bunu yaptığını hissetti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Bunu durdurmak için orada olmadığın için kendine kızgınsın."

Ayağa kalktı, aniden huzursuzlandı. Şömineye doğru ilerledi ve alevler zaten göz kamaştıracak kadar parlak olmasına rağmen şömineye bir kütük daha ekledi.

Şimşekleri avucunda dans ettirmeye devam etti, Güneş'in Kalbi'nden sıçramasını ve sonra tekrar geri dönmesini sağladı, "Yaralarımı taşımak sana düşmez, biliyorsun." dedi.

"Belki de değil." Metal demiri aldı ve yanan oduna saplayarak havaya kor yağmuru gönderdi. Bir tanesinin çırpınarak ocağa düşüp ölmesini izlerken, tekrar o elf diyarını ve sözde kraliçesini düşündü, hepsi alevler içinde kalmıştı. "Yine de onlara her baktığımda," dedi, ondan çok kendi kendine, "sanki biri kendi derime bıçak saplıyormuş gibi hissediyorum."

"Yollarımızı ayırmak zorundaydık," diye ısrar etti. "Eğer gitmemiş olsaydın, dışarıdaki ordunun yarısı elimizde olmayacaktı. Solatis ve onun görünürdeki tutsaklığı hakkında topladığın tüm bilgilere sahip olamayacaktık. Prens Alder'ın bana söylediği gibi, *çok fazla savaş var.*" Kadının nefesi kesildi. Elander o prensin başına gelenleri hatırladığını düşündü. Aklının bu tür anılara kaymasına izin verdiği için kendine kızmış gibi hızla başını salladı. "Birkaç zor durumla karşılaşmadan hepsiyle savaşılamayız."

Seçenekler. Sen doğru olanı yaptın; Moreth'ten savaşarak ıkabileceğime inandın. Ve haklıydın."

Ona inanıyordu; öyle ya da böyle buraya geleceğini bildiğini söylediğinde yalan söylememişti.

Ama yine de hiçbiri hakkında doğru hissetmiyordu.

O yaraları durdurmak için orada olamamaktan nefret ediyordu. Büyüsünün artık tüm diyarları seviyelendiremeyecek olmasından nefret ediyordu. Onu korumak için bir kılıca güvenmek zorunda kalacağından ve bir kılıcın yeterli olmayabileceğinden nefret ediyordu.

Tanrı'dan, kralın kaptanına,..

Neye? şu anda ne olduğundan bile emin değildi. Onu güvende tutmak için her şeyini verebileceğini biliyordu ama sorun şu ki, içinde bulunduğu bu form onu her gün biraz daha başarısızlığa uğratiyordu ve verebileceği şeyler tükeniyordu.

Yarın bu saatlerde nerede olurlardı?

Bu soru karşısında aklıma binlerce cevap geldi. Bunların çoğu iyi değildi. Korkunç olasılıkların hepsi zihninin etrafında acımasız, yorucu daireler çiziyordu ama Casia yüzünü ona doğru eğip "*şu anda ne dşniyorsun?*" diye sorduğunda Tek söylediği şuydu: "Seni."

Büyüsünü çağırmayı bıraktı, Güneşin Kalbi'ni cebine koydu ve onun yanına gitti. "Gerçekten hepsi bu mu?"

Artık onu kandıramazdı, değil mi?

"oğunlukla sen," dedi. "Ama aynı zamanda yarın. Ve ondan sonra... eğer onu bir daha görme şerefine erişirsem o kaltak elf kraliçesine ne yapacağım hakkında."

"Sanırım bir kılıç içeriyor?" "Eğer şanslıysa."

"şanslı mı?"

"Ve o gün daha uzun süren, eziyetli bir yöntem türetecek sabrım yok."

Casia'nın gözleri odak noktasından kaydı ve uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sertçe yutkunarak, "Her iki durumda da ona benden önce ulaşman gerekecek," dedi.

Gözleri uzakta kaldı. Nefes alış verişi sığlaştı ve yavaşladı. Birdenbire ondan uzaklaşıyormuş gibi hissetti, bu yüzden sıkılı ellerinden birini tuttu ve nazikçe açtı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve başparmağını kullanarak parmak eklemine sabit bir ritimle vurdu. Birkaç dakika sonra

Bu dakikalarda Casia'nın dudakları sessizce hareket ediyor, her dokunuşu sayıyordu ve sonra elini hafifçe sıktı.

"Artık Moreth hakkında konuşmak zorunda değiliz," dedi. "Ama en azından şu yaralara daha yakından bakmama izin ver. Şifa Tanrıçası'nın sana verdiği merhem hâlâ yanında mı?"

Araması sadece bir an sürdü; Moreth'ten o diyara girdiği çantalardan sadece biriyle kaçmıştı ama bu sefer şanslıydılar çünkü söz konusu merhemin içinde olduğu çantaydı.

Bunu ona uzattı ve ardından ceketini ve giydiği uzun kollu tuniği çıkardı, üzerinde ince bir kaşkorse dışında hiçbir şey bırakmadı.

Kendini, giysinin hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmamasına değil, elindeki işe odaklanmaya verdi.

Adam ellerini hırpalanmış cildinin üzerinde nazik ve metodik bir şekilde gezdirirken kadın sessizdi. Sürdüğü merhemdeki büyüün karıncalanmasını hissedebiliyordu. Yara izlerinin acı verici bir kırmızı tonuna dönüşmesine neden olmuştu. Ama büyüün neden olabileceği her türlü acıya rağmen kıpırdamadan durdu - en azından parmakları sağ omzundaki derin bir yaranın üzerinde gezinene kadar, o noktada keskin bir nefes aldı.

Tereddüt etti.

Başını salladı ve devam etmesi için onu teşvik etti. "Sadece biraz yanıyor," dedi.

Parmakları elindeki kavanozun etrafında daha sıkı kenetlendi. "Buradaki işimiz biter bitmez geri dönüp o elf diyarını ateşe vermek için bir neden daha," diye mırıldandı. "Bir yanık için bir yanık."

"Bana zarar vermek isteyen herkesi ateşe verseydiniz, dünyanın büyük bir kısmını yakmış olurdunuz."

"Hâlâ cazip."

"Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz, yakıp yıkmaya değil," diye hatırlattı ona sertçe.

"Oh, yaptığımız şey bu mu?" diye alay etti. "Unutup duruyorum."

Koluna hafifçe vurdu ve adam gülümsedi, uzun sürmese bile gözlerinde yeniden bir parça şakacı kıvılcım görmekten memnundu.

Elindeki merhemi incelerken yüz ifadesi tekrar ciddileşti ve sordu: "İş o noktaya gelirse bizimle savaşır mı? Şifa Tanrıçası ve sarayının geri kalanı yani."

Cevap vermedi, çünkü emin değildi; o da aynı şeyi merak ediyordu.

"Zev daha önce haklıydı," dedi başını sallayarak. "Muhtemelen bir yedek plana ihtiyacımız olacak."

"Şart değil."

Kollarını sıkıca kendine doladı. Konuşmadı ama adam onun gözlerindeki soruyu kolayca okuyabildi.

Başarısız olursam ne olur?

Onun korkusunu gidermek için söyleyebileceği bir şey olmasını diledi. Ama o anda hiçbir şey düşünemiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, o da korkuyordu.

-Sadece bunu saklamakta iyiydi. Ve sadece başarısız olmasından değil, aynı zamanda *başarılı olursa* ya da ikisinin arasında bir şeyi *başarırsa* olabilecek her şeyden korkuyordu. Uğraştıkları şey güçlü bir sihirdi. Çağırmaya çalıştıkları şeyler tahmin edilemezdi.

Casia sohbete devam etmeye istekli görünmüyordu, bu konuda o da istekli değildi. Böyle şeyler hakkında sonsuza kadar konuşabilirlerdi ama bu neyi çözecekti ki?

Bunun yerine battaniye yığınını yeniden düzenlemeye çalıştı, onları duvara ve şömineye yaklaştırdı. Sonra duvara yaslandı ve ona katılması için işaret etti.

Adamın dizlerinin arasına kayarak sırtını göğsüne yasladı, başını ateşe doğru eğdi ve korların dansını izledi. Bir elini beline doladı ve diğer eliyle sırtındaki ve boynundaki gerginliği yoğurdu, hassas kesiklerden ve çürüklerden dikkatle kaçındı.

Zaman aldı ama sonunda ona karşı tamamen gevşedi. Gözleri ağırlaştı. Bilinci gidip geliyordu; tam olarak uykuya dalmamıştı ama en azından dinlenmeye benzer bir şeydi. Adam dalgınca onun sıcak tenine küçük daireler çizerek masaj yapmaya devam etti. Tanrıçanın merhemi sayesinde tenindeki daha sıkı yara izlerinden bazıları çoktan solmaya başlamıştı, bu da ona bir nebze huzur veriyordu - kendini uykuya dalarken bulmasına yetecek kadar.

Yine de çok geçmeden, kadının olması gereken yerde bir boşluk hissetti ve bu onu yeniden uyandırdı.

Sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözlerini ateşe dikmişti. Ona dönüp baktığında gözleri hâlâ sorularla doluydu. İkisinin de sormak istemediği sorular.

Onlara sormadılar.

Onu kendine çekti ve öptü. Yavaşça. Acele etmek istemiyordu. Bu şekilde tekrar bir araya gelmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ve onun her nefesi dökülürken kutsal hissettiriyordu

teninin üzerinde, çıkardığı her yumuşak sesi duraklatmak ve ezberlemek istediği bir şeye dönüştürdü, böylece ihtiyaç duyduğunda tekrar çalabilecekti.

Elini adamın çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Daha sonra," diyerek ona dere kenarında verdiği sözü hatırlattı.

"Demek öyle," diye cevap verdi, ağzının bir köşesi kalkarak.

Yakınına eğildi, dudaklarını onunkinden bir nefes uzağa götürdü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu yine.

"Sen," diye tekrar cevap verdi. Onun uzanan elinin aynısını yaptı, parmaklarını yanağında gezdirdi. Sonra parmaklarını aşağı doğru kaydırды, giydiği ince bluzun askısını yakaladı ve yavaşça aşağı çekerek göğsünü ortaya çıkardı.

"Bu sefer sadece ben mi?" diye fısıldadı.

"Bu sefer sadece sen," dedi. "Ve dokunmak istediğim her santimini." Parmaklarını karnının üzerinden geçirdi. Parmaklarını taytının altından geçirip kalçalarının arasındaki sıcaklığa doğru kaydırды. "Her santimini öpmek istiyorum." Memesinin ucunu ağzına aldı, sertleşene kadar dişlerinin arasında yuvarladı. "Ve tatmak için." Elini kızın ortasına götürdü ve başparmağıyla kızın hassas, şişmiş tomurcuğunu okşadı. Kadından küçük bir nefes kaçtı ve kadının gözlerinde parlayan arzu, adamın içine karanlık, ateşli bir ihtiyaç titremesi gönderdi.

"Sadece sen," diye tekrarladı.

"Güzel." Parmaklarını adamın gömleğinin ön kısmına geçirdi. "Çünkü bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerek, "ve bu odanın dışındaki her şeyi bir süreliğine unutmama yardım et."

CHAPTER THIRTY-TWO

KIZIN DILI ADAMIN AĞZINA DOĞRU İLERLERKEN, PARMAKLARINDAN BİRİ içine doğru itti ve karşılık olarak bir nefes çekti. Kalçaları elinin etrafında sıkıştı ve kalçaları onu daha derine itmeye çalışarak sallandı. Adam parmağını kadının iç duvarlarına doğru kıvrarak karşılık verdi, ancak parmağını yavaşça geri çekerek kadının çıkardığı yumuşak protesto sesine gülümsedi.

Gömleğini başının üzerine çekti ve bir kenara fırlattı. Bir dizinin üzerine kalktı ve kemerini çözmeye başladı, amacı giysilerinin geri kalanını çıkarmaktı. Ama kadın onunla birlikte hareket etti, ellerini çıplak karnına bastırdı ve onu önce dik durmaya, sonra da duvara yaslanmaya itti.

Agresifliği karşısında hazırlıksız yakalanan adam kısık bir kahkaha attı. "Bu gece biraz kontrolcü hissediyoruz, değil mi?"

"Bana kontrolün bende olması fikrine karşı olmadığını söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Kadının sesindeki kadife ton, adamın içinde bir tahrik şoku yarattı. "Buna hiç karşı değilim."

Onu soyma işine devam etti, elleri ustaca hareket ederek kemerini çözdü ve onunla birlikte her şeyi sıyrarak ereksiyonunun serbest kalmasını sağladı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını bir kez daha onunkilere bastırdı. Onu öperken eli ereksiyonun üzerinde gezindi ve dokunuşuyla ereksiyon nabız gibi attı. Karnı sıkıştı ve dizleri büküldü. Duvara yaslandı, bir elini sırtının küçük kısmına sokarak onu da kendisiyle birlikte sürükledi.

Parmakları aşağıya kaydı, kalçasının arkasını kavradı ve onu daha yükseğe kaldırdı, böylece diliyle ona daha acımasızca saldırabildi, daldırdı

Ağzının derinliklerine kadar soktu, ondan bir inilti çıkarana kadar onunla iç içe geçirdi.

Bir adım geri çekildi.

Bakışları onunkilere doğru kalktı, sıcaklık ve niyetle doluydu.

Kadın önünde diz çökerken vücudundaki her kas beklentiyle gerildi
-Parmaklarını bir kez daha onun sert şaftının etrafına d o l a d ı ve ağzına doğru götürdü.

İlk başta sadece ucuna odaklandı, eli tüm uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı hareket ederken diliyle yavaş, büyüleyici daireler çizdi. Gözlerini tavana doğru kaldırdı ve dudakları o ucu üzerinde kapanıp aşağı, yukarı ve sonra daha da aşağı kayarken bir küfür savurdu-

Bir elini saçlarında gezdirdi, başını sıkıca kavradı ve kalçalarını sallayıp boğazının derinliklerine doğru iterken onu hareketsiz tuttu ve nefesi kesilene kadar onu yerinde tuttu.

Geriye yaslandı ama dizlerinin üzerinde kaldı, ona bakıyordu, gözleri şehvetten ağırlaşmıştı, ağzı ayrılmıştı ve tohumundan parlıyordu. Dili dışarı kaydı ve dudakları boyunca ilerledi.

Ağzından bir küfür daha döküldü.

Hareketi tekrarladı, bu kez dudaklarını yalarken dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı belirdi.

Onu çenesinin altından kavradı ve kendine doğru çekti, kabaca ağzını kendi ağzıyla kapdı. "Dikkatimi çektin," diye homurdandı.

"Ve kontrol?"

"Şimdilik." Adam bu sözleri fısıldarken dudakları kızinkileri sıyırdı ve kızın vücudu ona karşı titredi. "Peki sana ne yapmamı istersin, hm?"

Gözleri yakındaki bir sandalyeye doğru kaydı ve düşüncelerini o daha söyleyemeden ele verdi. Sandalyeyi yakaladı ve sırtını duvara dayadı; onunla işi bitmeden önce dengesini sağlamak için daha sağlam bir platforma ihtiyacı olacaktı.

Aralarındaki boşluğu kapattı ve bir elini kaşkorse altından geçirerek yukarı doğru itti.

Yolun geri kalanını sıyırdı.

Giysilerinin geri kalanı da onu takip etti ve vücudunun dolgunluğunu içerken nefesi kesildi. Onun bu şekilde karşısında durmasından asla bıkmayacaktı, açıkta ve beklenti içinde, yumuşak teni çakıl taşlarıyla kaplı, gözleri onunkileri yakıyordu.

Sandalyeye doğru baktı.

Hemen ona doğru hareket etmedi, onun yerine yüzündeki o asi gülümsemeyle adama yaklaştı. Onunla yine dalga geçiyordu.

"Daha iyisini bilmeseydim," dedi karanlık bir sesle, "beni ve kontrolümü test ettiğini söyledim."

Parmakları göğsünde geziniyor, aşağı inmeden önce daireler çiziyordu. "Seni ve kontrolünü ne zaman test ettim?"

Parmaklarını yakaladı. Onu döndürdü ve sonra göğsüne çekti. Kadının teninden gelen sıcaklık adaminkini yakıyordu ve bu tam da bahsettiği türden bir *sınavdı*. Ve bu sınavda başarısız olacağına dair bir his vardı içinde.

Bir eliyle şişmiş göğüslerine masaj yaparken, diğer eliyle de kalçalarının arasına girip, kadın hareket edene ve kendisini dizginlemeden ona doğru itene kadar ovuşturdu. Ta ki kadın kontrol arzusunun yerini zevk arzusuna bırakmasına izin verene kadar.

Bana unuttur, demişti.

Yapacağı şey de buydu. Onu sandalyeye doğru yönlendirdi. "Üzerine eğil," diye emretti.

Bu sefer tereddüt etmedi. Aşağı inerken parmaklarını sırtının kıvrımları boyunca gezdirdi ve onu sandalyenin altına doğru daha fazla itti. Avucunu onun sıcak merkezine doğru kaydırmadan ve kalçalarını daha yukarı kaldırmadan önce bir süre manzaraya hayran kaldı.

Bacaklarını iki yana açarak onu içeri davet etti. Uyarılmasının ucunu kızın üzerinde gezdirdi, kız kayganlaşana ve dolgunluğunu içine almaya hazır olana kadar alay etti ve dokundu ve sonra içine girdi, bunu yaparken titreyen bir nefes verdi.

Daha önce hissettiği o duygu onu tekrar etkiledi; bunu daha yavaş yapmak istiyordu. Karşı karşıya oldukları savaşımlardan daha kolay bir ritimle hareket etmek, içinden geçen her titremenin, arzusunun her sıkışının tadını çıkarmak istiyordu. Yaptığı her yavaş itiş, her kasıtlı hareket, onlar için her zaman mevcut olan zamanın tükenmekte olduğu hissine karşı bir isyan eylemi gibi hissettirdi.

Ama bu sonsuza dek süremezdi ve birkaç dakika sonra kalçaları artan bir şevkle hareket ediyor, ona daha hızlı yalvarıyordu.

Önce bir, sonra diğer bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti, daha derine iterken sırtını kamburlaştırdı. Bu derin itişlerin ilki onun çığlık atmasına neden oldu, vücudunu titreten güzel bir ses ve onun

nefesi kesildi. Ağzını onun boynunun kenarına yapıştırdı, kendi çığlığını bastırdı ve daha sert ve daha derin itmeye devam etti.

Kısa süre sonra onun bir sona doğru ilerlediğini, bacaklarının titrediğini ve serbest bırakılma dalgalarının altında yol vermekle tehdit ettiğini hissetti.

Onu sandalyeden kaldırdı ve ateşin yanındaki battaniyelere taşıdı. Yüzünü görebileceği şekilde sırt üstü yatırdı. Artık kontrolden bahsetmiyordu, alay etmiyordu, sadece tek ve temel bir düşünce vardı: Onun içinde olması, onu ikisinin dışında hiçbir şeyin var olmadığı o yere götürmesi gerekiyordu.

Adam bir kez daha kızın içine girdi ve kızın yumrukları battaniyeye sıkışınca, başı geriye doğru eğilip dudakları yumuşak bir 'o' şeklinde açılıncaya kadar vurmaya devam etti.

Kadının salıverilme sesi, adamın kendi salıverilişine doğru kükremesine neden oldu. Ağzı onunkinin üzerine indi ve daha derine itti ve her son damlası onun olana kadar, her ikisinin de vücudundaki gerginlik titreyerek uzaklaşana ve *sonrasının* o huzurlu boşluğuna sürüklenene kadar orada kaldı.

Kollarını onun iki yanına dayamıştı. Biraz titriyordu ama birkaç dakika boyunca kendini onun üzerinde tuttu, alnı onunkine bastırdı, gözleri kapalıydı, vücutları hâlâ birleşmiş ve aynı ritimde zonkluyordu.

Sonunda geri çekildi. Onu kollarına aldı ve daha önce yaptığı gibi duvara yaslandı, onu sıkıca kendine doğru tuttu ve başını onunkine yasladı.

Bir dakika sonra, "Kontrolü bırakma konusunda çok kötüsün," diye mırıldandı.

Güldü, sesi yumuşaktı ve saçları tarafından boğuklaştırılmıştı. "Bunun üzerinde çalışacağım." Şakağına bir öpücük kondurdu ve ekledi: "Eğer bu kadar baştan çıkarıcı olmamaya çalışırsan, seninle bu kadar sık birlikte olma ihtiyacı hissetmemem için yardımcı olabilirsin."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye esnedi, onun göğsüne gömüldü ve gözlerini kapattı.

Yarım saat geçti. Ateş sönüyor, sıcaklığını da beraberinde götürüyordu. Ocakta daha fazla odun vardı ama hareket etmek istemedi. Casia'nın gözleri kapalıydı, kaslarındaki sertlik nihayet gitmişti ve onu rahatsız etmek istemiyordu.

Battaniyelerden birine uzandı ve onu tamamen üzerine çekti. Ve onu kendine doğru çekerken, Nephele ile yaptığı konuşma tekrar zihninde canlandı.

Umarım mahvolma riskine değer.

Fırtınalar Tanrıçası'nın fark etmediği ya da belki de görmezden gelmeyi seçtiği şey

- Varoluşunun büyük bir bölümünde zaten mahvolmaya giden bir yolda yürüyor olmasıydı. Çok fazla karanlık görmüştü. Bunu hak eden ya da etmeyen çok fazla kişiyi öldürmüştü. Çok fazla şey çalmıştı. Çok sık isyan etmişti ama yine de yeterince sık değil.

Ve ardında düşünmek istemeyeceği kadar çok kaos ve yıkım bırakmıştı.

Yani hayır, Casia onu mahveden şey olmayacaktı.

Eğer bir şey varsa, onu uçurumun kenarından geri çeken oydu.

Ona daha yakın kıvrıldı. Adam kızın saçlarını yüzünden çekti. Parmakları yanlışlıkla eski efendisinin bıraktığı izin üzerine geldi ve Ölüm büyüsü aralarında yumuşak ama kesin bir şekilde alevlendi.

Sebepe olduğu kaos ve yıkımdan daha fazlası.

Elini ondan çekip yumruk yaptı. Bu büyüünün kimden geldiğini söyleyemiyordu. Ve bu bağlantının, aralarındaki tuhaf hikâyenin bu son bölümünün nasıl biteceğini de bilmiyordu. Hâlâ *her* ikisi için de mutlu bir şekilde sona erecek bir yol göremiyordu.

Ama ne olursa olsun onunla yan yana duracağına söz vermişti ve kalbi hâlâ atmaya devam ettiği sürece bunu yapacaktı.

Kollarını bir kez daha ona doladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, onun bunu duyamayacak kadar uyuduğundan emin olmasına rağmen, "ve bundan sonra ne olursa olsun, bunu unutma."

CHAPTER THIRTY-THREE

ŞAFAK ÖNCESİ MASMAVİ GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA KAMP HAREKETLENMEYE BAŞLAMIŞTI hayata geri döndü.

Cas gölgelerden uzak durarak ve kendisine çok yakın geçenlerle göz teması kurmaktan kaçınarak kenarda yürüdü.

Yine o rüyayı görmüştü. Soğuk, boşluk, onu yutmakla tehdit eden büyük siyah boşluk. Şu anda bile görüşünün kenarında duruyor gibiydi, o boşluk-siyah parmaklar yaklaşıyor, görüşünü tünelliyor ve doğrudan önünde olmayan herhangi bir şeye odaklanmasını imkansız hale getiriyordu.

Ve Rook Tanrısı'nın ona verdiği işaret... Ah, nasıl *da acıyordu*.

İlk uyandığında daha çok ağırıyordu. Buz Tanrıçası'nın canavarıyla savaşırken yanlışlıkla Elander'in büyüsunu ele geçirip yönlendirdikten sonra onu ele geçiren aynı türden bir acıyla zonklamıştı.

O gittiğinde Elander uyuyordu. O gittikten hemen sonra uyanmaması onun yapacağı bir şey değildi; ne kadar sessiz olmaya çalışırsa çalışsın, onun odada hareket ettiğini her zaman hissedebiliyordu. Onlar uyurken bile istemeden de olsa ondan güç alıp almadığını merak etti.

Olaylarla yan yana yüzleşmeleri gerekiyordu.

Ama kız onun varlığı için bir tehlikeyse bunu nasıl yapabilirlerdi?

Haftalardır aklını kurcalayan aynı soruydu bu. Ve bugün cevapları da beraberinde getirecekti. Bunu yapmaya kararlıydı. Ama aynı zamanda bu cevaplardan bazılarının ne olacağından da korkuyordu.

Yakınlarda biri öksürdü, çok yakından. Cas paltosunu daha sıkı sardı, bakışlarını indirdi ve aceleyle yoluna devam etti. Hava, vücudundaki tüm küçük tüyleri diken diken eden seslerle, korkuyla karıncalanıyordu

sona erdi. Silahların ve zırhların takırtıları, atların kişnemeleri, okunan emirlerin sabit davulu. Görünüşe bakılırsa çeşitli alaylar çoktan ablukalarını oluşturmak üzere harekete geçmişlerdi. Ona zaman kazandırmak, yapması gereken şeye odaklanabilmesi için onu korumak için.

Dün gece yıkandığı derenin bir bölümüne doğru ilerledi. Yanına diz çöktü. Yüzüne birkaç avuç buzlu su sıçrattı. Yansımasına, yanağında şimdi kenarları parlıyor gibi görünen o ize baktı.

Her tarafı Ölüm enerjisiyle dolup taşıyordu.

Ve bir şekilde bunu *durdurmak* zorundaydı.

Bugün Dawnskeep ve Güneş Tanrıçası'nı çağırıp ondan yardım istemekle ilgiliydi. Ya da en azından, içindeki tanrıçanın gücünü tam anlamıyla uyandırmakla ilgiliydi. *Aydınlık*, karanlık değil. Eğer sadece o ışığa odaklanabilirse...

Dün gece tek başına kuleye kaçtığında bunu başarmıştı. O zaman bunalmıştı ve karanlığın bir dayanak bulup onu ele geçirmeye hazırlandığını hissetmişti. Kulenin odasında oturmuş ve avucundan şimşekler yükselene kadar karanlığı bastırmaya odaklanmıştı.

Dişlerini sıktı ve şimdi de aynı şeyi yapmaya çalıştı.

Ama bir türlü gelmiyordu. Denemeye devam etti, ancak her kıvılcım neredeyse anında söndü ve her başarısızlık, uyandığından beri savaştığı paniği tetiklemekle tehdit etti.

Bu sabah panik yapamazsın, diye kendini azarladı.

Buna ayıracak ne zamanı ne de enerjisi vardı.

Kamp çok kalabalıklaşıyordu, çok fazla potansiyel tetikleyiciyle doluydu, bu yüzden kule odasına geri döndü.

Elander nihayet uyanmış, kadın içeri girerken son giysilerini de çekiştiriyordu.

Kulağa son derece normal geldiğini düşündüğü bir *merhaba* demeyi başardı ama "Nereye gittin?" diye sorarken sesini rahat tutmasına rağmen adamın tavrındaki uyku halden endişeli hale ani değişimi hissedebiliyordu.

"Hiçbir yerde." Dawnskeep'e taşıyacağı bıçakları seçmek için şöminenin yanına yığılmış silahları ayırmaya başladı. Her şey plana uygun giderse silaha ihtiyacı olacağından şüphelenmiyordu ama onları taşırsa kendini daha iyi hissedecekti. Sırtını Elander'e dönerek ekledi: "Yürüyüş için, hepsi bu."

Cevabı yumuşak ve basitti: "Casia."

"Sadece kötü bir sabahtı," dedi. "Birazdan iyi olacağım." Beline bir kemer sarmaya, ona bir kılıf takmaya ve ardından ayak bileğindeki ikinci kılıfı sabitlemeye odaklandı.

Sonunda ona döndüğünde Elander'ın gözleri endişe doluydu. Ve nedense son tetikleyici de bu bakış oldu.

Onun kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Söylediği gibi, *bir anda iyi* olmak istiyordu. Cesarete ve odaklanmaya sahip olmak, halletmesi gereken şeylerle ilgilenmek. Tıpkı hikâyelerdeki kahramanlar gibi, bu iki şeye de sonsuz miktarda sahipmiş gibi görünüyordu. Savaş planları yapılırken kulelerde saklanmıyorlardı ve şu anda onunki gibi daireler çizen, takıntılı bir şekilde onu diğer pek çok düşmanı gibi yok etmeye çalışan zihinlere sahip değillerdi.

Çılgılık atmak istedi. Belki de bir şey fırlatmak. Elander'a değil ama yakınlardaki tek şey oydu, bu yüzden aniden çılgına dönen bakışları ona sabitlendi. Eli, kınına sokmak üzere olduğu bıçağın sapını sıkıca kavradı.

Elander bıçağa baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ona atmaya karar verse bile adamın hâlâ orada duracağından *şüpheleniyordu*.

Ve bu onu daha da kötü hissettirdi.

Böyle anlarda neden sürekli ona geri döndüğünü merak ediyordu. Neden kaldığını. Neden *herhangi birinin* kaldığını, neden *herhangi birinin* gittiği her yerde onu karşılamak için yükseliyor gibi görünen karanlığa ve kan dökülmesine onu takip ettiğini.

"Sadece kötü bir sabah," diye tekrarladı, diz çöktü ve bıçağı bileğindeki kılıfına soktu. İşini bitirdikten sonra yere çömeldi, ellerini pürüzlü tahtaya dayadı ve başını göğsüne doğru eğdi, çünkü aniden kendini çok ağır hissetti ve ayakta durmak çok imkânsız geldi.

Ne kadar aptalca.

Hiçbir şey söylemeyebilirdi ve Elander muhtemelen yine de kalırdı. Ama yine de ona kendini açıklamak, neden bu şekilde davrandığını anlamlandırmak için çaresizce bir ihtiyaç hissetti. "Ben sadece... artık kötü sabahları kaldıramayacağımı hissediyorum. Ya da kötü *anları* bile. Ama yine de geliyorlar. Bazen öylece vuruyorlar ve ben..." Ellerinden birini yerden kaldırdı. Onu izledi

önünde titriyordu. Sıktı, çözdü, tekrar sıktı, durdurmaya çalıştı. *Durdurmayı o kadar çok istiyordu ki.*

Ama yapamadı.

Sesi de neredeyse eli kadar titriyordu, "Böyle anlardan kurtulamazsam nasıl olmam gereken her şey olacağım? Beni bulacaklar, Elander. *Bunu görecekler-*" titreyen elini kaldırdı ve hayal kırıklığı içinde ağlamamak için bir an dişlerini sıkmak zorunda kaldı "-ve yapmam gereken şeyi yapamadığımı anlayacaklar. Her zaman numara yapamam. Diğer her şeyle birlikte zihnimle de savaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bu bizi avlayan tüm canavarlardan daha kötü. Bu duvarların dışında benim bir kraliçe olacağımı düşünen insanlar var. Tanrılar, onlara kraliçe olacağımı, takip edebilecekleri bir lider olacağımı, tanrıları çağıracağımı ve-" Sözleri boğuk bir şekilde kesildi.

Nefes nefese kalmıştı.

Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Gözleri odanın içinde geziniyor, umutsuzca bir şeyler arıyordu. Tutunacak herhangi bir şey. Elander'ı görebiliyordu ama bulanıktı, uzakta, yüzerek geri dönemeyeceği bir kıyıdaydı.

Bunun yerine onu karşılamak için dışarı çıktı ve yanına oturdu, ama yine de kendini ona uzanmaya zorlayamadı.

Onun yerine bir elini saçına soktu, çekene kadar sıktı. Acıyana kadar. "Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun, değil mi?"

Bir an daha sessiz kaldı, gözleri ayaklarının üzerindeydi. Ve sonra nihayet konuştu: "Bence," dedi yavaşça, "kimse her zaman iyi olmak zorunda değil. Kraliçeler bile."

Derin bir nefes çekti. Tuttu. Yavaşça vermeye çalıştı. "Peki ya dünyanın potansiyel kurtarıcıları?"

Başını ona doğru eğdi. "Onlar da değil."

"Ama *bu* özel günde iyi olmamın bir faydası olur, değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Elini tuttu, nazıkçe saçlarından çekti ve sabit tuttu. "Aksini söylersem yalan söylemiş olurum."

Derin bir nefes daha çekti. Gözlerini kapattı. O nefesin içinden titreyerek çıkmasına izin verdi.

"Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," dedi Elander. "Yan yana, hatırladın mı? Kosrith'te söz verdiğimiz şey buydu. Bu hâlâ geçerli."

"Evet, ama bu da sorunun bir parçası." Görüşü bir kez daha odaktan çıkana kadar kolundaki yara izlerinden birine baktı. "Çünkü paylaştığımız o Karanlık gücün çekimi giderek güçleniyor."

Parmaklarını onunkilerin arasındaki boşluklarda gezdirdi.

"Moreth'ten çıkabileceğimi düşünmüyordum," dedi sessizce. "Ve bir kez dışarı çıktığımda, her şey bir anda *oldu*. Ölüm büyüsü beni kontrol ediyordu, tam tersi değil. Bunun sonuçlarını düşünmüyordum. Sadece o diyardan çıkarken bizi takip edenlere bunu ödetmek istedim. Neredeyse... beni tüketti. Ve bu his geri gelmeye devam ediyor."

Başparmağı kızın teninde aşağı yukarı gezinirken, alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Sadece bugüne odaklanmalıyız."

Elleri onun ellerinde titriyordu.

"Dawnskeep'e gidiyoruz ve oraya vardığımızda, orayı çevreleyen enerji karanlığı aşağı itecek. Yaşam Tanrıçası'nı çağırmaya odaklanabileceksin ve o da bunu düzeltebilecek. Tüm bunları."

"Kafamda en kötü senaryoları düşünmeden edemiyorum. Eğer sana, Zev'e, Nessa'ya, *herhangi birine bir şey* olursa bu savaşı kaybedeceğim. O karanlığa teslim olacağım ve korkarım ki Güneş Tanrıçası'nın hiçbir gücü beni durduramayacak."

"Hiçbir şey olmayacak-" "Yapma."

Nefes aldı ve yavaş bir nefes verdi. "Buna söz veremezsin. O yüzden verme."

Tartışmadı.

"Bir yanım gitmen gerektiğini düşünüyor," dedi. "Bu daha güvenli olur. Bugün işler kötü giderse ve o gece nehirde yaptığım gibi yine kontrolümü kaybedersem diye."

"Hiçbir yere gitme şansım olmadığını biliyorsun."

Başını eğdi, hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bunu biliyordu. Ayrıca onun kalmasına ihtiyacı olduğunu da biliyordu.

"Bu normal, biliyorsun," dedi ona, "bu artan kontrol eksikliği. Bu yükselişin bir parçası ve Karanlık Tanrı'nın kontrolü özellikle acımasız."

Derin bir nefes daha almayı başardı. "Yine de o tutuşla savaştın."

"...Sonunda." O daha konuşmadan kapı çalındı.

özenle hazırlanmış. Ayağa kalktı ve cevap vermek için harekete geçti.

Cas gözlerini ondan alamıyordu. "Nasıl?" diye sordu. "Onun hizmetkârı olarak tamamen yükseldikten *sonra* bile bu kontrolü reddettin. Ama *nasıl*?"

Durdu. Dönüp bir süre onu inceledikten sonra birkaç adım geri gitti ve elini uzattı. "Şanslıydım," diye cevap verdi.

Adam ayağa kalkmasına yardım ederken ona meraklı bir bakış attı.

"Beni geri çeken bir şey buldum," dedi omuz silkerek.

Kapı bir kez daha çaldı ve bu kez cevap vermeye gitmeden önce tereddüt etti. Kapıya doğru bakarak, "Konu her neyse, ben halledebilirim," dedi. "Birkaç dakika içinde dışarıda görüşürüz."

Başıyla

onayladı.

Gitti.

Birkaç dakika ve birkaç derin nefes daha aldıktan sonra, hızla akan düşüncelerini daha kontrol edilebilir bir hıza indirmeyi başardı.

Güneşin Kalbi'ni ateşin yanındaki yerinden aldı, ceketinin iç cebine yerleştirdi ve ardından ayıklamakta olduğu silah ve malzeme yığınının doğru yürüdü. Son bıçaklarını da emniyete aldı. Taşımayı planladığı kılıcı aldı ve bir anlığına kınından çıkardı, sadece cilalı bıçağında yüzünün bir anlık görüntüsünü yakalayabilecek kadar uzun bir süre; derisi boyunca uzanan o koyu, tüylü izi bir anlığına görebilmek için.

Bugünden sonra, o iz yok olacaktı.

Öyle ya da böyle.

DIŞARI ÇIKINCA Elander'ı hemen fark etti; Caden ve General Kolvar'la birlikte duruyordu ve Varen'in en son görüldüğü Grayedge'in kuzeyindeki bölgede devriye gezmek üzere gönderilen gözcülerden biriyle konuşuyorlardı.

Kadın yaklaşırken başını kısa bir süre eğdi. Son derece genç görünüyordu, diye düşündü Cas. Ve gergindi. Verdiği raporun çoğunda kekeledi ve titredi ama sonunda yeterince açık bir şekilde verdi: Varen ve gezgin grubunun Malgraves'ten umdukları gibi uzaklaşmak yerine ona yaklaştıklarını görmüştü. Bu da Varen'in şu anda istediklerinden daha kuzeyde olduğu anlamına geliyordu ama yine de epey uzakta.

Yani en azından çalışmak için *biraz* zamanları vardı.

Çalışması gereken kendi alayı da vardı; gözcüyü gönderdikten sonra General Kolvar onları Dawnskeep'e kadar kendisine eşlik etmesi için seçilen gruba götürdü.

Bu grubu, güçlerini nihayetinde Güneş Tanrıçası'ndan alan sihirbazlardan oluşturmaya karar vermişler ve bir araya getirdikleri sihirli enerjinin Cas'a çağırma görevinde yardımcı olabileceğini ummuşlardı.

Aralarında iki düzine Fırtına-insanı vardı, hepsi düzenli sıralar halinde dizilmişti ve hepsinin üzerinde hizmet ettikleri tanrıçanın sembolü vardı. Birkaçı belli belirsiz tanıdık geliyordu; Cas onların Nephele'nin ölümlüler tarafındaki sığınağının koridorlarında dolaşan hizmetkârlardan biri olduğunu düşündü. Tutundukları atlar, Cas'ın daha önce bir kez, Sundolia'daki Cobos Çölü'nü geçmek için hayvan kiraladıklarında gördüğü zırhın aynısını - elektriğe karşı koruma sağlayan özel koruyucu kaplamalar- giyiyordu.

Bu atların ve binicilerinin arkasında en az yirmi binici daha vardı ve bunların çoğu Gökyüzü türündendi. Hepsi de Sadira'nın kraliyet nişanını taşıyordu; Gök Tanrıçası'nın rüzgâr ve bulutlarının birleşiminden oluşan bu nişanın içine bir kılıç sarılmıştı.

"Ay Tanrıçası'nın göndereceği rehber..." Cas başladı, gözleri grubunda eksik gibi görünen tek şeyi arıyordu.

Elander kaşlarını çatı. "Korkarım geç kaldım."

"Ama Varen yaklaştı," diye hatırlattı General Kolvar onlara, "ve *bir şeyleri* harekete geçirmeye çalışmadan önce bir gün daha beklemenin akıllıca olacağını sanmıyorum. Eğer planımız işe yaramazsa, o zaman başka bir plan yapmak için zamana ihtiyacımız olacak. Rehber olsun ya da olmasın, harekete geçmelisiniz."

Midesini bir huzursuzluk kapladı ama Cas da onunla aynı fikirdeydi. "Planladığımız gibi devam edeceğiz."

Laurent bu kararı verdikten kısa bir süre sonra yaklaştı ve kendisinin ve diğerlerinin almakla meşgul olduğu başka kararların haberini getirdi.

"Zev ve ben doğudaki yollardan gelebilecek herhangi bir sorunu engellemek için bir bölüğe liderlik edeceğiz ve kıyılarda beklenmedik bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı yakınlarda olacağız," dedi ona. "Rhea ve Nessa kampta kalıp buradaki işleri organize edip hazırlayacaklar ve Silver da seninle gelecek, böylece bu üsle bağlantıyı sürdürebilirsin ve onlar da seni izleyip gerekirse daha fazla yardım gönderebilirler."

Bakışları buluştu ve onun cevabını beklerken birbirlerini tuttular.

Ama Cas bu cevabı vermekte ağır davranmıştı; onun *hayatta* olduğu ve görevlerinin bir sonraki bölümüne geçebildikleri gerçeğini daha yeni kabullenmeye başlamıştı. Onu Moreth'te -ve ondan sadece birkaç hafta önce Cobos Çölü'nde- kaybettiğinden o kadar emindi ki, bu bir

refleksi, şimdi, yollarını her ayırmaya başladıklarında kalbinin sıkışması... kısa bir süre için bile olsa.

Artık arkadaşlarıyla arasında her zamanki *gibi iş diye* bir şey yoktu.

Ama yine de sanki tüm bunlar tam olarak buymuş gibi davranmaya çalıştı ve başını sallayarak, "Diğer tarafta görüşürüz," dedi.

Onu kucaklayarak şaşırttı. "Bunu yapabilirsin," dedi ona uzaklaşırken. "Eğer tanrıça *birinin* çağrısına cevap verecekse, bu seninki olacaktır."

İçindeki her şeyle onun haklı olmasını umuyordu.

Bir an sonra Zev belirdi ve onu ikinci kez kucakladı, onu hemen Rhea ve Nessa izledi. Daha fazla cesaretlendirici söz ve çok kısa vedalar bir bulanıklık içinde geçti ve sonra aniden atının sırtındaydı, Gümüşayak eyerini paylaşıyor, küçük ordusuyla kuzeye doğru ilerliyordu. Elander ona katılmadan önce Caden'le son bir kez kısa bir konuşma yaptı ve ondan sonra Cas arkasına bakmadı.

Denizin kenarına sadece beş millik bir yol vardı, ancak bu nispeten kısa mesafede manzara dramatik bir şekilde değişti.

Elander'in yanında ilerlerken gözleri sürekli bir o yana bir bu yana gidip geliyor, her şeyi kavramaya çalışıyordu. Prens Alder'in bu kuzey kıyıları hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu; buralardan yayılan büyü'nün nasıl verimli topraklar yarattığını anlatıyordu. Şimdi bunun gerçek kanıtını görüyordu; içinden geçtikleri otlar yeşilin parlak bir tonundaydı, beyaz çiçeklerle kaplıydı ve o kadar sıkı ki ara sıra durup yollarını kesmek zorunda kalıyorlardı. Cas, otların kesilir kesilmez yer değiştirmeye ve yeniden büyümeye başladığına yemin edebilirdi.

Hemen ilerisinde, o güne kadar gördüğü en uzun ağaçlarla dolu bir orman vardı; yapraklardan oluşan gür gölgelik, azalan ay ışığında parıldıyordu. Ormanın sol tarafında, her yarıktan fışkıran bitki örtüsünün yarı gizlediği kayalık çıkıntılar ve uçurumlar yükseliyordu.

Elander ve Fırtına türünden birkaç takipçisi önceki günlerde kıyıları incelemeye geldiklerinde aynı yolu kullanmışlardı, bu yüzden hiç tereddüt etmeden önlerindeki ağaçlara doğru ilerlediler.

Ormanın örtüsü içinde hava neredeyse tamamen karanlıktı. Fırtına-türü yıldırımlar çağırdı ve onları yanlarında yüzen derme çatma fenerlere dönüştürdü. Cas da aynısını yaptı -kısmen görebilmek istediği için, kısmen de yıldırım çağırabildiğini kendine kanıtlamak için.

o yıldırımını kontrol etmek. Diğer Fırtına büyüğü zaten etrafında dolanırken, tahmin ettiğı gibi daha kolaydı. Denize yaklaştıkça ve denizden yayıldığını hissettiğı enerjiye doğru ilerledikçe daha da az zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Elektrik küreleri güveleri kendilerine doğru çekiyor ve gölgelerdeki her türlü şeyi harekete geçiriyordu; kuşların çırpınarak uyandığını, küçük hayvanların nefes alıp verdiğini ve koşuşturduğunu, kurbağaların vırakladığını ve baktığı her yerde varmış gibi görünen gümüş mavisi su akıntılarına ve havuzlarına sıçradığını duyuyordu.

Hava dilinde yoğun bir his uyandırdı. Bu ona biraz Kethran ve Sundolian İmparatorluklarını ayıran Vahşi Arada'yı hatırlattı; çok fazla büyü, çok küçük bir alana hapsedilmişti. Ama bunların hepsi birbirini tamamlayan büyülerdi - hepsi Güneş Tanrıçası'ndan geliyordu- ve bu yüzden o vahşi yer kadar kafa karıştırıcı ya da tedirgin edici değildi. Aslında tam tersiydi. Bu bir rahatlamaydı çünkü Elander'in söylediğı gibi, büyüünün karanlık tonlarını çoktan aşağıya itmeye başlamıştı.

İçinde umut gibi bir şey yükseliyor, Fırtına büyüünün kürelerinin yollarını aydınlattığı kadar emin bir şekilde onu içeriden aydınlatıyordu.

Gümüşayak aniden hırladı. Bir pençesini eyerin boynuzuna koyup öne doğru eğilirken tüyleri diken diken oldu ve kuyruğı kabardı.

Cas onun görüş açısını takip ederek atını yavaşça durdurdu.

Elander arkasına baktı. Konuşmaya başladı ama sonra konsantre olarak sustu. O da bunu hissetmişti.

Ağaç dalları arasında bir şey hareket ediyordu.

Karanlık bir şekil etraflarını sarmış, Cas'ın atının tam yanına gelene kadar bir daldan diğerine zarıfçe sıçırıyordu. Durakladı. Uzun kollarını beyaz bir dala doladı, kendini aşağı indirdi ve ona baktı. O anda bundan emindi; o sırık gibi uzuvları, geyiğe benzeyen yüzü, parlayan beyaz gözleri *tanıyordu*.

Çünkü aylar önce, buradakine hiç benzemeyen bir ormanda karşılaşmışlardı. "Sis ruhu mu?"

Elander yavaş ve rahatlamış bir nefes verdi ve başını salladı. "O Inya'ya hizmet ediyor," diye hatırlattı ona. "İşte rehberin de geldi. Umalım da kendini her zamanki gibi yaramaz hissetmesin."

Ruh dalı bıraktı ve toprağı doğru düştü. Mavi duman dallarına dönüştü ve yere çarpmadan önce kayboldu, giderken birkaç atı hafıfçe ürküttü.

Baş belası olarak ün salmış olsa da, Cas'ı son karşılaştıkları ormandan sağ salım geçirmişti; bu yüzden onun ortaya çıkışı, içinde yeşermeye başlayan ihtiyatlı umudu söndürmemişti.

Uzaklardan denizin çarpışını duyabiliyordu. Tüm bunların nasıl sona ereceğini bilmiyordu ama en azından güçlü müttefikleri vardı. Yalnız değildi.

Bunu yapabiliirdi.

Bu yeni güçlenen kararlılık, yaklaşık yarım mil boyunca, yüksek ağaçların sığınağından ayrılıp denize doğru aşağı doğru bir yürüyüşe başlayana kadar sürdü ve sonra kalbinin midesine inmesine neden olan bir şey gördü: Kıyı şeridinde beklenmedik bir grup atlı duruyordu.

Çoğu kardeşinin Büyük Ordusu'nun kıyafetlerini giyyordu ve birkaçının elinde Solasen Hanesi'nin siyah kaplanının yer aldığı sancaklar vardı.

Hâlâ onu net olarak göremeyecek kadar uzakta olmasına rağmen, grubun en önünde bekleyen adamın Varen'in ta kendisi olduğundan neredeyse emindi.

"Bu da ne böyle?" Elander mırıldandı.

Kalelerinde raporunu veren o gözcüyü düşündü. Onlara Varen'in nerede olduğunu söylerken ne kadar gergin görüldüğünü. Bunun genç ve korkmuş olmasından kaynaklandığından şüphelenmişti ama belki de başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Belki de...

"İzci yalan söyledi," diye fısıldadı. "Neden yalan söylesin ki?"

Altlarındaki grubu taradı ve kara kaplan bayraklarının yanında rüzgârda dalgalanan farklı bir bayrağa odaklandı: gümüş ve mavi bayraklar. Moreth'in renkleri. Elander onun bakışlarını takip etti ve bir an sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi. Çenesi sıkıştı. "Bir başka çalıntı kimlik vakası mı?"

"Öyle görünüyor. İster sihirle, ister şüpheli elf numaralarıyla ya da başka bir şekilde."

"Peki gerçek gözcümüze ne oldu? Grayedge'e gönderdiğimiz *tüm gözcülere*?"

Cas tahmin etmek istemedi.

Ayrıca kamplarına girip çıkan diğer tüm habercileri de düşünmek istemiyordu. Tüm hareketli parçaları, işleri ayarlamak ve bu görevi en kusursuz hale getirmek için yaptıkları tüm çalışmaları

Mümkün... Üzerinde çalıştıkları bilgilerden *herhangi biri* doğru muydu? Başka yerlerin güvenliğini sağlamak için gönderdikleri diğer gruplara ne olmuştu?

Atı onun altında ürperdi, kulaklarını oynattı ve az önce geçtikleri ormana doğru geri dönmeye çalıştı.

Onları çevirdi ve daha fazla düşman atlısının onlara doğru geldiğini gördü, kendisi ve müttefiklerinin kalelerine geri dönmek için en doğrudan yol olan ağaçlara doğru yapmaya çalışabilecekleri herhangi bir çılgınca atılışı engelleyecek kadar yakındı.

Kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Etrafları tamamen sarılmış mıydı?

Gümüşayak onun elini mıncıkladı. Gözleri büyüyle parlıyor, alacakaranlıkta ışıltı ışıltı yanıyordu.

Parmaklarını Gümüş'ün yumuşak kürkünde gezdirmek onu yeniden o ana bağladı. "Silver'ı bu yüzden yanımızda getirdik," dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde. "Rhea neler olduğunu görecektir, kamptakilere mesajı iletecek ve destek yakında burada olacak. Savaşacak çok sayıda bedenimiz var. Diğerlerinin sadece onları yeniden ayarlaması ve görevlendirmesi gerekiyor."

Elander aynı fikirdeydi ama denize doğru bakarken ağzının kenarları düştü.

Güneş denizin üzerinde yükseliyordu ve Cas gelgitte parıltıya bürünen taş ve kum yolunun bir dizi küçük adaya doğru uzandığını görebiliyordu. Etraflarını bir büyü sisi sarmıştı.

"Planım değişmedi," dedi sessizce. "Buranın gücünü hissedebiliyorum ve sen haklıydın; içimdeki kara büyüü aşağı itiyor. Eğer denizin içinden geçip Şafakkale'ye giden o yola ulaşabilirsem, Varen orayı çevreleyen büyü perdesinin içinden beni takip edemeyecek, değil mi? Beni durduramayacak."

"Hayır," dedi Elander. "Yapmayacak."

"Ve sonra takviye kuvvetler gelene kadar ya da ben buraya geliş amacımızı gerçekleştirene kadar dayanmanız gerekiyor ve..." Sözünü yarıda kesti, göğsü birden nefes alamayacak kadar daraldı. Ona baktığı şey buydu. İçindeki hayranlık, endişe, umut, her şey, kaybetmekten çok korktuğu *her şey*.

Beni geri çeken bir şey buldum, demişti ona daha önce. Onu kastetmişti elbette.

Ve onu geri çekecek biri vardı - o ve başarılı olması için ona güvenen diğer tüm arkadaşları. Yardımla geri dönmek için, ister

ya da Güneş Tanrıçası'nın kendisi.

Yavaşça nefes almayı başardı ve daha önceki çelik gibi kararlılığı geri gelip üzerine yerleşti.

Elander'in ağzı sanki bu kararlılığı sezmiş gibi yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Daha kötü durumlarda da bulunduk sanırım," dedi omuz silkerek.

O çarpık gülümsemeyi yansıttı ve "Bunun ilk beşe bile giremeyeceğinden oldukça eminim" dedi.

Dönüp atını takipçilerinin sıralarında bir aşağı bir yukarı koşturup emirler verirken eğlencesi azaldı. Sonra ona döndü ve son bir kez uzun ve anlamlı bir bakış attı.

"Yan yana mı?" diye sordu.

Başıyla onayladı ve birlikte aşağı indiler.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-FOUR

"SELAMLAR, KARDEŞİM," DIYE SESLENDİ VAREN YAKLAŞIRKEN.

Kendisi de selam verme zahmetine girmedi. "Seni yolumdan çekilmen için uyarmıştım, değil mi?"

Sanki onun başka biriyle konuşuyor olabileceğini düşünmüş gibi etrafındaki atlılara baktı. "Yoluna mı çıkıyorum?"

"Bu kıyıların dışında sizi ilgilendirmeyen bir işim var," dedi. "Bırakın geçeyim."

"*Lütfen* dediğinizi duymadım."

Etrafındaki hava belli belirsiz güç çıtırtılarıyla doluydu; Fırtına-türleri gücü toplamak için gözle görülür bir çaba bile göstermiyordu; bu kutsal yerin enerjisi onu çekip çıkarıyordu. Cas'ın içinde de bir elektrik kıvılcımı kıvılcımlandı, bu gücün geri kalanıyla birlikte yükselmeye istekli ve hazırды, ama odaklanmaya çalışarak onu şimdilik bastırdı.

"Buraya seninle dövüşmeye gelmedim," diye seslendi.

Omuz silkti. "Aynı şekilde. Aslında kuzeye *seninle* uğraşmak için gelmedim. Malgraves'te bir iş için bulunuyordum." Solundaki atlılardan birine baktı; yükselen güneşin bir parçasını yakaladığında parıldayan safir bir başlık takan elf bir kadındı. "Ama sonra Kraliçe Sarith'ten senin yine baş belası olmaya başladığını öğrendim. Moreth'te senin için sevgiyle ayarlamaya çalıştığım konaklama yerlerini berbat etmişsin. Benden ayrılmakta, büyüye karışmakta ve kendini daha tehlikeli hale getirmekte ısrar ediyorsun ve ben ne yapmalıyım? Bunun kontrolsüz gitmesine izin mi vereyim? Tiranlar böyle olur, biliyorsun."

Elander, "Ve sanırım ailede her zaman bunlardan sadece bir tane olabilir," dedi.

Varen'in bakışları onun üzerinde kaydı. Bir an için Elander'in elindeki Ölüm işaretinde oyalandı. Sonra Cas ve onun yanında toplanmış olan tüm Fırtına ve Gökyüzü türlerine sıçradı. "Evet," diye yanıtladı sonunda. "Aksi takdirde işler çok karmaşık bir hal alır."

Adam tekrar ona baktı ve Cas onun o soğuk, boş bakışlarına alışkın olsa da, yine de ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bırakın geçeyim," dedi tekrar.

Ani bir fikre kapılmış gibi parmağını kaldırdı. "Şuna ne dersin?" dedi, "Kosrith'te yaptığım teklifin aynısını yapacağım. Oturup senin ve arkadaşlarının sahip olduğu sihir hakkında konuşalım ve bunu asil çabalarımda bana yardımcı olmak için nasıl kullanabileceğinizi konuşalım, belki o zaman bu küçük kavgalara bir son verebiliriz."

Cevap vermedi. Kosrith'teyken onunla pazarlık yapmaya çalışmayı bırakmıştı ve o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti.

Başını Elander'a doğru eğdi.

"Çabuk ol," dedi nefesinin altından; her şey harekete geçmeden önce söyledikleri son sözlerdi bu.

İşaret etti. Fırtına türünden bir grup ileri atıldı, kendi gruplarıyla Varen'in grubu arasına daldılar ve ilerlerken büyülerini çağırdılar. Bir yıldırım tufanı düşmanlarına doğru dans ederek onları geri püskürttü.

İki grup arasında daha fazla boşluk oluştuğunda, Gök-türleri koşarak içeri girdi ve bu boşluğu tutan bir büyü duvarı örmeye başladı. Cas başarılarını görmek için sadece bir an tereddüt etti. Kendi tarafları sayıca üstündü ama bu kıyıların enerjisi büyülerini normalde olduğundan çok daha büyük bir avantaja dönüştürüyordu.

Rotası artık korunduğu için atından sıçradı ve arka ayaklarına sertçe vurarak onu dörtmala yamaçtan yukarı, savaş alanından uzağa gönderdi. Sonra döndü ve denizin kenarına, şafağın ışığında erimiş turuncu bir renkte parlayan açıktaki kaya ve alüvyon yoluna doğru koşmaya başladı.

Varen'in yanındaki elf kadın bir şekilde sihir bariyerlerini aşmıştı. Kılıcını çekmiş Cas'a doğru koşuyordu.

Cas içindeki hevesli şimşegin serbest kalmasına izin verdi.

Vahşi ve ölümcül bir hızla elf kadını arıyordu. Saldırısı bu kıyıların havasında o kadar güçlüydü ki neredeyse Cas'ın dengesini kaybetmesine neden oluyordu.

Elfin neredeyse anında geçtiğini hissedebiliyordu. Ölüm yetenekleri hâlâ oradaydı, sadece gömülüydü ve eğer bu kadar *iyi* hissettirmeseydi, büyüünün aniden yeniden ortaya çıkması karşısında paniğe kapılabilirdi.

Sarith'in takipçilerinden birini öldürerek intikam arzusunu kısa süreliğine tatmin etti ve içindeki Karanlık büyü bu duyguya tutunarak neredeyse onu yüzeye çıkmak için kullanacaktı.

Silkindi, denize döndü ve daha hızlı koşmaya başladı.

Sığ su şok edici derecede soğuktu; kalın botlarının içinden bile hissedebiliyordu. Havadaki büyüünün sıcaklığına tepki veren Güneş'ten türemiş büyüünün sıcaklığı bu soğuğu katlanılabilir kılıyordu; Dawnskeep'i karşı kıyılardan ayıran büyü perdesine yaklaştıkça bu tepki daha da belirginleşiyordu.

O perde... Elander ona yaklaşmıştı ve Fırtına türünden müttefikleri daha da yaklaşmıştı ama ya *yeterince* yaklaşamazsa? Ya içinden geçemezse?

Koşmayı bırakmadı, çünkü bu noktada başka bir planı yoktu.

Ve neyse ki, şüphenin gerçekten içine işlemesi için sadece bir anı vardı ve sonra diğer taraftaydı.

Etrafındaki değişim çok ani oldu. Sanki bambaşka bir dünyaya adım atmış gibiydi; arkasındaki kıyılardan çok uzakta bir dünyaya; her ne kadar o kıyıların puslu bir görüntüsünü hâlâ görebiliyor olsa da. Kendi nefesi dışında hiçbir ses yoktu. Ne arkasında devam eden savaştan, ne de altındaki kayalık, deniz kabuğu parçalanmış patikanın üzerinde kayan sudan.

Koşarak ilerledi. Ve ilerledi, ilerledi, sonunda hedefini görene kadar: Önünde küçük bir ada uzanıyordu, ortasında parlak bir ışık ve onu çevreleyen en az bir düzine heykel vardı.

Kafa derisinden ayak parmaklarının ucuna kadar bir ürperti yayıldı.

Ancak gelgit beklediği gibi onun lehine değildi; onunla ada arasında çok geniş bir su vardı.

Tam çok soğuk bir yüzüş için kendini hazırlamaya başlamıştı ki aniden yaprakların arasından düşen yağmur damlalarına benzer bir ses duydu. Suyun üzerinde sis belirdi ve hızla tanıdık bir şekle dönüştü.

Sis ruhu, ona rehberlik etmek için burada.

"Merhaba eski dostum," dedi, sesi hafifçe kısılmıştı, bu ruhu ilk kez gördüğünde onu çarpan aynı huşu onu ele geçirmişti.

Suyun yüzeyine inmeden önce bir an suyun üzerinde süzüldü. Sisle örtülü ayaklarının suya değdiği her yerde taşlar belirdi. Taşlardan birinin üzerine çıkma fikrini ve cesaretini bulana kadar, onun önünde bir daire çizerek koştu ve taşlardan daha fazlasını yarattı.

Sonra döndü ve kızın takip etmesi için bir iz bırakarak uzaklaştı.

Taşlar neredeyse geldikleri kadar hızlı bir şekilde kayboldular, bu yüzden yönlendirildiği yolu ikinci kez tahmin edecek zamanı yoktu; durursa batacağından korkuyordu.

Ruh adaya doğru hızla ilerledi. Vücudu o ilerledikçe değişiyor, geriliyor ve daha çok hayvana benziyordu. Hızla ilerliyordu -gri suyun üzerinde bir bulanıklıktı bu- ve Cas bacaklarının ona yetişemeyecek kadar yorulacağı anı bekliyordu.

Hiç gelmedi.

Buranın enerjisi büyüdü kadar bedenini de besliyor gibiydi. Birkaç dakika içinde adaya ulaştılar ve ayakları bir kez daha sert, kumlu zemine bastı - ve sonra hemen başka bir şüpheli yüzeyle karşılaştı; adanın tek katı kısmı, Vitala'nın on iki heykelinin üzerinde durduğu kenarlarının etrafındaki halkaydı. Merkezde, üzerindeki her şeyin şaşırtıcı derecede net bir yansımasını sunan gümüş bir sıvı havuzu vardı; doğal olamayacak kadar net. Bunun su olduğundan bile emin değildi.

Sis ruhu bu yüzeye karşı hiçbir yol açmadı. Sadece içine daldı ve sonra yirmi metre ileride yeniden ortaya çıkarak adanın ortasındaki tek sağlam yere, Güneş Tanrıçası'nın heykelinin bulunduğu küçük platforma çıktı. Tanrıçanın avuç içleri birbirine kenetlenmiş ve gökyüzüne doğru kaldırılmıştı; Cas'ın daha önce gördüğü o parlak ışığın kaynağı onlardı.

Kenarda durup aşağıya baktı. Sadece kendi yansımasını görebiliyordu. Aşağıda hiçbir şey göremiyor, hatta ne kadar derine inmiş olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

Ama hafif, dokunaklı bir adımla test ettiğinde, su gibi sıçradığını ve botunun tabanını zar zor kapladığını gördü. Birkaç temkinli adım daha attı. Su hiçbir zaman ayak bileklerinden daha yükseğe sıçramadı. Yine de sinir bozucuydu; sanki o aynalı yüzey düşüşleri gizliyor olabilirmiş ve yanlış bir adım onu soğuk bir uçuruma düşürecekmiş gibi hissediyordu.

Ama küçük ruh tanrıçanın yanında oturmuş, umutla onu izliyordu ve şimdiye kadar onu yoldan çıkarmamıştı.

Bu yüzden yine ona güvendi ve yoluna devam etti.

Orta platforma kadar batmadan çıkmayı başardı.

Tanrıçanın tüm heykeli heybetliydi ama Cas'ın bakışları kalkık avuç içlerine ve onlardan gelen ışığa takıldı ve gözlerini onlardan alamadı. Bu palmiyeler *Dawnskeep*'in bu yer için uygun bir isim olduğunu düşündürüyordu, çünkü ortaya çıkan güneş ışığını topluyor gibiydiler ve adayı çevreleyen heykeller ne pahasına olursa olsun onu korumaya hazır görünüyordu.

Bu yere vardığında ne bekleyeceğini ya da burada nasıl ilerleyeceğini tam olarak bilmiyordu ama şimdi aklına bir fikir geldi.

Cebinden Güneş'in Kalbi'ni çıkardı. Tanrıçaya doğru yürüdü ve çaldığı hazineyi avuçlarının içine yerleştirdi. Kalp taşa yerleşirken içinden bir güç ürpertisi geçiyor gibiydi. Hayal gücüydü belki ama yine de umutla ona sarıldı...

Sis ruhu geri çekilip tanrıçanın önüne otururken merakla onu izledi.

Başını eğdi ve büyüsunü yönlendirmeye odaklandı. Etrafında kolayca şimşekler çaktı. Ama Solatis'ten aldığı gücü kullandığı diğer zamanları da düşündü -Ay Tanrıçası'nın ona yolları açması için verdiği gücü, çocukken kendisini ve kardeşini korumak için kullandığı Gökyüzü büyüsunü ve şimdiye kadar hiçbir açıklaması ya da amacı yokmuş gibi görünen diğer tüm garip şeyleri.

Çevresinin farkındalığından sıyrılıp kendini geniş ve sonsuz hissettiği bir yere doğru kaydığını hissetti. Güneş Sarayı'nın tanrıçaları da efendilerine doğru büyü yönlendiriyorlardı; bunu hissedebiliyordu. Ve kıyıya yakın bir yerde onunla savaşıyor Fırtına ve Gök-türleri vardı. Tüm bu büyü... Kendini hepsine bağlı hissediyordu. Tek yapması gereken bu bağlantıyı korumak, büyüü önündeki tanrıçanın ellerine doğru yönlendirmeye devam etmektir.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Ama sonra ani bir yorgunluk dalgası onu ele geçirdi ve büyüü üzerindeki tutuşu sarsıcı bir kırılmayla serbest kaldı.

Bu tahliyenin ardından bir ilerleme işareti görmeyi umuyordu.

Ama hissettiği tek değişiklik güneşin uyanan sıcaklığıydı. Başını kaldırdı ve güneşin tanrıçanın arkasında kızıl ve kör edici bir şekilde yükseldiğini gördü. Renk neredeyse heykeli daha canlı gösteriyordu ve Cas ayağa kalkıp bakışlarını kaldırırken neredeyse umut etmeye cesaret ediyordu.

Ama hayır; ona sadece taşın gözleri bakıyordu.

Kendini tamamen ve umutsuzca yalnız hissediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadığını duydu. "*Yardım edin.*"

Bakışları tanrıçadan, arkasındaki kör edici ışıktan ve etrafını saran savaşçılardan uzaklaştı ve bunun yerine kendi yansımasına sabitlendi. Yüzündeki izlere ve morluklara. Bu morluklara neyin *sebebi olduğuna* dair anılara.

Ve aniden hissetti - o elf kadını öldürdükten sonra onu ele geçiren enerjinin aynısı. Kaybolup giden bir hayatın soğuk, belirgin enerjisi.

İçinde oturduğu sessizliğin diğer tarafında insanlar ölüyordu ve bunu hissedebiliyordu. Birden fazla insan. Ama bu insanların *kim* olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Burada olduğu ve zamanını boşa harcıyormuş gibi hissetmeye başladığı şeye odaklandığı sürece değil.

Korku onu acımasızca kucakladı. Ve konsantrasyonundaki çatlaktan çıkan savaş seslerini duyduğuna yemin edebilirdi - ki bu sadece konsantre olmasını *zorlaştırdı*.

Çılgınca tanrıçanın heykeline doğru döndü. Kalbi bir yumruk gibi sıkılmış, öfkeli ve gergindi. Böylesine güçlü bir tanrının gerçekten zincirlenmiş olabileceğine inanamıyordu ve bu yüzden o anda inanmaya hazır *olduğu* tek açıklama Solatis'in onları terk etmiş olduğuydu. Onlar için savaşmayacaktı.

"Neden *yardım* etmiyorsun?" diye yalvardı.

Kalp hâlâ o kalkık avuçların içinde donuk ve işe yaramaz bir şekilde dinleniyordu.

Cas onu tanrıçanın elinden kaptı ve neredeyse etraflarını saran vakur yüzlü savaşçılardan birine fırlatacaktı. Onu durduran tek şey daha fazla soğuk enerji şeridi, solmakta olan hayatların işaretleri oldu - bir kerede o kadar çoktu ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Pek çok kişi ölüyordu. Ve
tanrıça uyumaya devam
etti.

Yeterince fedakârlık yapmamışlar mıydı? O yeterince fedakârlık yapmamış *mıydı*? Vücudu ağrıyordu. Derisi yara izleriyle kaplıydı. Büyüsünün kendisi onu neredeyse defalarca parçalamıştı ve o anda üzerinde durduğu tüm adayı paramparça edebilecek kadar güçlü hissediyordu. Parmaklarını şıklatmasından biraz daha fazlası gerekebilirdi. Peki neden *yeterli* değildi?

Kalp ellerinde titriyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bunu çözmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Ama alamayacaktı.

Artık sessiz, ayrı bir dünyada değildi. Gerçeklik onun içine akıyordu. Bu onun hayal gücü değildi; çeliklerin çarpışmasını ve yakındaki savaşın çığlıklarını duyabiliyordu. İçini bir panik kapladı.

"Geri dönmem gerek."

Etrafında dönerek onu bu anlamsız yere getiren ruhu aradı.

O gitmişti.

"Hayır! Geri dönmem gerek!" Tekrar ortaya çıkmadı.

Ama aniden döndü, bir adım attı ve ada ve içindekiler -tüm heykeller ve garip, gümüş su- yok oldu. Boş bir kum yığınının üzerinde duruyordu. Tam önünde, gelgitlerin açtığı doğal yol, üzerinde bir kez daha yürümesi için hazırды.

Nasıl?

Bu bir hile olmalıydı. Suyu koşarak geçmiş.... ruhun onun için bıraktığı taşları takip etmişti.

Ama hile olsun olmasın, gün ağarırken önündeki yol hızla yok oluyordu, bu yüzden daha fazla düşünmekle vakit kaybetmedi.

Dawnskeep'i kıyılardaki o savaştan ayıran büyü perdesine tekrar gelene kadar koştu. Burada kimse onu fark etmemiş gibiydi, bu yüzden bir süre yalnız ve titreyerek baktı ve yönünü bulmaya çalıştı.

Varen'in ordusu çoğalmış gibi görünüyordu.

Kendisinininki de öyleydi ama o kadar çok değildi. Laurent'a benzediğini düşündüğü bir adam gördü. Zev olabilecek duman ve ateş püskürüyordu. Ama bu mesafeden ve aralarında bu kadar kaos varken kesin bir şey söylemek zordu.

Durduğu yere yaklaştığında Elander'i gördü, bıçak kasırgası ceset üstüne ceset kesiyordu. Onu canlı görmek içindeki paniği biraz olsun hafifletmişti - ta ki ondan kısa bir mesafe ötede, aynı derecede etkileyici sayıda cesedi kesen adamı görene kadar.

Varen.

Güneşin Kalbi'ni cebine geri koydu. Asra'yı düşünmesine neden olmasa onu denize atacaktı. Manevi değeri. Şu anda sahip olduğu tek gücün bu olduğu açıktı.

Bu da kendi gücüne güvenmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Öyle olsun.

Birdenbire onu terk eden Güneş Tanrıçası umurunda bile olmadı.

Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Onun yardımını *istemedim*.

Çünkü kılıcını kullanma konusunda son derece yetenekliydi.

Ve şimdi bunu, kardeşinin terör saltanatını kendi başına sonsuza dek sona erdirmek için kullanacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-FIVE

PEÇENİN İÇİNDEN GERİ ADIM ATTI VE KIYIYA DOĞRU YÜRÜDÜ.

Bakışları Varen'in üzerindeydi. Onun adını haykırdı.

Döndü. Onu gördü. Gülümsedi.

Sonra tekrar koşmaya başladı, eli kalçasındaki bıçağın üzerindeydi.

Kızın pervasızca hızlı yaklaşımı onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Onunla daha iyi yüzleşmek için döndü ve duruşunu değiştirmeye, kılıcını kaldırıp hazırlamaya başladı ama savurmayı başaramayacak kadar yavaştı.

Bu kıyıların büyüğü hâlâ Cas'ın gücünü ve dayanıklılığını besliyor gibiydi; o kadar hızlı hareket ediyordu ki bu onu bile şaşırttı. Bıçağı savurdu ve adamın karnına sapladı.

Adam yana dönmeyi başardı ve kadın onun yerine kalçasını yakaladı.

Adam dans ederek geri çekilirken, başka bir beden yaklaşmış hissetti. Etrafında döndü ve öncekinden daha da hızlı hareket ederek bu bedene de bıçağını sapladı. Daha iyi hedeflenmiş bir vuruş yapmayı başardı; bıçak saldırganın karnına saplandı. Bıçağı daha derine itti ve ardından kasıklarına bir tekme atarak onu yere serdi.

Bıçağını adamın karnına dayamayı bıraktı ve kardeşine doğru dönerken kılıcını geri çekti.

Hemen ona doğru savurdu.

Kılıcını onu kenara savuracak bir güçle karşıladı ama adam sadece güldü, dengesini yeniden sağladı ve daha sert savurdu. Kadın onu savuşturdu, geri sıçradı ve tutuşunu yeniden ayarladı.

"Kaçıp gideceğinden emindim," dedi.

Kelimelerle cevap vermedi, sadece göğsüne doğru bir hamle yaptı. Adam savuşturdu. Adamdan bir yumruk daha, kadından bir savuşturma daha. Bitti.

ve yorucu, sonsuz gibi görünen bir dansın içinde. Kız iyiydi ama adam da iyiydi. Adam bir şekilde onu farkına varmadan bir kaya çıkıntısına doğru geri çekmeyi başarana kadar eşit hızda yumruklaştılar ve sonra aniden artık eşit durumda değillerdi.

Kayalara doğru geri geri gitmeyi bıraktı ve kısıtlı alanda elinden geldiğince ayaklarını uzattı.

Adam çalım attı. Kadın irkildi - çok az bir farkla, adama tam olarak engelleyemeyeceği kadar hızlı gelen gerçek bir hamleyle karşılık vermesi için zaman kazandıracak kadar. Bıçağı kadının kılıç kolunu yakaladı ve ardında ateşli bir acı çizgisi bırakarak parçaladı.

Silahına sıkıca tutunmayı başardı ama acı kısa süreliğine yönünü şaşırttı. Tökezledi, kayan bir taş parçasına çarptı ve sertçe tek dizinin üzerine düştü. Kan kolundan aşağıya doğru yayılarak avuç içi ile kılıcının kabzası arasında toplandı.

"Tekniğin özensiz. Bir kraliçeninkine hiç benzemiyor," dedi Varen ona yaklaşarak. "Eğer niyetin varsa bunun üzerinde çalışman gerekecek... ne yapacağını söylemiştin?" Kılıcı onu çenesinin altından yakaladı, kaldırdı ve boğazının üst kısmına sapladı. "Tacımı başımdan mı sökeceksin? Eğer istiyorsan-"

Gevşek bir taşı yakalayıp fırlattı ve adamın gözüne çarptı.

Konuşmayı bıraktı. Adam yüzüne doğru uzandığında, kadın yuvarlandı, bir botunu daha sağlam bir kaya parçasına dayadı ve sonra kendini ona doğru fırlattı.

Özensizdi belki ama kılıcı adamın gözüne dayadığı eli ve altındaki yüzün bir kısmını yakalamayı başardı. İçeri bastırdı ve yırttı.

Adrenalin dolu bir haykırıyla karşılık verdi, onun peşinden döndü ve kılıcını onunkine çarptı.

Eli zaten çok fazla kanla kayganlaşmıştı; şok edici derecede güçlü savuruş, silahı üzerindeki güvencesiz tutuşunun daha da kaymasına yetti. Bu zayıflığı gördü ve kılıcının kabzası bir an sonra sertçe omzuna indi, onu sarstı ve kılıcını yolun geri kalanında serbest bıraktı. Kılıç yere düşerken, adam yumruğunu kadının karnına indirdi.

Sendeleyerek geri döndü.

Kelimelerle vakit kaybetmedi. Artık tamamen öfkeliydi, yüzü kan içindeydi, gözlerinden biri şişmişti. Kadının göğsüne doğru savurdu. Zar zor kaçmayı başardı. Hareketin kendisi yeni bir yaralanmaya neden olmak için yeterliydi.

Kanayan kolunda öyle bir acı dalgası vardı ki nefesini kesecek kadar dayanılmazdı.

Bu kaldırılabileceği son darbeydi.

Etraflarındaki boşluk kararmaya başladı.

Yakınlarda savaşı Fırtına türleri vardı. Büyülerinin kıvılcımları havayı dolduruyordu... Ta ki aniden *yok* olana kadar. Çünkü Cas'ın etrafında soğuk bir büyü yükseliyor ve onu kurutuyordu. Bu kıyıları ıslatan *tüm* Güneş kaynaklı büyüü kurutuyordu.

Belki de o hafif büyü aslında hiç olmamıştı; sadece Sis ruhunun -hizmet ettiği ilahi varlıkların- Cas'ı yardıma ihtiyacı olduğuna inandırmaya çalışan bir oyunuydu. Burada bir *umut* olduğuna.

Ve şimdi hepsi onu terk ediyordu, tıpkı üst-tanrıçanın hepsini terk ettiği gibi, kazanamayacağı başka bir savaşın ortasında yalnız ve kanlar içinde.

Ama şimdi onu çevreleyen karanlık bir *numara* değildi. Katı bir şeydi ve onu koruyabilirdi. Korumaktan *daha fazlasını* yapabilirdi.

Varen ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

Daha yüksek bir yere kaçan bir fare gibi. Daha önceki değerlendirmesi doğrudu.

Bu sefer onun kaçmasına izin vermeyecekti. Kendini onun peşinden hareket ettiremiyor gibiydi -büyüsü çok ağırdı, etrafını çok sıkı sarmıştı- ama hareket etmesine de gerek yoktu.

Durduğu yerden Varen'in hayatının ipuçlarını hissediyordu. Etrafındaki *tüm* hayatların. Bir elini uzattı ve parmaklarını bükerek kendini bu ipleri gererken hayal etti. Onları kopardığını. Ve sonra her şeye rağmen hareket *edebileceğini* fark etti; sadece bu büyüünün onu çekmesine, ona rehberlik etmesine izin vermesi gerekiyordu. Kolundan yere damlayan her kan damlası, çağırdığı karanlıkta bir meşale gibiydi ve onu o karanlığa doğru ilerlemeye teşvik ediyordu-

"Casia!" Bu Elander'in sesiydi ve bir şekilde kulaklarındaki uğultunun üzerine çıkıyordu.

Görmezden

geldi. "DUR!"

Biri onu yakaladığında ve o da -başarısız bir şekilde- onlardan kurtulmaya çalıştığında tökezlemekten başka bir şey yapmadı. Sonunda havada garip bir şekilde asılı kaldı, ayakları yeri zar zor sıyrıyordu.

Elander'in bir kolunu beline doladığını fark etti.

"Dur," diye
tekrarladı. Kadın
durdu.

Alan aydınlandı.

Müttefikleri ve düşmanları etrafındaki yere saçılmıştı. Kanı dondu. O...?

Elander onu bıraktı ve o da çömelerek yere indi, yaralı koluna ağırlık verdiğinde duyduğu acıyla tısladı. Dikkatlice ayağa kalktı ve etrafını kolaçan etti. Kardeşi onun pervasız büyü gösterisinden kaçmıştı. Belki otuz adım ötede durmuş onu izliyordu.

Etrafındaki ölüleri aramaya başladı, çılgınca kimi öldürdüğünü görmeye çalışıyordu ama Elander yüzünü kavradı ve onu sadece kendisine bakmaya zorlayarak hareketsiz tuttu. Elinde kan vardı. Kime ait olduğunu bilmiyordu. Sıcaktı. Taze. Kolu biraz titriyordu, derisindeki ilahi işaret titreşiyor ve soluyordu, titreşiyor ve soluyordu...

Çünkü ondan daha fazla güç koparmıştı, değil mi? "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil."

"Sen-"

"Ben iyiyim." Aniden onu bıraktı ve arkasına fırlattı, kendilerine doğru savrulan bir kılıcı karşılamak için adım attı. Kılıcı tutan kadınla kısa bir çatışmaya girdi, karnına indirdiği bir yumrukla kadının işini bitirdi ve sonra kanlı kılıcını çekip çıkardı ve Cas'a dönerek, "Dawnskeep'te ne oldu?" diye sordu.

Solatis'in boş, taş gözlü bakışları zihninden geçti ve tüm başarısızlıklarının ağırlığı Cas'ın yere düşmek istemesine neden oldu.

Bununla ilgili hiçbir şey *iyi değildi*.

Sertçe yutkundu. "Tanrıçanın bizi kurtarmaya geleceğini sanmıyorum."

Ona baktı, gözleri daha önce hiç görmediği kadar duygu doluydu. Belki de en çok korkuyla. Onun için, onlar için, dünyaları için, düzeltemedikleri tüm bu şeyler için.

Düşmanlarından biri daha alçaldı ve Elander tüm korkusunu kılıcını savurmaya yöneltmiş gibiydi; kılıçları çarpıştığında düşman askerini ayaklarından kaldırmaya yetecek kadar güçlü bir hamleydi bu. Asker bir daha ayağa kalkamadı; Elander kılıcını askerin boynuna indirmeye çalışırken asker yere düştü ve bir ağız dolusu kendi kanıyla boğuldu.

O ve Elander bundan sonra arka arkaya çalışarak saldırgan üstüne saldırgan indirdiler.

Savaştı çünkü her zaman yaptığı şey buydu.

Ama artık kime ya da neye saldırması gerektiğini bilmiyordu.

Hangi son için savaştığını.

Peki şimdi ne önemi var?

Dakikalar sonra, kılıcını bir başka mideye sapladı -bu seferkinin kaç tane olduğunu unutmuştu- ve sonra sonsuz gibi görünen düşman akışı nefes almasına yetecek kadar durdu.

"Orada vardır çok birçok," o fısıldadı.

"Bu ..." O yanlış hesaplamıştı. Tanrıçayı uyandırma şansı olduğundan emindi. O bir şeyleri zene kadar kıyayı tutacak yeterli yardıma sahip olduklarından emindi... Bu çok kısa bir süre önceydi; nasıl bu kadar çabuk, bu kadar yanlış gitmişti? "Bu bir hataydı. Buraya hiç gelmemeliydik."

Elander cevap vermedi; bakışları, içinden daha fazla atlının çıkmakta olduğu uzaktaki ağalardaydı.

Daha fazla takviye mi?

Kendinden geçmiş adımlarla onlara doğru birkaç adım attı. Belki de ona umut vermeliydiler. Ama bu manzara onu sadece korkuyla doldurdu. Çünkü onlarla birlikte daha fazla çarpışma, daha fazla kan, daha fazla yaşam ipliğinin kopması geliyordu. Etrafındaki o soğuk ipliklerin yıprandığını hissedebilmenin ne kadar bunaltıcı olacağına hazırlıklı değildi. Elander bunu nasıl yapmıştı? Bu ezici soğuktan, bu karanlıktan... bu *umutsuzluktan* nasıl kaçmıştı?

Çok fazla ölüm var.

Bundan çok ama çok yorulmuştu. "Dikkat et!"

Etrafında döndü. Hiç düşünmeden kılıcını kaldırdı. Başka bir vuruş, başka bir savuşturma, başka bir ldrme. Hâlâ dövüşüyordu, çünkü bu bir reflekti, çünkü artık dövüşmeye devam etmekten başka çaresi yoktu.

Ama kılıcı başka bir hedefi devirirken, kendisine nişan alan bir okuya göz ucuyla baktı.

Çok geç.

Bir ok koluna saplandı ve Varen'in kılıcının keştiği neredeyse aynı noktaya saplandı. Kılıcının düşmesine izin verdi. Artık onu sallayamıyordu. Kolunu tuttu ve karnına yasladı.

Parmakları derisine saplanmış ok ucunun üzerinde geziniyor, derinliği ve hasarı ölçmeye çalışıyordu.

Acıdan tökezledi, neredeyse bir cesede takılıp düşüyordu ve bakışları kısa süreliğine Elander'ınkilerle buluştu. Gözleri kızın kolundaki oka kaydđ ve bir şeyler bağırdı; kız ne olduğunu bilmiyordu.

Her şey garip bir şekilde sessizleşmişti.

Garip bir şekilde yavaş.

Ona doğru ilerlemeye çalışıyordu ama birdenbire aralarında çok fazla ceset oldu. Ve dikkati dağılmıştı, büyüğü tükenmişti, sadece ona bakıyordu - onlara bir kez daha yaklaşan düşmanı görmedi.

Varen.

Başka bir asker yoluna çıktı ve Elander onu kolayca halletti. Ama kılıcı ikinci adamın böğrüne saplanırken, Varen'in kılıcı da aynı hızla arkasından yükseliyordu.

Ve sonra kardeşinin kılıcı düşüyor, Elander'in kürek kemikleri arasına derinlemesine batıyordu.

CHAPTER THIRTY-SIX

CAS'IN KALBI KULAKLARINDA ÇARPIYORDU.

Sonra nefes alması ve diğer her şeyle birlikte durdu - durduğuna *yemin etti*.

Tuhaf sessizlik bir çılgılla bozuldu. Cas önce bunun kendisine ait olduğunu fark etmedi, ta ki boğazındaki keskin bir acı onu tekrar sessizliğe boğana kadar.

Tanrım, *sessizlik*.

Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ve daha sonra olan her şey bu sessizlik içinde oldu ve hepsi bir anda gerçekleşmiş gibiydi-

Elander'in yanına doğru koştu. Gökyüzü karardı ve karanlık etrafına çöktü, o kadar şiddetli, o kadar hızlı bir şekilde toplandı ki içini göremedi. Körü körüne koşmaya devam etti. Soğuk içine çöktü. Bu şimdiye kadar hissettiği en şiddetli Ölüm büyüğü gösterisiydi ve bu büyüğün kimden geldiğini bilmiyordu -kendisinden mi, Elander'dan mı, yoksa ikisinden birden mi- ama Varen'in vücudu büyüğün etkisiyle sarsıldı ve sonra Elander'dan birkaç metre ötede yere yığıldı, hareket etmiyordu.

İkisi de kımıldamadı.

Elander neden hareket etmemişti?

Karanlık devam ediyordu. İnsanlar her yöne dağılmıştı. Kimse Cas'a yaklaşmaya cesaret edemedi, bu da onu Elander'in yanına düşmekte, başını kesintisiz olarak kucağına almakta özgür bıraktı.

Nefes almıyordu.

Bu fark ediş onu daha da dehşete düşürmüştü çünkü o nefesi neyin *bitirdiğini* bilmiyordu. Kılıç derine saplanmıştı ama buna karşılık gökyüzünü karartan o büyü...

Bunu o mu yaptı?

"Konuş benimle," diye

yalvardı. Cevap yok.

"Bana bak."

Gözlerini açmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Garip bir soruydu, yanlış bir soruydu, ama söyleyebileceği tek şey buydu ve bu yüzden tekrarlayıp durdu, "*Ne yapıyorsun?* Bunu yapamazsınız. Yan yana demiştik. *Yan yana*. Yapamam-"

Boğuldu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Ne

söyleyeceğini.

Nasıl nefes

alınır.

Nasıl hareket

edilir?

Dünya hâlâ hareket ediyor, etrafında çalkalanıyordu. Dünyası dönmeye başladığında her zaman yaptığı gibi ona daha sıkı sarıldı, ama bu sefer dönmeyi durdurmadı.

"Gidebileceğin hiçbir yer yok." Sözleri giderek daha çaresiz, daha hırıltılı, daha bulamaçlı bir hal alıyordu ama kafasının içinde bunları onun sesinden mükemmel bir şekilde duyabiliyordu. "Gidebileceğin hiçbir yer yok... hiçbir yer... *Gidemezsin*."

Çoktan gitmişti.

Bunu biliyordu, çünkü aynı büyüü paylaşıyorlardı ve bu yüzden son enerjisinin onu terk ettiğini, gücünün sonunun onun yerine kendisine sızdığını hissedebiliyordu. Umutsuzca onu reddetmek istedi. Geri vermek için.

Bunu durdurabilir miydi?

Her şeyi geri verebilirdi, hatta daha fazlasını. Tanrı olmaya geri dönebilir, yükselebilir, *her şeyi* geride bırakmadığı sürece onu geride bırakabilirdi.

"Bu şekilde değil," dedi sesi kırılarak.

Ama zaten oluyordu, aynen böyle: Bileğindeki iz kayboluyordu. Ve Karanlık Tanrı'nın ona vurduğu yer yanıyordu. *Kız* yanıyordu. Her şeyi bir tür ilahi, görünmez ateşin içinde kıvrılıyor, kıvranıyor ve bu cehennemin içinde yeni ve korkunç bir şey şekilleniyordu.

Kendi içine kıvrıldı ve nihayet yanma durana kadar saatlerce alevlerin içinde oturdu.

Başını kaldırdı.

Gözleri kardeşinin bulunduğu noktaya sabitlendi. Kardeşi gitmişti. Onu bulmak için uzağa bakmasına gerek yoktu; askerlerinden biri onu kendisinden uzağa taşıyordu. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu. Etrafındaki farklı enerji iplikçiklerini, farklı yaşam güçlerini ayıracak kadar iyi odaklanamıyordu. Ayıklaması gereken çok fazla ölüm vardı.

Çok fazla ölüm var.

Kanla kaplı parmaklarını esneterek yavaşça ayağa kalktı. Gökyüzü aniden, bir kez daha tamamen karardı.

Kardeşinin taşındığı yöne doğru birkaç adım attı. Kafasının içinde ona durmasını söyleyen Elander'in sesini neredeyse duyabiliyordu.

Ama bu sefer onu geri çekmek için orada değildi. Onu geri çekmek diye bir şey olmayacaktı. Ayağa kalkacak, onun bedeninden kendi bedenine geçen gücü tamamen kavrayacak ve sonunda bir daha böyle acı çekmesini engelleyebilecek bir büyüye sahip olacaktı.

Neredeyse bunu düşünür düşünmez, tepesinde yankılanan tiz bir ses duydu; bir kale kuşunun sesi.

Üst Tanrı'nın kendisi, bu sefer onu tamamen ele geçirmeye mi geldi?

İyi, diye düşündü. Bu işi bitirelim.

Ama gökyüzünde o tanrıyı aramak için bakışlarını kaldırdığında, onun yerine uzaktaki kıyı şeridinde, orada gerçekleşen savaşın arasında parlayan bir ateş gösterisine takıldı. Kaynağının hâlâ ilahi olduğuna inanıyordu ama kendi içinde şiddetle yanan alevlerden farklıydı.

Ateşin nereden geldiğini anlayacak kadar net göremiyordu.

Ama Zev'i, esasını kullanan Rhea'yı ve uzaklarda bir yerlerde bulunan tüm arkadaşlarını düşündü. Hâlâ savaşıyorlardı. Her zaman yaptıkları gibi bu işin de diğer tarafına geçmeye çalışıyorlardı.

Yukarıdan bir çığlık daha duydu ama bu kez başını kaldırıp bakmadı.

Çünkü burası ile o kıyı şeridi arasındaki herkesi öldürebilirdi, biliyordu. İçindeki kara büyü bunu yapmak için can atıyordu. Ama kazara arkadaşlarını öldürmekten kendini alıkoyabileceğinden emin değildi. Ve her iki durumda da, bu Elander'i geri getirmeyecekti. Ölüm büyüü hayat veremezdi. *Kimseyi geri getiremezdi.*

Böylece gökyüzünü aramayı bıraktı ve dönüp bir kez daha Elander'in yanına tökezledi ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

İçinden bir yakarış daha titredi: "Yaşa. Lütfen, lütfen *yaşa*."

O anda aklına vedalaşmaya bile fırsat bulamadıkları geldi. Sonunda *bir şey* söylemek için. Ona ulaşmadan gitmişti.

Yolun geri kalanında yere yığıldı, onun yanına kıvrıldı ve soğuk, kan lekeli elini avuçlarının içine aldı. "Bu Ölüm büyüsünü istemiyorum. *Hiçbir* büyü istemiyorum. Sadece kalmanı istiyorum. Sadece yaşamayı istiyorum."

Üstlerindeki gökyüzü hâlâ karanlıktı.

Ama bu yakarış zihninde tekrar tekrar çalınırken -yaşı, *yaşı*, *yaşı*-paltosunun cebindeki bir şey sıcaklık yaymaya başladı. Elini cebine attı ve Güneşin Kalbi'ni çıkardı. Yüzünde çatlaklar oluşmuştu.

"Kırılmış," diye mırıldandı.

Tıpkı diğer her şey gibi.

Ama ona baktıkça, çatlaklardan sızan ışığı gördüğünü sandı. Onu daha sıkı tuttu, yaydığı sıcaklıktan daha fazlasını almak için çaresizdi.

Sonra yüzü tamamen paramparça oldu ve aniden parlak, kör edici bir ışığın içinde boğuldu.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

IŞIK DALGALARI ONU ELE GEÇİRDİĞİNDE, CAS GÖZLERİNİ KAPATTI VE bir vizyonu vardı.

Uyanan bir kadının son derece net bir görüntüsü.

Gökyüzüne yükselen bir yüzün. Kanatların açılışı. Bir beden bükülüğü, zincirler ondan uzaklaşırken yükselişi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Hâlâ geride bıraktığını sandığı o savaş alanının ortasındaydı. Ama şimdi her yer parlak beyaz ışıkla yıkanıyor ve ondan başka kimse hareket etmiyor gibiydi.

Gözlerini aydınlıktan korumak için boşuna çabalayan Cas ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Ve hareket eden tek şey olmak kafa karıştırıcıydı. Sürekli ayak sesleri, kalp atışları, hafif nefesler duyduğunu düşünüyordu... ama hayır. Her şey durmuştu.

Ölmüştü, bundan neredeyse emindi.

Ölüm Tanrısı'nın yardımını olmadan ruhların kendi öbür dünyalarına nasıl gittiklerini merak ederdi ve artık biliyordu: Sonsuz ve sessiz, parlak bir yol ve bu yolda tek başına yürümek zorundaydı.

Tek başına.

Söz verdikleri gibi yan yana değil.

O aydınlık yolda o kadar uzun süre yürüdü ki, geride bıraktığı savaş alanının acısını, kanını ve karanlığını unutmaya başladı. Teknik olarak hâlâ o alanda yürüyordu ama her şey pusluydu ve hem yaşam hem de ölüm pozlarında donmuş olan bedenler giderek daha da dağılıyordu.

Hemen ilerisinde ani bir hareket fark etti.

Belki de temkinli olmalıydı ama bir şey yapacak gücü kalmamıştı. Geri dönmek için bile yeterli enerjisi yoktu; yürümeye devam etmek daha kolaydı. O da öyle yaptı. Bir tepenin üzerinde gri, cılız bir ağaç gördü ve ona ulaşana kadar ilerlemeye devam etti.

Bu ağacın altında bir kadın duruyordu.

Cas'ın imgeleminde gördüğü kişiyle aynıydı.

Solatis.

Basit, altın aksanlı bir zırh giymiş ve o imgelemde ona eşlik eden kanatları olmadan garip bir şekilde insan gibi görünüyordu. Koyu teni sanki güneş ışığı alan bir yerde duruyormuş gibi parılıyordu -ancak Cas'ın söyleyebildiği kadarıyla buranın sisi gerçek güneşi engelliyordu. Saçları da aynı açıklanamaz parlıtya bürünmüş gibiydi. Kalın dalgalar halinde, neredeyse beline kadar iniyordu. Cas'ın ona yaklaşmasını izlerken altın rengi gözleri kibardı. Konuşmadı. Ama sanki çok uzun zamandır bekliyormuş gibi, kaçan çocuğunun hâlâ eve dönebileceğini umut eden endişeli bir anne gibi küçük bir iç çekti.

Bu tanrıçaya sormak istediği yüzlerce farklı şey vardı ama Cas'ın ağzından sadece tek bir soru çıkabildi. "Ben öldüm mü?"

Bu soru onu eğlendirmişe benziyordu. "Hayır. Pek sayılmaz."

Cas savaş alanına doğru baktı. "O zaman neden her şey durdu?"

"Onlar için değil."

Cas bu sıcak, sisli yere girdiğinden beri ilk kez gerçek bir duygu kıvılcımı hissetti. "Eğer arkadaşlarım hâlâ savaşıyorsa, o zaman ben... ben onların yanına dönmeliyim."

"Yakında," dedi tanrıça ona.

Yakında.

"Neden daha önce gelmedin?" Cas sordu.

"Gelemedim."

Bu cevap onu tatmin etmemişti ve öfkesi belli oluyor olmalıydı, çünkü tanrıça başını salladı ve "Sonundan önce her şey anlam kazanacak" dedi. Sonra döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Cas onu takip etti, öfkesi hâlâ artıyordu ve yorgun zihninde öncelik için savaşı pek çok soru vardı, sonunda bir tanesinde karar kıldı: "Daha fazla yardım gönderemez miydiniz?"

Tanrıça cevap vermedi.

"Sana *yalvardım*. Beni duymuş olman gerektiğini biliyorum. Neler yaşadığımı görmüş olmalısın."

"Birçok savaş gördüm. Ve zaman içinde elimden gelen yardımı - savaşçıları- gönderdim."

Cas'ın aklına Dawnskeep'i çevreleyen o taştan nöbetçiler geldi. "Örneğin Vitala gibi savaşçılar mı?"

Başını salladı.

Cas yumruklarını sıktı. "Evet ama *şimdi* yardıma ihtiyacımız var. Başka bir şey, daha güçlü bir şey - o savaşçıların hepsi uzun zaman önce yok oldu."

"Hepsi, biri hariç."

"Biri hariç mi?"

"Onu oldukça yakından tanıyordunuz."

"I..." Cas dondu kaldı. Bir farkındalık yavaşça üzerine çökerken kafa derisi karıncalandı. İmkânsız görünüyordu ama yine de...

Düşüncelerini söylemesine gerek yoktu; yüzüne yayılan hafif hüznü gülümsemeye bakılırsa tanrıça bunları zaten biliyordu. "Onunla tanıştığında Ölüm Tanrısıydı," dedi, "ama ondan çok önce benim bir savaşçımdı."

Cas düşünmeye, bir anda zihnine hücum eden anıları sıralamaya çalıştı.

Büyüsü ilk kez ortaya çıktığında - çocukken kardeşini koruduğunda - Elander oradaydı. Aylar önce, büyüsü sonsuza dek ilk kez canlandığında Elander da oradaydı. Ve daha da yakın zamanda, Oblivion'daki Karanlık Tanrı'yı uzaklaştırmak için Güneşin Kalbi'ndeki azalan gücü kullanmayı başarmıştı...

O Ölüm Tanrısıydı ama şimdi düşününce Güneş'le olan bağlantısı apaçık ortadaydı.

"Görüyorsunuz, Malaphar ve ben çok uzun zamandır ölümcül bir oyun oynuyoruz," dedi tanrıça. "Ve korkarım fikirlerim tükeniyor. Gücüm tükeniyor. Gönderecek savaşçım kalmadı."

Cas o savaşçıları düşünmeden edemiyordu. "Yani Elander..." "Dediğin gibi Malaphar diğerlerini yok etti. Elander tek başına hayatta kaldı.

Ve Karanlık Tanrı'nın yok edemediği şeyi... sonunda yozlaştırmayı başardı. Elander'e hizmetkârı olarak yanında bir yer teklif etti, benim ona verebileceğimden çok daha büyük bir güç. Ve Elander onu aldı. Ondan sonra hiçbir şey yapamadım.

bu yükseliş. Ve bu yeni gücün kafesi içinde beni unuttu. *Kendini* unuttu. Ta ki..."

Sözlerini yarıda kesti ve uzun bir süre sessiz kaldı.

Cas sonunda ona baktı ve tanrıçanın elindeki kırık Kalp'e baktığını fark etti. "Bunu senden çaldı, değil mi?"

Gülümsemesi hafifti. "Onu çaldığını *düşünüyor*. Ama özgürce verilmişti. Geleceğini biliyordum; ne aradığını biliyordum. Onu kimin ve ne amaçla gönderdiğini biliyordum. Ve Karanlık Tanrı onu çok sıkı tutuyordu, ama o anda, bu tutuşu koparmak için bir şans da gördüm. *Sende*. Çünkü çaldığı parçayı hizmet ettiği o tanrı yerine sana vereceğini düşünmüştüm ve haklıydım."

Cas başparmağını Kalp'teki çatlaklar boyunca gezdirdi, başının döndüğünü hissediyordu. "Ve bilesin diye söylüyorum," diye devam etti tanrıça, "onu Asla fark etmemiş olsa da, ona verdiğim gücü kullandı - o Kalp'te kilitli olan ve çok uzun zamandır onun için kayıp olan bir gücü. Seni kurtarma arzusu onun kilidini açan şeydi, inanıyorum ki, ve bu ikinizi *buraya* kadar olan dolambaçlı yola sokan şeydi."

Sonunda onun yıkımıyla sonuçlanan bir yol.

Görünüşe göre şimdi de onu kurtaramazdı.

"Yani, ben sadece bir insandım..."

"Evet."

"Ona aşık olan."

"Tesadüf değil. *Seçim*. Önemli olan budur. Ve kaosa ve karanlığa rağmen sevmeyi -umut etmeyi- seçmek küçük bir şey değildir."

Cas başını salladı, hâlâ bundan daha fazlası olmadığına inanmak istemiyordu. Daha fazlası olmasına *ihtiyacı vardı*. Hayatı boyunca duyduğu efsanelerde insanlar her zaman Seçilmiş Kişiler'den söz ederlerdi. Kaderlerinde doğuştan büyük işler yapmak olan büyük kahramanlar ve kadın kahramanlar.

Ama şimdi gerçekten de özel biri değilmiş gibi görünüyordu. O seçilmiş biri değildi.

O sadece seçimler yapmış bir insandı. Bazıları korkunçtu. Bazıları iyi. Bazıları o zamanlar küçük ve önemsiz görünüyordu. *Herkesin* yapabileceği pek çok şey.

Peki şimdi nerede kaldı?

İşe yaramaz ve bir şeyleri düzeltmek için gerçek bir gücü yok.

"Ve daha da önemlisi," diye devam etti tanrıça, "senin seçtiğin kişi... seni geri seçti. Seni karanlığa tercih etti ve üst-tanrı dostum *hâlâ* nedenini anlayabilmiş değil. Bu onu şaşırtıyor - bu kadar güç verdiği birinin onu bu kadar pervasızca reddedebilmesi. Ama güç her şey demek değildir."

"Karanlığı seçmek istedim," dedi Cas. "Ben de aynı gücü istiyordum." Tereddüt etti. Ama tanrıçanın gözlerindeki bilmiş ışık, ona gerçeklerden başka bir şeyle kurtulamayacağını hissettirdi, o da söyledi: "*Hâlâ* istiyorum, çünkü şu anda kendimi bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum."

"Evet. Ama sen bu arzuya boyun eğmeyeceksin." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Uzun bir süre Cas'ı inceledi. Sonra elini uzatıp yanağına götürdü. Dokunuşla birlikte sıcaklık çiçek açtı.

Tanrıça ona, "Bu işaret uzun zaman önce pek çok kişinin onun kontrolüne girmesine neden olurdu," dedi. "Onun büyüğü benimkinden daha güçlü ama sen yine de sana verilen ışığa tutundun ve bu karanlığı uzak tutmaya yetti."

"Tutunup tutunmamamın bir önemi yok," diye karşı çıktı Cas zayıf bir sesle. "*Hiçbir şey* başarmış değilim. Dünyamızdaki her şey *hâlâ* bozuk. Ya da kırılıyor."

Ben de dahil, diye düşündü.

Bu son kısmı yüksek sesle söylememiş olsa da, tanrıça sanki söylemiş gibi ona cevap verdi: "Kendini daha iyi bir şekilde yeniden bir araya getirdiğin sürece, kırılmakta çok da yanlış bir şey yok." Kalbi Cas'ın elinden aldı, parmaklarını üzerinde gezdirdi ve Cas o çatlakların altın sihir akımlarıyla dolmasını izledi. "Ve her iki durumda da," diye ekledi, "kırık ruhlar *hâlâ* parlak ışıklar olabilir."

Cas o yarıkların arasındaki ışığa baktı, bir yanıt bulamadı.

"Ayrıca henüz tam olarak yükselmedin, bu yüzden sana en azından aradığın *bir şeyi verebileceğime* inanıyorum." Tekrar o işarete uzandı ve Cas daha önce savaş alanında hissettiği yanmaya benzer bir şey için kendini hazırladı.

Ve sıcaktı, ama *aynı* zamanda hızlıydı - cezalandırıcı bir cehennemden ziyade temizleyici bir ateş yağmuru - ve sonra vücudundan gerçek bir ağırlık çekilmiş gibi hissetti... çünkü çekilmişti.

Bu ağırlığın aralarındaki havada sürüklenişini izledi, Güneş Tanrıçası'nın belirgin bir çaba göstermeden ayakta tuttuğu bir gölgeler yumağı.

Rahatlamış olmalıydı. Ama Cas'ın tek düşünebildiği bundan sonra ne olacaktıydı. Nazikçe yanağına dokundu ve "Tamamen çekildi mi?" diye sordu.

"Evet."

Tanrıça onu ortadan kaldırmayı o kadar kolay göstermişti ki, bu Cas'ı yine sinirlendirmişti. Çünkü her şey bitmiş ve sona ermişti ama her şey için çok geç kalınmıştı. "O gitti ama Elander hâlâ..."

"Evet. O. Maalesef böyle olmak zorundaydı." Solatis kaşlarını çattı. "Ölüm, kabul ettiği kölelikten kurtulmasının tek yoluydu; geri kalan her şey yalnızca geçici bir çözümdü. Ölümü, yıllar önce yaşanan *hırsızlık* olayından sonra onu korumak için verdiğim ekstra gücü de serbest bıraktı. Özgür kalabilmem ve sana bu şekilde gelebilmem için ihtiyacım olan güç - bir başka gerekli şey."

Cas yuvarlanan gölge topuna baktı, hâlâ umutsuzca tanrıçanın yapabileceği bir şey olduğunu umuyordu. Ona söylemediği bir şey. "Bu ilahi enerji bir şekilde ona geri verilemez mi?"

Solatis başını salladı.

"Ama onsuz, o..."

Tanrıça sanki kendini hazırlıyormuş gibi yavaşça nefes aldı. Dünyanın kendisi kadar eski olan bu varlık için çok tuhaf, çok insani bir jest gibi görünüyordu. "Ölüm Tanrısı gitti. Bu sefer gerçekten düştü. Yakında yeni bir tanesi yükselecek. Mevkidaşımın çoktan başka bir beden seçtiğinden şüpheleniyorum. İçten içe seni alamayacağını zaten bildiğinden eminim, bu yüzden ikinci bir plan yapacaktır. Ama sapkın oyunlarını ve uzun süreli acı çektirmeyi seviyor."

"Ve gerçekten artık onunla dövüşemiyor musun?"

"Elimden geleni yapacağım. Ama o şu anda benden çok daha güçlü - zaten düzenimizin üçte birini öldürdü ve o varlık benden bile daha güçlüydü."

Cas başka bir şeye şaşırarak ya da telaşlanacak enerjisi kaldığını sanmıyordu ama bu olay vücudundaki tüm sinirlerin yeniden canlanmasına neden oldu. "Üçüncü üst-tanrı mı demek istiyorsun?"

"Evet. Çağlar boyunca Karanlık Tanrı'yı kontrol altında tuttuk, Belegor ve ben. Ama artık Taş Tanrı yok ve benim gücümünden geriye kalanlar da bu işi tek başıma yapmaya yetmiyor."

"Çoğu insan üçüncü tanrının bizi terk ettiğine inanıyor."

Başını iki yana salladı. "O gitmedi. Öldürüldü ve Malaphar da aynısını bana yapmaya çalışıyor. Belli ki bunu başaramadı. Henüz başaramadı. Belki de daha önce konuştuğumuz şey yüzünden - ışığım, gücüm dağıldığı ve başkalarına verildiği sürece, onu tamamen söndürmekte zorlanacaktır. Bu benim hem zayıflığım hem de gücüm... Bu tür şeylerin doğası böyledir."

"Onu durdurmak için bir umut var mı?" Hâlâ sormak istediği yüzlerce soru vardı ama birdenbire bu, önemli olan tek soru gibi gelmişti.

Tanrıça uzun süre cevap vermedi.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi sonunda. "Bunun için ilahi varlıklar ve ölümlülerden oluşan, diyarların şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir ittifak ve aynı derecede olasılık dışı başka şeyler gerekir. Ve o zaman bile yeterli olmayabilir. Dünyanızın sonu bu şekilde gelebilir. Sizininki ve diğerleri... Ne planladığını gerçekten bilmiyorum."

Cas bir elini yüzüne kapadı ve başını öne eğdi.

Ve o anda yapabileceği onca şey arasında neredeyse... gülüyordu.

Çünkü bu çok fazlaydı. Yaşadığı onca şeyden sonra bu çok zor, çok imkânsız, çok adaletsizdi. Tanrıça *seçim* demişti. *Önemli olan buydu*.

Yaptığı seçimlerin onu böyle bir yere getirme ihtimali neydi? Bu o kadar kötü bir şanstı ki neredeyse gülmek *zorunda kalacaktı*, yoksa ağlamaya başlayacaktı.

Ama o gülmedi.

Daha da şaşırtıcı olanı, o da ağlamadı.

Saniyeler geçiyor ve o, her zaman öyle ya da böyle başardığı gibi, korku ve belirsizlik dalgaları arasında öylece duruyordu.

Ve sonra aklına geldi - ne söylemesi gerektiğini biliyordu ve o da söyledi: "Bu şekilde bitemez."

Bir an sonra başını kaldırdığında tanrıça ona gülümsüyordu. "Katılıyorum," dedi.

Cas derin bir nefes aldı. "Ne yapabilirim ki?"

"Gölgeler düşüyor," dedi Solatis, "ve artık gelmelerini engellemek için çok geç. Ama belki onları hâlâ kovabilirsiniz."

Çıkardığı karanlık topun yuvarlandığı yere döndü. Gözlerini kapattı. Boşluğu doldurmak için bundan daha fazla hareket gerekmedi.

Cas'ın buraya gelişini müjdeleyen aynı kör edici ışık etraflarını sarmıştı.

Gölgeler küresi o ışığı içine çekti ve iki enerji bir an için çılgınca savaştı, Cas onların ortasında bir şeyin şekillendiğini gördüğünü düşünene kadar birlikte dönüp tekrar tekrar ayrıldılar.

Tanrıça o çalkalanan büyü kütesinin içine uzandı ve bir kılıç çıkardı.

Cas'ın o güne kadar gördüğü en güzel silahlardan biriydi. Kabzası beyaz ve altın rengindeydi. Bıçağa Güneş Sarayı'nın ana sembolleri kazınmıştı. Kabzada dairesel bir açıklık vardı ve Cas, Solatis'in tamir ettiği Kalbi alıp bu açıklığın içine yerleştirmesini izledi ve elini hızlıca sallayarak, büyüünün birkaç altın ipliği daha belirdi ve boş alanları kapattı ve iki silah tek bir parça haline geldi. Birbiriyle çekişen enerji yığınının içine uzandı ve aynı güzellikte, beyaz, cilalı ve kılıcın üzerindekiyle eşleşen altın sembollerle kazınmış bir kın çıkardı. İkisini de Cas'a uzattı.

"Gölge Avcısı," dedi tanrıça onları alırken.

Kılıç inanılmaz derecede hafifti ve Cas'ın eli kabzasına dolandığı anda, kılıcın üzerine kazınmış semboller soluk beyaz bir ışıkla parlamaya başladı.

"Sıkı tutun," diye buyurdu tanrıça, "çünkü geri dönme vakti geldi."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

KILICI KENDINE YAKLAŞTIRDIĞINDA, BİR KEZ DAHA ÜZERINE IŞIK DOLDU. ve Cas kısa süre sonra kana bulanmış bir savaş alanına ve çığlık korosuna geri döndü - her şeyi bıraktığı yerden sadece bir metre ötede.

Elander'in cesedi gitmişti.

Görünüşe göre ordusunun çoğu gitmişti ve kalanlar da kaçmaya *çalışıyordu*. Uzakta Laurent'ı gördü, bağırıyor ve kaotik bir geri çekilmeyi organize etmeye çalışıyordu. Nessa onun yanındaydı ve görünüşe göre atları ve insanları sakinleştirmek için büyüsünü kullanıyordu.

Zev'i, Rhea'yı, General Kolvar'ı, tanıyabileceği başka yüzleri, onu geri çekecek ve bacaklarının altından bükülmesini engelleyecek başka şeyleri aradı, aradı ama bulamadı.

Her iki tarafın askerleri de onu görmemiş gibi yanından hızla geçip gittiler. Hatta birkaçı ona çarptı, yemin edebilirdi ama bunu hissetmiyor gibiydiler, o da hissetmiyordu. Bu yüzden nispeten sakın adımlarla savaş alanına geri döndü, ölülerin ve ölmekte olanların arasında bir hayalet gibi, yaşamaya devam etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Yürürken müttefiklerini aramaya devam etti.

Arayışı, daha önce Elander ile birlikte durdukları tepede son buldu. Onun sesinin, *yan yana* olma sözünün anısı düşüncelerinde acı verici bir şekilde yankılandı. Elander'in o sözü verdiği yerden başka bir yere bakmak istedi. Ama yapamadı.

Çünkü o tepede kara bir bulut dalgalanıyordu.

Kardeşi ortasına çömelmişti ve siyah bir kuş eğik başının etrafında süzülüyordu.

Hava boğucu derecede güçlüydü. O kadar soğuktu ki neredeyse nefes alamıyordu. Gölge bulut kısa sürede kardeşini tamamen içine aldı ve havadaki soğuk, dengesiz güç saniyeler geçtikçe daha da dayanılmaz hale geldi. Neler olduğunu fark etti. Ancak, Solatis'in de söylediği gibi, gölgelerin gelmesini engellemek için artık çok geçti.

Ama belki yine de onları dışarı çıkarabilirsiniz.

Gölgeler akıl almaz bir boyuta ulaşıyordu. Ve sonra değişmeye ve daha korkunç bir şekle bürünmeye başladılar. Tıpkı Elander'in bir zamanlar rüyalarına giren o kurda dönüşmesi gibi... Ama artık bir kurt değil, parlayan mavi gözleri olan kaplan benzeri bir canavardı.

Bu yeni canavarın ilk adımlarını atmasını dehşetle izledi. Ağzını açtığında karanlık bir rüzgâr kükreyerek küçük ağaçları dümdüz etti ve yamaçtaki her bir otun canlılığını ve rengini soldurdu.

Bu ilk dalga, etrafındaki herkesle birlikte onu da yere serdi.

Hemen ardından, ilkinden daha güçlü bir başka rüzgâr uğultusu geldi.

Yakındaki bir ağaca tırmandı ve arkasına daldı. İkinci rüzgâr ağacın gövdesini sararak kül rengi bir gölgeye dönüştürdü ve ağaç kabuklarını soydu. Saldırının en ağır kısmını ağaç gövdesi aldı ama rüzgârın bir kısmı hâlâ Cas'ın tenini sarıyor ve okşuyordu. Vücudu tanıdık, boş soğukla titredi. Büyü onları tükettikçe kasları karıncalandı ve acıya karşı dişlerini sıkarak ölmekte olan ağaca doğru yığıldı.

Rüzgâr nihayet duruldu ve etrafındaki, o karanlık esintiden farklı başarı seviyeleriyle kaçmaya çalışan insanlara baktı. Büyü geride sayısız şok olmuş yüz ve arkasında gıcırdayan ölmekte olan ağaçla aynı tonda ölü bedenler bırakmıştı.

Çığlıklar ve merhamet çığlıkları havayı doldurdu.

Oluşan kaos ve üzerlerine çöken gri pus arasında kimin dost kimin düşman olduğunu artık ayırt edemiyordu. Kardeşinin de bunu yapabileceğinden şüpheliydi; umursadığından da şüpheliydi.

Bir şey yapmazsa hepsi burada ölecekti.

Solatis'in ona verdiği kın ve kılıç birkaç adım ötede yerde duruyordu, ayakları yerden kesildiğinde oraya düşmüştü. Kılıcın sembolleri yanmıyordu ve tüm bunlar, savaşın yıkıma uğrattığı bu gerçek dünyanın kasvetinde birden çok daha az etkileyici göründü.

Cas yine de ona baktı. Ciğerleri nefes almak için inip kalkıyordu. Ölüm Tanrısı'nın büyüünün sisi içinde o kadar sessizdi ki, keskin nefeslerin her biri yankılanıyor gibiydi.

Kılıca doğru süründü. Onu aldı.

Ayağa kalktı.

Ayakta kalmayı başaran diğer herkes diğer tarafa doğru koşuyordu. Gülünç bir manzaraydı - öfkeli bir tanrıya doğru yürüyen yalnız bir figür. Felakete doğru. Ve sanki verecek hiçbir şeyi kalmamış gibi hissediyordu, sanki bir trajedi daha yaşamak onu dünyadan tamamen silebilirdi.

Yine de ileri doğru yürüdü.

Girdap gibi dönen büyü ve tozun içinden. Kaslarına saplanan ve onu yakan acının içinden geçerek. Gözlerini bulanıklaştıran yaşlara ve kalbini yumruk gibi sıkarak atmayı bırakmış gibi hissettiren kedere rağmen.

Her acı dolu adım, bu yolculukta şimdiye kadar yaşadığı her şüpheyi geri getirdi. Her kayıp, her hata, hem dost hem de düşman tarafından sorulan her soru.

Neden?

Neden savaşmaya devam ediyorsun?

Gerçekten yanınızda hangi umudu taşıyor olabilirsiniz?

Hiç kalmamıştı, gerçekten.

Ama bir kılıcı vardı ve tıpkı tanrıçanın ona emrettiği gibi ona sıkıca sarıldı.

Ölüm canavarı çenelerini açmıştı. O kükreyen rüzgârlardan birini daha hazırladığından şüpheleniyordu. Ama o yaklaşırken durakladı. Başını eğdi. Mavi gözleri doğrudan ona bakıyordu. Kardeşi içeride bir yerlerdeydi ve kısa bir süre için onu bu kadar yakından tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Onu bir daha tanıyıp tanıyamayacağını.

Ağzı açıldı.

Kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. Kılıcın üzerindeki semboller tutuştu.

Tanrı ısırırken o da havalandı ve salınımıyla birlikte ışık da havalandı, tam üzerine kapanmadan önce o gölgeli ağzı doldurdu. Canavar sendeleyerek geri çekildi ve çeneleri kapanarak çağırdığı ışığı söndürdü.

Yine zihninden yumuşak bir ses geldi.

Tekrar savurdu.

Tekrar, tekrar, tekrar, ta ki aralarındaki hava Ölüm Tanrısı'nın bile tamamen söndüremeyeceği kadar parlak, kör edici bir büyüyle dolana kadar.

Ve sallana sallana canavarı geri itmeyi başardı.

Ama nereye?

Kolları şimdiden ağrıyordu. Kılıç, ışığını doğrudan kendisinden, daha yeni keşfettiği derin bir güç rezervinden alıyor gibiydi ve her savuruşta bu gücün biraz daha azaldığını hissedebiliyordu.

Son bir kez, dedi kendi kendine, tekrar tekrar. *Son bir kez ve belki bu yeterli olur.*

Son kaç kez geçtiğinin sayısını unuttu. Sonra tökezledi.

Vücudu basitçe pes etti. Kasları tutuldu. Çağırdığı ışığın kalıntıları etrafında süzülüyor, Ölüm Canavarı'nın büyüünün geride bıraktığı sisi zar zor delip geçerek, içindeki gölgeli canavarın kendisine doğru yaklaştığını görebileceği kadar aydınlatıyordu.

Kılıcını kaldırmaya çalıştı. Ama tanrının dişlerinden daha fazla büyü sızıyor ve onu uyuşturarak üzerine çöküyordu. Geri dönmek istemediği soğuk ve karanlık bir yere doğru yitip gidiyordu. Kılıcını tutuşu kaydı ve bir düşünce zihnini sıkıca sardı.

İşte böyle öleceğim.

Bundan emindi.

Ta ki ani bir sıcaklık onu ele geçirene kadar.

Bir kol beline sarıldı. Bir el kılıcını kavrayışının etrafını sardı, onu sabitledi, sihrinin, gücünün son kırıntıları gibi hissettiren şey kayıp gitmeye çalışırken onu sabitledi.

Ve bir ses zihnine değil, doğrudan kulağına fısıldayarak onu o ana geri çekti: "Benimle kal, Thorn."

Vücudu hâlâ çökmek istiyordu. Ama yapamadı, çünkü Elander'in onu tutuşu çok güçlüydü. Bu yüzden ayakta kaldı.

Ve onun yanıdayken, kılıcını kaldırmayı bitirmeyi başardı.

Son bir kez daha.

Gölgelerin içine doğru savruldu ve Elander'in bir sonraki anda ne yaptığından emin değildi ama saldırılarının birleşik gücü o kadar parlaktı ki sonrasında birkaç dakika gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Kulakları çınılıyordu. Vücudu uğulduyordu. Kasları seğiriyor, etrafını saran imkânsız güçler altında bir kez daha çökme tehlikesi geçiriyordu. Ama Ölüm Tanrısı'nın enerjisinin titremeye başladığı anı hâlâ hissedebiliyordu.

Bir dakika sonra gitmişti. En azından şimdilik.

Tökezledi. Düşmeye başladı. Durdu ve onun yerine kaldırıldığını, Elander'in göğsüne yaslandığını ve tüm o imkânsız, yorucu güçten uzaklaştığını hissetti.

Yukarı baktı.

Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey, ona bakan yüzüydü ve arkasında kanatların açıldığına yemin edebilirdi - ama bir zamanlar hizmet ettiği o üst-tanrının siyah, pençeli uzantıları değildi. Bunlar altın sarısı, parlak ve ısıll ısıldı.

Güneş gibi.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-NINE

CAS NEREDEYSE ÜÇ GÜN BOYUNCA UYUDU.

Ne zaman odasının kapısının açıldığını duysa, ne zaman içeride birinin hareket ettiğini hissetse ara sıra farkındalığa sürükleniyordu. Ama yüzleri tanımiyordu. Sesleri anlamıyordu. Bu şeyleri tanımak ya da anlamak *istemiyordu*.

Sadece uyumaya devam etmek istiyordu.

Üçüncü günün sonunda biraz daha iyiydi ve onu kontrol eden yüzler, hırpalanmış zihninin bulanıklığında bir anlam kazanmaya başladı.

Birer birer ona geri döndüler-Zev, Laurent, Nessa, Rhea. Onları her gördüğünde hâlâ bir rüya gibi hissediyordu. Bir kez olsun kâbus değil, içinde kalmak istediği gerçek rüyalar.

Nihayet uyandığında ve uyanık *kaldığında* hava soğuktu; Stonebarrow'daki kule odasındaydı ve odasındaki ateş neredeyse sönmüştü.

Uyuşuk bir şekilde ocağın üzerindeki odun yığınının doğru ilerledi ve ateşe bir parça attı. Tam ateşi harlamak üzereydi ki, kapının hafifçe vurulduğunu duydu ve kısık bir sesle gelen kişiye içeri girmesi için seslendi.

Kapı açıldı ve Elander içeri girdi.

Tam olarak her zamanki gibi görünüyordu. Kanatları yoktu, zırhı yoktu, eski savaşçı statüsüne dair başka hiçbir işaret yoktu. Belki teninde yeni bir parıltı vardı; Solatis'i saran o güneş dokunuşlu sıcaklık gibi. Ama onun dışında, o sadece... oydu.

Yine de onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti ve tıpkı o ilk seferde olduğu gibi, kalpleri birkaç kez atmaya başladı.

Göz göze geldiler.

Ateşe doğru hızlı bir bakış attı; kontrol etmek için geldiğinden şüpheleniyordu. İşin çoktan bittiğini görünce yanına geldi ve yatağına oturdu. Onun elini tuttu. Başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezindi. Birkaç kez konuşmaya başladı ama sonra durup sadece ona bakmakla yetindi.

O da konuşamayacak kadar bunalmıştı, bu yüzden orada öylece oturup birkaç dakika boyunca birbirlerine sarıldılar, ta ki sonunda sesini bulup "Beni Varen'den uzaklaştırdın" diyene kadar.

"Evet."

"Seni hayal ettiğimi sanmıştım."

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme izi vardı. "Görünüşe göre seninle işim henüz bitmemiş."

Cas derin bir nefes alarak gülümsemesine odaklanmaya çalıştı. Buradaydı. Buradaydı. O iyiydi. *Onlar* da iyiydi. "Sen Vitala'lardan birisin."

Kaşları çatıldı ve söylemeden önce uzun bir süre sessiz kaldı: "Çözmem gereken çok şey var ama... evet."

Başını salladı. Başka neleri çözmeleri gerektiğini, başka hangi garip şeyleri ortaya çıkarabileceklerini düşünerek dehşete kapılmamaya çalıştı. Ve daha önce olanları ve *asla* anlayamayacağı ya da barışamayacağı şeyleri düşünmemeye çalıştı.

Onun öldüğünü
görmüştü. Şimdi
geri dönmüştü.

Ama geçen aylar ona bir şey öğrettiyse, o da bu tür şeylerin sonuçsuz kalmayacağıydı.

Yine de, onun *burada* olduğu gerçeği... Şu anda önemli olan tek şey buydu, diye düşündü. Çünkü bu, her şeyi birlikte anlamlandırmaya çalışabilecekleri anlamına geliyordu.

Anlamlandırmaları gereken çok şey vardı, bu yüzden yatakta daha fazla zaman kaybetmedi. Biraz yardımla giyinmeyi, temizlenmeyi ve sonra da dışarı çıkmayı başardı.

Tüm arkadaşları kulenin bahçesindeki kamp ateşinin etrafında bekliyordu - görünüşe göre onu bekliyorlardı, ancak hiçbirisi bunu açıkça söylemedi.

Huzursuzluğu yatışmamıştı, bu yüzden kampın derinliklerine doğru yürüdü. Hepsi onu takip etti ve uyurken kaçırdığı şeyleri ona anlattılar.

Stonebarrow kalesi eskisi kadar sağlamdı ama ürkütücü bir şekilde boştu.

General Kolvar bir grupla birlikte Mistwilde'daki bazı eski tanıdıklarıyla konuşmak üzere doğruya doğru yola çıkmıştı.

Caden kayıptı ve onun yokluğu Cas'ın aklını daha fazla soruyla doldurdu; bir orta-tanrının hizmetkârlarına, o tanrı öldükten sonra ne oluyordu? Caden ve Tara artık sadece gitmişler miydi? Yoksa daha kötü bir şey mi olmuştu?

Diğerlerine gelince... bazıları kendi şehirlerine, her zamanki görev yerlerine geri dönmüştü. Bazıları kaybolmuştu. Bazıları ise güneş ufkun altında batarken yataklarına çekilmişti. Olanların ardından tüm bunların içinden geçmek çok garip hissettiriyordu. Ortalık çok *sessizdi*. Eğer kimse Cas'a kaybettiklerinin sayısını söylemeseydi, kampının çoğunun hâlâ burada olduğuna ve onların sadece uyuduğuna inanmaya devam edebilirdi.

Yarın hepsi uyanacak ve hiçbir şey değişmemiş gibi her zamanki gibi devam edeceklerdi.

Ama her şeyin değiştiğini biliyordu ve bu değişikliklerin ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladığında kalbi sızladı.

"Yani," diye başladı Rhea, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Varen yeni Ölüm Tanrısı."

"Acaba bu bizim için bir sorun yaratır mı?" dedi Zev ve Cas onun şaka yapmaya çalıştığını anlayabilse de, ilk kez ses tonu tamamen ciddiydi. Hatta korkmuştu.

Aynı ciddi duygu, arkadaşlarının her birinin yüzünde de belirgindi.

"Tüm bunların başlangıcında ilahi büyüü ortadan kaldırmak istedi ve şimdi ilahi büyüünün ta kendisi oldu," dedi Nessa. "Anlamıyorum."

Cas onunla yaptığı son gerçek konuşmayı, Kosrith'teki o günü düşündü. Çocukluğundan ve sürekli tacını almaya çalışanlardan nasıl bahsettiğini. Kısa bir süre de olsa gözlerinde gördüğü çaresizlik kıvılcımını. Ve sesindeki soğuk kararlılığı...

"Gücü her şeyden çok arzuluyor," dedi sessizce. Bunu onlara daha önce de söylemişti. O zaman buna şimdiki kadar *inanmamıştı*.

Ve onun arzusunun *buna* yol açacağını asla tahmin edemezdi.

"O ve Karanlık Tanrı'nın ortak noktası bu," diye ekledi Elander. "Söz konusu tanrının geçtiğimiz haftalarda onu ziyaret ettiğini öğrenirsem hiç şaşırmam. Belki de hepimizin bu kuzey kıyılarında bir araya gelmesi tesadüf değildi."

Belki de Solatis'le yaptığı konuşmadan kaynaklanıyordu ama Cas'a artık hiçbir şey tesadüf gibi gelmiyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Laurent merak etti.

Gruptakiler konuyla ilgili gergin bir tartışmanın içine düştüler. Cas birkaç dakika sessizce onları izledi ve zihninde Güneş Tanrıçası ile yaptığı konuşmayı canlandırdı.

Sürekli kendini tekrar eden bir bölüm vardı-

Seçim. Önemli olan da bu.

Buraya tesadüfen değil, kendi seçimiyle gelmişti. Ve şimdi bir tane daha yapacaktı.

"Ciridan'a doğru yola çıkacağız," dedi ve etrafındaki endişeli sohbetin uğultusunu durdurdu.

"Ciridan?"

"Ölümlü krallıklarımız arasında bir ittifak kurmak için daha çok çalışmamız gerekecek ve bunu bir tahttan yapmak daha kolay olacaktır. Varen'in tahtı şu anda boş. O yüzden oradan başlayacağım. Onun yönetimi altındaki insanlar peşinden gidecekleri birini arıyor olacaklar." Gözlerini uzaktaki kayalıklara, arkalarında kaybolan son güneş ışığına kaldırdı. "Beni takip edecekler."

Tartışmanın bir parçası olmaya hevesli küçük bir kalabalık onlara doğru sürükleniyordu. Cas'ın açıklamalarını ilgi ve şüphe karışımı bir duyguyla izleyip dinlediler.

Geçmişte olsa, bu kuşkulu bakışlar altında solup gidebilirdi.

Ama şimdi, son savaşlarının sessiz enkazında dururken, ani ve şiddetli bir düşünceyle çelikleşti: Buraya nasıl geldiği önemli değildi. Daha önce ne olduğu da önemli değildi. Önemli olan tek şey, bundan sonra ne olmayı *seçtiği*ydi.

Ve bir kraliçe olmak üzereydi.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ! Bu seriyi beğeniyorsanız, lütfen diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına ve beğenmesine yardımcı olmak için bir yorum bırakmayı düşünün :)

Ayrıca, daha fazla bağlantı kurmak, perde arkası şeyleri görmek, kapaklara, tanıtımlara, karakter çizimlerine vb. ilk bakışı almak veya sadece gelip bana bağışlamak istiyorsanız

benim uçurum sonlarım, o zaman bunların hepsini [Facebook'taki V.I.P. Okuyucu Grubumda](#) yapabilirsiniz!

Son bir şey daha: Gölgeler ve Taçlar serisinin dördüncü kitabı Tanrıların Tacı [ön siparişe](#) açıldı! Ön sipariş vererseniz, söz konusu sipariştten bir ekran görüntüsü veya makbuz kaydettiğinizden emin olun, çünkü ücretsiz swag almaya hak kazanacaksınız (ayrıntılar için www.smgaiterbooks.com adresine bakın).

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.